JULIETTE SOBANET

amor la Paris

DRAGOSTE ŞI CIOCOLATĂ ÎN ORAŞUL IUBIRII

Charlotte Summers, o profesoară de franceză tânără şi plină de viaţă, mai are două zile până să se mute la Paris cu iubirea vieţii sale. Ea descoperă însă pe un dating site că logodnicul ei s-a văzut pe ascuns cu o roşcată voluptuoasă. Aşa că se desparte de el şi decide să plece singură la Paris.

Ca să nu păţească şi alte femei ca ea, Charlotte creează un blog anonim în care le sfătuieşte cum să acţioneze în amor ca... un bărbat – mai precis, cum să sară din pat în pat fără a se îndrăgosti vreodată. Dar cu atâţia parizieni sexy, Charlotte nu mai este deloc sigură că nu va cădea săgetată de Cupidon de-adevăratelea.

Acest roman de debut, amuzant şi alert, este genul de carte în care să te cufunzi la sfârşitul zilei, cu un pahar de vin în mână, uitând de toţi şi de toate. – SOPHIE MOSS

Amor la Paris *are ritm, antren şi, mai presus de orice, o profunzime sufletească surprinzătoare, care m-a atins la coarda sensibilă.* – TRACIE BANISTER

Amatorii de poveşti despre femei puternice care îşi regăsesc drumul în viaţă şi îşi vindecă inima rănită vor adora această carte. – MICHELLE BELL

RECOMANDAT DE: 121.ro

LEDA, *marcă înregistrată a* GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: Shutterstock

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-128-516-0
9 789731 285160
www.grupulcorint.ro

JULIETTE SOBANET

amor la Paris

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN ION

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: OLIMPIA BOLOZAN,
MIHAELA CIUFU

Juliette Sobanet, *SLEEPING WITH PARIS*
Copyright © 2011 by Juliette Sobanet
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-973-128-516-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOBANET, JULIETTE
Amor la Paris / Juliette Sobanet ; trad.: Carmen Ion. –
București : Corint Junior, 2014
ISBN 978-973-128-516-0

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prietenilor mei de la cursurile din străinătate
şi în special lui Deidre şi Sarah.
Fără voi, poveştile din această carte
nu ar fi prins viaţă niciodată.

Lui Sean, pentru dragostea lui,
pentru încrederea pe care a avut-o în mine
şi pentru că mi-a păstrat mereu la îndemână o foaie de hârtie,
ca să-mi ţină nebunia creatoare sub control.

Şi mamei mele, cea care m-a trimis în prima mea
excursie în Franţa.

MULȚUMIRI

Doresc să le mulțumesc incredibilelor Karen, Sharon și Mary, grupul meu critic, pentru răbdarea cu care au parcurs mai multe ciorne ale cărții și pentru prietenia și sfaturile lor. Mulțumiri speciale lui Alison, complicea mea în ale scrisului, amică franțuzoaică și prietenă minunată. Mulțumiri lui Angie, prietenă de excepție și beta reader. Toată recunoștința mea lui Kevan Lyon, agentul meu, care mi-a dat o șansă și m-a ajutat să devin o scriitoare mai bună. Mulțumiri celorlalți prieteni ai mei din Franța, care au făcut din acele zile una din cele mai fericite perioade din viața mea, în special lui Ed, Molly, Annie, Mark și gazdelor la care am locuit. Mulțumiri Jessicăi pentru loialitatea sa și Amandei, care mi-a fost ca o soră. Mulțumiri tuturor prietenelor mele, care au fost, cu voie sau fără voie, o sursă de inspirație pentru acest roman. Mulțumiri mamei și tatălui meu, care mi-au încurajat mereu latura creativă, chiar și atunci când nu s-a dovedit a fi prea practică, și mamei pentru că a crezut întotdeauna în mine. Și nu în ultimul rând, mulțumiri soțului meu, care mi-a stat alături zi de zi și m-a sprijinit în această călătorie literară nebunească.

UNU
vendredi, le 24 septembre

Faptul că avocaţii ştiu să mintă
nu înseamnă neapărat
că o fac cum trebuie.

— Ţinem legătura, îmi iau eu un ultim rămas-bun nu foarte înlăcrimat de la de-acum foştii mei colegi de serviciu.

Păşesc în căldura umedă şi înăbuşitoare din Washington, DC, şi sunt atât de fericită că am terminat-o cu gaura asta împuţită, încât îmi vine să-mi smulg de pe mine micul taior negru şi să o iau la fugă pe M Street în lenjerie intimă.

După şapte ani de practică, mai întâi ca studentă, apoi ca absolventă de colegiu săracă, am devenit un soi de expertă în mersul ţanţoş pe tocuri pe trotuarele de cărămidă din Georgetown. Acum, când alunec de-a lungul clădirilor impunătoare fără să-mi vină să cred că ziua cea mare a sosit, în fine, tocurile altădată chinuitoare mă poartă fără efort departe de jobul part-time de traducătoare — sau, mai bine zis, de

ex-jobul meu — către Wisconsin Avenue, unde logodnicul meu îşi încheie şi el ultima zi de lucru la firma lui de avocatură din Georgetown.

Nu-mi pot ascunde rânjetul enorm care mi se lăţeşte pe faţă şi scot din geantă itinerarul de zbor, doar ca să mă asigur, pentru a suta oară, că ceea ce se întâmplă este cât se poate de real. Scanez bucata de hârtie, în căutarea numelor noastre.

Charlotte Summers şi Jeff Dillon. Bilet dus de la Washington Dulles International la Paris-Charles de Gaulle. Peste două zile. *Două zile!*

Mă opresc la un magazin de băuturi pentru a mă răsfăţa cu o sticlă de şampanie scumpă, apoi dau năvală în biroul lui Jeff. Tara, energica lui asistentă — o fostă regină locală a frumuseţii —, mă întâmpină zâmbindu-mi cu dinţii ei albi ca nişte perle.

— Bună, Charlotte, zice, pocnindu-şi în gură guma de mestecat ca nişte focuri de artificii în miniatură. Cum te simţi? Eşti emoţionată că pleci la Paris?

— Păi tocmai mi-am terminat ultimele ore de lucru la serviciu, cunoscut şi sub numele de iad, aşa că emoţionată e prea puţin spus.

Coada de cal blond platinat îi saltă când chicoteşte.

— Jeff mi-a trimis pe mail fotografiile cu apartamentul în care o să locuiţi acolo. Dumnezeule, este superb!

Radiez.

— Ştiu. E incredibil. Firma aia a lui nu se încurcă în nimicuri.

— Fată, o să vă distrați de milioane. Să nu ne uitați pe noi, cei rămași acasă. O să vă ducem dorul.

— Și nouă o să ne fie dor de voi. Dar nu-ți face griji, ne întoarcem la primăvară la nunta amicilor noștri și, teoretic, ne mutăm înapoi peste un an..., asta dacă n-o să-l conving pe Jeff să mai rămânem, îi fac eu cu ochiul. Spune-mi, Jeff e înăuntru?

— Nu, a ieșit pentru câteva minute, dar poți să intri să-l aștepți. Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă.

— Mersi, Tara.

— Cu plăcere, dragă.

Traversez coridorul lung, intru în biroul îndepărtat, de pe colț, al lui Jeff și-mi trec degetele peste masa lui de lucru imaculată. Peste noul meu compleu sutien și chilot tanga de culoare rubinie mi-am tras o fustă neagră sexy și o bluză de mătase violet, în speranța că vom putea repeta scena de amor fierbinte de ultima dată când am purtat acest mic set incitant în biroul lui Jeff..., atunci când am descoperit și virtuțile scaunului său rotativ supercomod.

Pun sticla de șampanie peste un vraf de hârtii așezat ordonat pe masă și mă trântesc în scaunul rotativ. Mișc mouse-ul pentru a scoate computerul din modul *sleep*, introduc parola în contul meu de e-mail și deschid atașamentul pe care Jeff mi l-a trimis cu o săptămână în urmă pentru a privi din nou fotografiile cu fermecătorul apartament de la Paris care ne așteaptă. Atașamentul era însoțit de mesajul:

Bine ai venit acasă, iubito. Abia aştept.
xoxoxo
Jeff

Inima mi se topeşte din nou, aşa cum s-a întâmplat şi atunci când am deschis prima oară mailul. Dumnezeule, cât de mult îl iubesc!

În clipa când dau să deschid prima poză, un mesaj instant apare în partea dreaptă jos a ecranului. Nu sunt genul de logodnică băgăcioasă; am încredere în Jeff. Totuşi, nu mă pot abţine şi citesc mesajul apărut pe ecran. Zice:

Brooke: Eşti acolo?

Care Brooke? Trebuie să fie o colegă, îmi spun. Un alt mesaj apare:

Brooke: Sună-mă când ai un minut...

Îmi storc creierii, încercând să-mi aduc aminte dacă Jeff a menţionat vreodată o colegă pe nume Brooke. Nimic. Mă întreb dacă n-ar fi cazul să răspund, prefăcându-mă că sunt Jeff, dar mă răzgândesc iute. Nu am motive să-mi fac griji. Am încredere în Jeff şi în relaţia noastră — atât de multă încredere, încât m-am decis să renunţ la viaţa mea din DC, să-mi părăsesc postul de profesoară de franceză (care, apropo, îmi plăcea), *plus* slujba de vară ca traducătoare (de care, ce e drept, nu

prea îmi pasă) și să mă mut la Paris cu el. Așa că Brooke asta, oricine ar fi ea, este probabil o persoană inofensivă.

Un alt mesaj se ivește pe ecran.

Brooke: Trebuie neapărat să stăm de vorbă...xxx

Un nod dureros îmi strânge acum stomacul în timp ce mă holbez la *xxx*. *Cine* e tipa asta?

Închid ochii, respir adânc și-mi spun să mă relaxez. E probabil o veche amică de la Facultatea de Drept încă amorezată de Jeff. Și care habar n-are că el e logodit, că noi doi ne vom muta împreună la Paris și că el e acum îndrăgostit de *mine*.

Dar după aceea îmi amintesc de iubitul meu din colegiu și de relația noastră de trei ani, din care ultimul m-a înșelat. Îmi amintesc cât de oarbă am fost. Și cum n-am luat în seamă dovezile de infidelitate, când totul s-a petrecut chiar sub nasul meu.

Dar Jeff nu seamănă deloc cu fostul meu iubit din colegiu. Jeff s-a îndrăgostit de mine atât de repede, atât de total. E un băiat dulce și onest. Atât de deschis la inimă. Atât de diferit de toți ceilalți. Și tocmai de aceea m-am îndrăgostit și eu până peste urechi de el și am acceptat fără ezitare să spun da atunci când m-a cerut de soție la numai șase luni după ce ne-am cunoscut.

Dar când deschid ochii și citesc din nou mesajul lui Brooke, mai ales partea de final cu *xxx*, nu mai pot ignora ceea ce instinctul mă avertizează că este în neregulă.

Sper ca Jeff să lipsească mai mult de câteva minute din birou şi mă cuplez pe modul „detectiv". Cu numai două zile înainte de mutarea noastră, mă gândesc că puţină muncă de investigaţie n-are cum să strice. În plus, sunt *convinsă* că nu voi descoperi nimic.

Mă duc la istoricul de pe internet, trec în revistă ultimele pagini de web vizitate şi scot un oftat de uşurare. Nimic alarmant.

După care, chiar în capătul listei, dau peste ceva care îmi face inima să stea în loc.

Match.com e primul site care îmi sare în ochi. Urmează *Yahoo Personals.* Şi în fine, dar în niciun caz cel mai puţin important, *eHarmony.* Stomacul meu începe să facă tumbe — *nu* dintr-acelea plăcute — şi sângele mi se urcă la cap. Dau click pe linkul *Yahoo Personals.*

Şi văd postată o poză cu Jeff, o poză pe care i-am făcut-o eu în seara când ne-am logodit, şi lângă ea o explicaţie:

Avocat de succes caută distracţie în capitala federală.

Mâna îmi tremură pe mouse şi clipesc mărunt din ochi, ca să mă asigur că ceea ce văd e real. Nu se poate, e o glumă. Imposibil, logodnicul meu Jeff, iubirea vieţii mele, n-are cum să fie un trădător. Nu mi-ar putea face atâta rău. E pur şi simplu imposibil.

Derulez mai jos, căutând cu disperare semne dătătoare de speranţă.

Membru din aprilie.

Suntem în septembrie.

Mâinile continuă să-mi tremure, de parcă aş ţine o armă încărcată şi n-aş fi sigură dacă să apăs pe trăgaci sau să o las să cadă.

Dau mai jos pe pagină şi iată-l. Declanşatorul. Lovitura supremă. Un mesaj de la o tipă roşcată, cu bustul mare, pe nume... Brooke. Îl citesc:

M-am distrat de minune cu tine săptămâna asta, Jeff, şi abia aştept să vin să te vizitez la Paris... xoxoxo, Brooke.

Brooke. Tot ce văd acum în faţa ochilor sunt sânii ei imenşi, care dau să iasă din maioul albastru lucios, ca de star porno. Păr roşu. Ţâţe. xoxoxo. Brooke.

Ochii mi se înceţoşează, refuză să vadă ce au în faţă. Clatin din cap, în încercarea de a-mi recăpăta calmul. Nu se poate; nu se poate ca toate astea să se întâmple cu două zile înainte de a ne muta împreună la Paris. Şi cu mai puţin de şase luni după ce Jeff m-a cerut în căsătorie.

Trebuie să fie o greşeală.

Dau click pe mesajul instant trimis de Brooke şi, fără să stau pe gânduri, răspund:

Jeff: Bună.
Brooke: Te-ai întors, sexosule. Eşti ocupat?

Degetele îmi tremură pe tastatură dar continui, fără să-mi pese că Jeff s-ar putea întoarce în orice clipă.

Jeff: Până peste cap. Tu ce faci?
Brooke: Sunt cam obosită după noaptea trecută...

Ce naiba s-a petrecut azi-noapte? Cine se crede tipa asta?

Jeff: Ce s-a întâmplat azi-noapte?
Brooke: Nu pot să cred că ai uitat.
Jeff: Cum aş putea să uit? Doar că îmi place să te aud cum povesteşti...
Brooke: M-ai ţinut trează toată noaptea!

Curvă proastă! O s-o ucid. Dar numai după ce-l omor pe Jeff. Ticălos nenorocit, lepădătură.

Jeff: Mai spune-mi. Îmi place când vorbeşti murdar.
Brooke: Chiar vrei să-ţi dau detalii?
Jeff: E cam plictiseală pe aici... fă-mă să mă simt bine.
Brooke: Păi, mi-aduc aminte că stăteai gol peste mine... sper că n-ai uitat partea asta.

Simt cum micul dejun îmi urcă în gât. Dar trebuie să mă lămuresc. Nu pot să-mi permit să-l pierd pe Jeff doar pe baza unor suspiciuni.

Jeff: Nu, n-am uitat, dar vreau să-mi povesteşti totul. În detaliu.

Durează câteva clipe. Dar după aceea capăt mai multe lămuriri decât mi-aş fi dorit.

Brooke: OK. Mai întâi a fost la tine la birou, seara târziu, şi pe urmă toată noaptea la tine acasă şi ah, da, azi-dimineaţă la duş. Şi, era să uit, ultima oară pe blatul din bucătărie, înainte să pleci la serviciu.

O furie aprigă, necontrolată, mă cuprinde când îmi amintesc că Jeff m-a sunat aseară ca să contramandeze întâlnirea noastră la cină. Mi-a spus că trebuie să rămână la serviciu. În ultimele luni, scuza asta a devenit un obicei. Statul târziu la birou. Multă muncă. Nu pot s-ajung la cină. Îmi pare rău, scumpo. Te iubesc.

Doamne, ce proastă am fost!

În clipa asta, Jeff dă buzna pe uşă.

— Bună, scumpo, s-a zis cu zilele de vară în cubicul! A, văd că ai luat şampanie! Ce drăguţ din partea ta!

Mă holbez la el neîncrezătoare şi-mi simt limba legată. Iată-l, logodnicul meu blond, cu ochi albaştri, un metru nouăzeci înălţime, bine-făcut. Bărbatul în care am avut încredere deplină, căruia i-am dăruit inima şi fiecare fibră a corpului. Bărbatul cu care voiam să îmi petrec tot restul vieţii. Cum de-a fost în stare să-mi facă aşa ceva?

Ochii îmi fug de la Jeff la ecranul computerului şi înapoi la Jeff şi o lacrimă rătăcită îmi alunecă pe obraz.

— Ce este, scumpo? Ce s-a întâmplat? întreabă el şi ocoleşte biroul ca să mă ia în braţe.

Mă ridic din scaun cu mai multă forţă decât mi-aş fi închipuit că sunt capabilă şi mă uit urât la el.

— *Tu* să-mi spui *mie* ce naiba se întâmplă.

— Ce tot zici, Charlotte? zice el pe un ton defensiv şi o umbră de panică îi trece peste ochi. Te simţi bine?

— Nu, Jeff, nu mă simt deloc bine, răspund şi-mi şterg lacrima de pe faţă, hotărâtă să nu mai las şi altele să mi se scurgă din ochi. Spune-mi. Cine e Brooke? întreb, arătând cu un deget tremurând spre ecranul computerului.

Se holbează la el suficient de mult timp pentru a vedea răspunsurile sexy ale lui Brooke, apoi îşi ridică spre mine ochii disperaţi, imploratori.

— Pot să-ţi explic, nu e aşa cum pare...

— Atunci ce mama naibii înseamnă asta? întreb şi mă îndepărtez de el şi de computerul acela blestemat. Eşti o scârbă de om. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Cum ai putut să distrugi tot ce am clădit împreună?

Jeff îşi trece ezitant o mână prin părul blond ondulat şi clatină din cap. Nu găseşte nicio scuză. Căci nu există scuze pentru aşa ceva.

— De cât timp durează? De când te vezi cu tipa asta?

— Charlotte, nu...

— Nu mă mai minţi. Spune-mi de cât timp.

Simt că genunchii mei sunt pe cale să cedeze, dar mă forţez să rămân în picioare.

— De vreo lună, mormăie cu ochii în pământ.

— Şi website-urile? Toate profilurile astea on-line ale tale? De când te-ai apucat de chestia asta?

Jeff clatină iarăşi din cap în tăcere şi ochii îi fug frenetic de colo-colo prin încăpere; e disperat să scape. Disperat să sară din propria piele şi să fie oriunde în altă parte decât aici.

— Răspunde-mi.

— Charlotte, te iubesc. N-am vrut să te fac să suferi, serios, pledează el şi câteva broboane de sudoare îi apar pe frunte.

— Ai un fel bolnav de a-ţi arăta dragostea.

Gata, nu mai suport, îmi spun. Trebuie să plec. Mă răsucesc, clătinându-mă pe picioare, şi mă reped spre uşă.

— Nu pleca, Charlotte. Peste două zile o să fim la Paris. Putem să ne rezolvăm problemele. Putem să trecem peste asta!

Jeff mă prinde de braţ, dar mă scutur şi mă eliberez din strânsoare, dărâmând sticla de şampanie. Sticla înaltă de Veuve Clicquot zboară prin aer cu mişcări lente, apoi se zdrobeşte de podeaua lustruită din lemn de esenţă tare. Mă holbez la cioburile de sticlă şi la bulele care plutesc pe lângă picioarele noastre şi inima mea tânjeşte după ceea ce ar fi trebuit să fie o sărbătoare a iubirii, dar care s-a transformat acum în consecinţa amară a trădării lui Jeff.

Îmi ridic privirea spre el, conştientă că totul s-a terminat între noi. Oricât de mult l-aş iubi, nu mai pot continua.

— Nu *noi* plecăm peste două zile. Nu plec nicăieri cu tine. Nu mă mărit cu tine şi nu mă mut la Paris cu tine.

Şi cu asta îl las uluit la el în birou şi năvălesc afară, în aerul înăbuşitor din DC.

DOI
vendredi, le 24 septembrie

Sticla de vin şi prietenele —
nu pleca niciodată de acasă fără ele.

Merg îmbrăcat pe trotuarele de cărămidă din Georgetown, păşind ca în vis. Cum de viaţa mea a luat o întorsătură atât de hidoasă în numai o oră? Cum se poate ca bărbatul pe care credeam că îl cunosc, bărbatul despre care credeam că mă iubeşte mai mult decât orice pe lume să fie cu totul altfel decât îmi închipuiam, să fie un trădător? Şi să fie atât de prost încât să-şi facă reclamă pe site-uri de întâlniri, convins că eu n-aveam să aflu niciodată?

Mă simt ca o idioată. A mai avut oare şi alte întâlniri, cu alte tipe decât Brooke? Şi ce avea de gând să facă acum? Să plece la Paris fără mine? Poate cu starul ăla porno roşcat de pe web? Intenţiona să-mi povestească totuşi cândva despre ea?

Dintr-odată, prin faţa ochilor îmi trece imaginea grotescă a lui Jeff şi Brooke făcând sex. În patul lui Jeff. Acelaşi pat pe care l-am împărţit cu el cu numai două

nopți în urmă... și în care se pare că ei doi s-au culcat azi-noapte. Gândul ăsta mă face să-mi vină să mă încovoi și să vărs. La urma urmei, Jeff e *al meu*, nu *al ei* sau al oricui altcuiva. Eu sunt cea care îi port inelul, eu sunt cea pe care a invitat-o la Paris cu el și cea pe care o iubește.

Sau cel puțin așa credeam, că mă iubește.

Nici măcar nu-mi dau seama cum am ajuns să dau colțul dintre străzile Prospect și 33, la numai câteva cvartale distanță de universitatea la care am învățat, chiar pe strada unde locuiește prietena mea cea mai bună, Katie. Katie și cu mine am crescut împreună în Ohio, am fost colege de cameră la colegiu, iar acum Katie e în al patrulea an la Facultatea de Medicină din Georgetown. Îi bat la ușă, rugându-mă în gând să o găsesc acasă.

— Bună, domniță, mă întâmpină Katie cu tonul ei obișnuit, voios, deschizând ușa de perete. De cum dă însă cu ochii de fața mea roșie, pătată, mă împinge în living. Ce ai, Charlotte? Ce s-a-ntâmplat?

Mă cufund în canapeaua moale, cenușie a lui Katie și scuip din mine toate detaliile murdare, în timp ce ea mă privește incredulă.

— Și-a postat profilul pe *trei* site-uri de întâlniri? Ce naiba, are treizeci și doi de ani, și *el* e cel care a tras de tine să vă logodiți după numai câteva luni! E total aiurea. Îmi pare atât de rău pentru tine, Charlotte.

— De ce mi se întâmplă iarăşi? De ce mă înşală toţi tipii cu care ies? Ce am? Ce e în neregulă cu mine?

Mă prinde de umeri şi mă priveşte drept în ochi.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, Charlotte. Eşti o persoană minunată. Jeff nici nu putea să spere mai mult. Nu te merită.

— Dar ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Nu, am *eu* ceva, din moment ce toţi bărbaţii vor să mă înşele.

Katie clatină din cap.

— Eu n-am avut relaţii atât de lungi ca tine. Iar tipii cu care mă întâlnesc eu sunt... *diferiţi* de cei cu care ieşi tu de obicei.

— Vrei să zici că nu sunt nişte nemernici.

— Nu, nu vreau să zic că ai *alege* deliberat bărbaţi nemernici. Ci doar că ai avut ghinion cu cei de care te-ai îndrăgostit. Dar ai făcut ceea ce trebuie. Nu poţi să te măriţi cu rahatul ăla mincinos, adaugă şi obrajii i se înroşesc de furie.

— Ce-o să mă fac acum? Am renunţat la postul de profesoară *şi* la cel de traducătoare şi peste două zile n-o să mai am unde să locuiesc.

— Au închiriat deja altcuiva garsoniera?

— Îhî, la cinci minute după ce le-am spus că plec.

— Şi la şcoală au găsit o altă profă de franceză?

— Au angajat o fată care tocmai a terminat colegiul. E prea târziu.

— Fir-ar să fie!

— Mda. Şi ţineam foarte tare la postul ăla. N-aş fi renunţat niciodată la el dacă aş fi ştiut că... Îmi îngrop faţa în mâini. Sper ca prietena mea să îmi ofere nişte răspunsuri la catastrofa care m-a lovit. Va trebui să mă întorc în Ohio, adaug. Ca o ratată ce sunt.

— Ba n-o să te întorci deloc în Ohio, afirmă Katie în timp ce se ridică şi începe să se plimbe de colo-colo prin living, aşa cum face de fiecare dată când caută soluţii la o problemă. Poţi să rămâi la mine cât timp e nevoie, ştii asta foarte bine. Doar că nu-mi vine să cred că a făcut asta. Pur şi simplu nu pot să cred. O să găsim noi o rezolvare, dar în clipa asta trebuie să te linişteşti şi să bei ceva.

O văd cum dispare în bucătărie şi revine cu un pahar uriaş de vin roşu.

— Ai veşti de la Sorbona?

— Mda, am fost admisă, dar nu mă duc, zic eu şi trag o duşcă zdravănă din vinul roşu şi catifelat care îmi alunecă uşor pe gât.

Mă uit pe fereastră şi mă gândesc cum ar fi să mă mut în Franţa singură. În ultimele luni mi-am imaginat în detaliu fiecare amănunt al vieţii mele noi alături de Jeff. *Alături* — ăsta e cuvântul-cheie. După atâtea luni de aşteptare, urma să locuim, în fine, împreună, iar eu aveam să-mi iau diploma de profesoară de franceză la Sorbona — visul meu cel mai drag din toate.

Dar acum nu mai sunt logodnica lui Jeff Dillon, puternicul avocat din DC a cărui firmă avea să plătească, atât de generos, chiria apartamentului nostru, în timp ce eu urmam full-time cursurile facultății. Am redevenit Charlotte Summers, profa de franceză prost plătită. Și, la naiba, nici măcar profă de franceză nu mai sunt. Am renunțat la slujba asta de dragul lui. Așa că, deloc de mirare, ideea de a mă muta singură la Paris fără niciun plan de viitor și aproape falită nu mi se pare în clipa asta prea atrăgătoare.

Katie se așază lângă mine pe canapea și mă privește în ochi.

— Charlotte, asta e ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna. Iubești Franța. De când am absolvit colegiul, pui bani deoparte ca să te muți la Paris, să studiezi la Sorbona și să predai acolo. O să-ți pară rău toată viața dacă nici măcar nu încerci. Dă-l dracului pe Jeff. Știu că l-ai iubit și că nu ți-ai închipuit niciodată că lucrurile o să ia o asemenea întorsătură, dar poate că dacă pleci la Paris o să-l uiți și o să-ți vezi mai departe de viața ta. Și de data asta o s-o faci numai pentru *tine*, nu pentru cine știe ce ticălos.

— Dar dacă Jeff vine și el la Paris?

— Nenorocitul ăla n-are niciun drept să meargă acolo. Parisul e numai al tău! decretează Katie, de parcă orașul ar fi un bun comun care acum îmi aparține numai mie pentru că ne-am despărțit din vina exclusivă a lui Jeff. Deci ce știi, vine și el la Paris?

— Nu ştiu, nu l-am întrebat. La momentul ăla n-am vrut să mai ştiu nimic. Nu m-am putut gândi decât la tipa aia dezgustătoare şi la ceea ce au făcut ei doi împreună.

— Deocamdată nu te mai gândi la asta. N-o să-ţi facă bine. Şi, oricum, indiferent dacă pleacă şi el la Paris sau nu, asta nu înseamnă că n-ai putea să te duci şi tu. E un oraş foarte mare. Mă îndoiesc că o să vă întâlniţi întâmplător pe acolo.

Mai trag o duşcă de vin, în speranţa că amorţeala se va instala cât de curând.

— Ziceam şi eu, continuă Katie. Poate că e prea devreme să te gândeşti la asta acum. Cred că cel mai bine ar fi să-ţi mai pun un pahar de vin şi să ne uităm împreună la un film. Orice, numai să-ţi iei gândul de la toată tărăşenia asta.

Dau să accept să-mi petrec după-amiaza acasă la Katie şi să-mi înec amarul în vin şi televiziune, când telefonul prietenei mele sună.

— Uf, erau de la spital. Trebuie să plec. Îmi pare rău. Te descurci singură? Poate c-ar trebui s-o rog pe Hannah să vină să stea cu tine.

— Nu, te rog să nu-i spui. Nu încă. E aşa de umilitor. Hannah şi Mike sunt cei care mi-au făcut cunoştinţă cu Jeff şi, în plus, tocmai le-am confirmat prezenţa la nunta lor, primăvara viitoare. Jeff o să fie cavaler de onoare, zic, dând pe gât ultima picătură de vin din pahar. Doamne, ce porcărie.

Katie mă îmbrățișează din nou.

— Nu-ți face griji pentru nuntă. Sunt sigură că Hannah o să anuleze invitația pentru Jeff de cum o să afle ce ți-a făcut ție. Dar deocamdată n-o să-i povestesc nimic.

— Mersi, Katie. Mersi pentru tot.

— Nicio problemă. Dar vreau să te gândești la ce ți-am spus.

— Da, promit.

— De data asta ai face ceva numai pentru *tine*, Charlotte, nu pentru el.

Mă strânge din nou în brațe, apoi îmi face vânt afară, în căldura sufocantă. Străbat, târșâindu-mi picioarele, Strada M pentru a lua autobuzul care mă duce la modesta garsonieră de la ieșirea de pe Dupont Circle unde locuiesc singură de vreo doi ani, de când am absolvit colegiul. Mă așez în autobuz și mă uit la ceas. E deja patru după-amiaza. O oră de când viața mea s-a transformat dintr-o fericire de cuplu într-o singurătate patetică.

Și atunci ideea mă izbește cu greutatea unei tone de cărămizi — sunt din nou singură. N-o să mai am plăcerea de a declama „logodnicul meu și cu mine". Valuri de tristețe și furie mă înecă în timp ce călătoresc tăcută în autobuz și mă uit pe geam, realizând treptat că viața mea nu mai e atât de strălucitoare pe cât fusese cu doar câteva ore în urmă.

Ajung la clădirea de apartamente de pe Massachusetts Avenue şi traversez holul sărăcăcios, acoperit cu mochetă maronie, până la cutia poştală. O deschid şi găsesc înăuntru un plic alb subţire de la Sorbona.

N-am energia să văd ce conţine, aşa că în loc să-l desfac imediat, aşa cum aş fi făcut dacă n-aş fi păţit ceea ce am păţit, iau liftul până la etajul opt, intru în garsoniera mea înăbuşitoare şi arunc plicul la gunoi. Oricum, ce mai contează în clipa asta?

Mă strecor printre grămezile de cutii şi dau drumul la aerul condiţionat. Trec pe lângă baie şi arunc o privire în oglindă. Ochii mei căprui mari au devenit o mâzgăleală de rimel, şuviţe din părul lung castaniu îmi stau lipite de faţă şi se zburlesc în toate direcţiile. În mod normal sunt foarte atentă la aspectul meu — n-am niciun fir de păr nelalocul lui şi nu plâng *niciodată* în public. Niciodată. Mă holbez în oglindă şi-mi zic că nu mă aflu într-o situaţie normală. Doar nu descoperi în fiecare zi că logodnicul tău e un ticălos nenorocit care te înşală.

Ies din baie, îmi scot pantofii cu tocuri de şapte centimetri şi îmi imaginez că îi arunc drept în fundul bine lucrat al lui Jeff. În schimb, îi azvârl în celălalt colţ al camerei. Îmi smulg fusta neagră în care am transpirat şi chiloţii ăia tanga stupizi şi atât de incomozi şi-mi trag pe mine lenjerie de bumbac, un tricou şi un şort confortabil. Iau o sticlă de vin roşu de pe blatul de bucătărie şi mă încolăcesc pe canapea.

N-am niciun chef să mă gândesc acum la ceea ce mă aşteaptă, aşa că sorb cu disperare direct din sticla plină pe jumătate (cine are nevoie de pahar?) şi mă uit la televizor până ce nu-mi mai pot ţine ochii deschişi şi adorm în cele din urmă cu mâinile înfăşurate în jurul sticlei goale. Jalnic, ştiu, dar trebuia să mă ţin de ceva.

TREI
samedi, le 25 septembre

E momentul să renunț
pentru totdeauna la iubire.

A doua zi dimineaţa mă trezesc cu o durere de cap sfâşietoare şi cu înţelegerea şocantă că tot ceea ce s-a petrecut cu o zi înainte a fost cât se poate de real. Că povestea cu logodnicul meu care îşi face de cap on-line, pe un site de întâlniri, nu a fost un coşmar. Ci s-a întâmplat cu adevărat. Incredibil.

Îmi verific telefonul, să văd dacă Jeff m-a sunat. Da. De trei ori. Uau, chiar că am dormit buştean, din moment ce nu l-am auzit. Ascult mesajul, ca să aflu ce scuze a mai inventat mincinosul ăla nenorocit.

„Charlotte, nu ştiu ce să spun. Am făcut o prostie. Am dat-o în bară rău de tot. Te iubesc şi sunt convins că putem trece peste asta. N-o să se mai întâmple niciodată, îţi jur." *Cred şi eu.* „Te rog, sună-mă imediat ce asculţi mesajul."

Mda, vezi să nu. Am chef să zac şi să nu fac altceva decât să mă bucur de suferinţa lui. Ştiu c-o să-mi simtă

lipsa, în ciuda vieţii ăleia mizerabile de întâlniri on-line pe care a dus-o în ultima vreme. Rumeg în minte situaţia şi furia creşte tot mai mult în mine.

De la treisprezece ani am avut un şir nesfârşit de relaţii de durată, una după alta, fără să-mi acord vreodată răgazul de a respira între ele. Îmi trec în revistă trecutul amoros şi mă gândesc din nou că *fiecare tip* cu care m-am întâlnit a sfârşit prin a mă înşela, începând chiar cu întâiul meu iubit adevărat, din primul an de liceu. E ceva contagios! Am fost convinsă că Jeff e altfel, dar s-a dovedit că seamănă cu toţi ceilalţi. De câţi alţi trădători mai am nevoie ca să-mi dau seama că niciun bărbat nu vrea să se implice?

Nici amicele mele nu au scăpat cu inimile nefrânte. Cu excepţia lui Katie şi Hannah, cele mai bune prietene ale mele, aproape *toate* celelalte au ieşit cu cel puţin un nenorocit infidel. Deziluzionate, ne aruncăm totuşi orbeşte în braţele următorului tip, sperând, crezând că el va fi „alesul", cel cu totul diferit de ceilalţi.

În schimb, bărbaţii, şi mai ales cei chipeşi precum Jeff, îşi pot permite să se aventureze mereu în relaţii, pentru că şi dacă vreuna dintre femei îi răneşte, durerea trece repede, căci alte zece tipe stau la coadă, sau mai bine zis, în cazul lui Jeff, *on-line*. Dacă vreau să reuşesc în viaţă fără a trece prin nenumărate despărţiri dramatice care să mă lase cu inima frântă, va trebui să îi tratez pe bărbaţi aşa cum m-au tratat ei pe mine!

Mă aşez în faţa computerului, cu gândul de a-mi vărsa toată furia într-o pagină goală, dar îmi amintesc că am creat un blog care să mă ajute să ţin legătura cu rudele şi prietenii de acasă. Deschid site-ul şi văd în partea de sus a paginii postată o fotografie cu mine şi Jeff, cu capetele lipite, în postura aia caraghioasă pe care o adoptă cuplurile iremediabil îndrăgostite. Sau care cel puţin par îndrăgostite. Am intitulat blogul „Aventurile pariziene ale lui Charlotte şi Jeff". Aproape că-mi vine să vărs. Trebuie să şterg pagina imediat.

Dar când dau să apăs pe butonul *delete*, mă opresc. Îmi amintesc vorbele lui Katie. Am renunţat la două slujbe, urmează să-mi pierd şi apartamentul, am un bilet de avion pentru a doua zi cu destinaţia Paris şi am fost acceptată la Sorbona.

Încă *mai pot* să plec la Paris.

Sar de pe scaun, fug la coşul de gunoi şi scot din el scrisoarea de la Sorbona. Rup plicul şi găsesc o notă de la noua mea consilieră, *Madame* Rousseau, care mă anunţă că a programat prima noastră întâlnire peste trei zile.

Trebuie să plec.

În colegiu, când am studiat în străinătate, la Lyon, un oraş aflat la sud de Paris, la câteva ore de mers cu maşina, am vizitat capitala timp de o săptămână. Am stat la o prietenă care tocmai intrase în acelaşi program de studii de la Sorbona ca şi mine. Şi în săptămâna

aceea m-am îndrăgostit de viaţa ei. Cursuri dimineaţa la Sorbona. Un apartament adorabil pe malul stâng al Senei. După-amiezi petrecute bând vin cu amicii la cafenele, pe străzi pietruite frumoase. Şi atunci m-am hotărât ca după terminarea colegiului să economisesc fiecare bănuţ ca să intru şi eu în acel program de studii şi să mă mut la Paris.

Problema e că, în calitatea mea de profesoară la o şcoală particulară dintr-un oraş scump, nu prea am putut să pun cine ştie ce deoparte.

Mă loghez ca să-mi verific soldul bancar şi tot curajul îmi piere când văd cei 5 000 de dolari care par să se zgâiască batjocoritor la mine. Modestele mele economii *ar putea* să mă ţină în viaţă două sau poate trei luni, în cel mai bun caz. Dar cum o să pot să mă descurc în restul anului ca studentă full-time? Îmi scormonesc mintea în căutarea unei soluţii salvatoare şi dintr-odată dau cu ochii de mormanul de reviste de nunţi aşezat într-un colţ al apartamentului.

Şi în clipa aia îmi amintesc — contul bancar comun deschis de Jeff pentru a strânge bani de nuntă, mai precis pentru superba mea rochie de mireasă, o creaţie de designer de care mă îndrăgostisem.

Tastez ca o nebună parola şi mă loghez şi la contul ăsta. Spre uşurarea mea, frumosul sold de 10 000 de dolari a rămas neatins. Dau să transfer banii în contul meu personal, dar conştiinţa nu mă lasă. Teoretic,

ăştia sunt banii lui Jeff. Am oare dreptul să-i folosesc? O parte din ei *se presupune* că ar trebui să fie cheltuiţi pe rochie, deci ce contează dacă i-aş transfera în contul meu? Da, dar toată suma? Nu, n-ar trebui să fac aşa ceva, şi totuşi...

Învârt pixul între degete şi mă holbez la ecran. Mă gândesc la ceea ce mi-a făcut Jeff — la felul în care mi-a năruit visul de a mă muta cu el la Paris. La felul în care m-a trădat. La faptul că s-a culcat cu o altă femeie în timp ce îmi spunea că mă iubeşte.

Nu mă pot abţine. Apăs pe butonul de transfer şi trimit întreaga sumă de 10 000 de dolari în contul personal. Dracu' să-l ia pe Jeff! O să plec la Paris. Cu rata de schimb atât de proastă, cei 10 000 de dolari în plus nu mă vor ajuta *prea* mult..., asta dacă nu am să-mi găsesc un apartament realmente necostisitor şi n-am să trăiesc doar cu pâine, brânză, ciocolată şi vin ieftin. Ceea ce simt că pot să fac.

Prin urmare, cu biletul de avion în buzunar, cu scrisoarea de admitere la Sorbona, cu cei 15 000 de dolari şi cu inima frântă, am să plec totuşi la Paris.

Deschid din nou blogul şi mă holbez la ecran preţ de câteva minute. Mă gândesc la epidemia de trădări şi la cât de oribilă este experienţa mea de viaţă. Şi că nicio femeie nu merită să se simtă atât de înjosită, atât de neiubită. De ce am repeta toate aceleaşi şi aceleaşi greşeli? Trebuie să existe o cale mai bună.

În loc să apăs pe butonul *delete*, apăs pe *edit*. Arunc la coş poza cu mine şi cu Jeff şi sper să nu mai fiu niciodată nevoită s-o privesc. Apoi şterg titlul siropos şi tastez:

> Regula nr. 1: Bărbaţii sunt nişte ticăloşi.
> Regula nr. 2: Nu vă îndrăgostiţi de astfel de ticăloşi. Niciodată.
> Regula nr. 3: Purtaţi-vă în relaţii precum bărbaţii — folosiţi-i pentru sex fără a vă ataşa de ei.

Recitesc plină de satisfacţie postarea şi apăs pe butonul *publish*. Trimit un mesaj în masă către toate amicele mele, cu un link la blog, anunţându-le că o să revin cu alte postări de îndată ce ajung la Paris. Adaug şi un mic comentariu cum că Jeff face sex cu o curvă şi că plec singură la Paris.

Las un voice mail pentru părinţi, informându-i că nemernicul de Jeff m-a înşelat, că nunta nu va mai avea loc şi că a doua zi voi pleca la Paris, apoi petrec ora următoare bârfindu-i pe bărbaţi la telefon cu amicele mele şi căutând frenetic on-line un apartament de închiriat sau subînchiriat în Paris. Orice, numai să scap de DC şi de situaţia asta nenorocită.

Una din amicele mele care a studiat şi ea la Paris mă sfătuieşte să iau legătura cu Fondation des États-Unis, un cămin mare pentru studenţi americani aflat în arondismentul 14, la marginea de sud a oraşului. Se pare că este un adevărat chilipir comparativ cu orice alte

locuinţe de acolo, şi în plus este situat într-un campus numit Cité Universitaire, ce găzduieşte mii de studenţi din toate ţările. Cum nu am avut noroc cu căutarea on-line de apartamente la preţuri rezonabile, intru pe site-ul fundaţiei şi sun la biroul lor.

Spre surprinderea mea, femeia care îmi răspunde veselă mă informează că da, au camere disponibile. Îmi trimite pe mail formularul de înscriere, eu îl transmit completat înapoi pe fax şi într-o oră reuşesc să-mi rezerv o cameră la Fondation des États-Unis. Nu sunt grozav de încântată de perspectiva de a locui într-un cămin, dar nu prea am de ales. La urma urmei, ce pretenţii poate să emită o sărăntoacă, aşa ca mine? În afară de asta, va fi probabil o ocazie bună de a cunoaşte tipi şi a aprofunda cercetarea pentru blogul meu.

Termin fără probleme de împachetat totul şi-mi iau rămas-bun de la prieteni. Mai e totuşi un lucru care mă sâcâie — nu ştiu ce să fac cu inelul. Pe bune, cum se procedează în astfel de situaţii? Sigur, am transferat deja 10 000 de dolari din banii lui Jeff în contul meu, dar inelul e cu totul altceva. E ceva foarte personal. N-am nici cea mai vagă idee cât a costat. Dar ştiu că n-a fost nici pe departe ieftin.

Am sentimentul că inelul mi se cuvine, după toate câte mi-a făcut Jeff. Dar, în acelaşi timp, chiar vreau să păstrez un obiect care să-mi aducă mereu aminte de viaţa pe care nu am trăit-o împreună? Într-un târziu, ajung la concluzia că trebuie să stau de vorbă cu el

despre asta şi totodată, fapt încă şi mai important, să aflu dacă mai pleacă sau nu la Paris.

Respir de câteva ori adânc ca să mă calmez înainte de a lua telefonul în mână. Vreau să mă port cât mai rece cu el, să fiu cât mai lipsită de inimă, mai crudă. Să-l fac să se simtă la fel de bun de nimic, la fel de neiubit ca mine. Nu vreau să fac o criză de isterie la telefon.

Nu vreau.

Îmi pregătesc micul discurs, formez numărul lui Jeff şi greaţa mă cuprinde ca o otravă.

— Charlotte? răspunde el cu răsuflarea tăiată.

— Bună, Jeff. Te sun ca să te anunţ că m-am hotărât să plec mâine la Paris singură. Nu vreau să-ţi aud scuzele. Nu vreau decât să aflu dacă vrei inelul înapoi.

Tăcere. Fără îndoială, s-a gândit şi el la asta.

— Nu ştiu ce să spun, Charlotte. Sunt foarte supărat.

O, săracul de tine. Haide, plângi pe umărul meu.

— Mă rog. Îl vrei înapoi sau nu? întreb, hotărâtă să-mi păstrez tonul nemilos, cu toate că pe dinăuntru sunt fărâme.

— Nu, păstrează-l, e al tău. N-o să ţi-l cer niciodată înapoi, adaugă cu voce tremurătoare. Vreau însă să ştii că încă te iubesc, Charlotte.

— Şi Brooke ce are de zis la chestia asta?

Ups! Nu se poate să nu fi sesizat tonul meu muşcător.

— Ştiu că eşti supărată pe mine, dar n-aveam de gând să păstrez legătura cu ea după ce ne mutam la Paris. Brooke n-a însemnat nimic pentru mine, a fost doar o... amică, se bâlbâie el, dându-i înainte cu scuzele lui jalnice. Pare chiar pe punctul de a izbucni în plâns. Eu cu *tine* vreau să fiu, Charlotte..., nu pot trăi fără tine.

Ajunge.

— Ştii ceva, Jeff? Termină cu prostiile astea! Chiar îţi închipui că o să te cred că ţi-ai propus să nu mă mai înşeli doar pentru că ne mutăm împreună? Oi fi eu proastă, dar nici aşa... Şi nu cumva să încerci să mă faci să-mi fie milă de *tine*. Eşti un ticălos. Nu-mi vine să cred ce mi-ai făcut.

Tăcere.

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia dacă pot să ţin telefonul lipit de ureche.

— Un singur lucru mai vreau să te întreb înainte de a te lăsa să-ţi continui viaţa cu cine ştie ce proastă care să-ţi creadă toate balivernele. Te mai muţi la Paris sau nu?

Îmi ţin răsuflarea, în aşteptarea răspunsului.

Nu zice nimic. O pauză lungă cât un an.

— Nu, nu mă mai mut.

Toată durerea din ziua dinainte mă copleşeşte din nou. Cu toată furia mea împotriva bărbaţilor, o parte din mine spera că Jeff o să plece la Paris, că într-un fel sau altul o să fim împreună şi că tot ceea ce mi s-a

întâmplat n-a fost decât un vis urât. Dar nu e aşa. E ceva foarte real. Jeff nu pleacă la Paris cu mine. Nu mai pleacă deloc la Paris.

— Trebuie să închid, bâigui.

Mi-a pierit cheful de a-l face arşice la telefon.

— Charlotte, îmi pare atât de rău. Te rog...

— Trebuie să închid, Jeff.

Gata. Închid telefonul. Nu mai suport să-i aud vocea.

Totul s-a terminat. S-a zis cu logodna mea.

PATRU
lundi, le 27 septembre

Nu judeca un bărbat francez
după blugii lui strâmți.

— *Bonjour, Mademoiselle,* zice taximetristul francez în timp ce vâră toată agoniseala mea de o viață în portbagaj.

Până și el gâfâie sub greutatea bagajului.

— *Bonjour, Monsieur,* îi răspund cu un zâmbet obosit. *15 boulevard Jourdan, au quatorzième, s'il vous plaît.*

Îi cer să mă ducă la adresa din arondismentul 14 unde îmi voi începe noua viață. Cobor geamul și urmăresc tăcută forfoteala orașului într-o dimineață devreme.

Mașini de dimensiuni miniaturale intră și ies de pe străzi înguste și întortocheate, iar șoferii nu dau nicio atenție indicatoarelor sau semafoarelor. Balcoane negre, punctate de ghivece cu flori roz și albe, măginesc șirul nesfârșit de clădiri gri de apartamente. Trotuarele sunt pline de parizieni zvelți, îmbrăcați în cămăși cu mâneci

lungi şi pantaloni închişi la culoare, în ciuda umidităţii apăsătoare. Rotocoale de fum de ţigară le ies din gură în timp ce se îndreaptă, aparent fără să se grăbească, spre staţiile de metrou. Trecem pe lângă o *boulangerie*[1], dar mirosul de croasanţi calzi, untoşi care pătrunde în taxi nu îmi stârneşte deloc foamea.

Au trecut aproape cinci ani de la ultima mea vizită la Paris şi, în timp ce stau singură pe bancheta asudată din piele, trăgând cu urechea la zumzetul bizar al sirenelor franţuzeşti care ne depăşesc în viteză, stomacul mi se revoltă. Nu sunt în largul meu. Simt că ceea ce am făcut a fost o chestie forţată şi greşită. În graba de a scăpa de Jeff şi de durerea pe care mi-a provocat-o, n-am stat să meditez prea mult la asta. Şi iată-mă acum — singură în Franţa, fără prieteni, fără un logodnic care să mă aştepte în fiecare zi acasă şi, în plus, împovărată de gândul că Jeff are la cine să se întoarcă. La Brooke. Ce deprimant.

După o oră de traversat Parisul într-un trafic înfiorător, plin de opriri şi porniri, taximetristul trage în fine în faţa unei clădiri masive din cărămidă de pe bulevardul Jourdan. Fericită să îmi salvez plămânii de mirosul stătut dinăuntru, îi întind cam toate economiile mele de o viaţă, trag după mine valizele până la biroul de informaţii şi capăt cheia camerei cu numărul

[1] Brutărie (în lb. fr. în original).

360. Dumnezeule, nu-mi rămâne decât să sper că e o cameră drăguță.

Intru în noul meu domiciliu, îmi las valizele să cadă pe podeaua de gresie murdară și evaluez încăperea. E foarte mică. Nu are nici jumătate din dimensiunile fostei mele garsoniere din DC, iar „patul" este de fapt un pătuț de copil cu o saltea subțire din plastic. O chiuvetă jegoasă e montată pe peretele zugrăvit în albastru și o oglindă ruginită se holbează înapoi la mine, făcându-mă să realizez că nu am propria mea baie. Uf! Nu-mi vine să cred că va trebui să-mi îndes toate lucrurile în spațiul ăsta *și* pe deasupra să încerc să dorm bine în pătuț și să împart baia cu niște străini. Fotografiile postate pe site-ul lor creau impresia de camere mai drăguțe decât în realitate. Sau poate că, în starea mea de delir și în graba de a fugi cât mai iute de Jeff, acceptasem primul loc pe care l-am putut găsi. Nici pe departe cel mai grozav plan pe care l-am pus vreodată la cale.

Există totuși un lucru bun în camera mea — o fereastră imensă, încadrată de două draperii de un roșu intens. Îmi strecor capul prin perdelele subțiri și văd alte câteva clădiri de cămine internaționale și o peluză întinsă pe care mai mulți studenți joacă fotbal european, sau *„le foot"*, cum îi spun francezii. Încântător, dar pe moment nu mă interesează. Sunt singură și frântă de oboseală.

Şi, în ciuda celor întâmplate, mi-e dor de Jeff. Poate că am reacţionat în pripă şi nu i-am dat ocazia să se explice, nu m-am gândit nicio clipă că ne-am putea împăca. Mă întind pe pătuţul tare ca piatra şi mă complac un timp în autocompătimire. Mă simt îngrozitor. De ce mi s-a întâmplat aşa ceva? Ar fi trebuit să fiu cu logodnicul meu, întinşi într-un pat matrimonial moale, într-un apartament frumos cu vedere spre Sena. Şi nu singură şi nefericită în cămăruţa asta murdară şi pe patul ăsta nenorocit.

Sunt disperată la culme. Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva, aşa că iau telefonul şi sun acasă.

— Alo? răspunde mama pe un ton îngrijorat, evident sperând să îmi audă vocea.

— Bună, mamă, o salut eu istovită.

— Charlotte! exclamă ea cu glasul ei panicat de mămică. Eşti bine? Unde eşti? Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi face griji, mamă. Sunt la Paris. Tocmai am ajuns.

— Unde locuieşti? Eşti singură?

Îi explic schimbarea de planuri ca s-o opresc din agitaţia de care e cuprinsă.

— Bine, mă bucur că eşti sănătoasă. Tatăl tău şi cu mine ne-am făcut atâtea griji de când ne-ai trimis mesajul, acum câteva zile. Eşti bine, nu-i aşa, dragă?

— Da, mamă, sunt bine, mint eu.

De cum îi simt îngrijorarea din voce, mă copleşeşte dorul de ea.

— Ce faci, Charlotte? Plângi?

O singură lacrimă îmi curge pe obraz, dar mamele îşi dau întotdeauna seama.

— Mamă, nu ştiu ce caut aici... Nu am pe nimeni. Sunt complet singură.

— Oh, scumpa mea, totul va fi bine, ai să vezi. Nu eşti singură. Te iubesc.

— Jeff e aşa un nemernic.

— Da, scumpo.

Săraca mama tot încearcă să mă consoleze, dar am trecut de punctul în care am nevoie de ajutor. Tot ce îmi trebuie acum e să dorm. După ce închid telefonul, cad într-un somn adânc pe salteaua tare. Nici măcar nu-mi pasă că e incomodă. Nu vreau decât să dorm.

Mă trezesc brusc din somn la sunetul înalt al unor sirene ce străbat în goană strada. Mă salt iute în capul oaselor, fără să-mi dau seama la început unde mă aflu. În timp ce zgomotul asurzitor se îndepărtează, îmi amintesc. Sunt la Paris. Singură.

Mă uit la ceas — e opt seara, ora Parisului. Am dormit douăsprezece ore. S-a dus planul meu de adaptare la fusul orar şi perspectiva de a mă culca mai târziu. Mă extrag din patul din plastic încins şi lipicios, îmi atârn câteva haine pe umeraşe şi mă decid să plec în

explorare. Refuz să stau singură și să zac într-o baltă de lacrimi în prima mea seară la Paris.

Îmi târăsc corpul istovit de-a lungul holului și dau de cel mai urât și mic grup de dușuri din lume. Grozav! N-am de ales însă, așa că mă lupt cu apa rece ca gheața care, fără niciun avertisment, devine dintr-odată un șuvoi puternic la temperatura de fierbere. După ce mă satur, mă înfășor cât pot de strâns în prosopul de baie minuscul. Ies din cabina aburită și mă ciocnesc de un alt corp ud înfășurat în prosop.

Fac un pas în spate și îi arunc o privire bărbatului de care tocmai mi-am lovit corpul pe jumătate dezbrăcat și dau cu ochii de un tip înalt, subțire, musculos, cu păr șaten-deschis și o umbră de barbă sexy. Se holbează și el în jos la mine cu un rânjet maliţios.

— *Oh, pardon,* zice și verifică dacă prosopul i-a rămas înfășurat în jurul taliei.

Nu îmi găsesc cuvintele și, ca o idioată ce sunt, las să-mi scape un hohot de râs ascuțit și o zbughesc pe coridor cât de repede pot.

Odată întoarsă în cameră, îmi usuc părul lung, mă fardez un pic și îmi arunc pe mine perechea preferată de blugi, revăzând tot timpul în minte detaliile întâlnirii intime cu tipul francez sexy, pe jumătate dezbrăcat. Păcat că, în loc să fi rostit ceva cât de cât inteligent, am izbucnit în hohotul ăla de râs absolut oribil, de parcă ar fi avut păduchi sau așa ceva. Vestea bună e însă că

dacă toţi tipii de pe aici arată ca el, duşul ăsta comun s-ar putea dovedi, la urma urmei, o idee nu tocmai rea.

Încui şi ies şi văd un tip care face acelaşi lucru la două camere mai încolo. Se întoarce, îmi surprinde privirea şi rânjeşte. E individul de la duş. Aproape că nu l-am recunoscut aşa cum e acum, îmbrăcat.

— *Bonsoir, Mademoiselle,* zice el politicos.

— *Bonsoir,* răspund şi mă înroşesc din cap până în picioare.

Îl aud pe francezul sexos cum se îndreaptă spre mine în timp ce apăs butonul liftului.

— *Vous êtes française?* mă întreabă cu un zâmbet îndrăzneţ.

— *Non, je suis américaine,* îi răspund, încântată că slabul meu accent american nu i-a atras atenţia şi că m-a crezut franţuzoaică.

— Oh, eşti americancă. Arăţi foarte franţuzoaică. Eu sunt Luc, spune el cu un accent adorabil. Şi pe tine cum te cheamă?

— Charlotte, răspund, lăsând un surâs să-mi treacă peste buze.

Se apleacă pentru obligatoriile săruturi de salut pe ambii obraji — *bisous* sau *bises,* cum le spun francezii. Umbra de barbă se freacă de obrajii mei. Jeff n-are niciodată barbă. Se rade în fiecare dimineaţă, fără excepţie. Vrea să arate întotdeauna perfect, proaspăt bărbierit. N-are pic de spontaneitate în el. Mi-a plăcut chestia

asta, dar acum, când stau să mă gândesc, mă înfurie. Mă bucur că Luc e neras. Mi-ar prinde bine niţică spontaneitate. În plus, îmi place să fiu sărutată. Mă rog, îmi place şi mai mult atunci când persoana nou întâlnită e un francez atrăgător.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, ştii, la duş. Sper că nu te-am speriat prea tare.

— Oh, nicio problemă. Doar că nu sunt obişnuită cu duşurile comune şi să dau peste tipi... hm... dezbrăcaţi şi... înfăşuraţi în prosop... în fine, ştii ce vreau să spun, mă bâlbâi eu.

Râde.

— Mda, îmi pot închipui. Înţeleg că eşti nouă aici. Ai ajuns azi la Paris?

Îl surprind cum mă măsoară din cap până în picioare. Tipii, şi mai ales francezii, n-au pic de ruşine. Dar după incidentul jenant de la duşuri, asta mă face să mă simt ceva mai bine.

— Da, am ajuns azi-dimineaţă şi am dormit toată ziua. Acum mă simt un pic mai energică. Dar tu? De când locuieşti aici?

— Hmm, ezită el. Nu de mult. De numai două luni. O zăţi placă aici. Cum se zice în engleză la... oamenii care stau aici? mă întreabă, arătând spre celelalte camere de pe coridor.

— Vecini? îi suflu eu.

— Da, vecinii sunt foarte drăguți. O zău-ți placă. Stai mult timp aici?

— Mda. Cel puțin un an, și pe urmă o să văd.

— Ești singură aici?

Ce întrebare nepotrivită.

— Singură-singurică, spun și-mi trec mâna prin păr, încercând să dau o notă de entuziasm vocii mele, care sună însă disperată.

Din fericire, vine liftul. Nu vreau să intru în detalii deprimante despre motivele pentru care mă aflu singură la Paris. Ne înghesuim în liftul șubred din anii 1950 care scârțâie din toate încheieturile în timp ce ne transportă la parter. Încerc să nu mă holbez la el, dar nu pot să nu remarc cât de chipeș e. Părul cam de doi centimetri lungime îi încadrează perfect fața și arată ca și cum abia și-ar fi trecut degetele prin el. Are ochi căprui mai calzi decât ai lui Jeff și un zâmbet fermecător, asortat cu un frumos bronz de vară. Ca majoritatea bărbaților francezi, e zvelt, dar nu atât de slăbănog încât să te facă să pari grasă atunci când stai lângă el. Tricoul alb îi scoate în evidență atât cât trebuie mușchii bine lucrați, iar blugii lăbărțați și pantofii sport europeni sunt pur și simplu sexy. Arată ca un jucător de fotbal. Majoritatea bărbaților francezi pe care i-am cunoscut joacă *le foot*. Și pun pariu că Luc e un jucător al naibii de bun. Mmm.

— Spune-mi, Charlotte, ce planuri ai pentru prima ta seară la Paris?

— De fapt, nu prea știu. Aveam de gând să ies la un pahar de vin și poate cină. Dar tu, ce planuri ai? Unde te duceai?

Te rog, te rog, invită-mă, îmi spun, conștientă că nu vreau să rămân singură. Pentru că tot ce aș face ar fi să mă gândesc la Jeff și la cât de mult îl urăsc... și cât de mult îi simt lipsa.

Hai odată, Luc.

— Păi..., zice el, mă duc să mă întâlnesc cu niște amici într-un bar...

Tace și se uită în jos sfios.

Uf, ce mai aștepți, invită-mă! Ce Dumnezeu, doar te-am văzut deja pe jumătate gol!

Își ridică privirea, se uită drept în ochii mei și zâmbește.

— Vrei să vii și tu?

Slavă Domnului!

— Sigur că da, mi-ar face mare plăcere!

Uau, ce disperat a sunat. Adevărul e că *sunt* disperată. Și, oricum, ce contează?

— OK, asta-i grozav. O să-ți placă prietenii mei. Sunt foarte drăguți, adaugă, zâmbind în continuare înspre mine.

— Deci unde mergem? îl întreb în clipa când pășim afară în aerul cald al nopții.

— Luăm trenul RER până la Saint Michel, lângă Notre Dame. Pe urmă mergem pe o barcă... o barcă cu bar... un bar pe barcă. Scuză-mă, nu prea am... ocazie zã vorbesc des englezeşte.

Obrajii i se fac roşii ca para focului.

— Nu-ţi face griji, engleza ta e foarte bună. Dar dacă vrei, putem vorbi franţuzeşte. Predau franceza în DC, aşa că mă descurc destul de bine.

— Altă dată poate. Trebuie zã-mi exersez engleza şi ce altă ocazie mai bună decât cu o profă din SUA?

— Foarte adevărat, îi zâmbesc eu drăgălaşului de francez. Mersi că m-ai invitat... mă bucur că n-o să fiu singură în prima mea seară aici.

— Păi..., zice şi face o pauză înainte de a mă privi intens în ochi. O femeie aşa de *frumoaaasă* ca tine n-ar trebui zã stea singură la ea acasă.

Luc e aşa de dulce şi simpatic, încât nu mă deranjează să aud comentariul tipic franţuzesc „eşti aşa de frumoasă" atât de curând după ce ne-am cunoscut. Am nevoie de un tip drăguţ şi cât mai diferit de Jeff care să se ţină după coada mea în seara asta. Şi ce altă ocazie mai bună de a demara cercetările pentru blogul meu decât să ies cu un bărbat francez chipeş de nu se mai poate?

Deşi, îmi amintesc eu, cu *niciun* chip nu trebuie să mă îndrăgostesc de un tip doar pentru că e sexy,

fermecător şi locuieşte, cu totul întâmplător, la două camere de mine.

După ce cumpără bilete şi fuge cu mine ca să prindem trenul, Luc mă împinge în vagon spre unicul loc rămas liber şi mă apără de toţi slinoşii care, dacă nu aş fi fost însoţită, ar fi explodat fără îndoială prin pantalonii lor strâmţi şi conici, aruncând priviri nerușinate în decolteul meu. Sigur, l-am surprins şi pe Luc uitându-se de câteva ori în aceeaşi direcţie, dar e altceva. Păcat că Jeff nu e aici, să vadă cum un alt bărbat mă soarbe din priviri. Hm.

După numai câteva staţii, îl urmez pe Luc prin labirintul subteran al staţiei de metrou Notre Dame şi ieşim în aglomerata Place St. Michel.

Aroma dulce a clătitelor cu Nutella pluteşte în aer şi-mi face stomacul să chiorăie de foame în timp ce mă uit în jur. Tendele de un galben strălucitor ale librăriei *Gibert Jeune* mărginesc scuarul animat în centrul căruia se înalţă impunătoarea fântână St. Michel. Sunetul elegant al limbii franceze se revarsă din cafenelele aliniate pe stradă, în care parizienii sorb vin roşu şi râd cu amicii lor. Grupuri gălăgioase de turişti care discută în toate limbile pământului trec pe lângă noi, îndreptându-se către malurile Senei sau întorcându-se dintr-o plimbare pe chei.

Tot acest freamăt e contagios şi, fără să-mi dau seama, mă pomenesc gândind că nu există nicăieri în lume un loc mai incitant sau mai frumos.

Ăsta e Parisul care mi-a rămas întipărit în minte.

Cum de-am stat departe de el atâta timp? Şi ce motive aş putea să am ca să mă întorc vreodată în State?

Luc mă ia de mijloc şi mă conduce pe străzile pline de scutere până la Sena. Mergem într-o tăcere plăcută de-a lungul apei de un albastru intens, strălucitor, până ce ajungem la nişte trepte. Un restaurant plutitor se scaldă calm în apele liniştite, lângă catedrala gotică Notre Dame. Urcăm la bord şi, cu mâna lui caldă încă lipită de spatele meu, Luc mă conduce spre partea din spate a ambarcaţiunii, unde un cuplu stă aşezat, strângându-se în braţe şi şoptindu-şi vorbe dulci.

— Ei sunt amicii mei, îmi spune, arătând în direcţia lor.

Mă prezintă lui Benoît, unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi, şi lui Lexi, iubita lui Benoît. Benoît e mai înalt şi mai slab decât Luc, dar izbitor de chipeş. Iar Lexi e de-a dreptul splendidă. Mai înaltă decât mine, cu picioare lungi perfecte, păr negru lung şi ondulat, ochi chihlimbarii strălucitori şi sprâncene frumos conturate, un ten natural închis la culoare şi sâni enormi. Enormi, pe bune. Ei doi — Benoît şi cu Lexi — sunt o prezenţă formidabilă. Ar putea fi luaţi cu uşurinţă

drept o pereche de modele sexy defilând pe un podium la o prezentare de modă pariziană.

Schimbăm *bisous* şi, cât ai clipi, mă trezesc cu un pahar înalt cu Merlot în faţă, pălăvrăgind cu amicii lui Luc.

— Cum v-aţi cunoscut voi toţi? îi întreb.

— Luc şi cu mine ne ştim din copilărie şi am studiat împreună la colegiul de finanţe. Iar pe Lexi am cunoscut-o abia cu o lună în urmă, spune Benoît cu un accent american perfect.

— Uau, engleza ta e formidabilă. Ai studiat cumva în State? îl întreb eu.

— Mda, am locuit un an în New York City, imediat după colegiu.

— Vrei ză zici că Benoît vorbeşte englezeşte mai bine ca mine? îmi aruncă Luc un zâmbet cuceritor.

— Nu, nici vorbă. Doar că mi-am dat seama că a stat o vreme în State, asta-i tot, chicotesc eu în timp ce sorb din pahar.

— Da, vezi ză nu, zice el şi-mi caută piciorul pe sub masă.

În clipa aceea, telefonul lui Luc sună. Se încruntă când verifică identitatea apelantului.

— *Pardon*, zice şi se ridică de la masă, aruncându-i o privire complice lui Benoît şi îndreptându-se iute spre uşă.

— Eu, unul, o să mai iau o bere. Voi, doamnelor, mai doriţi ceva? întreabă Benoît.

— Eu vreau un alt Martini sec şi fă bine şi adu-i fetei ăsteia un alt pahar de vin roşu. Trebuie s-o distrăm cum ştim noi mai bine pe Charlotte, doar e prima ei seară la Paris, spune Lexi şi-i face cu ochiul, foarte sexy, lui Benoît.

Îl privim pe Benoît cum se apropie de Luc, care vorbeşte la telefon lângă uşă. Luc lasă telefonul jos şi se apleacă spre Benoît pentru a-i spune ceva. Se întunecă amândoi la faţă, apoi Luc reia convorbirea, în timp ce Benoît se îndreaptă spre bar.

— Despre ce crezi că e vorba? o întreb eu pe Lexi.

— Să mor dacă ştiu. Acum l-am cunoscut şi eu pe Luc. Iar despre Benoît nu ştiu decât că e *grozav* la pat.

Rânjesc. Deja o plac pe fata asta.

— Crezi că Luc are o prietenă?

— Of, fată, aici toţi bărbaţii au prietene, logodnice, soţii, amante — tot ce-ţi trece prin cap. De asta trebuie să ieşi cu mai mulţi bărbaţi şi să nu-l iei pe niciunul în serios.

— Amin, zic eu şi ciocnim paharele. Ce te aduce la Paris? Eşti americancă, nu-i aşa?

— Da, născută şi crescută în New York City, dar ai mei şi-au petrecut toate verile la Paris, în micul nostru

pied-à-terre[1], aşa că m-am îndrăgostit, pur şi simplu, de oraşul ăsta. Şi acum trei ani, după ce am terminat colegiul, m-am mutat aici şi nu mi-a părut rău nicio clipă.

— Deci crezi că n-o să te mai întorci niciodată la New York?

— Nu prea cred. Călătoresc oricum foarte mult, aşa că îmi văd destul de des prietenele şi iubiţii din New York, dar Parisul e... Paris. Ce altceva aş mai putea să spun? New Yorkul nici nu suferă comparaţie.

— Dar bărbaţii de aici? Îţi plac mai mult francezii?

— Of, draga mea, mai ai atâtea de învăţat. Francezii sunt cam lasă-mă să te las, e adevărat. Dar să îi vezi în pat! Sunt cei mai formidabili amanţi de pe planetă. Să-l luăm, de pildă, pe Benoît. E prea slăbănog? Recunosc. Poartă pantaloni un pic cam prea strâmţi? Absolut. Dar prefer un fund slab şi blugi strâmţi când ştiu că în clipa când îi dezlipesc de pe el, o să mă ţină trează toată noaptea, implorându-l să continue.

Simt cum roşesc şi râd de lipsa de pudoare a lui Lexi.

— Uau. Habar n-am avut. Când am fost în Franţa pentru prima oară la studii, aveam un iubit acasă, aşa că n-am apucat să experimentez asta la prima mână.

---

[1] Locuinţă secundară, ocupată temporar (în lb. fr. în original).

— Ei bine, ai un tip sexy care o să te conducă înapoi acasă în seara asta, zice Lexi, dând din cap spre Luc, care se întoarce la masă. Nu-ţi fie teamă să încerci marea cu degetul.

— Mersi de sfat.

Lexi este exact tipul de fată cu care să mă împrietenesc ca să uit de josnicul, de nemernicul meu de fost logodnic şi ca să înaintez cu cercetările..., ca să zic aşa.

După ce Luc şi Benoît se întorc la masă cu băuturile noastre, Luc nu spune nimic despre misteriosul apel telefonic iar eu nu întreb. Probabil că iese cu o mulţime de alte femei, dar şi eu mă aflu aici pentru acelaşi joc, aşa că de ce mi-ar păsa?

Pe la unu şi jumătate dimineaţa, după cinci pahare de vin, mai multe accese de râs incontrolabil şi nesfârşite conversaţii purtate prin aburii băuturii cu noii mei amici, decidem că e momentul să plecăm. Lexi şi cu mine facem schimb de numere de telefon şi ea îmi promite să mă sune peste câteva zile ca să ne întâlnim la o şuetă între fete.

De îndată ce Luc mă scoate afară în aerul revigorant, care între timp s-a răcorit considerabil, văd cât de beată sunt. Am uitat cât de uşor e să te îmbeţi cu vin franţuzesc — curge atât de lin pe gât, încât nici nu-ţi dai seama cât de mult ai băut. Luc mă ia pe după umeri în timp ce cobor împleticit scara şi merg cu el de-a

lungul fluviului ale cărui ape întunecate sclipesc acum în lumina lunii.

— Mersi mult că m-ai scos din casă... aveam mare nevoie de asta, mă bâlbâi eu, înăbuşindu-mi un chicotit.

Întotdeauna râd pe înfundate când sunt beată. Vreau totuşi să nu-l enervez pe Luc, aşa că încerc să-mi ţin hohotul sub control.

— Ce e aşa de amuzant? mă întreabă Luc şi izbucneşte în râs.

Abia atunci îmi dau seama că e şi el beat.

Îşi ţine braţul în continuare strâns pe după umărul meu în timp ce traversăm podul care ne aduce înapoi în Place St. Michel. Atingerea lui mă întristează dintr-odată. Mă face să mă gândesc la Jeff şi la cum ar fi trebuit ca noaptea asta să fie prima pe care să o petrecem împreună la Paris — plimbându-ne pe malurile Senei, cu braţul lui pe după umerii mei, admirând luminile oraşului reflectate în apă şi pregătindu-ne să ne începem aventura la Paris. Numai că Jeff şi cu mine nu mai suntem împreună. Jeff nu mă mai iubeşte.

Şi poate că nu m-a iubit de fapt niciodată.

Câteva lacrimi sărate îmi scapă din ochi şi mi se preling pe obraji.

Luc se întoarce spre mine şocat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, spun, ştergându-mi lacrimile. Scuze. N-am vrut.

— Dar ce e? De ce eşti supărată? Nu înţeleg, zice el, părând un pic speriat.

La urma urmei, abia ne-am cunoscut şi am petrecut împreună o seară foarte plăcută. Săracul de el. Sunt convinsă că tot ce şi-a dorit era să aibă parte de puţină acţiune — nu de o americancă beată şi înlăcrimată.

— N-am nimic... doar că mi-e dor de acasă, zic, încercând să-mi recapăt calmul. Vreau să mă opresc, dar alcoolul din mine e mai tare. Adevărul e că logodnicul meu m-a părăsit. Mă rog, eu l-am părăsit. Dar merita... nenorocitul, urlu eu acum. M-a înşelat şi am aflat asta chiar înainte de a ne muta la Paris împreună, aşa că... am venit singură aici.

— Vino încoace, hai să stăm aici, zice Luc şi mă conduce spre o bancă aşezată cu faţa spre Sena. Şi asta s-a întâmplat acum, de curând?

— Îhî, mormăi eu.

Mă strânge cu putere la piept şi mă ţine lipită de el o vreme. Mă lasă să plâng în voie în timp ce mă mângâie pe păr.

— Ce oribil. Îmi pare foarte rău, spune, clătinând din cap.

— Mulţumesc, sughit eu şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile.

După jenanta partidă de plâns, peste care Luc a trecut într-un mod exemplar, având în vedere că nu mă cunoaşte decât de cinci ore, mă conduce la staţia de metrou şi luăm trenul înapoi spre casă. Nu-mi amintesc prea bine drumul (pot doar să bănuiesc că am adormit şi m-am trezit succesiv), însă ce ştiu este că Luc şi-a ţinut tot timpul braţul în jurul meu. Până să ajung în faţa uşii camerei mele, m-am calmat. Cu toate că beţia nu mi-a trecut.

— Mulţumesc tare mult, Luc... Îmi pare foarte rău. M-am simţit bine cu tine în seara asta, bâigui eu.

Luc dă să spună ceva, dar eu mă aplec şi încep să îl sărut nebuneşte în faţa uşii. În ciuda ochilor mei umflaţi din care curge, nu mă îndoiesc, rimelul şi a nasului iritat şi roşu ca sfecla, îmi răspunde la sărut. Habar n-am ce m-a apucat. De vină o fi alcoolul, poate vorbele lui Lexi despre cât de buni sunt francezii la pat, ori felul în care Luc a avut grijă de mine în seara asta, sau faptul că mă simt pur şi simplu disperată. Orice ar fi, într-o clipită descui uşa şi încep să mă giugiulesc cu Luc în micul meu dormitor.

CINCI
mardi, le 28 septembre

Decalajul orar + ruperea logodnei + un francez drăguţ + cinci pahare de vin = dezastru

Toate gândurile despre Jeff zboară şi tot ce mai rămâne este Luc, care mă împinge în perete şi mă sărută pe gât. Apoi pe gură. Şi după aceea pe umeri. Mâinile i se plimbă peste tot pe mine, pe şolduri, pe coapse şi pe talie. Ne împletic doi metri mai încolo de uşă, spre patul jalnic, acoperit de un cearşaf alb ieftin, şi Luc mă trage deasupra lui. În câteva secunde ne scoatem cămăşile şi, chiar şi în starea avansată de ebrietate în care ne aflăm, amândoi ştim foarte bine ce are să urmeze.

Dar totul se termină la fel de iute precum începuse. Dintr-odată îl văd pe Luc cum se ridică în şezut şi se uită la mine.

— Nu putem face asta, Charlotte. Eşti tristă... şi beată. Nu e corect.

Îl doresc aşa de mult în clipa asta! Atât de multe s-au acumulat în mine, şi degeaba. Atâtea lacrimi, toată

porcăria cu Jeff, călătoria la Paris, seara asta minunată în oraş, şi acum Luc vrea să mă părăsească, să mă lase singură în patul ăsta prăpădit, fără cuvertură.

Probabil că mi-a observat expresia şi, înspăimântat că aş putea din nou să izbucnesc în plâns, se întinde pe pat lângă mine. Însă în loc să inventeze cine ştie ce scuză jalnică pentru a o lua la sănătoasa, aşa cum ar fi făcut cei mai mulţi tipi având în vedere felul în care m-am purtat, mă ia în braţe, mă sărută pe obraz şi începe să mă mângâie pe păr.

Atingerea mâinilor lui este atât de liniştitoare, încât după câteva minute adorm ca un bebeluş.

Mă trezesc scăldată într-o sudoare rece, în întuneric beznă, cu braţele transpirate ale altcuiva înfăşurate în jurul pieptului meu gol. O, Doamne, ce-am făcut?

Mă uit să văd dacă mai am pe mine chiloţii. Da. Of! Măcar nu m-am culcat cu el. Încerc să-mi amintesc evenimentele şi capul îmi bubuie de-mi plesneşte. Ştiu că am băut vin (e clar că mi-am depăşit limita), că i-am cunoscut pe Benoît şi Lexi şi că am plâns. Dumnezeule, am plâns în faţa lui Luc. Am plâns cu sughiţuri, ca o proastă, în faţa lui Luc. În public! Ce dezastru!

Prin minte îmi trece acum, ca într-o străfulgerare, scena când l-am atacat în faţa uşii. Ei bine, am depăşit mai multe etape majore ale unei relaţii într-o singură noapte: ne-am văzut unul pe celălalt pe jumătate dezbrăcaţi la duşuri, i-am întâlnit prietenii, am plâns

la amintirea unor momente din trecut, ne-am cuplat şi am petrecut noaptea împreună. Nu-mi vine să cred că mai e aici. Mă aştept ca, imediat ce se trezeşte, să o zbughească înapoi în camera lui.

Încerc să adorm din nou, ca nu cumva să-l scol din somn pe Luc, după câte l-am pus să îndure, însă capul îmi plesneşte de durere. Mă întreb cât e ceasul. Trebuie să iau o pastilă pentru durerea asta de cap atroce şi să-mi trag o bluză pe mine. Ridic braţul lui Luc de pe pieptul meu, îl aşez foarte blând pe pat şi încerc să trec peste corpul întins lângă mine fără să-l deranjez ori să fac zgomot. Reuşesc să fac câţiva paşi, până ce mă împiedic de valiza de dimensiuni gargantueşti. La naiba!

Luc se foieşte.

— Cât e ceasul? mormăie.

Îmi găsesc ceasul pe noptieră. Nu e decât cinci dimineaţa.

— E devreme. Scuze că te-am trezit... Am o durere de cap îngrozitoare.

— Te simţi bine? mă întreabă.

Iisuse, individul ăsta e tot timpul aşa de drăguţ?

— Da, da, culcă-te la loc. Sunt bine, murmur în timp ce orbecăi prin cameră după sutien, un tricou, orice.

Luc se ridică, îşi pune cămaşa pe el şi trece pe lângă mine chiar în clipa când dau de topul cu care am fost îmbrăcată în seara asta, aruncat ghem pe podea.

— Cred c-ar fi mai bine zã mă duc la mine, zã mă culc, zice după ce cască zdravăn.

Bună idee.

— Mersi pentru tot. Ai fost minunat. Du-te şi culcă-te, da? îl îndemn eu în timp ce îmi azvârl pe mine topul.

Mă sărută pe obraz şi iese. Dau pe bâjbâite de comutator şi clipesc mărunt, orbită de lumină. Găsesc imediat la fundul poşetei devotata mea sticlă cu pastile Aleve, înghit una şi sting la loc lumina. Mă întind pe spate în pat şi mă cutremur la gândul purtării mele inacceptabile din noaptea asta.

Ce se întâmplă cu mine?

Îmi dau seama că în DC nu e decât unsprezece seara. Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva de acasă — cineva care să-mi amintească de cum eram înainte ca toată viaţa mea să se răstoarne cu fundul în sus. Iau telefonul şi formez numărul lui Katie.

— Bună, croncăn în receptor.

— Charlotte! strigă ea. Ce mai faci? Cum e la Paris? Mi-e dor de tine.

— Păi, lucrurile au luat-o deja razna... Luc, vecinul meu francez, tocmai a ieşit de la mine din cameră şi sunt aproape sigură că n-o să mai vrea să mă vadă prea curând.

— Ce? Cât e ceasul acolo? Nu e dimineaţa devreme?

— Mda, e cinci.

Katie râde.

— Ce se întâmplă? De-abia ai ajuns. Şi cine naiba e Luc ăsta?

Mă apuc să-i povestesc totul în amănunt, fără să uit să menţionez scena cu Luc pe jumătate dezbrăcat la duşuri, cea penibilă cu hohotele mele de plâns şi dezastrul cu partida de sex ratată.

— E drăguţ?

— Îhî, e foarte atrăgător. Dar după ce m-am făcut de râs în faţa lui, presupun că n-o să mai vrea să mă vadă... în fine, nu că ar conta.

— Abia te-ai despărţit de Jeff acum câteva zile. Mă bucur că ţi-ai găsit pe cineva care să-ţi distragă atenţia, dar poate că ar trebui s-o laşi ceva mai moale, înţelegi?

— Da, ştiu, ai dreptate. Eram beată. Sper să nu mai dau peste el la duşuri sau în altă parte.

— Nu fi aşa de aspră cu tine. Ai avut o săptămână oribilă. Cred că ar trebui să te odihneşti şi poate să nu te mai repezi aşa, cu capul înainte.

— Katie, ce caut eu aici? Crezi c-am făcut alegerea corectă când am plecat singură la Paris? Mi-e dor de tine şi... de Jeff. Mi-e tare dor de el. Crezi c-ar fi trebuit măcar să încerc să rezolv lucrurile cu el?

— După câte ţi-a făcut, nu merită o a doua şansă. Sigur că ţi-e dor de el, totul s-a întâmplat atât de iute. Ai însă răbdare. O să începi şcoala, o să-ţi faci noi prieteni şi ai să vezi, totul o să fie bine. Şi între timp, mă ai pe mine, gata oricând să stau de vorbă cu tine. Şi dacă după o vreme o să vezi că nu-ţi place acolo, n-ai decât să te întorci acasă.

— Mersi, Katie.

— Cu plăcere. O să treci peste asta, sunt sigură. Trebuie însă să ai răbdare. Bun, acum spune-mi, când te întâlnești cu consiliera?

— Fir-ar să fie. La opt, în dimineața asta. Ce bine că mi-ai adus aminte. E peste numai trei ore.

— Asta e tipa care se presupune că o să te ajute să-ți găsești o slujbă ca profesoară după ce termini programul de studii, nu-i așa?

— Exact.

— Atunci, noroc și să-mi povestești cum a mers. Îmi pare rău, dar acum trebuie să închid, mâine-dimineață la patru trebuie să fiu la spital, așa că mă duc la culcare. Mă bucur că m-ai sunat. Deja mi-e dor de tine.

— Știu. Și mie mi-e dor de tine. O să te sun din nou cât de curând. Pa, Katie.

— Pa, Charlotte.

Mă simt ceva mai bine după discuția cu Katie, care m-a făcut însă să înțeleg și cât de mult îmi lipsește Jeff. Vreau să-i aud vocea, vreau să-l aud spunându-mi cât de rău îi pare și că o să vină la Paris după mine. Că i-a dat un șut în fund lui Brooke și că totul nu a fost decât o greșeală, o imensă greșeală. Dar chiar dacă ar vrea să mă sune, nu-mi știe numărul de telefon. Și Katie nu i l-ar da, sunt convinsă.

Mă gândesc să îl sun. Aș putea să-i povestesc cât de minunat mă simt la Paris și că deja un nou bărbat a apărut în viața mea. Ar fi gelos. Sau aș putea să-i spun

adevărul. Că mi-e dor de el şi că-l iubesc şi că mi-a frânt inima pentru totdeauna.

Totuşi nu-l sun. Ar fi un gest disperat şi, dacă vrea să ia legătura cu mine, n-are decât să-mi trimită un mail. La urma urmei, a petrecut mult timp pe internet în ultima vreme. Gândul la site-ul cu fotografia lui postată sus pe pagină îmi face greaţă. Sau de vină sunt cele cinci pahare de vin băute azi-noapte?

Pentru a evita alte gesturi disperate făcute la beţie, scot laptopul şi mă loghez la blog. Deja am avut oarece succes cu el, dar acum vreau să duc totul la proporţii epice. Trebuie ca gândurile mele să ajungă la cât mai multe femei. E vremea să pun capăt fenomenului femei-deştepte-care-se-lasă-înşelate. Îmi storc creierii în căutarea unui titlu incitant şi încep să tastez a doua postare.

Amor la Paris
Ghidul fetelor deştepte care se comportă ca bărbaţii
în Oraşul Iubirii
par une américaine à Paris

La două zile după ce am aflat că logodnicul meu m-a înşelat printr-un site de întâlniri, iată-mă la Paris, întrebându-mă ce caut eu aici. Cum de am ajuns într-o asemenea situaţie? Ca femeie, ai trecut şi tu probabil prin aşa ceva. Bun, poate că n-ai descoperit profilul logodnicului pe un site de întâlniri cu numai două zile înainte de a vă muta amândoi la Paris şi n-ai discutat on-line cu tipa cu care s-a culcat, dar ai aflat cumva că bărbatul pe care îl iubeai te-a înşelat

cu o altă femeie. Şi chestia asta te-a scârbit. Te-ai săturat de toate jocurile astea. Vrei ca următorul bărbat care îţi va intra pe uşă să fie Alesul, ca să nu mai treci prin toată porcăria asta. Aşa că ce faci? Persişti în căutări, în speranţa că undeva, cândva, vei întâlni un bărbat care să te iubească suficient de mult încât să nu te înşele.

Ei bine, doamnelor, sunt aici ca să vă anunţ că planul vostru e o mare prostie şi că nu faceţi decât să vă furaţi singure căciula. E vremea să schimbăm macazul şi să preluăm controlul asupra propriilor noastre vieţi.

La revedere, Charlotte York. Salut, Samantha Jones[1].

Dacă te-ai săturat şi vrei să ai parte de ceva distracţie, iată câteva reguli-cheie:

Regula nr.1: Taie orice punte de legătură cu foştii iubiţi care te-au înşelat şi care te caută acum cu disperare (dacă e cazul, mută-te pe alt continent) şi găseşte o modalitate de a ieşi din depresie. Numai aşa vei scăpa de fantomele trecutului.
Crezi că fostul iubit zace trist, înfulecă ciocolată şi se întreabă dacă a greşit cu ceva? Nici vorbă, a plecat deja la vânătoare, în căutarea următoarei victime. Aşa că mişcă-ţi fundul din fotoliul tău confortabil, lasă jos cartea de autoperfecţionare, sună-ţi prietenele şi ieşi în oraş.

---

[1] Personaje din serialul *Totul despre sex*. Primul este o întruchipare a ingenuităţii feminine şi a romantismului, mereu în căutarea iubirii adevărate. Al doilea personaj este independent, încrezător în sine şi puternic şi foloseşte sexul pentru propria plăcere.

Regula nr. 2: Nu-ţi face griji dacă te-ai făcut de râs în faţa unui tip nou întâlnit; oricum nu-ţi pasă dacă te va suna sau nu a doua zi. Ţine minte: trebuie să te porţi ca un bărbat. Nu-l suna. Nu te aştepta să te sune. Evită dezamăgirile.
De exemplu: Să-mi fac probleme fiindcă m-am ciocnit la duşul comun din cămin cu un tip sexy, pe jumătate dezbrăcat, ca mai apoi să petrec noaptea cu el şi cu amicii lui, să plec de acolo prea beată, să plâng în faţa lui şi să-i mărturisesc că am fost înşelată de logodnic, pentru ca după numai câteva minute să mă sărut cu el în dormitorul meu? Nu, nu e cazul. Şi asta pentru că nu sunt disperată ca el să mă caute mâine sau poimâine sau oricând altcândva. Înainte aş fi fost îngrozită de ceea ce am făcut, dar acum ce-mi pasă? Poate că n-o să-l mai văd niciodată.
Aşa că, fetelor, ieşiţi în lume. Şi dacă sfârşiţi prin a vă face de râs, măcar distraţi-vă. Pentru că, şi aici repetaţi după mine, vă rog: „Nu contează dacă mâine o să mă sune sau nu; de fapt, aş prefera să nu, ca să ies în oraş cu altcineva şi să mă distrez."

Regula nr. 3: Toţi tipii sunt superficiali, aşa că nu merită să vă ambalaţi din cauza altor iubite de-ale lor sau pentru că au convorbiri telefonice dubioase. Folosiţi-i pentru săruturi... sau mai mult... şi cu asta, basta.
De exemplu: Aseară, când am ieşit cu Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat, s-a repezit de la masă pentru a răspunde unui apel telefonic misterios, iar când s-a întors nu a suflat o vorbă despre asta.
Ar fi putut fi ceva total nevinovat. Sau nu.
Poate că are o prietenă. Sau o soţie. Sau mai multe din fiecare. Dar în final nimic din toate astea nu contează, atâta timp cât tu ai ieşit ca să-ţi faci de cap şi să te simţi bine. N-are decât să-şi facă singur

viaţa praf, tu te vei comporta ca un bărbat. Asta înseamnă să nu exagerezi cu analizatul şi să nu-ţi pese dacă individul cu care s-a întâmplat să ieşi în seara aia pare să aibă alte priorităţi. Reţine, bărbaţii sunt superficiali şi ăsta-i un motiv în plus să nu te îndrăgosteşti de ei.

Regula nr. 4: Nu în ultimul rând: dacă te muţi pe un alt continent, aşa cum ţi-am sugerat să faci în Regula nr. 1 de mai-sus, atunci s-ar putea să te simţi speriată şi părăsită şi să vrei să îl suni pe fostul iubit. La urma urmei, aţi petrecut multe momente fericite împreună. Şi oricât de rău te-a făcut să suferi, poate că încă îl iubeşti atât de mult, încât simţi că nu poţi trăi fără el.
Nu cedaţi, doamnelor, nu îl sunaţi. Ţineţi minte, milioane de alte femei au trecut prin ce treceţi voi acum şi şi-au rezolvat problemele, aşa că şi voi veţi reuşi.

ŞASE
vendredi, le premier octobre

Bărbaţii francezi nu sunt ca americanii — ne plac şi după ce ne smiorcăim în faţa lor.

Mă rostogolesc pe pat şi întredeschid ochii. Arătătoarele roşii ale ceasului meu deşteptător indică ora douăsprezece.

Douăsprezece! Am ratat întâlnirea cu consiliera. Rahat, rahat, rahat.

După ce am terminat de vorbit cu Katie, mi-am pus ceasul să sune la şase şi jumătate, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit. Verific tâmpenia de ceas, să văd dacă funcţionează sau nu. Da, merge, alarma e încă pusă la şase treizeci. Probabil că, pe jumătate încă beată, l-am închis. Deşi nu-mi amintesc. Niciodată nu mi s-a întâmplat să ratez o întâlnire, niciodată. Ce naiba se petrece cu mine?

Sar din pat şi scotocesc prin valizele nedespachetate după scrisoarea de admitere — singura bucată de hârtie care are notată pe ea datele de contact. Sun şi îmi

răspunde o asistentă care îmi dă numărul lui *Madame* Rousseau.

În timp ce telefonul sună, mă gândesc să-i spun că avionul a avut întârziere ori că am fost lovită de o mașină, sau orice altceva, numai s-o îmbunez. Am nevoie de femeia asta ca să mă ajute să-mi găsesc o slujbă la Paris după ce termin anul de studii și, e clar, nu am păşit cu dreptul.

— *Allô?* zice ea.

— *Bonjour, Madame Rousseau. C'est Charlotte Summers...*

Nu reușesc să mai scot niciun cuvânt, pentru că-mi taie vorba și mă anunță că *nu* e deloc mulțumită, dar *deloc* mulțumită de mine. Nu îmi oferă nici măcar șansa de a-i servi o falsă scuză. Bodogănește în continuare în franceză despre cât de mult îi displace când studenții o fac să-și piardă timpul și despre cât de nepoliticoasă și neprofesionistă este purtarea mea, dar în final mă informează că a programat totuși o nouă întâlnire cu mine marțea următoare la aceeași oră. Și mă avertizează ca de data asta să nu mai întârzii.

Asta e tipa pe care mă bazez eu că-mi va găsi o slujbă de profă la Paris?

Îmi scot plannerul și îmi notez să ajung cu cel puțin două ore înainte la întâlnire. După telefonul ăsta, simt că nu îmi mai pot permite s-o fac pe *Madame* Rousseau să-și piardă vremea.

După o zi întreagă în care nu fac decât să mă învinovăţesc c-am fost aşa de idioată, renunţ într-un târziu să mă mai urăsc atâta şi mă bag iarăşi în pat.

Orice despărţire e grea, însă încercarea de a trece peste acest moment dureros într-un oraş străin, fără nicio prietenă alături care să-mi distragă atenţia, se dovedeşte a fi mult mai dificilă decât mi-am închipuit.

Este a cincea mea dimineaţă la Paris şi, în timp ce mă uit la ceas şi văd că e deja miezul zilei, îmi dau seama că încă nu m-am adaptat la noul fus orar. Ultimele zile au trecut ca prin ceaţă, cu culcat la ore târzii, dormit câteva ore, sculat, sunat acasă, apoi dormit jumătate din zi. Sper ca începând de azi, sau măcar din weekendul ăsta, să pot să dorm noaptea şi să mă trezesc dimineaţa la o oră convenabilă.

Mă rostogolesc pe pat şi-mi trag pătura până sub bărbie. Adevărul e că, în afară că sunt o epavă din punct de vedere fizic, mă simt mai tristă decât am fost vreodată. Îmi e atât de dor de Jeff, încât uneori abia dacă pot să respir. Cel mai mult îmi lipseşte trezitul alături de el dimineaţa. Indiferent de ora la care suna ceasul, întotdeauna mă lua în braţele lui puternice şi mă lipea de pieptul lui, ca să nu-mi mai vină să mă dau jos din pat niciodată.

Şi, cum zac aşa acum, dureros de singură, în pat, gândul că n-o să mă mai trezesc niciodată cu faţa lui lângă mine pe pernă este de-a dreptul devastator. Ceea

ce mă dărâmă şi mai tare este însă gândul că Jeff a renunţat cu atâta uşurinţă la iubirea noastră pentru a face sex cu o altă fată. Şi că probabil *ea* e cea lângă care se trezeşte în fiecare dimineaţă.

Îmi imaginez scena cu ei doi trezindu-se în acelaşi pat şi îmi strâng ochii, în speranţa că o să adorm din nou. Oricum, ce rost ar avea să mă dau jos din pat? N-am prieteni cu care să mă întâlnesc şi am dat-o în bară cu singurul tip pe care l-am cunoscut de când am ajuns la Paris.

Luc nu m-a căutat deloc după „incident". Deşi sunt uşurată că n-am dat peste el pe coridor îmbrăcată în pijamaua mea largă şi fără să fiu fardată, faptul că n-a vrut să mă mai vadă mă face să mă simt şi mai prost.

Dar, aşa cum bine zice Katie, înainte de a mă arunca într-o altă situaţie dramatică trebuie să-mi rezolv de una singură problema legată de ruperea logodnei.

Totuşi, avea un corp aşa de drăguţ. Şi săruta atât de..., ei bine, nu ştiu cum săruta, nu-mi amintesc, dar presupun că săruta destul de bine.

Îmi alung din minte senzaţia buzelor lui moi lipite de-ale mele, mă forţez să mă ridic, mă dau jos din pat şi mă aşez în faţa computerului. În clipa când mă loghez la blog pentru a-mi face curaj urmându-mi propriile sfaturi, sună telefonul.

Un fior de speranţă mă cuprinde când văd pe ecran numele lui Lexi. O prietenă!

— Bună, Charlotte, zice ea. Te-am sunat ca să văd dacă eşti dispusă la o ieşire aşa, ca între fete, diseară în oraş.

Mă uit în jur la talmeş-balmeşul de valize nedespachetate şi haine aruncate de-a valma peste ele, la cutia cu batiste de hârtie de pe noptieră, goală, şi la patul nefăcut.

— Cu mare plăcere, răspund, zâmbind pentru prima oară în trei zile.

— Deci ce s-a petrecut cu Luc după ce-aţi plecat împreună spre casă? mă întreabă ea.

Îi relatez despre seara aceea dezastruoasă, apoi îi spun toată povestea cu Jeff şi motivele pentru care m-am mutat singură la Paris.

— Fată, chiar ai nevoie să ieşi în lume ca să mai uiţi de nemernicul ăla, spune Lexi după ce îi explic cum stă treaba cu noul meu dezgust faţă de site-urile de întâlniri. Şi ştiu exact locul potrivit.

Deja am ajuns la concluzia că o plac pe Lexi.

— Abia aştept, o asigur.

Stabilim detaliile, pe urmă îmi spune că trebuie să închidă fiindcă se duce la coafor. Mă întreb dacă are vreo slujbă sau alte responsabilităţi. Nu mi-a spus nimic în sensul ăsta. Din câte se pare, nu face decât să se fâţâie prin Paris cât e ziua de lungă, iar noaptea să iasă în oraş. Nu pot decât să sper că o să reuşesc să mă distrez şi eu ca ea în anul care vine şi să duc o viaţă la fel de lipsită de griji.

După discuția cu Lexi, simt ceva ce nu am mai simțit, nici pe departe, în toată săptămâna care a trecut — speranță. Mi-am făcut o prietenă nouă, o să-mi mai fac și altele, o să cunosc alți tipi și lucrurile se vor aranja. Mă hotărăsc să mă adun și să nu mai dorm tot timpul. Sigur, n-am petrecut decât patru zile în pijama și împrăștiind batiste prin toată camera, și sunt îndreptățită, fără îndoială, la cel puțin câteva săptămâni de indispoziție, dar nu e genul meu să stau toată ziua degeaba, plângându-mi de milă. A sosit vremea să-mi salt fundul din pat și să-mi văd de viața mea.

Îmi petrec după-amiaza făcând curat, despachetând și organizându-mi camera. Găsesc niște muzică pentru fete furioase, cânt cât mă țin plămânii, dansez și continui cu treaba. Gata cu lacrimile, gata cu oftatul și autocompătimirea.

În toiul freneziei curățeniei, exact când iau behăit o notă înaltă, se aude un ciocănit la ușă. Sunt atât de încântată de ideea de a avea un musafir, încât mă reped și deschid larg ușa cu un zâmbet uriaș lățit pe față, uitând că nu port decât un top alb foarte mic și un șort nepotrivit de scurt, ca să nu mai vorbesc de coada de cal stil majoretă și de transpirația care curge pe mine din cap până în picioare.

E Luc.

Îmi aruncă surâsul acela încântător al lui și se apleacă pentru a mă săruta pe obraz. Uau, din cauza amețelii

provocate de băutură probabil c-am uitat cât de adorabil este.

— Bună, Luc, îl întâmpin eu cu cel mai vesel ton cu putinţă.

Nu-mi vine să cred că e aici. Motiv pentru care vreau să mă asigur că n-a mai rămas nici urmă din fata cu probleme de care a avut grijă acum câteva nopţi.

— *Bonjour,* Charlotte. Te simţi mai bine?

— Da, mult mai bine. Îmi pare tare rău pentru seara trecută. M-am simţit grozav cu tine şi amicii tăi şi tu ai fost aşa de drăguţ că ai avut grijă de mine.

— *Pas de problème.* Mă bucur că eşti mai bine. Am venit ca zăte întreb dacă n-ai vrea zăiei cina cu mine săptămâna asta. Sunt foarte bun... ăăă... cum se zice... la făcut mâncare?

— Bucătar? Eşti un bun bucătar?

— Da, bucătar! Sunt un foarte bun bucătar. Vrei zăgătesc pentru tine?

— Sigur, ar fi grozav, spun, şi amintirea ultimei dăţi când Jeff a încercat să pregătească masa pentru mine mi se furişează în minte.

Am intrat la el acasă şi l-am găsit dând din mâini, cu o privire exasperată, pentru a alunga norii de fum din bucătărie. Jeff se pricepe de obicei la orice îşi pune mintea să facă, însă în bucătărie nu s-a descurcat niciodată. L-am îmbrăţişat, apoi am izbucnit amândoi într-un râs nestăpânit, după care Jeff a sunat ca să comande pizza.

Cum am ajuns de la a fi atât de fericiţi, atât de îndrăgostiţi... la asta?

— Mâine la şapte e bine?

Glasul lui Luc mă aduce înapoi cu picioarele pe pământ.

— Ăăă, da, e grozav.

— OK, ne vedem atunci.

Şi cu două alte *bisous*, fermecătorul meu vecin îşi ia tălpăşiţa. Şi deşi ar trebui să fiu în culmea bucuriei că acest tip chipeş şi dulce vrea să petreacă timp cu mine, adevărul e că mă simt goală pe dinăuntru şi mă întreb dacă o să mai fiu vreodată fericită. Luc e un tip grozav, dar eu nu-mi doresc decât un alt bărbat, şi acela mi-a frânt inima.

Mă loghez înapoi pe blog ca să-mi iau gândul de la Jeff. Blogul a fost accesat de mai multe ori în ultima vreme, ceea ce-mi dă speranţe. Cât de oribil e că atâtea şi atâtea femei trec probabil prin exact aceeaşi situaţie ca mine. Trimit din nou un mail în masă către toate prietenele mele pentru a le aminti să-mi citească blogul şi să îl forwardeze şi altora.

Revăd ultima mea postare şi am câteva concluzii pe care doresc să vi le împărtăşesc:

Regula nr.1: Bărbaţilor francezi nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă vă faceţi de râs. Americancele plângăcioase, disperate nu îi sperie câtuşi de puţin. Aşa că, doamnelor, dacă v-aţi săturat să fiţi etichetate drept „nebune" sau „prea emotive"

de către bărbaţii americani, faceţi-vă bagajul şi mutaţi-vă în Franţa.
De exemplu: Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat tocmai a apărut la uşa mea, la numai câteva zile după incidentul cu beţia şi plânsul, ca să mă invite la el la masă săptămâna asta. Ceea ce mă aduce la următorul sfat:

Regula nr. 2: Permiteţi-le, subliniez, permiteţi-le bărbaţilor să vă scoată în oraş, să gătească pentru voi, să vă răsfeţe. Aici noi, femeile, suntem în avantaj. De ce să ne cheltuim propriii bani, câştigaţi cu greu, când putem să îi lăsăm pe ei să o facă? Repet, să plătească ei! De ce naiba n-ar face-o?

Regula nr. 3: Reţineţi, atunci când tocmai aţi trecut printr-o despărţire, foarte probabil vă veţi mai gândi mult timp la fostul iubit. Nu deţin remediul universal care să vă facă să-l uitaţi, dar dacă vă veţi vedea de viaţa voastră, dacă veţi cunoaşte oameni noi, acele gânduri dureroase vor deveni cu timpul tot mai rare. Şi dacă nici asta nu merge, beţi un pahar (sau două) de vin, sunaţi-vă o prietenă şi nu uitaţi că cel care are de pierdut e el, care nu a apreciat cât de minunate sunteţi.

Seara ies din casă ca să mă întâlnesc cu Lexi la Le Violin Dingue, un bar din Cartierul Latin. Mi-a spus că acolo e un amestec incitant de tipi americani şi francezi şi că ringul de dans e foarte animat. Sună perfect — sunt mai mult decât pregătită pentru o seară nebună în oraş.

Părăsesc Fondation des États-Unis şi mă alătur gloatei internaţionale de studenţi care se îndreaptă pe trotuar către staţia RER. În faţa mea, trei tinere pline de

viață vorbesc în italiană și doi tipi francezi slăbănogi, îmbrăcați în blugi strâmți și cu tenișI în picioare, nu-și iau ochii de la ele. Zâmbesc în sinea mea. Toată lumea de aici e diferită de puștii de la școlile pregătitoare din Georgetown, în tricourile lor polo cu guleraşe. E atât de revigorant.

Aşteptăm la trecerea de pietoni în timp ce noul tramvai, curat ca lacrima, care străbate acum bulevardul Jourdan se opreşte pentru a îmbarca o tranşă de studenți. Traversez strada în spatele italiencelor, admirându-le părul negru lung și mătăsos și felul încrezător cu care își poartă fustele strâmte și topurile decoltate, pregătite de o noapte sălbatică de depravare studioasă în oraş.

Mă cațăr în vagonul RER vopsit în roşu, alb și albastru care pute a gaze de eşapament și transpirație și mă înghesui într-un colț, ținându-mă de bara metalică, până ce trenul se opreşte cu un hurducăit în stația Luxembourg.

Urc sările și trag în piept aerul umed al nopții, trecând pe lângă aceiași doi tipi încorsetați în blugii lor strâmți, care râd acum ca două hiene și se înghiontesc reciproc.

— *Mademoiselle!* îl aud pe unul din ei strigând după mine.

Întorc capul și-i văd că se holbează la mine, rânjind prostește.

— Comme vous êtes sexy. Vous voulez coucher chez moi ce soir?[1]

Arunc o privire spre pantalonii lor strâmţi, adevărate instrumente de tortură, şi, în loc să cedez impulsului de a izbucni în râs, mă strâmb dispreţuitoare şi mă îndrept în direcţia opusă.

Trebuie să recunosc că DC-ul are şi el *nişte* merite — puştii de la şcolile pregătitoare din Georgetown, fercheşi în tricourile lor polo cu guleraşe, nu opresc la întâmplare fete pe stradă ca să le spună cât de sexy sunt şi să le invite să-şi petreacă noaptea cu ei.

Uit cu totul avansurile imature ale băieţilor francezi de cum dau cu ochii de străzile pariziene atât de însufleţite. Trec pe lângă una din cafenelele cu ambianţă relaxată care mărginesc Boulevard St. Michel şi privirea îmi e atrasă de un grup de patru franţuzoaice care se desfată cu clătite cu brânză, salate colorate şi sandvişul meu favorit cu şuncă şi brânză — *croque-monsieur*. Vizavi, văd poarta înaltă din fier de la Grădina Luxembourg şi un alt grup, de data asta de francezi, fete şi băieţi de liceu, care îşi pierd vremea la intrare, aruncându-şi unii altora expresii argotice şi ocheade.

Dau colţul şi intru pe Rue Soufflot, iar când clădirea impunătoare a Panteonului se iveşte în capătul străzii, îmi dau seama că în ultima săptămână am fost atât de

[1] Ce sexy eşti. Vrei să te culci la mine în seara asta? (în lb. fr. în original).

ameţită de decalajul de fus orar, încât abia dacă am ieşit din casă. Oraşul ăsta este atât de plin de viaţă, atât de incitant. Aici şi acum fac un pact cu mine însămi ca, indiferent cât de mult o să sufăr după despărţirea de Jeff, să nu-mi irosesc anul petrecut la Paris plângându-mi de milă.

Fac echilibristică pe tocurile mele înalte, parcurgând cu succes străzile şerpuitoare, pavate cu pietre neregulate, ce înconjoară Panteonul şi o zăresc pe Lexi, care fumează o ţigară şi-şi arată picioarele pe sub tenda albastru cu alb a barului. Mă simt bine în topul meu preferat roşu, fără bretele, în jeanşii bootcut închişi la culoare şi sandalele negre cu barete. Lexi arată însă de milioane. Poartă o fustă neagră scurtă şi un maiou albastru metalizat care îi dezvăluie decolteul generos ce nu lasă prea mult loc imaginaţiei.

În interiorul barului plin de fum, Lexi mă conduce la subsol, unde ne facem loc prin ringul de dans aglomerat spre bar şi comandăm câte un rom cu coca-cola.

— Spune-mi, ai primit veşti de la nemernicul ăla de fost logodnic al tău de când ai ajuns la Paris? mă întreabă Lexi, sorbind din băutură şi pufăind apoi din ţigară.

— Nţ, nimic.

— Şi nu ai încercat să iei legătura cu el, nu-i aşa?

— Nici vorbă, o asigur eu.

— Foarte bine faci, doar nu vrei să pari patetică. Şi să te târăşti după el. Doar eşti la Paris, eşti o tipă sexy şi o să cunoşti alţi bărbaţi, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Mă uit la ringul de dans şi nu văd pe nimeni nici măcar pe departe interesant. Of, Doamne, chiar trebuie s-o iau de la capăt cu jocul ăsta stupid? Să mă înţolesc cu ce am mai bun ca să impresionez cine ştie ce tip de la bar, să-l duc acasă, să mă culc cu el, să mă trezesc dimineaţa singură în pat şi tot aşa la nesfârşit? Ce naiba caut eu aici?

Dar pe urmă mă gândesc la Brooke. La Jeff, care făcea sex cu Brooke în timp ce eu îi purtam inelul. Şi dintr-odată motivaţia de a-mi face de cap la Paris îmi revine cu şi mai mare ardoare.

— Vrei să facem o încercare, să vedem cum ar merge chestia cu întâlnitul de noi tipi? o întreb pe Lexi.

— La naiba, sigură că da, fată.

Şi cu asta, comandăm câte o tequila, o dăm pe gât ca pe apă şi ne avântăm pe ring.

La mai puţin de zece secunde după ce am început să dansăm, doi francezi relativ atrăgători ne aruncă ocheade din capătul celălalt al sălii, apoi se reped, traversează ringul şi se apucă să se bâţâie în ritm cu noi. Sunt slăbănogi (ce surpriză!) şi au tunsori scurte, în stil militar. Lexi gravitează imediat spre cel cu părul închis la culoare şi-şi încolăceşte braţele în jurul său. Blondul se apropie de mine, mă prinde de mijloc şi mă trage spre centrul ringului de dans. Îmi aşez braţele pe umerii lui osoşi şi las toate gândurile negre din săptămâna trecută să-şi ia zborul, în timp ce efectul de amorţeală datorat alcoolului se instalează.

Dansez vreo două cântece cu tipul francez care s-a nimerit să se arate interesat de mine, şi abia apoi îmi strigă la ureche:

— *Vous êtes française?*

Basul e atât de tare, încât în tot zgomotul abia dacă se poate desluşi şi altceva.

— *Non, je suis américaine.*

— Oh, tu... vorbeşte engleza? Eşti... ăăă... cum se zice... foarte drăguţă.

Râd la replica asta tipică de agăţat şi el îmi strigă din nou:

— Vrei să bei ceva?

Mă ia de mână şi mă conduce spre bar. Preţ de o frântură de secundă, îmi aduc aminte cum Jeff m-a luat de mână şi m-a condus spre bar în noaptea când ne-am cunoscut. Diferenţa e că acum nu simt fluturi în stomac.

Comandăm câte două shoturi de tequila şi le dăm pe gât unul după altul. Apoi, Francezul Fără Nume mă conduce înapoi pe ring şi începem cu adevărat să ne dezlănţuim. Îşi trece mâinile în sus şi în jos peste spatele meu şi se lipeşte de mine. Nici măcar nu-mi dau seama dacă e un dansator bun, pentru că tequila mi s-a urcat deja la cap. Şi într-o clipită mă pomenesc cu buzele lui peste ale mele şi ne sărutăm de parcă am fi singuri la mine în cameră şi nu în mijlocul unui ring de dans aglomerat.

Îi arunc o privire lui Lexi, care dansează lângă noi cu celălalt Francez Fără Nume. Fac exact acelaşi lucru.

N-am nicio idee cum are să se termine chestia asta cu dansul şi sărutatul, dar e grozav să mă relaxez în braţele altui bărbat şi să uit de toate cele întâmplate.

Spre sfârşitul nopţii, Francezul Fără Nume îmi dezvăluie, în fine, cum îl cheamă.

— Frédéric, zice rânjind. Dar pe tine? mă întreabă, cu braţele încă înfăşurate în jurul mijlocului meu.

— Charlotte, mă bâlbâi eu chicotind.

— Ce nume super. Aşa frumooos. Şi tu eşti foarte frumoaaasă. Ce zici, putem să ne vedem săptămâna asta?

— Sigur, când eşti liber?

— Sunt ofiţer la poliţie şi lucrez ziua. Dar poate te văd noaptea? Îmi dai număr telefon?

Mâzgălesc numărul pe un şerveţel, apoi Frédéric se apleacă şi îmi dă un ultim sărut pasional. Ce romantic! Deşi nu pot să neg că mi-a plăcut.

— Acum mă duc să caut prieten al meu... dar o să-mi fie dor de tine, zice Frédéric şi se uită pofticios în jos la mine. După care îşi şterge o lacrimă imaginară de sub ochi şi murmură aproape ininteligibil: Eu lacrim fără tine.

Izbucnesc în râs. Pe bune — *eu lacrim*? Ce naiba vrea să se însemne asta? Că o să plângă fiindcă e nevoit să mă părăsească?

— Sunt sigură că o să fii bine, Freddy boy, îi spun şi-l prind de mână, împingându-l spre colţul barului, unde Lexi şi cu francezul ei continuă să se giugiulească de mama focului.

E clar, e cazul să plecăm acasă.

— Hmm, îşi drege glasul Frédéric, încercând să le atragă atenţia.

Lexi se desprinde de sub buzele prietenului lui Frédéric şi ne aruncă o privire piezişă. Dacă am mai fi întârziat un pic, probabil că ei doi ar fi fost invitaţi să părăsească localul pentru expunere indecentă. Tipul arată de parcă abia aşteaptă să-i smulgă hainele de pe ea.

— *On y va?* îl întreabă Frédéric pe noul băieţaş-jucărie al lui Lexi.

— *Ouais,* răspunde tipul fără niciun chef, după care se avântă într-un nou sărut lung şi pasional, asemănător cu cel pe care tocmai mi l-a dat Frédéric.

Cum Frédéric şi cu mine ne-am terminat partida de giugiuleli şi dans, ne foim şi ne holbăm la barul încins, aşteptând o eternitate ca cei doi porumbei în călduri să-şi încheie numărul.

Într-un târziu, se despart din îmbrăţişare şi cei doi tipi pleacă. Un val de oboseală mă cuprinde în timp ce mă îndrept spre uşă împreună cu Lexi. Picioarele mă dor de mor. E timpul să mă întorc acasă şi să mă culc.

— Bun, se pare că te-ai distrat bine. Ţi-am spus eu că n-ai motive să-ţi faci griji, zice Lexi şi mă ia de braţ.

Râdem şi ne împleticim afară din bar, după care împărţim un taxi.

Efectele alcoolului dispar până să ajung înapoi la mine în cameră şi dintr-odată nu mă mai simt obosită. Nu-mi place că m-am întors neînsoţită şi că o să dorm singură. Adevărat, m-am distrat cu noul tip, însă scena de la bar mă face să mă simt şi mai disperată, şi mai singură. Mi-e dor de acasă. Mi-e dor de prieteni. Şi mai mult decât orice, mi-e dor de sentimentul de siguranţă pe care îl aveam alături de Jeff. Dar iată-mă aici, revenită în lumea celor singuri, agăţând tipi necunoscuţi în baruri, făcându-mi de cap cu oricine se află prin preajmă. Purtându-mă de parcă aş mai fi în colegiu. Dar ce altceva aş putea face?

Mă uit în oglindă. Fardul negru de pe pleoape s-a întins, rujul s-a şters şi pungile de sub ochi au crescut, căpătând proporţii epice. Arăt groaznic, ca o beţivă.

Ce naiba e cu mine?

Mă aşez în faţa computerului, în speranţa să găsesc vreun mail de acasă care să-mi mute gândul de la senzaţia asta dureroasă de pustietate.

Şi în capul listei din inbox dau peste un mesaj de la Jeff.

ŞAPTE
samedi, le 2 octobre

Când fostul îţi bate la uşă,
încuie-ţi inima într-un seif
şi nu răspunde.

Charlotte,
Ce mai faci? Cum e la Paris? Sper că eşti bine. Mi-e dor de tine mai mult decât ţi-ai putea închipui. Îmi pare rău că nu mi-ai dat şansa să-ţi explic, poate că aşa am fi rezolvat lucrurile. Poţi să-mi trimiţi pe mail numărul tău de telefon, ca să te sun?
Am nevoie de tine, Charlotte.
Te iubesc,
Jeff

Dâre de transpiraţie mi se scurg pe faţă în timp ce mă holbez la ecran. Ce naiba e în capul lui? Doar n-a uitat că *el* e cel care m-a înşelat?

În acelaşi timp, sunt fericită că mi-a scris, că îi e dor de mine, că încă mă iubeşte. Îl iubesc atât de mult, nu îmi doresc nimic altceva pe lume decât să fiu cu el, să îi vorbesc, să-i simt braţele cuprinzându-mă. Orice, numai să dispară sentimentul de pustietate.

Şi totuşi, sunt încă furioasă pe el. Furioasă pe tot ce mi-a făcut şi pe mesajul lui total lipsit de sensibilitate. Trebuie să-mi văd de viaţa mea, să trec peste despărţirea noastră, dar, citind cuvintele lui pe ecran, îmi doresc să mă urc în primul avion spre DC şi să dau uitării toate lucrurile urâte care mi s-au întâmplat în ultima vreme.

Încep să tastez.

Dragă Jeff,
Mi-e tare dor de tine. Şi eu te iubesc. Mâine mă întorc acasă. Hai să uităm totul şi să o luăm de la capăt.
Cu dragoste,
Charlotte

Recitesc mailul, o dată, încă o dată, şi tânjesc să apăs pe butonul *send* ca să îmi şterg din minte totul şi să mă întorc la starea de lucruri de dinainte ca Jeff să mă rănească atât de tare. Totuşi, asta e situaţia — Jeff m-a înşelat, m-a făcut să sufăr mai mult decât oricine, iar în adâncul inimii ştiu că n-am cum să mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic. Şterg mesajul şi o iau de la capăt.

Jeff,
După tot ce mi-ai făcut, cum poţi să îţi închipui că aş mai vrea să discut cu tine? Te rog, lasă-mă în pace.
Charlotte

***

A doua zi dimineaţa mă trezesc cu capul plesnind de durere. Mintea îmi fuge spre evenimentele de peste noapte. Paharele de tequila, Frédéric şi, de parcă aş putea să uit, mailul de la Jeff. De cum îmi amintesc schimbul de mesaje, mă reped jos din pat şi deschid computerul ca să văd dacă Jeff mi-a trimis vreun răspuns.

Nimic. Niciun mesaj. Ştiu, i-am scris să mă lase în pace. Totuşi am sperat că-mi va răspunde. Vreau să se lupte pentru mine. Să nu accepte un refuz. Dar nimic altceva nu mă întâmpină la trezire decât durerea atroce din cap şi liniştea din dormitor.

Înghit câteva pastile Aleve şi dau pe gât două pahare cu apă în timp ce mă zgâiesc pe geam la aleea mărginită de copaci din spatele căminului meu. Frunzele tocmai au început să-şi schimbe culoarea şi priveliştea e şi mai fermecătoare şi frumoasă ca înainte. Deşi asta nu mă prea încălzeşte.

De atât de multă vreme tânjesc să trăiesc şi să studiez la Paris, şi iată-mă acum aici, singură şi nefericită în cel mai romantic oraş din lume. În plus, am pornit cu stângul cu *Madame* Rousseau. Vreau să cred că e o femeie de treabă, că mă va recomanda să fiu angajată la o şcoală minunată şi că peste un an voi avea slujba la care am visat dintotdeauna, profesoară la Paris. Dar după ce am dezamăgit-o şi după conversaţia pe care am avut-o cu ea după aceea, nu-mi fac prea mari speranţe.

Mă uit la ceas: s-a făcut două după-amiaza. Nu-mi vine să cred că am dormit aşa de mult. Iau mobilul ca să verific dacă n-am ratat vreun apel, dar văd în schimb că am un mesaj. De la un număr pe care nu îl recunosc. Citesc textul:

> Te-am sărutat baby. Iubesc fata americană. Alte sărutări săptămâna asta. Te sun curând. Sper că ai avut noapte bună.

Izbucnesc în râs. Nu-i nicio îndoială, mesajul este de la Frédéric. Nimic nu te poate înveseli mai tare ca un mesaj amuzant de la un francez întâlnit întâmplător. O sun imediat pe Lexi.

— Bună, scumpo, zice Lexi, căscând în telefon. Sunt mahmură, dar a meritat. Tipul sărută fabulos. Tu cum te simţi?

— Şi eu sunt obosită. De-abia m-am trezit. Apropo de tipi, tocmai am primit un mesaj de la al meu. Stai să ţi-l citesc.

Îi citesc mesajul şi râdem amândouă isteric la telefon.

— Ai face bine să te obişnuieşti. Eu am salvat în memoria telefonului o grămadă de mesaje absurde de la băieţi străini. Tipul tău arăta totuşi destul de sexy. Te mai vezi cu el dacă te sună?

— Cred că da. E un tip amuzant, nu că mi-aş aminti mare lucru. Dar acum orice mi-ar prinde bine, aşa că sunt deschisă la nou.

— Da, sigur, după câte ai pătimit din pricina fostului, e clar că tot ce-ţi trebuie e un tip sexy. Biata de tine, cum rezişti?

— În general bine, aş zice. Am totuşi momente în care îi duc dorul şi-mi vine să dau totul uitării şi mă întorc la el, în State. Dar ştiu că nu pot să fac asta şi sunt convinsă că lucrurile o să meargă bine aici, mint eu un pic.

Nu sunt deloc sigură că o să fiu bine sau că senzaţia chinuitoare din stomac o să mă părăsească vreodată. Ceea ce ştiu însă e că n-o să mă întorc la Jeff. Sunt ranchiunoasă din fire, iar trădarea e una din ofensele peste care n-am fost niciodată capabilă să trec. Dacă m-aş întoarce la el, i-aş reproşa mereu trădarea.

— Ai dreptate, scumpo, continuă Lexi. Numai c-o să-ţi ia ceva timp. Dar, gândeşte-te, acum mă ai pe mine şi o să facem amândouă ravagii la Paris, aşa că nu-ţi face griji, mă linişteşte ea.

— Mersi, Lexi. Care-i treaba cu tine şi Benoît? Aţi mai ieşit împreună?

— Mda, ne-am mai văzut. Dar nu e nimic serios între noi. Oricum, amândoi ieşim şi cu alţii. Nu sunt genul de fată care să iasă cu un singur tip. Mie îmi place să mă distrez, înţelegi? Nu are niciun rost să te legi de cineva, când pot să ţi se întâmple tot felul de porcării, aşa cum ai păţit tu — sper că nu te superi.

— Deloc. Ai perfectă dreptate. Bărbaţii sunt buni pentru sex şi... cam atât!

— Văd că ai priceput, fată. Şi, după cum ţi-am spus, ăsta e singurul lucru la care Benoît chiar se pricepe. Şi sunt convinsă că nici Luc nu-i de lepădat.

— Chiar aşa, crezi că e bun la pat? o întreb, amintindu-mi că în seara asta urmează să mă întâlnesc cu Luc la cină.

— O, sunt absolut sigură. Nu te-ai uitat la fundul lui? Nu-l lăsa să-ţi scape! E clar, tipul te place.

— Păi, m-a invitat la cină diseară. Găteşte el. Măcar o să-mi abat gândul de la altele.

— Vezi, ce ţi-am spus eu? Treaba e ca şi făcută. Acum trebuie să închid, dar vreau să-mi povesteşti în amănunt tot ce se întâmplă diseară. Şi hai să ne vedem din nou. Pa, Charlotte.

Lexi e o femeie nestăpânită. Mult mai nestăpânită decât Katie sau oricare altă amică de-a mea. Dar o prietenă care se fereşte de relaţiile serioase e tot ce-mi trebuie în clipa asta.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Lexi despre Luc. Mă întreb cum de ştie că e bun la pat. Poate că nu e decât un zvon care circulă între prieteni..., dar n-aş fi deloc surprinsă să aflu că s-a culcat cu el la un moment dat. Pe de altă parte, Lexi nu pare genul lui Luc. Nu că l-aş cunoaşte suficient de bine... sau cât de cât. În fine, nu contează. Ceea ce trebuie să fac e să mă concentrez pe un pic de distracţie cu el în seara asta şi pe viaţa mea. Adevărat, Jeff şi cu mine abia ne-am despărţit, dar ce rost ar avea să zac şi să-mi plâng singură de milă când

ştiu că n-o să mă mai întorc la el? Aşa că mă hotărăsc să-mi văd de treburile mele şi să încep să mă aranjez pentru întâlnire. Dar mai întâi vreau să verific ce noutăţi sunt pe blog.

Văd cu surprindere că am cinci comentarii noi. Trei de la amice şi două de la nişte tipe pe care nu le cunosc. Toate cinci sunt pe aceeaşi lungime de undă cu mine. O femeie pe nume Jill din Indiana a comentat astfel prima mea postare:

„Blogul ăsta e mai bun ca orice carte de autoperfecţionare. Continuă cu relatarea aventurilor şi cu sfaturile. O să trimit linkul tuturor prietenelor mele. Am impresia că ştii ce spui. Abia aştept să-ţi citesc viitoarele postări."

O altă tipă, K.T. din New York, îmi scrie:

„Tocmai am aflat că iubitul meu de şase ani s-a culcat în ultimul an cu o altă femeie. Sunt distrusă. Una din prietenele mele mi-a forwardat linkul la blogul tău. Ideea îmi place la nebunie — cum să te comporţi ca un bărbat, cum să îl baţi la propriul joc. Absolut de acord cu tine. Şi rezistă — ştiu ce mult suferi."

Inspirată de noile mele prietene on-line, tastez o nouă postare:

> Regula nr.1: Nu vă fie ruşine şi trataţi totul ca pe o joacă.
> Tipii excitaţi şi beţi sunt dispuşi să agaţe practic orice femeie într-un bar, să le recite texte dulcege, să fie respinşi şi să încerce din nou. N-au pic de ruşine.

Pentru ei, tot ce contează e să adune cât mai multe puncte.
Şi voi, doamnelor, puteţi face acelaşi lucru, dar, desigur, cu acea fineţe pe care niciun bărbat nu o are. Nu vă temeţi să discutaţi cu un tip drăguţ într-un bar. La urma urmei, dacă vă tratează cu lipsă de respect, înseamnă că nu merită să vă bateţi capul cu el. Şi reţineţi, nu vă pasă dacă îl veţi revedea sau nu. Schimbaţi-vă modul de viaţă pentru a întâlni tipi noi şi nu vă aşteptaţi ca vreunul din ei să fie Alesul. Oricum, ce naiba înseamnă asta? Eu, una, ştiu că nu am cunoscut un asemenea tip.

Regula nr. 2: Rezistaţi oricărei tentaţii de a vă întoarce la foştii iubiţi ticăloşi.
Pentru asta, va trebui să urmaţi lecţia nr. 1 de mai sus. Dacă veţi sta în casă plângând după vremurile bune de odinioară, fostul va prinde ocazia să se furişeze înapoi în viaţa voastră. Şi asta e periculos. Pentru a respinge un astfel de atac, va trebui să ieşiţi cu alţi tipi. Credeţi-mă, după ce trădătorii vor avea suficient timp la dispoziţie pentru a cântări consecinţele greşelilor lor, se vor târî înapoi la voi şi vă vor implora să îi iertaţi.
N-o faceţi. Nu cedaţi.

Regula nr. 3: Protejaţi-vă inima cu orice chip.
După ce vă veţi pune fostul iubit la punct, veţi continua probabil să speraţi în taină că va lupta pentru voi. În aceste momente de disperare, amintiţi-vă că el e cel care a renunţat la voi înşelându-vă şi că, deşi suferiţi mai mult decât aţi crezut că e omeneşte posibil, protejarea inimii trebuie să rămână prioritatea voastră numărul unu. Să nu-i permiteţi să vă abată din drum. Nu vă lăsaţi copleşite de emoţii.

OPT
samedi, le 2 octobre

Întotdeauna ia cu tine o caserolă
când te întâlnești cu un tip la cină —
niciodată nu știi când va trebui
s-o iei la picior.

La şapte fix sunt gata de cină. Mi-am pregătit o ţinută casual dar sexy. Port perechea mea preferată de blugi, asortată cu un maiou roz-deschis care îmi dezvăluie decolteul. Fără falsă pudoare. E vremea să trec la fapte.

Parcurg cei cinci paşi pe coridor şi bat la uşa lui Luc. O boare de unt şi sos de roşii se revarsă pe lângă mine în clipa când chipul lui zâmbitor apare în prag.

— *Salut, Charlotte,* zice cu un glas dulce şi mă sărută pe obraji.

Dumnezeule, Luc arată absolut superb. Ce-ar fi să sărim peste cină?

— *Salut, Luc,* îi răspund, întorcându-i sărutul.

Camera lui Luc e mult mai spaţioasă ca a mea. Seamănă mai degrabă cu o garsonieră decât cu un

dormitor de cămin. A împărţit spaţiul în două, o zonă de living cu canapea şi o mică masă de bucătărie, şi un dormitor, cu un pat adevărat (nu o saltea de plastic de pătuţ pentru copii, ca al meu). Pereţii goi şi combinaţia limitată de culori denotă că e o locuinţă de burlac, dar totul e curat şi confortabil şi miroase a busuioc, usturoi şi a colonia folosită de Luc. Îmi place.

Îmi toarnă un pahar de vin roşu şi mă conduce spre masa de bucătărie minusculă, unde mă invită să mă aşez. A pregătit linguini cu roşii proaspete şi mozzarella, o salată frumos colorată şi pâine cu usturoi şi brânză. Sunt impresionată. Majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc sunt complet neajutoraţi în bucătărie.

— Pare delicios, zic în timp ce inhalez aroma mâncării. Îmi place la nebunie bucătăria italiană.

— Da? Îţi plac... ăăă... pastele? Mă bucur. N-am ştiut ce-ţi place, dar m-am gândit că... e o idee bună.

Ridică paharul şi ciocnim. Îmi aruncă un zâmbet cald. E un tip aşa drăguţ, deloc încrezut sau snob. Nici că-mi puteam dori o alternativă mai bună după dezastrul cu ruperea logodnei.

— Deci, Charlotte, ai mai locuit în Franţa, nu-i aşa?

— Da, am locuit la o familie din Lyon timp de un semestru, în timpul colegiului.

— Da? Am rude în Lyon. E un oraş frumos, nu crezi?

— Da, mi-a plăcut la nebunie. Abia aştept să îl revăd anul ăsta... dar nu ştiu sigur când o să pot să merg. Chestia asta cu studenta săracă nu prea se potriveşte cu ideea de a călători prin Europa.

— Ştiu. Şi eu sunt un student sărac. Acum îmi iau masteratul în educaţie. Vreau zăă devin profesor, ca tine. De-asta locuiesc acum aici la cămin.

— O să-ţi placă să predai şi sunt convinsă că o să te descurci de minune. Cu toate că am impresia că eşti un pic cam prea bătrân pentru viaţa la cămin, îl iau eu peste picior.

— Ha-ha. Mda, cred că sunt cam bătrân.

— Câţi ani ai? îl întreb în timp ce savurez o înghiţitură de linguini cu busuioc.

— Douăzeci şi nouă. O să împlinesc treizeci în martie. Dar tu?

— Nu ştii regula? Niciodată să nu întrebi o femeie câţi ani are.

— Ce regulă stupidă. Hai, spune-mi.

— Glumeam. Şi eu cred că e o regulă stupidă. Am douăzeci şi cinci.

— Ce tânără eşti. Doar douăzeci şi cinci?

— De ce? Crezi că arăt mai în vârstă?

— Nu, nu, doar că viaţa era atât de diferită la douăzeci şi cinci de ani, zice Luc şi se uită câteva clipe în gol.

— Ce făceai la douăzeci şi cinci de ani? îl întreb eu, curioasă.

— Ăăă... locuiam într-un apartament drăguţ din arondismentul 6, lucram în finanţe şi făceam bani buni.

— Sună bine. Pun pariu că ieşeai mult în oraş — şi că ai frânt inimile multor fete, flirtez eu, sorbind din vinul meu preferat cu aromă de prună.

— De fapt, nu, zice Luc, foindu-se stânjenit pe scaun.

— Nu? întreb eu, curioasă să văd unde o să ajungem cu conversaţia.

— Nu. Eram căsătorit.

Ei bine, da, cu asta chiar că mi-a închis gura. Nu prea ştiu ce să spun. Dar, bineînţeles, ca femeie ce sunt, vreau să aflu *tot*.

— Zău?

— Da.

Ochii lui Luc alunecă de colo-colo, evitându-mi privirea.

— Şi... acum... mai eşti căsătorit? arunc eu întrebarea, pentru orice eventualitate.

— *Mais, non*. Sigur că nu.

Sigur că nu, pentru că toate căsătoriile se sfârşesc cu divorţuri, de asta.

— Am înţeles. Şi de cât timp eşti singur?

Luc se scoală de la masă şi ia sticla de vin.

— *Un peu plus?*

— Sigur, mersi.

— Am vorbit de ajuns despre mine. Cum îți place Parisul? mă întreabă în timp ce-mi umple paharul.

Cred că nu mai vrea să discute despre el însuși.

Se pare că pe moment n-o să mai obțin informații savuroase de la Luc. Deși aș vrea să aflu toate detaliile (de pildă: Cum o cheamă pe fosta ta soție și cu ce se ocupă? Unde locuiește? De ce ați divorțat? Din vina ta sau a ei?), îmi reamintesc că nu mi-am propus să mă implic emoțional. Mă aflu aici doar ca să mă distrez. Așa că, deși instinctul mă îndeamnă să-l iau la întrebări (sau să o iau la goană), mă reazem mai bine în scaun, mă relaxez, savurez al doilea pahar cu vin și continui conversația.

— Acomodarea a fost un pic cam dificilă, dar cred că o să-mi placă să...

Telefonul lui Luc mă întrerupe. Se uită la numele apelantului, ridică din sprâncene, exact așa cum a făcut și seara trecută la bar, și zice: *„Excusez-moi, Charlotte,* trebuie să răspund." Apoi se repede pe hol, lăsându-mă singură în cameră.

Ce naiba se întâmplă cu individul ăsta? Mai întâi îmi mărturisește că a fost însurat, apoi țâșnește pe ușă ca să răspundă altui apel misterios. Mă întreb dacă nu are, cumva, obligații.

Mă holbez prin încăpere, în căutarea unor dovezi privind existența unei alte femei în viața lui. Cum politica mea de acum este una de totală neimplicare într-o relație, nu m-ar deranja să se vadă cu alte femei,

dar ceea ce mă irită e că trebuie să răspundă la telefon în timpul cinei cu mine. Mă plimb în jurul camerei, în căutare de indicii, dar nu găsesc nimic. Poate că nu vorbeşte la telefon cu o altă femeie, dar atunci de ce nu a răspuns de aici, dinăuntru? Sau, şi mai bine, de ce nu a ignorat apelul şi nu a sunat el mai târziu?

După câteva minute, mă apropii de uşă şi trag cu urechea la conversaţia de pe hol. Îi aud vocea înfundată, vorbeşte repede în franceză. Tonul nu pare prea vesel. Nu deslușesc ce spune şi nici nu vreau să mă surprindă aşteptându-l la uşă, ca o nebună.

După zece minute, revine cu o expresie exasperată pe faţă.

— E totul în regulă? îl întreb în timp ce el întinde mâna, îşi ia paharul de vin şi soarbe lacom o înghiţitură mare.

— Da, da, totul e în regulă, răspunde neconvingător.

— Vrei să-mi povesteşti ce se întâmplă?

— Nu, totul e în regulă, repetă, de data asta pe un ton mai ferm. Numai că trebuie zăplec.

— Trebuie să pleci?

— Da. Îmi pare rău. Trebuie zăplec. Dar îţi mulţumesc că ai venit la cină. Sper că ţi-au plăcut pastele. Data viitoare discutăm mai mult.

Nici n-am apucat să-mi termin pastele. Mă întreb dacă mă lasă să iau restul la pachet.

— O... atunci bine, zic eu şi dau să strâng farfuriile.

— Poţi zăle laşi, le strâng eu mai încolo. Acum chiar trebuie zăplec.

— Scuze. Bine, mersi pentru cină. Ne vedem.

Îmi deschide uşa şi, în loc de o noapte întreagă de sex sălbatic franţuzesc, îmi oferă două *bisous* pe obraji, după care mă împinge uşurel afară.

Mă întorc la mine în dormitor şi mă arunc, total confuză, pe pat. Tocmai *de asta* nu vreau să mă implic emoţional, nici cu el, nici cu vreun alt tip.

NOUĂ
lundi, le 4 octobre

Nimic nu se potrivește mai bine
cu sexul decât un tip super
care te hrănește cu ciocolată.

Luni am primele cursuri la Sorbona. Deși am studiat la o universitate franceză, la Lyon, în timpul semestrului petrecut în străinătate, Georgetown a fost cel care a organizat programul, așa că am avut o echipă întreagă care să mă ajute să navighez prin haoticul sistem universitar francez.

Astăzi am totuși un nod în gât la gândul că mă voi prezenta complet singură la o universitate străină. Nimeni, de data asta, care să mă ghideze prin experiența studiilor în străinătate..., nimeni cu excepția lui *Madame* Rousseau, și nu sunt deloc sigură cât de dornică va fi ea să mă sprijine după ce am scos-o din minți.

Am palmele asudate și inima îmi bubuie în piept când ies din stația RER Luxembourg și o iau spre nord pe Boulevard St. Michel. Voi studia la Université de la Sorbonne Nouvelle, Paris III, în cadrul programului

Enseignement du FLE (Français Langue Étrangère), adică învățarea predării francezei ca limbă străină. Sunt o mulțime de facultăți răspândite prin tot Parisul, dar aceasta are o locație de primă clasă. Se află între Grădina Luxembourg și Panteon, în arondismentul 5, la mică distanță de Sena și Catedrala Notre Dame și la numai câteva cvartale de barul acela superanimat la care m-a dus Lexi vineri seara.

Fac la dreapta pe Rue Soufflot, aceeași stradă pe care am mers în drum spre bar, și văd că atmosfera e cu totul alta în timpul zilei. Angajați și studenți circulă de colo-colo, cu ziare și baghete sub braț. S-a zis cu grupurile agresive de francezi care flirtează cu orice fată. Parizienii stau acum așezați singuri la mesele de pe trotuar ale cafenelelor, sorb espresso din ceșcuțe și ciugulesc din croasanți pufoși.

Trec pe lângă o *boulangerie* și trag în piept aroma dulce de pâine franțuzească proaspăt scoasă din cuptor, apoi îmi ridic capul spre cerul albastru de toamnă și mă simt ceva mai calmă. Mă aflu la Paris, cel mai frumos oraș din lume, și sunt pe cale să-mi împlinesc cel mai drag vis. E vremea să-mi las nervozitatea deoparte și să savurez momentul.

Mă îndrept către clădirea masivă a Panteonului, apoi cotesc la stânga pe Rue Saint-Jacques. După ce depășesc câteva blocuri, văd doi ofițeri de poliție înarmați care păzesc intrarea la facultatea unde am programate

cursurile. Sau cel puțin așa cred, că aici trebuia să vin. Dar ce-i cu armele astea uriașe?

Mai verific o dată adresa pe care am mâzgălit-o pe o foaie de hârtie. 46 Rue Saint-Jacques. Aici e. Zâmbesc și mă apropii de paznici.

— *Carte d'étudiant, s'il vous plaît,* spune impasibil ofițerul mai scund.

Vor să le arăt legitimația de student, numai că e o mică problemă. Încă nu o am. Și cum o s-o pot căpăta dacă nu mă lasă să intru?

Scotocesc prin geantă și scot permisul de conducere din DC.

Tipul mai înalt îl privește suspicios.

— *Vous n'avez pas votre carte d'étudiant?*

— *Pas encore. Je suis désolée, Monsieur.*

După ce îi informez, cu regret, că încă nu am primit legitimația de student, le zâmbesc cât pot eu mai dulce și polițistul cu aer fioros mă lasă să intru. Ura!

Urc cele trei trepte șubrede de la intrare și mă gândesc la perioada în care am studiat la Lyon. Acolo nu am văzut niciodată polițiști înarmați păzind ușa. Ce ciudat.

Crăp ușa sălii de clasă, arunc o privire înăuntru și răsuflu ușurată: am ajuns prima. Mă așez la una din băncile lungi din lemn și în clipa când îmi scot caietul din geantă, o tipă super-slăbănoagă, cu păr castaniu-deschis până la umăr și ochi mari verzi intră și se

așază lângă mine. Mă privește și îmi aruncă un zâmbet șovăitor.

— *Bonjour*, îi surâd eu amical. *Je m'appelle Charlotte, et vous?*

— *Je suis Fiona*... Spune-mi, nu cumva vorbești englezește? mă întreabă ea cu un puternic accent britanic.

— Ba da.

— Of, slavă Domnului!

Încordarea îi dispare și oftează ușurată.

— Am emoții mari. Dar tu? o întreb pe Fiona, în a cărei prezență mă simt imediat în largul meu.

— Da! șoptește ea în timp ce cercetează din ochi sala. Am ajuns la Paris săptămâna trecută și am emoții mari, mai ales că a trebuit să vin singură la ore.

— Și eu sunt singură, îi mărturisesc, simpatizând cu ea. Am mai studiat în Franța, dar în cadrul programului de studii în străinătate din colegiu, așa că am venit aici împreună cu alte câteva fete. Dar n-am fost niciodată singură la Paris.

— Nici eu. Faci toate cursurile FLE în semestrul ăsta?

— Da, așa am de gând. În ultimii trei ani am predat franceza la un liceu din DC, dar am vrut să mă perfecționez, înțelegi?

— Sigur că da. După ce am terminat facultatea, am predat și eu doi ani, după care am vrut să-mi iau masteratul și am avut opțiunea de a veni aici pentru niște

cursuri care vor fi luate în calcul la definitivat. Dar nimeni altcineva din cadrul programului meu nu face cursurile în acelaşi timp cu mine, aşa că sunt complet singură aici.

— Măcar acum ne avem una pe cealaltă, spun eu. Vrei să bem o cafea după ore?

— Grozav, îmi zâmbeşte Fiona în timp ce profa intră şi ora începe. Gata, am pornit, adaugă ea, scoţând un mic chicotit.

Sala s-a umplut între timp cu ceea ce pare a fi un amestec de studenţi francezi (îi recunosc după penarele şic), câţiva vorbitori de engleză, plus alţi studenţi din diferite ţări. Încep să mă relaxez. Asta e ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac şi acum visul mi se împlineşte, în sfârşit. Dracu' să-l ia pe Jeff. N-am nevoie de el ca să mă simt bine la Paris.

Profa e o franţuzoaică minionă care vorbeşte rar şi apăsat. Pare drăguţă dar severă şi nu pierde vremea, intrând direct în miezul problemei. Simt că o să-mi placă foarte tare.

Fiona şi cu mine petrecem ora de curs luând notiţe ca apucatele, ceea ce face ca timpul să treacă uşor. Înţeleg tot ce spune profa, lucru care mă face să mă relaxez şi mai tare. Predarea limbii franceze la liceu nu a însemnat în mod necesar că mi-am perfecţionat zi de zi capacitatea de vorbire şi ascultare în această limbă. Am tot repetat „bună, mă numesc..., ce mai faci?, de unde eşti?" şi aşa mai departe. Aşa că sunt uşurată să văd că

nu mi-am pierdut cu totul abilitatea de a înţelege franceza la nivel avansat.

După ore, Fiona şi cu mine o luăm pe Boulevard St. Michel şi ne oprim la o cafenea mică şi simpatică numită Paul.

— *Un café et un pain au chocolat, s'il vous plaît,* comand eu.

— *Un pain au chocolat et un café pour moi aussi,* adaugă Fiona.

— O, văd că te dai în vânt după *pain au chocolat,* scot eu un chicotit.

— Pe bune, mănânc întruna de când am venit aici, zice Fiona şi se relaxează rezemându-se de spătarul scaunului.

— Deci înţeleg că eşti din Anglia, nu? o întreb eu.

— Îhî. Din Liverpool. Pe urmă m-am mutat la Londra, ca să merg la facultate. Am predat vreo doi ani la un liceu îngrozitor din oraş, pe urmă iubitul meu, cu care eram împreună de cinci ani, m-a părăsit pentru o altă femeie şi atunci am realizat că duceam o viaţă de tot rahatul. Aşa că am demisionat şi m-am întors la studii, ca să-mi iau masteratul. Încă mai sufăr după el, dar sper că la Paris o să-mi fie mai bine. Doamne, ce mai îmi turuie gura! N-ai vrut decât să afli dacă sunt sau nu din Anglia, aşa că răspunsul meu este da, sunt.

Se înroşeşte şi râde nervos.

— Nu-ți face griji, Fiona, înțeleg perfect, spun eu și o pun la curent pe scurt cu dezastrul întâlnirilor on-line.

— O, Doamne, ce *îngrozitor* trebuie că te simți! Și totul nu s-a petrecut decât acum o săptămână! A trecut un an de când Andrew s-a despărțit de mine și încă nu mi-am revenit. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce treci tu acum.

— Da, sunt ca vai de capul meu și furioasă la culme. Dar am un blog prin care țin legătura cu alte femei care au trecut prin experiențe similare, spun eu, dornică să schimb subiectul.

Nu merită să-mi mai bat capul cu Jeff.

— Cred că e interesant. De când nenorocitul ăla m-a părăsit, n-am avut energia nici măcar să ies cu cineva în oraș. Mi-a frânt inima, dar tot mă trezesc că îi compar cu el pe toți bărbații pe care îi întâlnesc.

— Ei, o să revenim la treaba asta, avem timp. Știi, am cunoscut o tipă, o cheamă Lexi, și săptămâna trecută am ieșit cu ea la un bar și ne-am distrat de milioane, plus că am cunoscut niște tipi drăguți. Ce-ar fi să vii și tu cu noi data viitoare?

— Știu și eu... ? Nu prea sunt genul care umblă prin baruri... dar da, presupun că ar trebui să ies mai mult și să cunosc oameni noi. Ar fi păcat să fiu la Paris și să stau tot timpul cu nasul în cărți.

Fiona îmi zâmbeşte cald, relaxându-şi umerii.

Trebuie neapărat să-mi citească blogul. Îmi fac o notă în minte să-i trimit mai târziu linkul. După un an, încă îi mai e gândul la fostul iubit. A naibii să fiu eu dacă o să-mi pierd vremea plângând după Jeff.

Sorbim împreună din *café* şi ne devorăm croasanţii pufoşi umpluţi cu ciocolată neagră topită, în timp ce pălăvrăgim în continuare. După o vreme, îmi dau seama că Fiona e mult mai puţin experimentată şi mai rezervată în privinţa bărbaţilor decât mine sau Lexi, dar că e o tipă dulce şi înţelegătoare. Empatizez total cu ea în privinţa despărţirilor. Sigur, se pare că avem modalităţi diferite de a trece peste situaţie, dar amândouă ştim ce înseamnă să ai inima frântă, şi asta ne apropie.

— Ai vreun plan pentru după-amiază? o întreb.

— Nu. Eşti prima persoană pe care am cunoscut-o aici, aşa că viaţa mea socială e pe moment aproape inexistentă, glumeşte ea.

— Vrei să facem o plimbare prin oraş? N-am apucat să-l vizitez de când am venit, săptămâna trecut. Între adaptarea la noul fus orar, încercarea de a-mi reveni după despărţire şi ieşirile seara în oraş, nu mi-am făcut timp pentru explorare.

— Sună bine. Încotro?

— Hai să ne plimbăm pe chei.

— Perfect.

O luăm pe Boulevard St. Michel către Sena şi ajungem în Place St. Michel, acolo unde Luc şi cu mine am

coborât din tren în prima mea seară la Paris. Zăresc din nou tendele galbene ale librăriei *Gibert Jeune* şi adulmec aromele delicioase de brânză, pâine, ciocolată şi cafea care plutesc dinspre cafenelele aglomerate de pe trotuar. Cotim la stânga, ferindu-ne de cohortele nesfârşite de turişti ce-şi etalează cu mândrie borsetele-marsupiu, apoi o luăm către Quai des Grands Augustins, admirând priveliştea soarelui care se oglindeşte în apa sclipitoare în timp ce traversăm Pont Neuf, unul dintre cele mai celebre poduri din Paris.

Continuăm de-a lungul cheiului, pălăvrăgind întruna, şi în curând ajungem la Pont des Arts, un mic pod pietonal fermecător care traversează Sena către Luvru.

— Dumnezeule, ce frumos e, spune Fiona când trecem alene peste pod şi aruncăm un ochi spre picturile artiştilor. Unde altundeva pe lume poţi să mai admiri lucrări de artă expuse în aer liber după ce te-ai îndopat cu croasanţi cu ciocolată?

— Nicăieri, răspund eu.

Şi atunci am o revelaţie — sunt la Paris. *Paris!*

De atâta timp îmi doresc să mă întorc în Franţa şi acum iată-mă, în fine, aici. Când am ajuns la Paris, cu o săptămână în urmă, mi-a fost teamă că tot ce voi avea energia să fac va fi să mă încui la mine în cameră şi să plâng după Jeff. Dar ce rost ar fi avut să vin aici dacă aş fi continuat pe calea asta jalnică? Plimbarea prin Paris

din după-amiaza asta îmi aminteşte de ce iubesc Franţa atât de mult şi de ce am luat decizia corectă — oricât de înnebunită am fost după ruperea logodnei.

Continuăm să mergem pe malul fluviului până la Tour Eiffel. Mă minunez în faţa construcţiei masive şi un fior incitant mă cuprinde. Nu-mi pasă că francezii consideră monumentul ăsta cam kitsch — pe mine mă face să mă simt ca o fetiţă la un carnaval.

Traversăm Sena şi trecem pe sub turnul din Champ de Mars, un câmp imens plin de turişti şi localnici care beau şi mănâncă la soare. Găsim un loc liber pe iarbă, ne întindem pe spate şi ne holbăm în sus la cerul albastru şi la norii albi pufoşi care ating în drumul lor vârful Turnului Eiffel. În timp ce admir priveliştea, telefonul bipăie. Scotocesc după el în geantă şi, spre surprinderea mea, văd că mesajul e de la Luc.

Vrei să ne uităm la un film diseară?

Nu am nimic altceva de făcut şi, în ciuda comportamentului său dubios, vreau să-l revăd. E al naibii de arătos — numai gândul la zâmbetul lui dulce şi ţepii sexy din bărbie mă face să simt fluturi în stomac. În plus, trebuie să adun cât mai multe poveşti pentru blog. Aşa că răspunsul nu poate fi decât unul: da.

Tastez iute:

OK, la ce oră?

Luc îmi răspunde prompt:

7, aduc eu DVD-ul.

Entuziasmată, tastez:

Bine. Ne vedem atunci.

Fiona a adormit pe iarbă, aşa că nu a observat schimbul de mesaje. Am tot timpul din lume să-i povestesc despre Luc. Nu vreau ca noua mea prietenă să-şi facă o impresie greşită despre mine — abia ieşită dintr-o relaţie serioasă şi gata, încă din prima săptămână la Paris, să umblu cu un alt tip — şi unul divorţat, pe deasupra. Nu că ceva s-ar fi întâmplat între noi după ce a tot răspuns la telefoanele acelea misterioase. Să sperăm că în seara asta lucrurile o să stea cu totul altfel.

La ora şapte, Luc îmi bate la uşă. Mă salută cu obişnuitele *bisous*, apoi îmi oferă o ciocolată imensă.

— Îţi place *le chocolat*, nu-i aşa? mă întreabă el dulce.

— Sigur că da. Mersi, eşti foarte drăguţ.

— Cu plăcere. Ăăă... am adus... am adus... filmul.

— Bine. Nu am televizor, dar dacă vrei, putem să ne uităm la el pe laptop.

— *Oui*, da, foarte bine.

Introduc DVD-ul, torn câte un pahar de vin roşu pentru fiecare, apoi încercăm amândoi să ne facem comozi pe pătuţul tare.

În timp ce se derulează genericul, Luc mă ia de mână şi-mi spune:

— Ascultă, Charlotte, îmi pare rău pentru seara trecută. Am fost nepoliticos. Vreau zămi cer scuze.

— Nu face nimic. Uneori intervin lucruri neprevăzute. Nu-i nimic.

— Da, ştiu, numai că... Se holbează în jos, la paharul cu vin, apoi se uită la mine cu o figură gravă. Vreau zăpetrec mai mult timp cu tine şi îmi placi foarte mult... aşa că vreau zăţi spun ceva.

O, nu. Nici vorbă. Doar nu vrea să-mi declare că vrea să se implice într-o relaţie stabilă cu mine? Sau poate că e încă însurat? Orice ar fi, n-am chef săl ascult. Tot ce vreau e să mă distrez. Să cunosc bărbaţi arătoşi şi fermecători şi să mă distrez cu ei. *Nu* să port discuţii serioase.

Aşa că în loc săi acord timpul necesar pentru a-mi mărturisi ce îl frământă, mă aplec şi-l sărut cât de pasional pot. Simt că e la început surprins, dar apoi îşi revine şi-mi întoarce favoarea.

— Dar, Charlotte..., dă el să spună, retrăgându-se.

— Şşt, îl opresc şi-mi apăs un deget peste buzele lui. Nu vreau săţi faci niciun fel de griji.

Mă aplec şi îl sărut din nou şi corpul lui se destinde, lipit de al meu. Tipii sunt atât de uşor de dus de nas.

După ce savurez atingerea buzelor lui preț de câteva minute, mă retrag și îl privesc intens în ochi.

— Bun, așadar, Luc, am auzit că ești bun la pat. E adevărat? îl întreb.

De data asta n-am să mai las telefonul să-mi strice seara.

Râde și răspunde:

— Depinde. Cine ți-a spus asta?

— Nu contează... am auzit zvonul de curând, îi răspund în timp ce îi arunc un zâmbet cochet.

— Păi, recunosc, zunt foarte bun în dormitor, rânjește el cu gura până la urechi.

— Va trebui să-mi dovedești.

Din fericire, am reușit să-i abat gândul de la „discuție" și, încântată să am un francez sexy la mine în pat, îl las pe Luc să-mi scoată topul și blugii și aproape că-i sfâșii tricoul și-i trag pantalonii jos.

Luc se oprește o clipă și îmi azvârle o privire șireată.

— Ești sigură că vrei ză afli dacă zunt bun la pat, așa cum ai zis?

Râd la auzul accentului său adorabil.

— Da, sunt sigură că vreau să aflu. Chiar acum, îi răspund, agățându-mă de boxerii lui.

Luc îmi scoate lenjeria și îmi desface sutienul cu ușurința unui profesionist, în timp ce eu îi smulg, cu mai puțină grație, boxerii. Scotocește în buzunarul de la blugi și scoate un prezervativ. Dar în loc să și-l pună imediat, îl lasă pe noptieră și mă înfășoară în trupul lui

subțire, bronzat. Îmi mângâie sânii cu mâinile lui puternice și mă sărută pe gât, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Pe urmă îngenunchează deasupra mea și mă sărută cu putere pe buze, în timp ce mâinile îi rătăcesc pe stomacul meu și mai jos, până ce mă face să tremur de plăcere. Dintr-odată simt că nu mai pot rezista. Îl doresc. Întind brațul după prezervativ și i-l vâr în mână. Rânjește, se întoarce pe o parte și abia dacă apuc să-mi trag răsuflarea, că e din nou peste mine și în mine.

Fiori mă trec prin tot corpul când continuă să-mi sărute fiecare centimetru de piele. Mă prinde de mâini și mi le ține ridicate deasupra capului, mișcându-se cu putere în mine. Pe urmă mă răsucește deasupra lui și-și trece palmele peste șoldurile și sânii mei, lăsându-mă să alunec încet în sus și în jos.

Lexi nu m-a mințit. Bărbatul ăsta chiar știe ce face.

E însă mai mult decât atât. E ceva diferit în felul în care mă atinge. În privirea lui. O anumită intensitate. O sclipire pe care nu am mai văzut-o la niciun alt bărbat.

Nu-mi dau seama dacă e vorba de mișcările lui abile, probabil tipic franțuzești, ori dacă ceea ce simt e că între noi s-a înfiripat o legătură unică, dar indiferent care e cauza, Luc mă excită atât de tare încât am orgasm după numai câteva minute. Continuă, făcându-mă să-mi schimb mereu poziția, de fiecare dată cu scopul de a-mi produce cât mai multă plăcere, strângându-mă tot timpul la piept, sărutându-mă și

mişcându-se adânc în mine, aşa încât nu pot decât să cedez cu totul intensităţii lui.

După ce al doilea orgasm mă trimite în al nouălea cer, mă simt epuizată. Mă întind pe spate şi-l las pe el să-şi facă numărul magic. Se împinge adânc în mine în timp ce mă sărută tandru pe gât, apoi pe buze. Mă înfăşoară şi mai strâns în braţe şi respiraţia i se accelerează, apoi îl simt brusc vibrând în mine. Un geamăt îi scapă dintre buze, apoi răsuflarea îi revine la normal şi se prăbuşeşte peste mine.

Zăcem întinşi unul lângă altul, gâfâind, până ce Luc rupe tăcerea.

— Nu mă aşeptam la asta, zice zâmbind viclean.

— Da, vezi să nu, îl tachinez eu.

— Pe bune că nu, Charlotte.

— Glumesc.

— Deci ţi-a plăcut? mă întreabă.

— Da, mi-a plăcut, chicotesc eu.

Întinde mâna şi ia ciocolata Lindt cu lapte pe care mi-a adus-o.

— *Un peu de chocolat?*

— Ciocolată după sex? întreb uşor uimită, deşi ideea mi se pare grozavă.

— Sigur, de ce nu? Sex, ciocolată, amândouă zunt lucruri bune, zice, desfăcând ambalajul.

— OK.

Nu pot să-l contrazic — sexul şi ciocolata *sunt* într-adevăr două din lucrurile mele preferate.

Aşa că eu şi cu noul meu iubit francez stăm goi în pat şi savurăm, pătrăţică după pătrăţică, cea mai cremoasă, fină şi lăptoasă ciocolată pe care am gustat-o vreodată.

Tipii ăştia francezi chiar se pricep.

În timp ce mestec a patra pătrăţică de ciocolată, telefonul meu scoate un bip. Mă rostogolesc şi verific cu discreţie ecranul. E un mesaj de la Frédéric:

> Mă gândesc mereu la tine, fată americană. Vineri seara te duc la cină? Bisous, Frédéric.

— Ai primit un mesaj? mă întreabă Luc, holbându-se peste umărul meu.

Închid iute telefonul, sperând că n-a apucat să vadă identitatea expeditorului.

— Mda, e una din fetele cu care m-am cunoscut la cursuri.

— Frédéric e o fată? mă întreabă el şi mă priveşte suspicios.

La naiba. Ce mi-a venit să deschid mesajul imediat după partida asta incredibilă de sex? Sunt o proastă.

— N-are importanţă. E un amic de la şcoală, mormăi.

— Aha.

E clar, nu mă crede. Dar, serios vorbind, ce puteam să fac? Să-i spun adevărul după ce tocmai am avut două orgasme? La urma urmei, *el* e cel care răspunde tot timpul la telefoane ciudate *şi* tot el e cel care a fost

căsătorit. Ar putea să se vadă şi cu zece femei odată, aşa că n-am de ce să intru în defensivă pentru simplul motiv că am primit un mesaj.

Încerc să-i distrag atenţia şi îi ofer o nouă pătrăţică de ciocolată, întrebându-l dacă vrea să rămână peste noapte. La început pare să ezite, dar cu puţină coerciţie (sub formă de o nouă partidă de giugiuleli şi mai multe pahare de vin), după puţină vreme pare să uite cu totul de mesaj.

În toiul nopţii mă trezesc transpirată leoarcă şi înghesuită în pătuţ, cu Luc înfăşurat peste mine.

Încă ameţită de cantitatea excesivă de vin pe care am băut-o, mă împleticesc jos din pat şi mă decid să-mi verific mailul. Găsesc un mesaj de la Katie şi alte câteva de la nişte amice, dar în continuare nimic de la Jeff. Mă uit la mailul mult prea politicos pe care i l-am trimis cu câteva zile în urmă. Îl recitesc de câteva ori şi un val de furie necontrolată mă cuprinde. Aşa că, pe jumătate adormită şi încă beată, compun un alt mesaj.

Jeff,
Vreau doar să ştii că în clipa asta am în pat un francez sexy şi arătos. Nu numai că e atrăgător şi dulce, dar mai e şi FORMIDABIL în pat..., cu mult mai bun decât ai fost tu vreodată. În noaptea asta am făcut sex de trei ori.
Am vrut doar să afli cum mă simt.
Fosta ta logodnică,
Charlotte

OK, poate că am exagerat un pic cu cele trei partide de sex, dar ce contează? Apăs fără să stau pe gânduri pe butonul *send* şi îi trimit mesajul răzbunător lui Jeff. Imatur din partea mea? Tot ce se poate. Dar mă face să mă simt bine? O, da.

Mă loghez la blog şi văd că mai multe femei au postat comentarii. Ce incitant. Încep să scriu:

> Regula nr. 1: Evitaţi orice „discuţie" serioasă cu bărbaţii cu care nu intenţionaţi decât să vă distraţi. Gândiţi-vă ce s-a întâmplat atunci când i-aţi spus ultima oară unui bărbat „Trebuie să stăm de vorbă". Vă amintiţi expresia de pe faţa lui? Cum arăta de parcă ar fi preferat să sară de pe o clădire cu douăzeci de etaje şi să-şi găsească moartea în loc să fie prins în capcana unei „discuţii" cu voi?
> În cadrul noului comportament bărbătesc pe care l-am adoptat, metoda asta ni se aplică şi nouă, doamnelor. Cum nu mai suntem în căutarea marii iubiri, n-avem de ce să purtăm discuţii serioase cu bărbaţii cu care ieşim. Cu cât ştim mai puţin, cu atât mai bine.
> Şi totuşi, nu vrem să părem lipsite de inimă. La urma urmei, suntem nişte femei drăguţe şi sensibile. În exemplul care urmează vă voi arăta cum am reuşit să-l distrag pe un bărbat de la intenţia de a „discuta" serios cu mine în seara asta, fără a-i da impresia că nu sunt decât o căţea fără suflet.
> De exemplu: După ce mi-a spus că a fost cândva căsătorit şi apoi m-a lăsat baltă la jumătatea unei întâlniri după ce a primit un alt apel telefonic dubios, Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat a venit astă-seară la mine ca să-şi răscumpere greşeala. Tocmai când eram pe punctul de a ne delecta cu un film, şi-a

cerut scuze pentru seara trecută, apoi m-a anunţat că are ceva să-mi spună.
Imediat m-am gândit la mai multe variante. E încă însurat. Are o iubită. Sau, şi mai rău, vrea să avem o relaţie stabilă. Sigur, nu am avut decât două întâlniri, aşa că ideea unei relaţii stabile pare prematură, dar cine ştie? Doar mă aflu într-o ţară străină.
Dar indiferent ce ar fi vrut să-mi spună, nu mă interesează. Tot ce mi-am propus e să mă distrez, sper că n-aţi uitat. Şi nu să mă aventurez într-o relaţie, să întorc pe toate feţele problemele pe care le-am putea avea şi să mă implic emoţional.
Aşa că, pentru a-i închide gura fără a-l face să se simtă prost, l-am sărutat. Ceea ce mă aduce acum la următoarea regulă.

Regula nr. 2: Nu vă feriţi să faceţi sex pasional şi imediat după aceea să mâncaţi ciocolată. Cui îi pasă dacă veţi pune pe voi câteva grame? Tot ce contează e plăcerea, doamnelor.
Gândiţi-vă şi voi. Ce îi motivează pe bărbaţi în fiecare decizie luată? Plăcerea. E unicul lucru care îi pune în mişcare. Bărbaţii se servesc cu câte o bere oricând au chef. Nu-şi refuză niciodată o noapte de sex atunci când vor (sau pot). Se fâţâie de colo-colo prin casă în chiloţi, scărpinându-şi boaşele, numai pentru că pot.
Noi, femeile, pe de altă parte, suntem mereu în căutarea iubirii. Şi în timp ce noi ne oferim inimile pe tavă, ei nu se gândesc decât cum să ne vâre în pat. Prin urmare, îi cer fiecăreia din voi să facă o schimbare radicală în modul de a gândi. Ţineţi minte: plăcerea de dragul plăcerii e un lucru bun. Nu e nevoie să te îndrăgosteşti până peste cap pentru a face sex cu pasiune şi a te simţi satisfăcută. De fapt, este chiar invers. Dacă nu ne vom face griji cu privire la ceea ce se va întâmpla după partida de sex, sexul

va fi mai plăcut, mai puţin inhibat şi în mod cert mai orgasmic. În plus, când nu ne va păsa dacă tipul ne va suna sau nu a doua zi, vom putea savura o ciocolată mare în pat cu noua noastră cucerire fără a ne simţi vinovate.
Şi, în caz că sunteţi curioase, aflaţi că Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat doarme acum în patul meu după ce am făcut sex pasional şi am împărţit o ciocolată delicioasă. Vedeţi, n-a fost nevoie de nicio „discuţie" dintr-aia îngrozitoare. Ce poate fi mai bine? Şi asta mă aduce la ultima concluzie din lecţia de azi.

Regula nr. 3: După ce ai fost înşelată, o mică răzbunare e tot ce-ţi trebuie ca să îţi schimbi în bine starea de spirit. Dacă voi credeţi că răzbunarea vă poate ajuta în eforturile de a-l da uitării pe fostul iubit şi a trece la lucruri mai mari şi mai bune (ruşine să vă fie dacă vă gândiţi la ce mă gândesc şi eu), atunci nu ezitaţi. Sigur, răzbunarea nu va şterge cu buretele toată suferinţa provocată de el, dar, credeţi-mă, vă va face să vă simţiţi al naibii de bine.

ZECE
mardi, le 5 octobre

Nu mizați pe zâmbet când aveți de-a face cu o franțuzoaică.

A doua zi dimineață, când ceasul sună la ora șase, îl expediez pe Luc înapoi la el în cameră și încep să mă pregătesc pentru întâlnirea cu *Madame* Rousseau. Nu-mi pot permite să o mai dau încă o dată în bară cu ea. Sper că dacă voi ajunge devreme și îi voi spune cât de dedicată sunt programului de studii, mă va ierta că i-am dat plasă data trecută și se va dovedi a fi de fapt o persoană amabilă. Nu pot decât să sper asta.

Traversez strada ca să iau trenul și văd o mulțime de studenți ieșind din gară înjurând. Ce naiba se petrece? Îmi croiesc drum printre ei ca să citesc anunțul de pe panou și aflu că astăzi e *grève*, adică grevă. Francezii sunt celebri pentru grevele lor, după cum prea bine îmi amintesc din semestrul de studii petrecut la Lyon. Numai că pe vremea aceea foloseam grevele lucrătorilor din transportul public ca scuză perfectă pentru a trage chiulul. Dar azi e cu totul altceva. *Ce Dumnezeu!*

Greva e anunţată pentru toată ziua, aşa că singura modalitate de a ajunge la Sorbona e cu taxiul. Mă uit în portofel ca să văd dacă am bani gheaţă la mine şi, evident, nu am. Sprintez spre bancomatul din campus şi aştept la coadă în spatele unui student spaniol care se mişcă incredibil de încet, retrag câţiva euro şi alerg înapoi pe Boulevard Jourdan ca să opresc un taxi. Toată lumea a avut însă aceeaşi idee şi situaţia nu pare deloc promiţătoare. Mă îndrept în goană spre colţul străzii, cât mai departe de masele de studenţi, şi, după ce-mi arăt un pic picioarele, reuşesc să prind un taxi. Uneori ajută să fii fată.

Înaintăm prin străzile întortocheate şi mă uit la ceas. Mai am douăzeci de minute. O să ajung la timp. Închid ochii şi mă rog în gând ca traficul să se mai elibereze.

Taxiul opreşte în faţă la Sorbona la exact şapte cincizeci şi opt. Vâr bancnotele în mâna şoferului şi mă reped în sus pe scări.

Aceiaşi doi poliţişti stau postaţi cu armele alea mari ale lor la intrare. Data trecută am uitat să mă duc să-mi iau legitimaţia de student, aşa că le întind din nou permisul de conducere, în speranţa că mă vor lăsa să intru.

Poliţistul cel înalt clatină din cap cu o expresie impasibilă. Îmi vine să ţip. *Nu-mi pot permite* să întârzii.

Le explic în franţuzeşte că îmi pare foarte rău şi că astăzi îmi voi lua legitimaţia. Le spun că am o

întâlnire importantă la ora opt şi că nu trebuie cu niciun chip să întârzii.

Din clipa când mă lasă să intru mai am la dispoziţie mai puţin de zece secunde ca să zbor pe treptele şubrede ori să iau liftul antic minuscul, deja ticsit de studenţi. Optez pentru scări.

Am zărit biroul lui *Madame* Rousseau când am fost înainte în clădire, aşa că, din fericire, ştiu pe unde să o iau. Ajung în faţa uşii la opt fix, cu răsuflarea tăiată şi picături de sudoare picurându-mi pe faţă. Dar, hei, se cheamă că sunt punctuală.

Bat la uşă şi îmi şterg transpiraţia de pe frunte. Niciun răspuns. Aştept câteva secunde, apoi ciocănesc din nou, de data asta ceva mai tare. Tot nimic.

Dar după aceea aud zgomot de tocuri ce bocănesc pe coridor. Mă întorc şi văd o tipă minionă, cu părul grizonant, mărşăluind spre mine. Poartă o helancă neagră şi o fustă lungă de aceeaşi culoare şi are părul aranjat în cel mai strâns coc pe care l-am văzut vreodată — atât de strâns, încât colţurile ochilor îi sunt trase spre spate. N-am nicio îndoială — *asta* e *Madame* Rousseau.

Îşi fixează ochii asupra mea şi, fără să zâmbească, trece prin faţa mea, descuie uşa, apoi mi-o trânteşte în nas.

Şi-acum eu ce-ar trebui să fac?

Aştept o secundă sau două, apoi ciocănesc din nou.

După mai bine de cinci minute, deschide uşa, se uită la ceasul de la mână şi mă anunţă pe un ton plat:

— *Vous êtes en retard.* Aţi întârziat.

Ce Dumnezeu? În primul rând, nu am întârziat. Şi în al doilea, de când au devenit francezii atât de punctuali?

Intru în biroul mic dar imaculat şi imediat remarc şirurile de cărţi franţuzeşti de pedagogie înghesuite pe rafturile de deasupra mesei ei de lucru. Îmi face semn să iau loc, iar ea se aşază în spatele mesei.

— Bun, deci *dumneavoastră* sunteţi Charlotte Summers, mă ia la rost în franţuzeşte.

— Da, şi vă mulţumesc că m-aţi primit, *Madame* Rousseau. N-aveţi idee cât de onorată şi fericită sunt să fac parte din acest program de studii.

— Hm, bine, deşi va trebui să mai lucrăm un pic la punctualitate, nu-i aşa?

Bate cu pixul în masă şi aruncă din nou o privire spre ceas.

— Îmi pare foarte rău pentru săptămâna trecută. Ştiţi, avionul...

— N-am timp pentru poveşti dintr-astea, *Mademoiselle* Summers. Haideţi să discutăm programul şi ce anume aşteptăm din partea dumneavoastră. După cum ştiţi, am fost însărcinată să vă ajut să vă găsiţi o slujbă după terminarea anului de studii la Sorbona. Nu va fi deloc un an uşor. Va trebui să vă dovediţi meritele. Nu

numai pe cele academice, dar şi pe cele de caracter şi judecată. Colaborez cu unele dintre cele mai prestigioase şi elitiste şcoli private din Paris şi este responsabilitatea mea să mă asigur că profesorii pe care îi plasez în astfel de instituţii nu sunt *stupides*, ci nişte tineri remarcabili, adevărate modele pentru copii. *Vous comprenez?*

— Da, înţeleg.

— Ne vom întâlni de două sau trei ori în fiecare semestru pentru a evalua progresele făcute şi îmi veţi prezenta câte o copie a lucrărilor semestriale. Vă voi monitoriza personal şi, dacă voi considera că este cazul, vă voi recomanda uneia dintre şcolile private din Paris. Şi credeţi-mă, *Mademoiselle* Summers, şcolile pun mare preţ pe recomandarea mea. Fără ea, ei bine..., nu pot decât să vă urez *bonne chance*[1]. *Madame* Rousseau se ridică brusc, deschide uşa şi-mi face semn să ies. Am oră peste douăzeci de minute. Ne vedem în decembrie, când mă aştept să-mi daţi lucrările finale. Contactaţi-mă pe e-mail ca să stabilim data întâlnirii.

— Mulţumesc foarte mult pentru că m-aţi primit astăzi, îi spun în timp ce mă împinge spre uşă.

Dă să o închidă, apoi îşi iţeşte din prag feţişoara aia încruntată şi îmi aruncă o privire cum nu se poate mai aspră.

---

[1] Noroc (în lb. fr. în original).

— Şi, *Mademoiselle* Summers, atunci când ne vom întâlni în decembrie, sper că veţi ajunge cu un sfert de oră înainte.

Acestea fiind zise, îmi trânteşte uşa în faţă, iar eu rămân pe coridor, zgâindu-mă la ea şi întrebându-mă cum naiba o să reuşesc s-o fac pe tipa asta să mă placă.

În prima săptămână de şcoală, Frédéric îmi trimite alte trei mesaje amuzante, dar nu am niciun semn de viaţă de la Luc şi nici de la Jeff, după mailul necruţător pe care i l-am trimis. Deşi trebuie să recunosc că sunt dezamăgită că Luc nu m-a sunat sau n-a trecut pe la mine după noaptea aceea grozavă de sex, cel pe care nu mi-l pot scoate din minte e tot Jeff.

Atâtea emoţii contradictorii mi se amestecă în cap. Vreau să-i fi putut observa reacţia atunci când mi-a citit mesajul. Să-i fi văzut durerea de pe chip. Să ştiu că l-am făcut să sufere la fel de mult cum m-a făcut el. Dar pe urmă mă întreb: oare l-am făcut *într-adevăr* să sufere? Dacă a fost capabil să mă înşele, oare îi pasă ce fac eu acum?

Pe de altă parte, mă gândesc că Jeff încă mai ţine la mine, din moment ce mi-a trimis mesajul acela în care mă implora să-i dau numărul de telefon ca să putem discuta. Poate că ar fi trebuit să i-l dau. Poate că dacă l-aş fi lăsat să-mi ofere explicaţii, am fi putut măcar să rămânem prieteni.

Încerc să îmi închipui cum am arăta noi doi, Jeff şi cu mine, în calitate de prieteni. Nu suntem genul de

iubiți care, pe parcursul relației, în afară de a fi amanți, au ajuns și foarte buni prieteni. La urma urmei, n-am fost împreună nici măcar un an și în toată această perioadă ne-am aflat în stadiul acela de amor sentimental și siropos care îi îngrețoșa pe amicii noștri. Dar când îmi imaginez cum ne-am purta noi doi ca prieteni după ce ne-am despărțit, în minte nu-mi vin decât câteva posibile scenarii: Jeff spunându-mi la telefon ce amantă fenomenală e Brooke, iar eu țipând „Nenorocitule!" și aruncând telefonul în partea cealaltă a camerei... sau, și mai plauzibil poate, Jeff făcându-mi cunoștință cu Brooke și eu trăgând-o pe ea de păr și dându-i lui Jeff un șut în boașe.

Nu, se pare că chestia asta cu „prietenia" n-are cum să țină.

Nu mă simt în stare să îi devin prietenă în clipa asta și cel mai probabil nici nu voi putea vreodată. M-a făcut să sufăr prea mult. Uneori am impresia că nici nu mai pot respira fără el. Numai muncind și încercând să nu mă mai gândesc la tot dezastrul o să mă simt ceva mai bine.

Joi noaptea târziu stau singură în cameră, tânjind după Jeff, când telefonul sună. E Katie.

— Hei, domniță.

— Bună, Katie, ce mai faci?

— N-am prea mult timp să stăm de vorbă. Sunt în drum spre spital, către super-deprimanta rotaţie la terapie intensivă, dar am vrut să-ţi dau o veste.

— O veste bună, sper.

— Chiar foarte bună. Face o pauză lungă. Am cunoscut pe cineva.

— Ai cunoscut un tip? Unde? Când? Dă-mi toate detaliile.

— Ei bine, l-am cunoscut în timpul rotaţiei la obstetrică-ginecologie.

— O, Doamne, nu-mi spune că e ginecolog.

— Ba da.

— Ce chestie... Ştiu, e o prostie, dar nu te deranjează că se uită tot timpul în poponeţele[1] altor tipe?

În liceu, Katie şi cu mine am convenit să folosim termenul „poponeaţă" în locul altor alternative, mai vulgare, referitoare la anatomia feminină. Oricât de imatur era, numele s-a păstrat de-a lungul timpului..., asta până să o cunosc pe mama lui Jeff, pe care, cu totul întâmplător, o cheamă Judy.

Remarca mea îi smulge lui Katie un hohot de râs.

— Am făcut rotaţia la ginecologie şi sunt convinsă că meseria asta a lui n-are nimic sexy în ea, aşa că nu-mi prea fac griji.

---

[1] În original, Judy, nume propriu feminin, dar şi denumire generică glumeaţă dată femeilor sau organelor lor genitale.

— Hmm... mă mir, spun eu sarcastic. Am crezut că ţi-a plăcut atât de mult încât te-ai decis să te specializezi şi tu în ginecologie.

— A, vezi să nu. Nu, nu e genul meu. Oricum, nici nu vreau să-ţi povestesc ce amintiri am de la rotaţia aia.

Katie e recunoscută în cercul nostru pentru poveştile scabroase adunate din experienţele ei de medicinistă; de cele mai multe ori, nici nu suport să le aud.

— Păi da, pot să-mi imaginez.

— În fine, nu contează. Îl cheamă Joe şi o să-ţi placă de el la nebunie. În weekendul trecut am ieşit împreună pentru prima oară şi... nu ştiu, am un presentiment bun.

Gândul că prietena mea şi-a găsit iubirea vieţii la numai o săptămână după ce eu am pierdut-o pe a mea mă face un pic geloasă. Mă rog, ceva mai mult decât un pic. Ştiu că ar trebui să mă bucur pentru ea şi, în plus, nu au avut decât o primă întâlnire, dar Katie nu iese cu tipi la fel de mult ca mine, aşa că atunci când îşi găseşte un bărbat care îi place, relaţia tinde să se prelungească. Asta înseamnă că dacă totul va merge bine, va parcurge etapa aceea de beatitudine (bolnăvicioasă) de la începutul relaţiei când vezi numai perfecţiune în omul iubit. Şi acum, când viaţa mea amoroasă s-a dus în jos pe tobogan, tot ce-mi lipseşte e să stau să ascult toate minunăţiile pe care tipul ăsta nou le va face, cu siguranţă, pentru ea.

Dar Katie este prietena mea cea mai bună. Trebuie să mă bucur pentru ea, oricât de groaznic m-aş simţi.

— Grozav. Mă bucur foarte tare pentru tine. Se profilează şi alte întâlniri la orizont?

— Mda, o să ieşim din nou în oraş în weekend, aşa că mai vedem..., zice ea pe un ton visător şi plin de speranţe, lăsând fraza neterminată.

Îmi amintesc că aşa am simţit şi eu atunci când l-am cunoscut pe Jeff. Primii fiori ai dragostei şi speranţa că el era Alesul. Că am găsit, în fine, bărbatul cu care îmi voi petrece restul vieţii. Nu pot decât să sper că asta i se va întâmpla lui Katie, dar pierderea suferită mă face să simt şi multă amărăciune. Nu l-am pierdut numai pe Jeff, am pierdut încrederea în iubire, în căsătorie şi în relaţii în general. Nu am de gând, mult timp de aici încolo, să o iau din nou pe calea asta. Dar Katie nu s-a ars aşa ca mine, prin urmare are tot dreptul să fie optimistă şi entuziastă.

— Ţine-mă la curent cu ce se întâmplă. Abia aştept să-l cunosc pe Joe.

— O să încerc să te sun săptămâna viitoare. Acum trebuie să închid, am ajuns la spital. Data viitoare vreau să-mi povesteşti ce mai e nou în viaţa ta.

— Sigur. Şi baftă multă la terapie intensivă.

— Mda, chiar aş avea nevoie. Pa, Charlotte.

Încerc să îmi abat atenţia de la senzaţia de singurătate care m-a cuprins în fiecare seară în săptămâna asta şi mă loghez la blog. De la ultima postare de luni,

blogul a fost accesat de o groază de fete şi am primit câteva comentarii entuziaste. Asta îmi dă speranţă. Măcar suntem mai multe care am trecut prin experienţe similare. Multe femei mă întreabă ce se mai aude cu Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat. Nu ne-am întâlnit prin cămin (sau la duşuri) şi nici n-a dat vreun semn de viaţă de când am făcut sex, în noaptea de luni. Vechiul meu eu disperat dă să scoată capul la suprafaţă, cu toate întrebările alea înfricoşătoare, de genul „de ce nu m-a căutat?". Oare partida noastră de sex nu a fost la fel de satisfăcătoare şi pentru el? Pentru mine a fost, în mod cert, una din cele mai grozave de care am avut vreodată parte — la urma urmei, ce bărbat te hrăneşte cu ciocolată în pat *după* ce ţi-a produs două orgasme? Dar poate că reciproca nu a fost la fel de valabilă. Sau o fi supărat pe mine din cauza mesajului de la Frédéric?

Întorc pe toate feţele problema, apoi îmi reamintesc scopul venirii mele la Paris. Să mă distrez. Să mă bucur de poziţia de femeie neimplicată într-o relaţie sentimentală. Să nu-mi pese dacă Luc sau oricare alt tip mă mai caută după ce am făcut sex. Însă pe măsură ce orele se scurg şi stau singură în cămăruţa mea, mi se pare că ideea asta cu nepăsarea se poate dovedi un ţel mult mai greu de atins decât m-am aşteptat.

UNSPREZECE
vendredi, le 8 octobre

Când ieşi cu mai mulţi tipi,
viaţa devine interesantă.

A doua zi dimineaţă mă trezesc revigorată şi energică. Da, nopţile petrecute singură în micul meu dormitor nu sunt deloc simpatice (mai ales că tipul superb care stă la numai două uşi mai încolo *nu* mă sună!), dar în mai puţin de o oră am cursuri la Sorbona, plus că am programat un weekend plin, aşa că nu e totul pierdut.

Ies din tren la gara Luxembourg şi stomacul îmi chiorăie când simt aroma tentantă a croasanţilor şi cafelei care pluteşte de vizavi, dinspre Brioche Dorée. Brioche Dorée e varianta franţuzească cea mai apropiată de un local fast-food, numai că în loc de hamburgeri şi cartofi prăjiţi, eşti servit cu pateuri, sandvişuri şi salate gustoase. Nu rezist, aşa că mă opresc şi-mi cumpăr un croasant la pachet. Zâmbesc în clipa când iau prima înghiţitură zdravănă. Cum de se menţin francezii atât de slabi? Eu, una, aş fi în stare fără pic de efort să înfulec zilnic vreo zece croasanţi dintr-ăştia.

Mă apropii de Sorbona, iau ultima înghiţitură din pateul pufos, scot noua legitimaţie de student şi o prezint ofiţerilor de poliţie francezi înarmaţi. Mă aştept să arate măcar *o brumă* de apreciere pentru reuşita mea în a obţine documentele potrivite spre a pătrunde în clădire, dar colţurile gurilor lor nu se mişcă nici cu un milimetru. Trec prin uşile gigantice, mă uit în jos şi văd un norişor de resturi de croasant lipite de pieptul meu. Râd în sinea mea la gândul că nici măcar *asta* nu i-a făcut pe cei doi să zâmbească.

O zăresc pe Fiona imediat ce intru în sala de curs. Abia apuc să mă aşez, că profa noastră cea minionă începe lecţia de metodologie franceză. În timp ce iau notiţe, mă gândesc cu mare plăcere că după o săptămână întreagă de ore nu ne-a dat nicio temă. În locul temelor săptămânale, aşa cum se practică în State, profii de la Sorbona ne cer să pregătim lucrarea sau prezentarea finală ori examenul de sfârşit de semestru. Sigur, trebuie neapărat să mă descurc foarte bine la ele, având în vedere că sunt singurele calificative pe care le voi primi pentru fiecare curs — şi *mai ales* pentru că va trebui să îi dau câte o copie după lucrări şi lui *Madame* Rousseau — dar e plăcut să nu am prea multe de făcut pe parcursul semestrului. Mai mult timp pentru ieşiri în oraş şi muncă de cercetare pentru blog!

După ore, Fiona şi cu mine ne plimbăm pe Boulevard St. Germain şi ne uităm la vitrinele pline de

culoare ale buticurilor, după care ne aşezăm pe terasa unei *brasserie*. Eu comand primul *croque-monsieur* de când am sosit la Paris şi un pahar de *vin rouge*[1], iar Fiona *soupe à l'oignon*[2] şi un pahar de *vin rouge*.

— Ai mai primit vreo veste de la Jeff săptămâna asta? mă întreabă Fiona, în timp ce se luptă cu firişoarele lungi de brânză care îi atârnă din lingură.

— Nu, nicio veste..., îi răspund eu şovăitoare şi iau o primă înghiţitură din pâinea moale şi pufoasă şi brânza Emmental topită.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să-i spun Fionei despre mesajul ăla dur pe care i l-am trimis lui Jeff luni noapte. Nu pare genul de persoană capabilă de astfel de gesturi. Dar, pe de altă parte, a trecut *şi ea* printr-o despărţire dureroasă, aşa că ce naiba!

— Totuşi, am luat legătura cu el, într-un fel.

— Da?

— Da, i-am trimis un mail luni noapte... unul foarte răutăcios, nechez eu.

— Pe bune? Ce i-ai scris?

Deocamdată nu i-am povestit Fionei despre Luc, pentru că n-am ştiut cum ar reacţiona, dar mă gândesc că dacă e să ne împrietenim, atunci e un moment la fel de bun ca oricare altul.

---

[1] Vin roşu (în lb. fr. în original).

[2] Supă de ceapă (în lb. fr. în original).

— I-am scris că am în pat un tip care e un amant mai bun decât el. Am vrut să-l fac să se simtă la fel de îngrozitor cum m-am simţit eu.

— Şi atunci ai inventat povestea cu tipul? mă întreabă ea, naivă.

— Ăăă... nu tocmai. Chiar eram în pat cu un tip.

Îmi ţin respiraţia, în aşteptarea răspunsului ei.

Fiona face ochii mari.

— Zău? Cine? Ieşi cu cineva?

Pare surprinsă de mărturisirea mea, dar şi interesată, aşa încât continui.

— Îl cheamă Luc şi locuieşte la mine în cămin — chiar pe acelaşi palier. L-am cunoscut în prima mea seară la Paris şi e *foarte* drăguţ. Dar n-aş putea spune că ieşim propriu-zis. Am petrecut o noapte împreună şi atât. Şi, trebuie să recunosc, mi-a făcut plăcere să-i azvârl chestia asta în faţă lui Jeff.

— Cred şi eu. Şi ţi-a răspuns ceva?

— Nu. Dar presupun că după toate câte i-am scris, n-are niciun chef să mai ţină legătura cu mine. La urma urmei, a fost un gest *puţin* cam imatur din partea mea.

— Poate... dar el a început — nu tu.

Fiona pare să se identifice cu mine în toată tărăşenia asta şi nu mă judecă. Mă simt uşurată.

— Ai dreptate, el a început. Şi merită ce i-am făcut cu vârf şi îndesat.

— Exact, rânjeşte aprobator Fiona.

Ciocnim paharele cu vin şi pălăvrăgim mai departe.

— Ai vreun program diseară? mă întreabă Fiona, în timp ce continuă să se lupte cu cantitatea masivă de brânză topită din supa ei de ceapă.

— Mda. Am o întâlnire.

— Cu Luc?

— Nu, cu Frédéric. L-am cunoscut săptămâna trecută, când am fost într-un bar cu Lexi.

— Văd că nu-ţi pierzi vremea. Poate că ar fi cazul să încep să ies şi eu în oraş cu tine! chicoteşte Fiona şi soarbe din nou din vin.

— Da, am nevoie de lucruri noi şi — de ce nu? — de tipi care să mă facă să nu mă mai gândesc la Jeff.

— Oh, te înţeleg perfect. Până acum eu mi-am distras atenţia cu orele de curs, nu că ar fi prea amuzant, dar tot e mai bine decât nimic. Tace şi mai ia o înghiţitură din mâncare. Să-mi povesteşti cum decurge întâlnirea de diseară.

— Sigur. A, chiar voiam să te întreb dacă n-ai chef să ieşi cu mine şi cu Lexi mâine-seară.

— Unde vreţi să mergeţi? mă întreabă, aruncându-mi o privire neliniştită.

— Probabil la un bar, să bem ceva, să cunoaştem nişte tipi. Ştii tu, chestiile obişnuite.

Zâmbetul şovăitor al Fionei îmi demonstrează că nu e prea convinsă.

— Haide, ce Dumnezeu, doar tu mi-ai spus că ţi-ar prinde bine să ieşi mai mult. Ai să vezi, o să ne distrăm de milioane.

Nu sunt sigură cât de bine s-ar putea înțelege Fiona cu Lexi, dar dacă e să fiu prietenă cu amândouă, atunci merită să încerc să ieșim împreună.

— Da, știu, ai dreptate. OK, de acord. Unde te gândeai să mergem?

— Nu cunosc toate barurile bune de pe aici, dar cred că Lexi are deja în minte un loc fabulos. Trăiește de ceva vreme la Paris și iese mult în oraș. O să te sun eu mâine ca să-ți dau detalii. Bine?

— Bine, zice ea, de data asta ceva mai convinsă.

După ce ne despărțim și fiecare o pornește pe drumul său spre casă, un val de oboseală mă cuprinde. N-am dormit prea bine noaptea trecută, așa că de cum ajung în cămăruța mea, mă schimb într-un șort comod și un tricou lălâu și mă întind în pat pentru un pui de somn de după-amiază. Ăsta e unul din avantaje atunci când locuiești singur — poți să faci ce vrei când vrei. Nu ai pe nimeni căruia să-i dai socoteală.

Mă trezesc cu un tresărit la zgomotul unei melodii techno care urlă din camera alăturată. Pereții sunt cam subțiri aici. Mă frec la ochi și mă uit la ceas — e deja șase. Uau, am dormit întins trei ore. Trebuie să-i dau bătaie dacă vreau să fiu gata la timp pentru întâlnirea cu Frédéric.

Mă clătesc pe față în mica chiuvetă din cameră, îmi dau cu puțină pudră și un praf de blush pe obraji, apoi deschid micul șifonier și arunc o privire înăuntru. Vremea e încă frumoasă și caldă, așa că îmi arunc pe mine

o fustă de denim, un top violet-închis şi o pereche de sandale, apoi ies pe uşă.

Traversez strada spre gara RER şi-l văd pe Luc păşind în faţa mea, cu telefonul la ureche. Sigur, n-am mai ştiut nimic de el de o săptămână şi, uite, dau peste el taman când sunt în drum spre o întâlnire. Nici că se putea mai bine. Mă apropii suficient de mult prin spatele lui ca să trag cu urechea la conversaţia telefonică fără să mă observe. Da, ştiu, sunt băgăcioasă.

— *Je t'aime, Adeline. À demain,* zice el cu glas dulce în telefon.

Ştiam eu că are pe altcineva. După ce îi spune lui Adeline — cine o mai fi şi asta — că o iubeşte şi că se vor vedea mâine, Luc închide telefonul. Încetinesc pasul, în speranţa că nu mă vede, dar n-am eu norocul ăsta.

— Charlotte, mă strigă el şi îmi aruncă unul din zâmbetele alea fermecătoare ale lui.

— *Salut, Luc,* spun eu, nu foarte sigură de cum ar trebui să mă comport la această întâlnire neaşteptată.

Nu numai că mi-am confirmat bănuiala că se vede cu cel puţin încă o femeie, dar pe deasupra o şi iubeşte. Măcar acum nu am de ce să mă învinovăţesc că mă duc la o întâlnire cu un alt bărbat.

Luc se apleacă şi-mi dă obişnuitele *bisous,* apoi continuăm să mergem umăr la umăr spre staţia de metrou.

— Unde te duci în seara asta? mă întreabă.

Nu-i treaba ta, tipule care te-ai culcat cu mine luni seara deşi ai o iubită.

— Mă întâlnesc cu o amică la Odéon. Dar tu?

— Şi eu tot acolo mă duc. Mă văd cu Benoît, zău bem un pahar împreună. *C'est parfait.* Putem zău luăm acelaşi tren.

La naiba. Cine m-a pus să-i spun unde merg?

După câteva minute ne înghesuim în vagonul aglomerat şi urât mirositor. Se pare că, toată lumea s-a decis să iasă în oraş în seara asta. Corpul lui Luc e lipit de al meu, lucru care, în ciuda faptului că tocmai l-am auzit declarându-şi iubirea la telefon unei alte femei, nu e pe de-a-ntregul neplăcut.

Stând cu faţa la câţiva milimetri de a mea, Luc zice:

— Tu şi cu prietena ta puteţi veni zău beţi un pahar cu noi, dacă vreţi.

— Hm, mersi de invitaţie, dar nu prea cred.

— De ce nu? Va fi plăcut.

— Foarte drăguţ din partea ta, poate altă dată.

— Oh, OK, spune el şi-şi coboară ochii.

Ne continuăm drumul în tăcere, lipiţi unul de celălalt în vagonul arhiplin, şi mă pomenesc deodată întrebându-mă cum ar fi dacă aş fi iubita lui Luc. Dacă l-aş lua pur şi simplu de mână, mi-aş lăsa capul pe umărul lui şi totul ar dispărea în jur.

Trenul se opreşte hurducăind şi mă aduce înapoi cu picioarele pe pământ. Viaţa amoroasă a lui Luc pare o chestie foarte complicată, în care n-ar trebui să mă

arunc cu capul înainte. Aruncatul în patul lui e însă cu totul altceva. Un lucru absolut acceptabil în cadrul planului meu de a mă comporta ca un bărbat. La fel de adevărat e însă și faptul că a mă gândi la el ca la un potențial iubit nu face parte din plan.

Ieșim împreună din tren la gara Odéon și stomacul mi se strânge. Cum o să reușesc să-l găsesc pe Frédéric atâta timp cât Luc se ține după coada mea? Îmi înalț privirea și-l văd pe Frédéric așteptându-mă în capul scărilor. El o fi? Dintr-odată realizez că nu îmi amintesc prea bine cum arată. Tot ce știu e că are păr blond scurt și că e drăguț. Sau cel puțin așa mi s-a părut atunci, la beție. Tipul din capul scărilor are păr blond scurt și e destul de atrăgător.

Stabilesc contactul vizual cu bărbatul misterios pentru a-mi testa bănuiala. Rânjește șmecheros în direcția mea. OK, acum sunt aproape convinsă că el e. Ne apropiem și rânjetul i se lățește pe față. Bun, e clar, el e.

— Cred că amica mea e acolo, așa că distracție plăcută cu Benoît. Ne mai vedem, încerc eu să dispar înainte ca Luc să facă vreo scenă, dar el pare să nu priceapă aluzia și rămâne lângă mine în timp ce mă apropii de Frédéric.

Dar chiar în clipa când dau să îl salut pe cel despre care *îmi închipui* că e Frédéric, simt cum cineva mă bate pe umăr.

Mă întorc și văd o figură familiară. E Frédéric. Rahat.

Notă către mine însămi: Nu te îmbăta atât de tare încât să nu-ţi mai aminteşti după aceea cum arată tipul cu care te-ai giugiulit în bar. Poate că regula de aur ar fi să nu te giugiuleşti deloc cu un tip într-un bar.

Îi zâmbesc larg, în încercarea de a-mi repara greşeala.

— *Salut, Frédéric,* spun, în timp ce Luc, care stă în continuare lângă mine, trece de la o expresie de confuzie la una agresivă.

Frédéric îşi mută, mirat, privirea de la mine la Luc şi înapoi.

— *Salut, Charlotte.*

— Ăăă... Frédéric, el e prietenul meu Luc. Luc, el e Frédéric.

Luc îi strânge ferm mâna lui Frédéric în timp ce îl măsoară din ochi. Frédéric pare la fel de nedumerit în continuare.

— Salută-l pe Benoît din partea mea şi distracţie plăcută, îi spun eu lui Luc şi încerc să mă strecor în direcţia opusă împreună cu Frédéric.

Luc nu se clinteşte din loc. Din fericire, Benoît îşi face apariţia şi ne salvează pe toţi dintr-un moment stânjenitor. Îl bate pe Luc pe umăr şi când Luc se răsuceşte spre el, eu profit de ocazie, îl prind pe Frédéric de mână şi o zbughesc.

— Pa, Luc, îi strig în timp ce-l trag pe Frédéric după mine.

Ochii lui Luc se întâlnesc cu ai mei şi el nu face nicio încercare de a-şi ascunde durerea din privire.

Un sentiment de vinovăție începe să crească în mine, până ce îmi aduc aminte că tocmai l-am auzit spunându-i la telefon unei alte femei că o iubește. De ce ar trebui să-mi pară rău pentru el? Doar n-are niciun drept să fie gelos. Nici măcar n-a încercat să mă vadă ori să mă sune după ce a făcut sex cu mine, așa că refuz să mă simt vinovată pentru că ies cu un alt tip.

— Ți-e foame? mă întreabă Frédéric nerăbdător.

— Mor de foame. Unde mergem? încerc eu să îmi revin și să mă concentrez asupra lui.

Arată mult mai bine decât individul cu care l-am confundat. Sigur, nu la fel de bine ca Luc, dar are potențial. E mai slab decât oricare alt tip cu care am ieșit vreodată, dar n-am de ce să mă aștept la prea multă carne pe oase într-o țară unde supleţea este norma. Fața lui este însă cea care îmi captează atenția. Are un ten perfect, deschis la culoare, ochi cenușii în nuanța cărbunelui, gropițe în obraji și un zâmbet cald care mă face să mă topesc toată în clipa când mă uit la el.

— Te duc la restaurantul meu preferat. E *magnifique*, zice el, dând din mâini pentru a-și sublinia spusele. O să-ți placă. Ajungem imediat.

Mă ia de mână și traversăm împreună aglomeratul Boulevard St. Germain, îndreptându-ne spre niște străduțe întortocheate pavate cu piatră.

Zona asta a Parisului e și ea foarte animată, dar în mod cert e mai puțin turistică decât cea din jurul catedralei Notre Dame, unde m-a dus Luc. Trecem pe

lângă vreo zece cafenele cu mese pe trotuar şi singura limbă pe care o aud vorbită de oamenii care sorb vin din pahare şi cafea din ceşcuţe este franceza. Nici vorbă de hoarde de turişti cu borsete.

Mă simt însufleţită şi plină de energie doar mergând pe străduţa asta. De ce-aş avea nevoie de un logodnic trădător, când pot să am toate astea? Ca să nu mai spun că merg la braţ cu un bărbat atrăgător. Da, fără îndoială, viaţa mea a luat o întorsătură mai bună.

După câteva minute, Frédéric se opreşte în faţa unui restaurant italian pe a cărui firmă luminoasă stă scris cuvântul *Ristorante*. Un bărbat scund şi păros, cu un burduhan imens, îl întâmpină pe Frédéric cu un *„buona sera"* rostit din toată inima. În clipa când mă zăreşte şi pe mine, ne face cu ochiul şi ne conduce spre o masă mai retrasă dintr-un colţ al localului. E clar, Frédéric e unul din clienţii fideli. Mă întreb cu câte alte fete s-a mai aşezat la masa asta. Îmi dau seama că nu prea îmi pasă. E plăcut să fiu invitată la cină de un alt bărbat şi ceea ce a făcut el înainte sau ceea ce va face după întâlnirea noastră nu e treaba mea. Poate că o să-i trimit un mail lui Jeff şi despre Frédéric. Hmm...

Comandăm o sticlă de Bordeaux, după care Frédéric îşi aţinteşte ochii mari şi cenuşii asupra mea şi-mi zâmbeşte.

— Sunt aşa bucuros că tu vii cu mine la cină, rosteşte el cu un accent puternic. Am aşteptat cu nerăbdare să ne vedem din nou.

Obrajii mi se aprind şi vinul cu gust de mure mă gâdilă pe limbă.

— Mersi pentru invitaţie. E un restaurant foarte frumos.

Îmi întorc privirea şi mă uit de jur împrejurul încăperii, la mesele liniştite cu lumânări şi la cuplurile ce flirtează aşezate la ele.

Frédéric întinde mâna peste faţă de masă în carouri şi şi-o aşază ferm peste a mea.

— *Oui*, da, e foarte frumos aici. Dar în seara asta, Charlotte, *tu* eşti cea mai *frumoaaasă*.

Chicotesc.

— Nici tu n-arăţi prea rău.

Frédéric ridică din sprâncene.

— Scuză-mă, nu înţeleg. Ai spus că sunt rău?

— Nu, am spus că arăţi foarte bine în seara asta.

— A, mersi. Îmi pare rău, engleza mea nu e... ăăă..., ei bine, n-am mai studiat-o de la universitate, mult timp trecut. Dar îmi dai voie să exersez cu tine?

— Sigur, îi răspund, cu toate că sunt convinsă că discuţia noastră ar decurge mult mai lin dacă am vorbi franţuzeşte. Deci, unde ai făcut colegiul? îl întreb.

— Am studiat la Sorbona o vreme, dar... ăăă..., pe urmă am avut *des problèmes* şi, ei bine, eu nu terminat.

— Probleme?

— Păi... da. E o poveste lungă. Aşa că decid să devin *policier* cu fratele meu şi fac asta de opt ani.

În clipa aceea, un chelner brunet cu o înfăţişare suavă îşi face apariţia la masa noastră şi-i face cu ochiul lui Frédéric.

— *Vous désirez?* întreabă el.

Răsfoiesc iute meniul, apoi îl aud pe Frédéric cum comandă în franceză pentru amândoi.

— Sper că tu nu eşti supărată, zice, turnându-şi un al doilea pahar de vin roşu — pe primul l-a dat deja gata. Am comandat mâncare cea mai bună din meniu. O să îţi placă mult, promit.

Jeff nu comanda niciodată în locul meu atunci când ieşeam la cină. De fapt, niciun tip nu a făcut asta pentru mine. Întotdeauna am considerat că e un gest un pic demodat. Dar poate că în Franţa e ceva normal.

Îi zâmbesc.

— Nu face nimic. Sunt sigură că mâncarea va fi minunată.

Frédéric goleşte şi al doilea pahar, apoi îşi trage scaunul mai aproape de mine şi îşi strecoară mâna pe coapsa mea. Mă înroşesc toată şi sorb câteva înghiţituri de vin ca să ţin pasul cu el.

— Deci, Charlotte, spune-mi, ce faci în State?

— Înainte de a mă muta la Paris, am predat franceza la un liceu particular din DC.

Ochii i se aprind.

— A, eşti profesoară. Deci poţi să mă înveţi nişte cuvinte?

Râd şi vinul îmi încălzeşte stomacul.

— Nu prea cred că aş putea să te învăţ cuvinte franţuzeşti pe care nu le ştii.

Frédéric îşi trage scaunul şi mai aproape.

— Nu, nu cuvinte franţuzeşti vreau eu. Cuvinte englezeşti.

— OK, ce fel de cuvinte?

Îşi apropie faţa cu trăsături puternice de mine şi îşi îngustează ochii, apoi îşi trece buzele peste gâtul meu şi îmi şopteşte în ureche:

— Cuvinte murdare.

Chicotesc din nou şi mă înec atât de tare cu vinul, încât câteva lacrimi îmi ţâşnesc din colţurile ochilor.

Frédéric nu pare deloc descumpănit.

— Ştiu deja nişte expresii: „Eşti aşa de sexy" sau „Te doresc, baby" sau „Să mă pupi... în fund cu rahat". Pe asta o ştiai?

O, Doamne. După atâta vin şi văzând expresia aşa de gravă a lui Frédéric, nu mai rezist şi chicotelile mele înăbuşite se transformă într-un hohot de râs.

— De ce râzi? mă întreabă el cu o privire de surprindere neprefăcută întipărită pe faţă.

— Păi... din cauza a ceea ce ai spus ultima oară...

— Să mă pupi în fund cu rahat? repetă el, de data asta mai tare.

— Mmhmm. Da, despre expresia asta este vorba. Nu e folosită *exact* aşa. Ai putea să renunţi la ultima parte.

— Care parte? „Cu rahat"?

— Da. Să nu mai spui asta niciodată. Niciodată, ai înțeles?

— Dar de ce? Nu pricep.

— Crede-mă, e mai bine așa. Nu mai repeta niciodată asta.

Din fericire, chelnerul ne aduce comanda. N-am niciun chef să continui discuția și să-i explic mai în amănunt de ce nu trebuie să mai folosească *niciodată* expresia asta.

Sorb din al doilea pahar de Bordeaux și mă delectez cu un castron de paste excelente înăbușite într-un sos pesto condimentat și asezonate cu roșii uscate la soare și parmezan ras, în timp ce Frédéric se hrănește cu o mână și pe cealaltă și-o plantează ferm pe coapsa mea. Nu se oprește însă aici. Mâna îi alunecă tot mai sus, până ce nu mai are unde să se ducă.

Nu-mi pasă. Sunt încântată că am scăpat de conversația despre cuvintele murdare.

După cină, Frédéric se ocupă, fără a mai pierde vremea, de nota de plată, apoi mă conduce afară în noaptea pariziană animată.

— Îți plac filmele? mă întreabă. Dacă vrei să mergem, e un cinematograf aproape de stația de metrou Odéon.

După avansurile evidente pe care mi le-a făcut, mă așteptam să mă invite la el acasă, dar, trebuie să recunosc, sunt impresionată că nu vrea să sară imediat în pat. Apreciez această etalare a puterii lui de stăpânire.

În drum spre film, observ peste tot „cupluri pe moarte". „Cupluri pe moarte" este un alt termen inventat de Katie şi cu mine atunci când am studiat în străinătate. Se referă, în esenţă, la perechi care se sărută în public, gata să facă sex pe o bancă sau în oricare staţie de metrou. „Pe moarte" pentru că se atârnă unul de celălalt şi au nişte figuri atât de grave, ca şi cum unul din ei tocmai ar fi fost diagnosticat cu o boală în fază terminală. De parcă în chiar această clipă — aici şi acum — ar avea singura ocazie din viaţă să se ţină în braţe, să se giugiulească şi să se frece unul de altul cu hainele încă pe ei. Nenorocitele astea de cupluri pe moarte sunt omniprezente — pe trotuare, în mijlocul străzii, în metrou, în faţa unei cafenele, oriunde.

Nu mă deranjează decât atunci când umblu singură pe străzi. *Luaţi-vă naibii o cameră la hotel,* îmi vine mereu să le strig. Însă în seara asta, când Frédéric mă trage spre el şi-şi trece uşor buzele peste gâtul meu în mijlocul unei străzi pariziene aglomerate, nici că-mi pasă de cuplurile pe moarte. Poate că şi noi arătăm ca un cuplu dintr-astea. Ei, nicio problemă.

Frédéric mă ia de mână şi intrăm într-unul din cinematografele de pe Boulevard St. Germain, alegând un film pe care niciunul din noi nu l-a văzut. Plăteşte biletele, mă ia pe după umeri şi mă conduce spre spatele întunecat şi gol al sălii.

De cum ne aşezăm, se suie practic peste mine. Îmi frământă coapsele cu mâinile, mă sărută pe gât şi îmi

şopteşte la ureche vorbe pe care nu prea reuşesc să le înţeleg.

Sunt încă uşor ameţită de vin, aşa că nu prea mă deranjează, însă pe măsură ce sala se umple, sper să se mai liniştească.

Dar nu, m-am înşelat, pare şi mai excitat după ce începe filmul. Din fericire, stăm pe ultimul rând, cu nimeni pe aproape, aşa că nu pot decât să sper că nimeni nu l-a observat pe tipul ăsta de treisprezece, ba nu, pardon, *treizeci* de ani cum gâfâie şi-mi suge gâtul de parc-ar fi o acadea.

Îi simt degetele urcând pe coapsa mea şi-l prind de mână, direcţionând-o către poala lui, încercând totodată să-i îndepărtez capul de pe gâtul meu. Poliţistul ăsta mic şi slăbănog e însă tare insistent. Îmi ia palma şi mi-o aşază pe şliţ, ca să îi simt mădularul. Gata, mi-a ajuns. Chestia asta cu cuplul pe moarte nu mă mai amuză acum. M-am enervat groaznic. Am luat împreună o cină plăcută..., mă rog, minus lecţia despre cuvintele murdare, şi acum îşi închipuie că sunt dispusă să-i fac pe plac într-o sală de cinema?

Încerc să readuc situaţia la normal şi mă aplec ca să-i şoptesc la ureche:

— Hai să ne uităm la film. Chiar vreau să-l văd.

— Păi ne uităm la film, nu? Da' aşa e mai plăcut, îmi şopteşte el seducător în timp ce-şi plimbă limba lipicioasă pe gâtul meu, apoi în el, până ce aproape că mă face să mă înec.

Îmi amintesc că la bar am crezut că sărută bine. Probabil că eram beată moartă. E groaznic. În plus, se poartă ca un adolescent în călduri, lucru care mă irită cumplit.

Îi împing faţa la o parte şi-l prind de bărbie, forţându-l să mă privească în ochi.

— Vorbesc serios. Vreau să mă uit la film.

Bănuiesc că mi-a sesizat tonul ameninţător, pentru că se opreşte din încercările disperate de a mă dezbrăca pentru a face sex cu mine acolo, în spatele sălii de cinema. Ar trebui să plec imediat după aceste manifestări de imaturitate, dar nu vreau să fac o scenă, aşa că rămân.

După ce ieşim de la film, Frédéric mă conduce la staţia de metrou.

— Cred c-o să mă duc acum acasă. Sunt obosită, zic, scoţând un fals căscat.

Se apleacă spre mine, mă prinde de mijloc şi, exact când credeam că o să mă sărute din nou, se opreşte şi mă priveşte direct în ochi.

— Am ceva să-ţi spun, îmi susură pe un ton grav.

— OK, spun eu.

Mă aştept să vină cu alte texte despre cât de frumoasă sunt sau cât de mult ar vrea să mă revadă ori că ar vrea să merg cu el acasă — tâmpeniile obişnuite.

— Te iubesc, declamă el, într-o încercare dramatică de a mă lua total prin surprindere.

— O, băigui eu, neştiind ce-ar trebui să spun.

Cine naiba face declarații de dragoste la prima întâlnire? După ce a încercat să sară pe tine într-o sală de cinema? Și după ce ți-a servit la masă expresia „să mă pupi în fund cu rahat"?

Mă smulg din îmbrățișare și îi spun dintr-o suflare:

— Mersi pentru cină, noapte bună!

O zbughesc spre stația de metrou. Nu cred că am fugit în viața mea atât de repede de un tip. Dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar nu-mi amintesc să fi fugit vreodată de la o întâlnire.

Sprintez să prind metroul și sper că Frédéric nu mă urmărește. Cine știe de ce alte tertipuri mai e în stare? Mă las să cad pe un scaun mai izolat din vagon și meditez la cele întâmplate, apoi izbucnesc în râs. Ce tip ciudat! Asta mă face să realizez cât de mult îmi lipsește o relație normală, funcțională. Ca aceea pe care am avut-o cu Jeff înainte de escapadele lui amoroase on-line.

La sfârșitul nopții, indiferent cu cine sunt în pat, gândul mi se întoarce, invariabil, la Jeff. Presupun că e ceva de înțeles, având în vedere că abia au trecut câteva săptămâni de la despărțirea noastră. Dar după această întâlnire dezastruoasă, îi simt lipsa și mai tare. Nu am de gând să îi trimit un alt mail în care să mă laud cu noua mea cucerire. În schimb, o sun pe Lexi ca să-i povestesc tot episodul ridicol prin care am trecut în seara asta.

Râde atât de tare încât aproape că își pierde răsuflarea când îi descriu scena cu declarația de dragoste.

— Ce monstrişor! se hlizeşte ea din toată inima în telefon. Ar trebui totuşi să te obişnuieşti. Pe aici mişună tot felul de indivizi ciudaţi.

— Mie-mi spui?

— Hei, rămâne valabil pentru mâine-seară, da?

— Mda, abia aştept. Vreau s-o aduc cu mine pe Fiona, o prietenă de la cursuri, dacă nu te deranjează.

— Sigur, dar numai dacă e pregătită pentru o noapte de dezmăţ în oraş. Pentru că o să fie o nebunie.

— Nu mă îndoiesc, zâmbesc eu în sinea mea.

Înainte de culcare, mă loghez la blog. Numărul de accesări a crescut spectaculos şi s-au înmulţit comentariile din partea unor femei necunoscute. Majoritatea declară că le place blogul, dar văd şi un comentariu de la o oarecare Janie din Georgia, care mă etichetează drept „misandră". Uau. Măcar am reuşit să stârnesc emoţii puternice. Mă apuc să tastez.

Alte lecţii despre cum să eviţi să te îndrăgosteşti în Oraşul Iubirii:

Regula nr.1: Ieşiţi cu mai mulţi tipi şi nu vă simţiţi vinovate pentru asta. Până ce fiecare parte nu se implică în mod clar din punct de vedere emoţional, n-aveţi nicio obligaţie faţă de niciunul din tipii cu care ieşiţi. Dacă unul dintre ei încearcă să vă facă să vă simţiţi vinovate fiindcă ieşiţi cu alţi bărbaţi, renunţaţi la el. Ştiţi cu certitudine că el nu iese cu alte femei? Ţineţi minte, pentru ei ăsta nu e decât un joc şi în loc să fiţi o victimă a jocului, acum aţi devenit un participant activ. Asta înseamnă să ieşiţi cu mai mulţi

tipi, să vedeţi ce se întâmplă în lume şi să vă distraţi al naibii de bine! Ceea ce mă aduce la următorul punct de pe listă:

Regula nr. 2: Evitaţi cu orice preţ ca bărbaţii cu care ieşiţi să se întâlnească faţă în faţă. Feriţi-vă de o asemenea situaţie stânjenitoare. Cum suntem toate nişte femei deştepte, presupun că asta nu va fi prea greu, însă din când în când până şi o femeie deşteaptă se poate trezi într-un carambol neplăcut cu potenţialii ei amanţi.
Dacă se întâmplă să vă aflaţi într-o astfel de situaţie, nu vă grăbiţi să vă învinovăţiţi de moarte. Probabil că tipii au alte femei care stau la coadă pentru ei.
De exemplu: În drum spre staţia de metrou, la prima mea întâlnire cu un ofiţer de poliţie francez, l-am zărit în faţa mea pe Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat. Vorbea la telefon cu o femeie şi l-am auzit spunându-i că o iubeşte. Evident, se îndrepta şi el spre aceeaşi staţie de metrou, aşa că a sfârşit prin a se întâlni cu noul meu tip şi a-mi arunca o privire tristă, disperată, când mă îndepărtam la braţ cu frumosul meu poliţist. Cu ce drept a îndrăznit să încerce să mă facă să mă simt vinovată, când tocmai ce îl auzisem spunându-i drăgălăşenii la telefon unei alte femei? Ca să nu mai spun că nu a încercat să ia deloc legătura cu mine după experienţa aia fabuloasă cu sex şi apoi ciocolată de acum câteva nopţi.
Nu în ultimul rând:

Regula nr. 3: Nu toleraţi comportamentul nepotrivit. Punct. Dacă un tip face cine ştie ce chestii ciudate, lăsaţi-l imediat baltă. Amintiţi-vă, tot ce v-aţi propus este să vă distraţi, nu să vă simţiţi speriate şi jenate. Sunteţi prea minunate şi inteligente pentru a accepta aşa ceva.

Bărbaţii tolerează comportamente ciudate din partea noastră? Nici vorbă. Când miros aşa ceva, o iau la sănătoasa cât de repede îi poartă penisurile alea micuţe ale lor.
Aşa că dacă un tip se poartă ca un adolescent în călduri şi încearcă să sară pe voi într-o sală de cinema sau dacă îşi declară dragostea infinită pentru voi la prima întâlnire, daţi-i imediat papucii. Da, ambele lucruri mi s-au întâmplat în seara asta. Sunt obosită moartă.

DOISPREZECE
samedi, le 9 octobre

Urcatul într-un autocar în toiul nopții
împreună cu o echipă nebună
de rugbiști nu e cea mai bună idee.

A doua zi dimineaţa, mă sună Fiona. Pare neliniştită.

— Cu ce te îmbraci diseară? mă întreabă.

— Nu ştiu încă... N-am apucat să mă gândesc la asta. Probabil că o pereche de blugi, un maiou şi ceva cu tocuri. Vremea e încă destul de caldă.

— Deci nu te găteşti la patru ace, nu? Ştii, nu vreau să mă îmbrac prea elegant sau dimpotrivă.

— Da, am înţeles. În locul tău, mi-aş pune nişte blugi şi un top drăguţ — nimic prea pretenţios.

Mi-e clar, Fiona nu iese prea mult în lume şi încep să am îndoieli că ideea de a o invita să vină cu mine şi cu Lexi a fost prea bună.

— OK. Adevărul e că n-am mai ieşit de ceva vreme. Am fost atâta timp cu Andrew, încât probabil că am uitat cum e să ieşi în lume şi să te distrezi. Ştiu, e jalnic..., dar asta e.

— Nu e deloc jalnic, o asigur eu, dar a sosit vremea să-ţi vezi de viaţa ta şi să cunoşti oameni noi. Ce Dumnezeu, doar suntem la Paris! Ce-ai avea de pierdut?

— Ai dreptate. O să ne distrăm bine diseară, zice ea, părând ceva mai convinsă. O, era să uit. Cum a fost întâlnirea de ieri?

— Mai bine nu mă întreba!

— Aşa de rău?

— Bun, să zicem doar că am fugit literalmente de el după ce mi-a spus că mă iubeşte, pentru că mi-a fost teamă c-o să mă ceară de soţie.

Scoate un icnet.

— Ce? Ţi-a spus că te iubeşte? La prima întâlnire?

— Îhî..., *după ce* a încercat să-mi scoată chiloţii în timpul filmului.

— Ce nenorocit! E dezgustător. Vezi, de-asta n-am vrut eu să ies cu tipi noi — nu sunt cu toţii decât nişte ciudaţi.

— Ştiu... unii din ei sunt într-adevăr groaznici, dar măcar te alegi cu o amintire care merită să fie povestită.

— I-ai spus că nu mai vrei să-l vezi niciodată?

— Nu, n-am apucat. Ţi-am spus, am luat-o la goană.

— Dar ce-ai de gând să-i spui dacă te mai sună?

— Hm, probabil că n-o să răspund la telefon sau o să-i spun pur şi simplu să mă lase în pace. A fost o întâlnire de-a dreptul ridicolă şi nu-mi pare rău că i-am dat papucii.

— Dar celălalt tip cu care te vezi...

Fiona se oprește, întrebându-se probabil cu câți tipi îmi dau întâlnire.

— Cine? Luc?

— Da, Luc. Măcar el e un tip normal?

— Mda, normal pentru un tip, sau așa presupun. Toți par cam duși cu pluta. Oricum, nu te lăsa descurajată. Ai să vezi, o să ne distrăm bine în seara asta, iar dacă apar niște nebuni, atunci o să stăm împreună. Nu-ți face griji.

Cu Fiona, care se teme să pună piciorul într-un bar, și Lexi, care va pleca probabil acasă cu oricare tip cunoscut acolo, prevăd că ne așteaptă o noapte foarte interesantă.

La ora zece ies din casă ca să mă întâlnesc cu Fiona și Lexi la un bar din arondismentul 5 pe nume The Long Hop.

La ieșirea din stația de metrou, nici n-apuc bine să pășesc pe tocurile mele înalte pe trecerea de pietoni din Boulevard St. Germain, că un tip călare pe un scuter roșu ca cireașa trece în goană pe lângă mine și aproape că mă răstoarnă.

— Hei! strig după el în timp ce mă împleticesc înapoi spre bordură și mă ciocnesc de cineva.

Mă răsucesc și dau cu ochii de trei francezi tineri, la fel de subțiri ca și țigările pe care le fumează, care mă măsoară din priviri.

— *Vous êtes américaine, ma princesse?* mă întreabă unul din ei și un rânjet lasciv i se lățește pe fața osoasă.

Prințesă? Pe bune?

Nu răspund și mă uit în stânga și în dreapta, ca să mă asigur că strada nu e scena altei întreceri de scutere, apoi traversez în fugă spre bar.

Realizez că plimbatul de una singură prin Paris noaptea nu e cea mai bună idee. Nu că nu m-aș simți în siguranță. Însă se pare că orice grup de francezi care mă vede mergând neînsoțită pe stradă, înțolită ca pentru o ieșire în oraș, nu se poate abține de la comentarii. Poate că data viitoare o să iau un taxi care să mă ducă direct la bar.

Melodia *Billie Jean* a lui Michael Jackson urlă din difuzoare în timp ce îmi croiesc drum prin ringul de dans supraaglomerat și dau, în fine, cu ochii de amicele mele.

Ca de obicei, Lexi poartă o ținută minusculă care îl face pe fiecare tip din bar să se oprească, să se holbeze și să saliveze. Fiona însă mă surprinde. Mă așteptasem să o văd apărând într-un tricou polo roz și o fustă kaki sau ceva la fel de conservator, dar nu, e îmbrăcată într-un top roz fluorescent și o pereche de blugi negri strâmți, plus o pereche de sandale negre sexy cu barete.

Fac prezentările, apoi ne îndreptăm țanțoșe spre bar pentru prima rundă de băuturi. Barul e ticsit cu mult mai mulți tipi decât tipe și e o aglomerație nebună. Lexi și cu mine dăm paharele pe gât, în timp ce

Fiona soarbe încetişor din al ei, apoi ne facem loc pe ringul de dans.

Dansăm toate trei mai bine de o jumătate de oră în mijlocul ringului super-animat. Lexi şi cu mine ne luptăm să ne menţinem spaţiul, dând din coate ca să-i îndepărtăm pe tipii neciopliţi. Ochii Fionei se plimbă de colo-colo prin sală, în timp ce-şi mişcă picioarele în stânga şi în dreapta pe ritmul asurzitor al basului. Sper să se mai relaxeze puţin când efectele alcoolului se vor face simţite.

— Mă duc la toaletă. Merge careva cu mine? urlă Lexi ca să acopere muzica.

— Merg eu, strigă Fiona.

— Eu o să rămân aici ca să ţin locul ocupat, le asigur în timp ce mă fâţâi pe o melodie de-a Madonnei.

E clar, francezii se dau în vânt după muzica americană a anilor '80.

Imediat după ce pleacă fetele, doi francezi se apropie de mine. Sunt amândoi îmbrăcaţi în blugi negri chinuitor de strâmţi şi tricouri albastre mulate pe piepturile lor slăbănoage şi au tunsori în stil militar. Mă întreb dacă sunt şi ei poliţişti, la fel ca Frédéric, şi dacă îmi vor declara după cinci minute de conversaţie că s-au îndrăgostit de mine.

— Te-am auzit vorbind englezeşte, zice tare, cu un puternic accent franţuzesc, unul din ei.

— Mda, aşa e, vorbeam englezeşte, răspund eu sarcastic.

Nu-mi convine situația. Tipii nu sunt genul meu.

— Ești americancă zau englezoaică? mă întreabă celălalt individ, aruncându-mi un zâmbet slinos.

— Americancă, îi răspund eu sec, fără a mă opri din dans.

Sper ca fetele să se întoarcă repede, ca să mă scape de ei.

— O, fata americană. Iubesc fata americană.

Rânjesc amândoi la mine și se prefac că dansează în blugii lor strâmți ca naiba, care le scot în evidență boașele. Uau. Trebuie să recunosc, e un adevărat spectacol.

— De unde ești?

— California, mint eu fără niciun motiv, doar ca să râd de ei.

— O, Californiaaa, iubesc Californiaaa! exclamă unul din ei, în timp ce celălalt aplaudă zgomotos.

Mă stăpânesc cu greu să nu izbucnesc în râs.

— De asta ești foarte frumoaaasă, toate fetele din California zunt frumoaaase, zice Aplaudacul, după care dă să mă ia de mână ca să danseze cu mine.

Îmi smulg mâna și îi întreb:

— Sunteți ofițeri de poliție?

— A, nu, zuntem în armată și zuntem frați. Îți place militarul, nu?

Ce? Militarul? Sigur, în general îmi plac militarii, numai că militarii noștri de acasă poartă pantaloni largi.

În timp ce ăştia au nişte blugi atât de strâmţi, încât posibilitatea de sterilitate creşte cu fiecare clipă.

— Hmm..., da. Militarii, da, foarte drăguţi, zic eu, neştiind prea bine ce să răspund.

— Eşti fata perfectă... vrei zăi-mi faci un bebe?

OK, asta e prea de tot. M-am amuzat cât m-am amuzat, dar acum lucrurile par să fi scăpat de sub control. Să le fac un bebe?! Unde au dispărut Fiona şi Lexi? Mă răsucesc ca să le caut din priviri şi să scap cât mai iute de tipii ăştia doi. Şi dau cu ochii de o situaţie şi mai hilară decât cea în care mă găsesc eu.

Fiona şi cu Lexi sunt înconjurate de cel mai masiv grup de indivizi pe care l-am văzut vreodată. Masiv nu în sens numeric. Ci masiv în sens de uriaş. Sunt înconjurate de nişte giganţi.

Lexi dansează furtunos în mijlocul grupului, în timp ce toţi bărbaţii aceia uriaşi stau în cerc, urlă şi îşi agită halbele de bere. Fiona stă nemişcată şi se zgâieşte cu ochi mari la tipii ăia cu două capete mai înalţi decât ea.

— Îmi pare rău, băieţi, trebuie să mă duc la prietenele mele, le spun celor doi militari cu pantaloni strâmţi şi o iau la picior, pentru a afla cine naiba erau mamuţii ăia arătoşi.

Îmi croiesc drum printre uriaşi şi mă apropii de Fiona, care răsuflă uşurată când mă vede.

— Cine sunt tipii ăştia? urlu eu în urechea ei.

— Rugbiști englezi. Sunt nebuni! îmi răspunde strigând în gura mare.

— Bună, frumoaselor, ne salută un rugbist înalt și chipeș pe mine și pe Fiona în timp ce ne strânge mâinile.

— Bună, arătosule și înaltule, îi răspund eu.

Îmi aruncă un zâmbet fermecător.

— Eu sunt Dean. Pe voi cum vă cheamă?

Uau, ador accentul lui. Și mușchii uriași.

— Eu sunt Charlotte și ea e Fiona.

— Mă bucur să vă cunosc, Charlotte și Fiona. Cu ce pot să vă servesc, frumoase domnișoare?

Dean pare mai puțin sălbatic decât colegii lui rugbiști, care acum lălăiesc o melodie imposibil de recunoscut și bat atât de tare din picioare încât podeaua se cutremură.

— Nimic pentru mine, îl refuză Fiona.

— O, zău așa, n-ai băut decât un pahar! o împing eu spre bar, mergând în spatele lui Dean.

— Da, știu, dar nu vreau să-mi pierd controlul.

— Fiona dragă, asta..., zic eu, arătând spre grupul de giganți care continuă să mormăie ceva, asta înseamnă să-ți pierzi controlul. Mă îndoiesc că ai putea ajunge vreodată într-o asemenea stare. Așa că fă bine și mai comandă o băutură.

— Ce să fie? ne întreabă Dean, punându-și brațele grele pe umerii noștri.

— Două vodci cu suc de merişoare, preiau eu iniţiativa.

Fiona e în mod cert intimidată de atmosfera nebunească din jur.

— Vineee, drăguţă, îmi face Dean cu ochiul, apoi comandă băuturile.

Ceea ce urmează poate fi rezumat cam aşa:

Dean nu mă lasă să răsuflu o clipă de cum ne întoarcem la gaşca lui de amici. Dansăm şi ne giugiulim toată noaptea pe ring. Totul e foarte excitant.

Lexi continuă să danseze ca o adevărată stripteuză în mijlocul unui grup de circa cinci rugbişti, care o pipăie şi se freacă de ea cu rândul.

Cât despre Fiona..., ei bine, m-am aşteptat să stea într-un colţ toată noaptea, uitându-se la noi cu aceiaşi ochi mari şi aceeaşi privire înspăimântată. Dar după ce vodca îşi face efectul, porneşte să ia lecţii de dans de la Lexi şi ajunge să danseze cu cel mai sexy tip din gaşcă, pe nume Matt. E cu vreo patruzeci şi cinci de centimetri mai înalt decât Fiona, dar asta nu-l împiedică să se aplece ca s-o sărute şi s-o pipăie cât e noaptea de lungă.

Când ai parte de o noapte nebună ca asta, uneori e mai bine să te opreşti cât mai e timp. Altfel, rişti să te îmbeţi şi să se întâmple cine ştie ce tâmpenii. În cazul de faţă, noi optăm pentru a doua variantă.

Cu o întreagă echipă de rugby după noi, Lexi, Fiona şi cu mine ieşim împleticindu-ne când se închide barul.

E una din nopţile alea de dezmăţ studios în care râdem cu toatele atât de tare, încât abia dacă putem să ne mişcăm din loc, darămite să mergem pe jos până ce găsim un taxi. Aşa că ne sprijinim de băieţi, care ne cară pe străzile pustii ale Parisului, şi parcurgem cvartal după cvartal fără ca măcar să întrebăm unde Dumnezeu mergem.

După nenumărate împiedicări, râsete în hohote, ba chiar şi căderi în fund pe dalele de piatră tari, cotim după un colţ şi zărim un autobuz mare şi albastru.

Dean arată cu degetul spre el.

— Ăla e autocarul nostru şi tu, drăguţo, o să te urci în el cu mine.

Sunt într-o stare avansată de ebrietate, aşa că chicotesc, iau mâna întinsă de Dean şi mă caţăr în autocar. Fiona şi cu Lexi vin în urma noastră.

Oricât de greu ar fi de crezut, de îndată ce urcă în autocar, rugbiştii devin şi mai scandalagii. Am impresia că cel puţin cinci dintre ei o sărută simultan pe Lexi, în timp ce Fiona şi cu Matt se reped imediat în partea din spate şi dispar îndărătul scaunelor.

Nici n-apuc să-mi dau bine seama ce se întâmplă, că mă trezesc că pornim într-o călătorie ce se anunţă lungă, către o destinaţie necunoscută, împreună cu un grup de rugbişti plini de hormoni.

— Unde mergem? îl întreb pe Dean în clipa când autocarul o ia din loc, brusc alarmată că ne-am urcat fără să avem idee încotro ne îndreptăm.

— Nu ştiu, iubire... la un hotel în afara oraşului.

— Cât de departe?

— La o oră, poate? Dar nu-ţi face griji, eşti cu mine, zice el şi mă trage în jos pe un scaun lângă el şi mă priveşte drept în ochi. Vrei să ne pupăcim?

— Să ne pupăcim? îl întreb eu nedumerită.

Nu cunosc termenul şi mă gândesc dacă nu cumva îmi propune să fac sex cu el în autocar. Recunosc, n-am fost prea cuminte de când am ajuns la Paris, dar nici *chiar* aşa.

Dean se apleacă şi mă sărută.

— Asta înseamnă pupăcit, scumpo, zice şi mă trage mai aproape.

— A, bine, în cazul ăsta hai să ne pupăcim, spun eu şi Dean îşi apasă buzele pe gura mea.

Autocarul de Rugby şi Sex opreşte la un hotel oarecare, în mijlocul pustietăţii, după vreo oră de mers şi multă pupăceală. În drum spre intrare, le iau deoparte pe Fiona şi Lexi şi le întreb dacă sunt bine. Sigur, eu una mă distrez de milioane, însă situaţia pare un pic confuză, aşa că noi, fetele, trebuie să rămânem unite.

— Draaagă, nu-ţi face griji pentru mine, îmi răspunde Lexi cu cea mai bună imitaţie de accent englezesc de care e în stare. E o noapte de-a dreptul fabuloasă!

Fiona rânjeşte cu gura până la urechi, ţinută pe după umeri de Matt.

— Sunt bine, chiţăie în timp ce ne înghesuim cu toţii în hol.

Dean mă conduce spre camera lui, cu Fiona venind în spatele lui Matt şi Lexi urmată de... hm, un grup de trei tipi. Nu vreau să ştiu ce o să se întâmple acolo.

De cum intrăm, Dean nu pierde deloc vremea. Mă împinge în perete şi mă sărută pe gât, pe faţă, pe buze — cam pe oriunde găseşte piele goală. Reuşeşte cumva să-mi scoată atât topul cât şi sutienul cu o singură mişcare rapidă, îmi desface fermoarul la blugi şi-şi azvârle de pe el cămaşa şi pantalonii. Îşi plimbă mâinile peste tot pe mine şi mă trage deasupra lui în pat; îmi e din ce în ce mai greu să nu doresc să duc lucrurile mai departe.

Are un tors superb. E mai bine-făcut decât oricare tip cu care am fost. Da, arată mai bine decât Jeff. Hm. Dintr-odată regret că n-am un aparat foto la mine ca să îi fac o poză şi să i-o trimit lui Jeff. Ce plăcut ar fi dacă aş putea să-i azvârl şi chestia asta drept în faţă.

Excitaţia începe însă să mă părăsească atunci când Dean mă îngroapă practic sub el în pat. Brusc, nu mai sunt atât de sigură dacă îmi place să mă aflu într-o cameră de hotel cu un tip uriaş, cunoscut întâmplător, prăvălit peste mine. Cine ştie pe unde a umblat la viaţa lui individul ăsta şi cu câte tipe bete, aşa ca mine, s-a culcat prin toată Europa?

Sigur, mi-ar fi uşor să fac sex cu el. E un tip atrăgător şi probabil că ar fi bun la pat. Dar adevărul e că

nu-mi vine să mă culc cu cineva despre care nu știu nimic, doar de dragul de a puncta la capitolul cuceriri. E un tip căruia nu-i pasă de mine și pe care n-o să-l mai văd niciodată. Dacă aș fi bărbat, aș alege fără să stau pe gânduri sexul. Numai că sunt femeie. În plus, o femeie deșteaptă. Dintr-odată știu cu certitudine că *nu* vreau să fac sex cu el. Așa că, înainte ca lucrurile să degenereze prea tare, scot din mânecă scuza supremă a oricărei fete.

— Scuze, nu pot. E perioada aia din lună.

— Nu contează. Dacă pentru tine e OK, pe mine nu mă deranjează.

Ce? În viața mea n-am auzit așa ceva. Ce scârbos!

— Hm, ba cred că o să te deranjeze. În noaptea asta nu pot, ai înțeles?

— Zău așa, Charlotte, de ce faci atâta caz? zice și-și bagă mâna în blugii mei.

Îl prind de mână și i-o așez cu hotărâre pe pat.

— Nu, serios, nu-mi place deloc ideea.

Dean își apasă mădularul tare peste mine și îmi pipăie sânii.

— Dar te doresc atât de mult.

Începe să se miște peste mine și-i simt erecția lipită de coapsa mea. Vreau să scap. Mă lupt să mă eliberez de sub el, dar e prea greu și prea beat.

— Dean, ascultă-mă, nu pot s-o fac. Oprește-te, îi țip în ureche.

Își ridică ochii spre mine, se saltă, apoi se duce spre mormanul de haine azvârlite pe podea. Își aruncă pe el tricoul, iar spre mine o privire încruntată.

— Bine. Deși nu înțeleg de ce ai venit aici. Ce ți-ai închipuit c-o să se întâmple?

— Ți-am spus, e perioada aia din lună și nu pot s-o fac. Nu e nevoie să te porți ca un ticălos.

— Cum vrei tu. Atunci mă culc.

Se urcă în pat, în chiloții ăia minusculi și în tricou, și în câteva clipe începe să sforăie.

Sunt atât de tulburată de purtarea lui, încât tot ce-mi doresc e să ajung acasă. Dar bănuiesc că Fiona și Lexi se distrează de minune și nu vreau să le stric noaptea.

Deși sunt aproape convinsă că nici măcar o tornadă nu l-ar putea trezi din somn pe gigantul adormit, nu vreau să risc, așa că mă încui în baie și mă las să alunec pe podeaua rece din gresie.

Închid ochii și-mi îngrop fața în palme. Alcoolul mi se învârte în burtă și mă simt scârbită de mine însămi. *Așa* are să fie de acum înainte viața mea fără Jeff? Un șir de beții prin baruri, sfârșite cu nopți petrecute în camere de hotel necunoscute, cu tipi înspăimântători care nu vor altceva decât sex?

Noul meu plan de a mă comporta ca un bărbat ar fi trebuit să-mi dea mai multă putere și încredere în mine, să mă facă mai fericită.

Dar în loc de asta, mă văd încolăcită pe gresia tare, dorindu-mi din tot sufletul ca dimineața să vină cât

mai repede şi simţindu-mă mai goală pe dinăuntru, mai speriată şi mai singură ca niciodată.

La ora nouă dimineaţa, un grup de rugbişti mahmuri ne bubuie în uşă.

— Dean, autocarul pleacă în zece minute. Saltă-ţi fundul din pat!

Mă adun de pe podeaua din gresie a băii şi deschid uşa, speriată de perspectiva de a da din nou ochii cu Dean. Vreau s-o întind cât mai repede de aici.

— Rahat, mormăie Dean în barbă, în timp ce se dă jos buimac din pat şi începe să-şi arunce boarfele în sacul imens de rugbist.

Mă vede că îmi iau poşeta şi mă îndrept spre uşă şi mă strigă:

— Stai aşa, Charlotte. Unde te duci?

— Plec.

— Fără să-ţi iei măcar la revedere?

Cine naiba se crede tipul ăsta?

— Nu meriţi, după felul cum te-ai purtat aseară.

— Scuze, nu înţeleg ce vrei să spui. M-am simţit foarte bine cu tine aseară. Cred că nu-mi amintesc totul... Am zis ceva urât?

— Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Nu, îmi pare rău, zice el şi îşi pleacă ruşinat ochii.

— Ei bine, să zicem că nu te-ai purtat tocmai drăguţ cu mine. Aşa că abia aştept să mă car naibii de aici.

— Ascultă, să ştii că-mi pare foarte rău, vorbesc serios. Ştiu că nu prea mă port cum trebuie când beau.

— Hm, atunci ai face bine să nu mai bei atât de mult data viitoare când o să vrei să iei o fată la hotel cu tine.

Şi cu asta ies în goană din cameră, trântind uşa după mine. După o noapte lungă petrecută de una singură pe podeaua rece a unei băi, n-am pic de simpatie pentru el. Tot ce vreau e să-mi găsesc prietenele şi să mă întorc acasă.

O văd pe Lexi fâţâindu-se de colo-colo prin hol, cu aceiaşi trei tipi după ea. Matt şi cu Fiona ies din cameră giugiulindu-se ca doi porumbei. Se pare că toată lumea, cu excepţia mea, a avut o noapte reuşită.

— Hei, scumpo, te-ai distrat bine? îmi face Lexi cu ochiul.

Îi arunc o privire care o face să priceapă imediat că *nu* m-am distrat deloc.

— Oh, vorbim mai încolo. Te simţi bine? îmi şopteşte.

— Mda, hai să plecăm de aici.

Se pare că Autocarul Nenorocit de Rugby are ca următoare destinaţie Lyonul, adică un loc unde noi, fetele, n-avem ce căuta, asta în cazul în care mi-aş fi pus în gând să mai calc vreodată în autobuzul ăsta, ceea ce nu e cazul. Fiona îl sărută pe Matt de bun rămas, în timp ce Lexi îi pupă pe obraji pe toţi trei tipii care salivează după ea. Fetele le fac apoi cu mâna bărbaţilor

porniţi la drum spre un alt loc, în căutare de alte femei şi alte belele.

— Unde naiba suntem? întreabă Lexi după ce autocarul se pune în mişcare.

— N-am idee, dar hai să aflăm şi să plecăm acasă.

Preiau conducerea şi ne întoarcem în hotel, ca să vorbim la recepţie şi să ne informăm ce şi cum. Suntem anunţate că o staţie RER se află la numai câteva cvartale distanţă de hotel, aşa că prindem trenul următor şi trăncănim pe tot parcursul drumului înapoi spre casă.

Fiona îşi pune braţul pe după umerii mei.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Le pun la curent cu trucurile lui Dean.

— Ar fi trebuit să vii să ne cauţi, Charlotte. Să nu mai dormi niciodată pe o podea de baie. E oribil, zice Fiona şi îmi strânge umărul.

— Mersi, dar n-am vrut să vă stric distracţia. Oricum, nu mai contează, sunt bine. Lexi, tu ce-ai făcut cu toţi tipii ăia?

— A, aţi vrea voi să ştiţi, ne aruncă ea un rânjet viclean, apoi schimbă subiectul. Dar tu, Fiona? Tu şi cu Matt păreaţi foarte apropiaţi. Ai făcut-o?

— Ne-am simţit bine împreună, răspunde scurt Fiona, încercând să evite întrebarea.

— Nu mai spune! Fată, vrem detalii, detaliile murdare. Cum a fost tipul?

Lexi nu are de gând s-o lase să scape uşor.

Fiona se înroşeşte, după care se decide, în fine, să vorbească.

— A fost... uimitor. O, Doamne. E cel mai grozav tip pe care l-am cunoscut vreodată! Şi s-a purtat atât de drăguţ cu mine.

— Şi? o descoase Lexi mai departe.

— Şi ce? răspunde Fiona cu inocenţă.

— Te-ai culcat cu el sau nu?

Fiona se înroşeşte şi mai tare, apoi murmură:

— Mmhmm.

Arată mai însufleţită decât am văzut-o vreodată. O ştiu studioasă şi controlată; e plăcut să o văd acum lăsând un pic jos garda.

— A fost *atât* de bine, chiţăie ea.

— A trecut ceva vreme, nu-i aşa? o întreb eu.

Sunt aproape sigură că n-a mai fost cu niciun tip de când s-a despărţit de Andrew.

— Da, mai bine de un an!

— Of, fată, mă omori cu zile. Un an întreg? icneşte Lexi neîncrezătoare.

Un an fără sex e probabil mai mult decât îşi poate imagina ea, din moment ce se gândeşte cum să şi-o pună până şi când merge pe stradă.

— Atunci a fost o idee bună să vii cu noi!

Râdem ca apucatele, apoi oboseala ne doboară una după alta şi adormim în tren. Moţăi şi mă gândesc la

Jeff. Şi, pentru prima oară, în loc să îl urăsc şi să îmi vină să-i tai boaşele, îmi spun că dacă nu m-ar fi înşelat şi dacă n-aş fi venit singură la Paris, nu le-aş fi cunoscut pe Fiona şi Lexi. În plus, n-am decât douăzeci şi cinci de ani — sunt mult prea tânără pentru a mă mărita cu un ticălos josnic şi jalnic. Am toată viaţa înainte, pot să fac oricând asemenea greşeli. De ce să încep acum?

Revin acasă şi mă loghez la blog. Şi mai multe accesări decât ultima dată, dar tot îmi doresc ca postările mele să ajungă sub ochii mai multor femei. Forwardez blogul Fionei şi lui Lexi, în speranţa că îl vor citi şi vor răspândi mai departe vestea. Încep să tastez:

> Tocmai m-am întors după o noapte dezastruoasă şi vreau să vă împărtăşesc o lecţie extrem de importantă:
>
> Regula nr.1: E bine să te culci cu mai mulţi tipi, dar comportamentul de târfă masculină care face sex cu oricine nu e deloc în regulă. Da, ştiu, ne-am propus să ne purtăm ca bărbaţii, dar asta nu înseamnă să-i copiem întru totul. Doar suntem mai deştepte decât ei, nu-i aşa? Prin urmare, dacă ei fac sex cu orice creatură care are puls, nu înseamnă că şi noi trebuie să facem la fel.
> Dacă sunteţi în pat cu un bărbat sexy şi vă simţiţi în stare să faceţi pasul hotărâtor, faceţi-l cu orice chip. (Şi fără să ezitaţi, doamnelor.) Dar dacă, din indiferent ce motive, vă decideţi că nu vreţi să-l faceţi, nu vă fie teamă să spuneţi nu. Atunci, dacă tipul se poartă ca un ticălos, sunaţi-vă prietenele, discutaţi cu ele despre cât de nemernic a fost şi vedeţi-vă de viaţa voastră.

De exemplu: Cu toate că am petrecut noaptea singură pe podeaua unei băi dintr-un hotel oarecare pentru că tipul cu care eram s-a supărat când i-am spus că nu vreau să fac sex cu el, sunt bucuroasă că am rămas fermă pe poziţie. Să mă fi culcat cu un nenorocit ca ăsta doar pentru că e un bărbat arătos? Nu. Doamnelor, aveţi încredere în instinctele voastre şi veţi fi cu un pas înainte în jocul ăsta.

TREISPREZECE
dimanche, le 31 octobre

Foştii ar trebui băgaţi în carantină
pe o insulă pustie.

După trei săptămâni, zece întâlniri şi patru cursuri la care am tras chiulul, Fiona, Lexi şi cu mine am devenit inseparabile. Ieşim împreună în oraş în fiecare weekend şi luăm prânzul în cafenele de câteva ori pe săptămână. Luc a trecut o dată pe la mine ca să mă salute, dar după aceea a dispărut cu totul. Într-o noapte, într-un moment de disperare, i-am bătut la uşă, ca să văd ce mai face, dar n-a răspuns. Mă gândesc că aşa e mai bine. Sigur, partida noastră de sex a fost fantastică şi nu pot să spun că nu sper să se repete, dar Luc e un tip periculos. E arătos, drăguţ şi uimitor în pat, dar secretos şi divorţat şi îndrăgostit de o altă femeie. Exact genul de tip pe care ar trebui să-l evit. Aşa că, deşi mă surprind adesea gândindu-mă la el şi dorindu-mi să-mi bată la uşă pentru a-mi oferi o altă ciocolată cu zâmbetul ăla dulce al lui, îmi spun că e mai bine să mă feresc de el şi să ies cu alţi bărbaţi.

Mă gândesc în continuare mult la Jeff; în unele zile îi simt lipsa îngrozitor de tare, iar în altele îl urăsc din toată inima şi cu tot sufletul. Dar chiar şi cuprinsă, cum sunt, de astfel de emoţii amestecate, încep să înţeleg că despărţirea de el este probabil lucrul cel mai bun pe care l-am făcut pentru mine.

Sigur, unul din dezavantajele majore ale absenţei lui Jeff este efectul pe care această situaţie îl are asupra soldului meu bancar. Ca studentă full-time într-un oraş european scump, unde dolarul nu are cine ştie ce valoare, fondurile mele seacă rapid. Aşa că într-una din zilele frumoase de toamnă la Paris, înainte de a porni să fac jogging în pitorescul Parc Montsouris de vizavi de clădirea în care locuiesc, mă aventurez în toate căminele internaţionale din Cité Universitaire şi las la panouri anunţuri de lecţii de engleză.

În aceeaşi seară, în timp ce îmi verific accesările pe blog, telefonul sună.

— Alo?

— Alo. Numele meu e Marc. Eşti Charlotte, profesoara de engleză?

Zâmbesc. Un prim potenţial elev!

— Da, sunt Charlotte. Te interesează lecţiile de engleză?

— Da, foarte mult. Caut o persoană americană cu care să vorbesc câteva ore pe săptămână ca să devin fluent. Am locuit în State cinci ani când eram mic, dar între timp mi-am cam pierdut accentul.

Marc vorbeşte deja engleza suficient de bine, aşa că bănuiesc că îmi va fi uşor.

— Grozav, mi-ar face plăcere să te ajut. Unde locuieşti?

— În căminul de italieni de la Cité Universitaire, deşi nu sunt italian. Sunt francez şi studiez medicina şi locuiesc aici ca să economisesc bani. Dar nu vreau să crezi că pentru că sunt student nu te pot plăti pentru lecţii. E greu de găsit un profesor bun de engleză care să fie american, aşa că sunt dispus să plătesc bani buni persoanei potrivite.

Din fericire pentru el, şi eu sunt dispusă să cer bani buni elevului potrivit.

— E grozav, Marc. Eu locuiesc după colţ, la căminul american, aşa că ce-ar fi să ne vedem mâine pentru prima noastră lecţie în Parcul Montsouris de vizavi? Dacă eşti de acord, ne putem întâlni la amiază la poarta mare de la intersecţia dintre Boulevard Jourdan şi Rue Gazan.

— Perfect. Abia aştept să te cunosc.

A doua zi mă postez în faţa porţii şi îl aştept pe Marc, sperând că se va dovedi un tip normal, cu care să pot lucra fără probleme. Cu toate că la telefon mi s-a părut serios, ştiu din experienţă că elevii tind să-şi piardă repede interesul şi să contramandeze lecţiile, fapt de natură să împiedice fluxul constant al numerarului. Şi cu stilul de viaţă calat pe distracţii pe care m-am decis să-l adopt la Paris, am mare nevoie de bani.

Aştept vreo cinci minute şi un tip între două vârste, cu înfăţişare dubioasă, vine spre mine. Nu, nu se poate, ăsta nu e Marc.

— *Excusez-moi, Mademoiselle, vous êtes ravissante,* îmi spune tipul dubios, în timp ce salivează pe tricoul lui vechi verde-oliv.

Nu are cum să fie Marc. Marc n-ar încerca să mă agaţe spunându-mi că sunt răpitoare, după ce m-a asigurat că mă va plăti ca să-l învăţ englezeşte. În plus, la telefon nu părea atât de bătrân şi beat.

— Scuze, nu vorbesc franţuzeşte, îl mint, scanând trotuarul în căutarea lui Marc.

Ar face bine să se grăbească.

Tipul dubios înaintează spre mine şi dă să mă apuce de mână. Gata, e cazul să pun piciorul în prag.

— Retrage-te în clipa asta, îi poruncesc eu ferm, răsucindu-mă pe călcâie ca să mă îndepărtez şi ciocnindu-mă de un alt tip.

Ce-o fi cu mine azi?

— *Pardon,* îmi cer eu scuze, încercând să trec pe lângă el pentru a scăpa de individul ciudat.

— Stai, nu cumva eşti Charlotte? mă întreabă tipul.

— O, tu eşti Marc?

— Da. Eşti bine? Îl cunoşti pe tipul ăsta? zice, gesticulând spre bărbatul dubios care ne dă târcoale.

— Nu l-am văzut în viaţa mea. Hai să mergem, răspund eu, ridicând din sprâncene ca să îi dau de

înţeles că tipul care a încercat să mă agaţe nu e în toate minţile.

Din fericire, se prinde şi mă ia de braţ, de parcă am forma un cuplu, şi mă conduce pe aleea mărginită de copaci. Dubiosul strigă ceva de neînţeles după noi, dar apoi se plictiseşte şi o ia în direcţia opusă. Uf, bine c-am scăpat de el!

— Mersi, oftez eu uşurată, în timp ce Marc îmi dă drumul la braţ şi se uită în spate ca să se asigure că individul a plecat.

— Nicio problemă. M-am gândit că eşti tu... şi bărbatul ăla... ăăă... nu e normal.

— Mulţumesc din nou, îi spun zâmbind.

Marc a punctat serios în calitate de noul meu elev normal salvându-mă de beţivul ăla francez înspăimântător. Intrăm în parcul verde luxuriant şi mă relaxez imediat. Oricât de mult mi-ar plăcea agitaţia oraşului, uneori devine apăsătoare. Prin contrast, Parcul Montsouris e o oază de linişte, plină de copaci umbroşi, terenuri în pantă deschise, ronduri de flori neofilite, alei şerpuitoare şi..., recunosc, ocazional câte un beţiv.

Trag în piept mireasma de iarbă proaspăt tăiată şi îl cântăresc din priviri pe noul meu elev. Marc e cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine şi e subţire şi bine-făcut. Părul drept, întunecat la culoare, îi stă adunat claie în vârful capului şi e puţin umed, de parcă tocmai ar fi ieşit de sub duş. Are ochi căprui fascinanţi şi un zâmbet cald şi prietenos. Poartă un

tricou bleumarin uni şi o pereche de blugi drăguţi şi largi. (Largi pentru un francez, să ne înţelegem.)

— Bun, deci aş vrea ză ne întâlnim o dată sau de două ori pe săptămână ca ză îmi exersez engleza. Dacă e prea mult pentru tine, ză-mi spui, deşi în weekend am mult timp liber şi am şi serile la dispoziţie ca ză studiez engleza.

Marc vorbeşte o engleză foarte formală, dar impecabilă din punct de vedere gramatical. La fel ca Luc, are probleme cu pronunţia „th"-ului. În ansamblu însă, nu prevăd să am mari probleme cu el.

— Sigur că da, şi eu am mult timp liber, aşa că putem să ne vedem de câte ori doreşti. E grozav că locuim atât de aproape.

— Da, absolut. *Le Parc* Montsouris e un loc perfect de întâlnire când vremea e frumoasă.

— De acord, spun eu şi mă uit în josul dealului spre lacul ce sclipeşte în lumina soarelui, aruncând reflexe roşii şi aurii pe pomi. Deci ce anume ai vrea să exersezi? îl întreb.

— Vreau ză vorbesc, ză vorbesc, ză vorbesc. Aşa cum ţi-am spus la telefon, am locuit în SUA când eram mic şi pe vremea aceea vorbeam perfect. Acum simt că mi-am pierdut accentul şi că am uitat... ăăă... vocabularul. N-am pe nimeni cu care ză vorbesc englezeşte. Şi trebuie ză exersez, ză pot face conversaţie, ză pun întrebări şi ză dau răspunsuri. Să ştii că e greu ză înţelegi ce spune cineva în engleză atunci când vorbeşte repede.

— Da, poate fi destul de dificil. OK, atunci hai să-i dăm drumul, da?

Ne așezăm pe o bancă verde de lemn îndreptată spre lac și un grup de bărbați în șorturi obscen de scurte trec în fugă pe lângă noi.

— OK. O zăi îți pun mai întâi niște întrebări, zice Marc cu o expresie hotărâtă întipărită pe față. De unde ești?

— M-am născut și am crescut în Ohio, dar am făcut colegiul în Washington, DC.

Abia aștept să îl aud pe Marc cum pronunță „Ohio". Majoritatea vorbitorilor nativi de limba franceză sar peste „h" și pronunță „Oaio", lucru care mă face întotdeauna să râd.

— A, ești din Oaio... ce anume e în Oaio? N-am fost acolo niciodată.

Îmi înăbuș râsul.

— Se pronunță „O-*hai*-o", nu uita „h"-ul, îi zâmbesc eu, ca să mă asigur că nu îl deranjează că l-am corectat.

— Da, știu... e una din literele cel mai greu de pronunțat pentru mine. Hai zăi încerc totuși, zice el pe un ton foarte serios, apoi rostește: O-*hi*-o!

— Bravo!

— Deci ce e în O-hi-o? întreabă el și expresia de pe chip i se schimbă într-una de mândrie.

— Hm, nu prea multe. Am crescut într-un orășel înconjurat de câmpuri de porumb. Ninge mult acolo și vremea e cam naspa. Nu seamănă deloc cu Parisul. Dar

e un loc bun şi sigur pentru un copil, iar oamenii sunt foarte drăguţi şi cu bun-simţ.

— Naşpa?

— E în argou. Înseamnă rău, neplăcut.

— Aha. Şi ce faci aici, la Paris? Eşti şi tu studentă, nu?

Îl pun la curent cu programul meu de studii de la Sorbona şi cu planurile de a preda în Franţa.

— Am însă o problemă, continui eu.

— Ce problemă?

— Mi s-a desemnat o consilieră la Sorbona, şi tipa e *groaznică*. Mai mult decât groaznică, de fapt, e rea şi înţepată şi mă urăşte deja, deşi nu ne-am întâlnit decât o dată.

Mă gândesc că dacă tot m-am înhămat la chestia asta cu predatul englezei lui Marc, e mai bine să discut cu el deschis.

— Şi trebuie neapărat zăai acceptul ei? mă întreabă el râzând.

— Din păcate. da. Ca să obţin un post de profesoară la o şcoală privată bună din Paris, am nevoie de recomandarea *ei*. Ar trebui s-o vezi. Poartă helănci negre cu guler până la gâtul plin de creţuri şi-şi trage părul pe spate într-un coc mic atât de strâns, încât îi face ochii oblici. A, şi s-o auzi cum îmi spune „*Mademoiselle* Summers", pe un ton sever, de parcă ar fi pe punctul să mă pocnească peste încheieturi cu rigla. Doamne, ce femeie îngrozitoare!

Zâmbetul plăcut al lui Marc păleşte, înlocuit de o privire în gol. Mă gândesc că n-a înţeles termeni precum „înţepată" şi „gât plin de creţuri". Şi poate c-ar trebui să vorbesc mai rar.

— Scuze, cred că vorbesc prea repede. Dar tipa asta mă scoate pur şi simplu din minţi.

— Nu..., te înţeleg perfect.

Se foieşte şi-şi fereşte privirea.

De ce e aşa de stânjenit? Mă hotărăsc să schimb subiectul.

— Dar tu? Tu unde te-ai născut?

— Ăăă... păi... eu am crescut în Lyon. Cunoşti oraşul? E la sud de Paris, zice el, holbându-se în depărtare, vădit distrat.

Mă luminez imediat la faţă.

— Da, iubesc Lyonul. Am locuit acolo şase luni.

— Drăguţ. Tata trăieşte şi acum acolo.

— Dar mama ta? îl întreb eu.

— Păi... Ezită şi dă cu piciorul în nişte crengi căzute pe jos. Mama e profesoară aici, la Paris.

— Grozav. Unde predă?

Dă cu piciorul şi mai tare în crengi şi îşi fixează ochii pe o lebădă înaltă ce pluteşte pe apă.

— La Sorbona.

— O, super. Poate că o cunosc. Ce predă?

— Îi învaţă pe studenţi cum să predea franceza ca limbă străină.

Deşi sper din toată inima că discuţia noastră nu se îndreaptă spre ceea ce bănuiesc deja, dintr-odată îmi amintesc ceva. Când Marc m-a sunat prima oară, s-a prezentat cu numele complet, Marc Rousseau.

Rahat.

— Marc, eşti cumva rudă cu...?

— Cu femeia aia, consiliera ta? O cheamă *Madame* Rousseau, nu-i aşa?

Dau din cap aprobator şi stomacul mi se strânge.

— E mama mea.

Îmi plec capul ruşinată şi cu obrajii în flăcări. Îmi vine să mă ascund sub bancă, să mă acopăr toată cu frunze şi să nu mai ies niciodată de acolo.

Ce dezastru. Nu pot să cred că sunt deja în pericol de a-mi pierde primul elev. Am mare nevoie de bani şi Marc e un tip foarte drăguţ. Şi, apropo, cum de a reuşit *Madame* Rousseau să producă un vlăstar atât de bine-crescut şi de arătos ca Marc?

N-are importanţă, trebuie să repar cu orice chip ce am stricat. Nu pot s-o las pe tipa asta să-mi distrugă viaţa.

Îl privesc în ochi.

— Marc, îmi pare foarte rău. N-am ştiut că e mama ta şi n-ar fi trebuit să spun niciodată lucruri atât de oribile despre ea. De obicei nu-mi place să îi vorbesc de rău pe ceilalţi. Sunt convinsă că e o mamă minunată. Doar că am avut o experienţă neplăcută cu ea la prima noastră întâlnire, atâta tot. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Înţeleg că n-ai ştiut că suntem rude. Dar dacă o urăşti atât de mult pe mama, nu sunt sigur că vei dori zăi mai lucrezi cu mine.

— Să o urăsc? Dar n-o urăsc, Marc. Doar că nu ne-am înţeles prea bine, şi atât. (*Doamne, sper să mă creadă.*) Dar sunt convinsă că ne vom înţelege mai bine cu timpul, adaug. Şi vreau să continui să lucrez cu tine, bineînţeles, dacă şi tu vrei.

— Nu ştiu ce zăi zic. Nu vreau zăi fiu prins la mijloc, între tine şi mama. O cunosc însă foarte bine şi ştiu cum poate fi..., doar ea m-a crescut. E o femeie foarte severă. Are o veche reputaţie la Sorbona... şi, din păcate, nu una întotdeauna foarte bună. Dar sunt destul de apropiat de ea.

Cum de poate fi apropiat de *ea*? Marc e atât de drăguţ. Atât de normal. Iar ea atât de aspră şi de rea. Dar el nu e cu nimic vinovat pentru că maică-sa e aşa cum e. Şi-n plus, îl plac foarte mult.

— N-ai să fii prins la mijloc. Nici măcar nu trebuie să-i spui că mă cunoşti.

Uf, nu-mi vine să cred ce se petrece! Femeia asta mă scoate din minţi!

Marc se holbează în sus la mănunchiul de frunze de copaci de deasupra capetelor noastre şi îşi mijeşte ochii în lumina soarelui. Când îşi coboară iar privirea spre mine, observ că în ochi i-a reapărut căldura.

— Am tot încercat zăi găsesc un profesor de engleză, dar toţi s-au dovedit a fi ciudaţi şi dificili. Cu tine mă

simt în largul meu, aşa că poate n-ar fi rău zã încercăm zã continuăm cu lecţia şi zã uităm de mama.

Of.

— Asta-i grozav, Marc.

Mă mir că e capabil să se poarte cumsecade cu mine după ce am desfiinţat-o verbal pe maică-sa. Trebuie că e adoptat. Imposibil să fie copilul natural al *ei*.

În ciuda începutului dificil, Marc şi cu mine descoperim curând că avem multe în comun, fapt care ne permite să abordăm multe subiecte în prima noastră lecţie. Discutăm despre Lyon, despre cum e să fii copil unic, despre planurile lui de a se specializa în pediatrie şi, din fericire, nu mai aduce deloc vorba despre mama lui. E un tip plăcut, cu care e uşor să faci conversaţie şi care nu se supără când îl corectezi, aşa că totul decurge foarte bine. După o oră şi ceva, se întoarce acasă, unde are de studiat, aşa că stabilim să ne întâlnim peste câteva zile, tot în parc, pentru a relua discuţia de unde am lăsat-o.

În drum spre cămăruţa mea de cămin, încerc să-mi amintesc exact în ce termeni am descris-o pe *Madame* Rousseau. Mă simt îngrozitor de stânjenită rememorând toată izbucnirea aceea furioasă. Marc e genul de tip cu care aş putea să mă împrietenesc. A trecut ceva vreme de când n-am mai avut un prieten bărbat pe care să mă pot baza.

Şi totuşi, cum se întâmplă că, din toţi bărbaţii de pe lumea asta, mi-a fost dat să îl cunosc taman pe unicul

fiu al lui *Madame* Rousseau? Probabil că l-a făcut prin imaculată concepţiune, căci nu-mi pot închipui niciun bărbat dispus să se culce cu ea. Îh! E o imagine pe care vreau să mi-o alung cât mai iute din minte.

Ajung la mine în dormitor şi, ca să încerc să-mi abat gândul de la scena cu *Madame* Rousseau procreând şi de la începutul oribil pe care l-am avut cu Marc, îmi verific mailul. Văd mesajele obişnuite de la mama şi Katie, apoi unul nou de la prietena mea Hannah, care are drept subiect „Domnişoare de onoare". Stomacul mi se strânge când îmi amintesc că nunta lui Hannah cu Mike, cel mai bun amic al lui Jeff de la Facultatea de Drept, urmează să aibă loc la primăvară. Hannah e cea care mi l-a prezentat pe Jeff, la petrecerea ei de logodnă.

Din seara aceea, viaţa mea s-a schimbat. În locul eternei celibatare, aveam să devin fata care şi-a întâlnit iubirea vieţii la câţiva ani după absolvirea colegiului, care a văzut toată lumea însoţită de chipeşul ei soţ şi de cei doi copii ai lor, alături de care a trăit fericită până la adânci bătrâneţi. Dar toate visele mele de fericire s-au năruit cât ai clipi din ochi. Prinţul meu fermecat s-a dovedit a fi un nemernic, un mincinos şi un trădător. O scârbă de om.

Închid ochii ca să-mi alung amintirile neplăcute. Am fost atât de prinsă de propriile probleme, încât am uitat cu totul de îndatoririle de domnişoară de onoare. Deschid ataşamentul de la Hannah şi dau peste o listă exhaustivă de obligaţii şi de instrucţiuni cu privire

la rochii, descrieri detaliate ale pantofilor şi bijuteriilor pe care Hannah vrea să le purtăm, ca şi un posibil desfăşurător al evenimentelor din marele weekend al nunţii, care va avea loc în aprilie, în DC. Hannah e una din prietenele mele cele mai apropiate din Georgetown, dar n-am primit prea multe veşti din partea ei de când am ajuns la Paris. Ştiu că e ocupată până peste cap cu organizarea nunţii şi adevărul e că nici eu nu prea am avut chef să discut cu ea, mai ales că presupun că Mike încă se mai vede cu Jeff. Mi-e imposibil să înţeleg cum de Hannah şi Mike l-ar mai putea suporta pe Jeff după câte mi-a făcut el, dar mă gândesc să o consider pe Hannah nevinovată până la proba contrarie şi o sun ca să clarificăm situaţia.

— Hannah?

— O, Doamne, Charlotte! Ce faci? Cum e la Paris? Îmi pare aşa de rău că am cam pierdut legătura, dar am o mulţime de chestii pe cap cu nunta asta! Am avut o logodnă lungă, dar tu mă ştii... sunt genul care tărăgănează. Aşa că acum mă străduiesc să aranjez lucrurile ca totul să fie gata la timp.

Hannah are un fel de a vorbi foarte repezit la telefon, încălecând cuvintele.

— Nu-ţi face griji, sunt sigură că totul o să fie pus la punct. Am primit mailul tău despre îndatoririle domnişoarelor de onoare şi te-am sunat ca să te asigur că mă apuc imediat de treabă.

— O, mulțumesc mult! Nu vreau să par o Bridezilla[1] nebună, dar știi, îmi doresc ca totul să iasă perfect.

Da, știu, și încă foarte bine. Gândeam la fel ca ea pe vremea când eram logodită cu Jeff. Și noi am hotărât să avem o logodnă lungă și să nu ne căsătorim decât la întoarcerea de la Paris. Și faptul că nu am rezervat încă biserica ori sala de recepție nu înseamnă că eu nu mi-am planificat în cap totul, în cele mai mici amănunte.

— Te înțeleg, așa că spune-mi de ce anume ai nevoie și o să te ajut.

— Mersi, ești o scumpă. Și tu ce-ai mai făcut după... cele întâmplate? Ești bine?

Nu vreau să afle cât de mult m-a făcut să sufăr Jeff. Deși e una dintre prietenele mele bune, e posibil ca ceea ce-i spun să ajungă la urechile lui Jeff. Așa că mă prefac că totul e în regulă.

— Mda, știi, a fost nasol, dar adevărul e că Jeff nu era bărbatul potrivit pentru mine.

— Deci ești bine? Ai cunoscut poate pe altcineva acolo?

— Da, am cunoscut câțiva tipi drăguți.

---

[1] Viitoare mireasă care vrea să dețină un control total asupra pregătirilor pentru nuntă. Din *bride* (în lb. engl. „mireasă") și sufixul *-zilla*, care sugerează ceva imens și distrugător, asemănător cu Godzilla.

— O, mă bucur foarte mult pentru tine, Charlotte... Se opreşte, ezitând. Atunci sper să nu te superi că Jeff o să vină şi el la nuntă.

— Cum? Adică ştiu că era invitat, dar după tot ce mi-a făcut, nu m-am aşteptat ca tu sau Mike să-l păstraţi pe lista de invitaţi, spun, încercând să evit un ton prea ascuţit.

— Îmi pare rău, Charlotte. Am încercat să-l conving pe Mike să anuleze invitaţia lui Jeff, fiindcă mi-am închipuit cât de groaznic ar fi pentru tine, şi am sfârşit prin a ne certa rău. Chiar dacă Jeff te-a înşelat, tot e cel mai bun prieten al lui Mike şi Mike nu vrea să cedeze. În plus, din câte înţeleg, tu ţi-ai văzut mai departe de viaţa ta.

Of, cât de naivă e Hannah. E fata cea mai dulce şi mai cumsecade din câte cunosc şi nu a fost niciodată înşelată (mă rog, cel puţin din câte ştie ea — să sperăm că Mike nu e un ticălos la fel de mare ca Jeff).

— Da, îmi văd mai departe de viaţa mea. Dar, Hannah, noi doi am fost logodiţi şi urma să ne mutăm la Paris împreună, iar el m-a înşelat! Dacă asta ţi s-ar întâmpla ţie? Dacă, în timp ce te dai de ceasul morţii cu pregătirile de nuntă, ai afla că Mike se culcă cu o altă femeie?

Hannah rămâne câteva clipe tăcută.

— Aş fi distrusă.

— Şi dacă eu aş fi cea care se căsătoreşte cu Jeff şi Mike ar fi invitat la nuntă şi tu ai fi obligată să-l

întâlneşti şi să stai un weekend întreg cu el şi să retrăieşti toată povestea asta stânjenitoare de faţă cu toţi cunoscuţii?

Hannah tace din nou.

— Ştiu că n-o să-ţi convină ceea ce o să-ţi spun, Charlotte, zice ea într-un târziu, dar nu e vina mea că Jeff te-a înşelat. Şi n-am ce face dacă el e prietenul cel mai bun al lui Mike. Va fi prezent la nuntă, dar eu am nevoie să fii şi tu, de dragul meu. N-ai decât să-l ignori complet tot weekendul. Să te concentrezi numai pe mine şi pe revederea cu toate fetele. Pentru că îţi simţim cu adevărat lipsa.

Are dreptate Hannah — m-am supărat pe cine nu trebuie. Oricât de mult aş vrea să-l alunge pe Jeff din viaţa lor, sau măcar de la nunta lor, ea e prinsă într-o situaţie fără ieşire.

— Vine cu cineva? o întreb.

— N-am idee.

— Se mai vede cu tipa aia, Brooke?

— Asta n-o să te ajute să treci peste toată povestea, Charlotte. Cred că ar fi mai bine să schimbăm subiectul.

— Hannah, o să vin la nuntă şi până atunci o să am tot timpul din lume ca să mă calmez... Îmi pare rău. Oricum, nunta e abia în aprilie şi până atunci sunt sigură că lucrurile se vor aranja. Dar, te rog, acum spune-mi dacă se mai vede cu tipa aia.

Tace îndelung.

— Da, aşa cred.

Dintr-odată, mă simt atât de învinsă şi neputincioasă, încât aproape că-mi aud inima prăbuşindu-se pe podea.

— Bun, acum spune-mi cum mai arată Parisul. Nu-i aşa că-l adori?

Hannah face tot ce poate ca să schimbe subiectul, dar eu nu mai am chef de trăncăneală.

— Uite ce-i, acum trebuie să închid. Diseară am o întâlnire şi trebuie să fac duş şi să mă grăbesc, altfel o să întârzii.

N-am nicio întâlnire, dar nu vreau să-i povestească lui Mike cât de obsedată am părut la telefon. Trebuie să pun capăt discuţiei.

— O, grozav! Atunci, distracţie plăcută şi ţinem legătura pe mail... Se opreşte şi oftează în telefon. Îmi pare rău, Charlotte, te rog, nu fi supărată pe mine.

— Nu sunt... Acum chiar trebuie să închid, da?

— OK, zice ea cu glas pierit.

— Vorbim cât de curând. Pa.

Închid fără a-i da ocazia de a-şi lua la revedere şi imediat ochii mi se umplu de lacrimi.

La naiba.

Am crezut că am trecut peste ruperea logodnei. Dar de cum am auzit că Jeff se vede în continuare cu Brooke, toate sentimentele alea insuportabile au ieşit iar la suprafaţă.

Mi-am închipuit că mi-am găsit sufletul-pereche în Jeff, dar el nu m-a iubit la fel de mult cum l-am iubit eu. Ce-am fost eu pentru el? Nimic mai mult decât un mijloc în vederea atingerii unui ţel? Un catalizator în găsirea lui Brooke, adevăratul lui suflet-pereche?

Ce-o să se întâmple cu mine dacă n-o să găsesc niciodată un bărbat pe care să îl iubesc la fel de mult ca pe Jeff? Dacă mi-e hărăzit să rămân singură toată viaţa? Pentru că-n clipa asta, când totul pare că se rupe în mine la simpla pomenire a numelui său, nu sunt deloc convinsă că o să pot vreodată să-mi mai dăruiesc inima cuiva.

Lacrimile mi se transformă într-o furie oarbă la gândul întâlnirii cu Jeff şi Brooke la nuntă. Îmi arunc pe mine hainele de jogging, ies în fugă afară şi sprintez ca o nebună pe aleea care înconjoară parcul. Blestem în sinea mea toate cuplurile pe moarte care au invadat spaţiul acesta liniştit în jumătatea de oră care a trecut de când m-am despărţit de Marc. Le văd pe fiecare bancă pe lângă care trec, sărutându-se, pipăindu-se şi giugiulindu-se, cu expresii serioase, dramatice întipărite pe feţe.

Îmi feresc ochii şi mă concentrez pe aleea de pământ din faţa mea, în timp ce bătăile inimii îmi rezonează în tot corpul istovit, terminat.

După ce îmi golesc suficient de mult plămânii, mă prăbuşesc pe iarbă şi trag lacom aer în piept. Mă holbez în sus la norii cenuşiu-închis care-şi croiesc drum pe

cer, blocând soarele şi întunecând lumea sub greutatea lor, şi mă întreb când o să ajung să nu-mi mai pese de Jeff, asta dacă o să reuşesc vreodată.

Simt că toate eforturile de a-mi vedea mai departe de viaţa mea la Paris au fost inutile. Oare întâlnirile cu alţi tipi şi încercările de a mă comporta ca un bărbat m-au dus undeva? M-am întors de unde am plecat, sunt singură, disperată şi cu inima frântă.

Ce caut eu aici? Şi-am să izbutesc cu adevărat să trec peste suferinţa îndurată, la timp pentru a-i sta alături lui Hannah la nunta ei?

Picături mari şi reci de ploaie cad din cer şi-mi bombardează pielea încinsă, aşa că mă salt cu greu de pe iarbă şi traversez împleticit strada, către cămăruţa mea de cămin. Îmi cobor ochii ca să mă feresc de rafale. Şi ca să evit alte şi alte cupluri pe moarte care, cu ochi strălucitori şi obraji înroşiţi, tropăie prin ploaie, strângându-se unul în celălalt pe sub umbrelele lor miniaturale.

Ajung în cameră şi mă trântesc pe pat, îmi înfăşor umerii înmuiaţi de ploaie într-o pătură, îmi aşez laptopul în poală şi mă loghez la blog. Trebuie să fac ceva ca să ies din depresia asta adâncă.

Constat, şocată, că am sute de accesări. Parcurg din ochi lunga listă de comentarii şi spre capătul ei dau de numele lui Lexi. Îmi scrie: „Fată, îmi place *la nebunie* blogul tău. Ar trebui citit de toate femeile din lume. L-am forwardat la toate cunoscutele. Abia aştept să îţi revăd funduleţul ăla sexy."

Uau. Am avut noroc că am cunoscut-o pe Lexi. Acum chiar *pot* să ajut o mulțime de femei care trec prin calvarul întâlnirilor. Încep să tastez:

Regula nr. 1: E bine să ai prieteni bărbați.
Nu trebuie să simți o atracție amoroasă față de fiecare tip pe care îl cunoști. Prietenia cu bărbații ne poate fi de folos ca să umplem golul resimțit după ruperea unei relații și, în plus, ne ajută să nu ne încurcăm cu tipi de care nu suntem atrași și să facem sex cu ei doar pentru a ne confirma nouă înșine că încă mai avem succes la bărbați. Ăsta este încă unul din domeniile în care noi, femeile, suntem în avantaj. Ne pricepem să ne facem amici printre membrii sexului opus mult mai ușor decât bărbații (evident, pentru că nu suntem niște barbari care gândim cu penisul). E foarte simplu. Cultivați-vă prieteniile cu bărbații pentru a-i lăsa în urmă pe foștii iubiți cu ochi alunecoși și a merge mai departe cu noua voastră viață fabuloasă.
Asta vă va ajuta să evitați să luați măsuri disperate doar pentru a vă afla în compania unui bărbat. De exemplu: Acum, că am un elev la engleză fermecător, nu voi mai simți nevoia (ori cel puțin așa sper) să bat la ușa Francezului Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat doar pentru a fi cu un bărbat. Cum el nu a mai luat legătura cu mine de o lună, un asemenea gest din partea mea ar fi interpretat drept o dovadă de disperare. Cu un prieten francez arătos alături, mă voi putea feri mai bine de bărbații superficiali și primejdioși și, lucru și mai important, de iubire. (Cu toate că aspectul lui arătos e mai puțin relevant, având în vedere că nu mi-e decât amic, și mai precis elev, iar maică-sa s-a dovedit a fi, cu totul întâmplător, consiliera mea cea rea de la

universitate — dar asta-i o cu totul altă poveste, o să revin asupra ei altă dată.)

Regula nr. 2: Nu încercaţi să descoperiţi ce se mai întâmplă cu fostul iubit. Chiar dacă aveţi impresia că nu vă va afecta ceea ce veţi afla despre el, cruţaţi-vă de noi dureri de cap şi vedeţi-vă de treaba voastră. Pentru că, de cum veţi auzi că e cu femeia care vi l-a răpit, vă veţi simţi ca şi cum cineva v-a smuls inima din piept şi a scuipat pe ea.
Credeţi-mă, ştiu ce vorbesc.

Dau să tastez a treia regulă, despre cum e să fii domnişoară de onoare la o nuntă în care fostul va fi şi el prezent, în calitate de cavaler de onoare, şi despre cât de nefericită ar fi situaţia în care te-ai afla, dar apoi îmi amintesc că am forwardat blogul tuturor prietenelor mele de acasă, inclusiv lui Hannah. Mă îndoiesc că are timp să-l citească, ocupată cum e cu pregătirile de nuntă, cu iubirea faţă de Mike şi toate celelalte. Totuşi nu vreau să înrăutăţesc şi mai mult lucrurile. Aşa că-mi muşc limba şi mă abţin de la asemenea destăinuiri.

PAISPREZECE
jeudi, le 18 novembre

Evitaţi dramele şi
cumpăraţi-vă singure ciocolată.

Au trecut două săptămâni de la conversaţia mea cu Hannah şi, în timp ce trag draperiile din cameră pentru a împiedica lumina să pătrundă şi îmi torn un alt pahar de vin, mă declar oficial iremediabil ajunsă pe culmile disperării.

De zile întregi nu reuşesc să-mi alung din minte gândul la Jeff şi Brooke. Am viziuni absurde cu ei doi ţinându-se de mâini şi zburdând pe câmpii acoperite de narcise, apoi oprindu-se pentru a face amor în iarbă, în timp ce Jeff îi şopteşte la ureche cât de fericit e că şi-a găsit sufletul-pereche. Am coşmaruri în care intru şi dau peste ei în pat râzând şi continuând netulburaţi să facă sex atunci când îmi văd expresia oripilată. De mai multe ori mă trezesc din somn transpirată leoarcă şi cu lacrimi şiroindu-mi pe faţă.

Nu sunt în stare să mă văd cu nimeni, aşa că mă ascund la mine în cameră şi ignor mesajele de la prietene.

Chiulesc de la cursuri, dorm şi beau *mult* vin ieftin. Nu mănânc prea bine şi în cele câteva dăţi când mă îmbrac ca să ies să cumpăr vin, observ că pantalonii cad de pe mine. Am contramandat lecţiile cu Marc — am pretins că am luat un virus de care nu reuşesc să scap —, şi chiar şi când Luc mi-a bătut la uşă acum două zile, nu i-am răspuns.

Am atins noi performanţe de depresie şi nu ştiu cum să ies din starea asta. Singura persoană cu care aş vrea să stau de vorbă e mama, dar nu izbutesc să iau legătura cu ea sau cu tata. Nu-mi răspund la telefoane şi mailuri. Probabil că ar trebui să-mi fac griji, însă sunt prea supărată pentru a mă putea gândi la altceva decât la partidele de amor dintre Jeff şi Brooke în mijlocul câmpului cu narcise.

Singurul lucru care mă mai alină oarecum e perspectiva de a petrece Crăciunul acasă, în Ohio, cu părinţii. Aşa că în seara asta rece de noiembrie, după ce am făcut greşeala de a cotrobăi în caseta de bijuterii după inelul de logodnă şi a mi-l aşeza pe deget, dau peste cap încă două pahare de vin pe stomacul gol şi sun iarăşi acasă.

— Alo? Charlotte, tu eşti?

— Bună, mamă, scot eu un oftat de uşurare la auzul vocii ei.

— Bună, scumpo, mă bucur foarte mult că m-ai sunat. Am nişte noutăţi interesante pentru tine.

De mult timp n-am mai auzit-o vorbind cu un asemenea entuziasm, aşa că îmi dau seama imediat că e ceva important.

— Da? Despre ce e vorba?

Mă gândesc că poate şi-a propus să vină la Paris cu tata ca să mă viziteze, ori că şi-a cumpărat o nouă cuvertură de pat — cine ştie?

— M-am hotărât să-l părăsesc pe tatăl tău, mă anunţă ea pe un ton foarte pragmatic.

Îmi cade falca. Ei doi sunt împreună de mai bine de treizeci de ani şi, cu toate că ştiu că nu mai sunt „îndrăgostiţi", *niciodată* nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea despărţi.

— Şi... ce-ai de gând să faci acum? o întreb, străduindu-mă din greu să găsesc cuvintele potrivite.

— O, mi-am făcut o mulţime de planuri. Adevărul e că tocmai îmi împachetam lucrurile când ai sunat, mă duc în Florida la mătuşa Liza. Mă gândesc să rămân acolo o vreme. Cine ştie? O lume întreagă de posibilităţi mi se deschide acum, că nu mai sunt legată de un bărbat.

Pare un pic cam prea agitată, dacă nu cumva şi-a ieşit din minţi de-a binelea.

Nu-mi vine să cred. Mama a fost dintotdeauna genul pasiv, aparent mulţumită cu căsnicia ei mediocră atâta timp cât tata tundea gazonul şi plătea facturile. Şi apropo de asta, marea mea grijă e alta. Nici nu-mi mai amintesc de când n-a mai lucrat full-time. A avut tot

felul de slujbe întâmplătoare part-time, de pildă a lucrat într-o florărie şi o brutărie, dar n-a făcut colegiul şi a devenit în schimb expertă în cheltuirea banilor tatei pentru a face din casa noastră căminul perfect. Aşa au făcut toate femeile din familie înaintea ei, aşa că la fel a făcut şi ea şi s-a priceput de minune la asta. Fără banii tatei, cum Dumnezeu are să se descurce? În plus, mătuşa Liza e o femeie excentrică. Nu şi-a întemeiat niciodată o familie şi n-are copii. De fiecare dată când vorbesc cu ea, aflu că iese cu un tip nou şi, din câte ştiu, face mai mult sex decât mine — fapt care în momentul acesta, când eu am renunţat cu totul la sex, nici nu e foarte greu de imaginat. Mama nu a fost niciodată de acord cu stilul ei de viaţă, aşa că ele două nu s-au înţeles niciodată prea bine.

Încerc să mă calmez şi să nu las gândurile care mi se învârtejesc prin cap să mă domine, dar nu prea reuşesc. Mă simt ca o fetiţă neputincioasă confruntată cu perspectiva despărţirii părinţilor şi mă lupt să găsesc ceva de spus. Decid că am dreptul să pun întrebări. La urma urmei, e şi familia mea.

— Vrei să locuieşti la mătuşa Liza? Cum aşa? Doar o urăşti! Şi ce-ai de gând? O să-ţi iei un serviciu? Cum o să te descurci cu banii? Şi tata ce-a avut de zis? I-ai spus că vrei să-l părăseşti?

— Da, sigur că i-am spus. Mă tot gândesc de ceva vreme la asta, să ştii. Dar n-am avut curajul să o fac până acum. Şi nu se pune problema banilor: tatăl tău şi

cu mine vom împărți tot ce avem în mod egal. N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine, dragă. De mulți ani n-am mai fost atât de fericită.

— Și cu casa cum rămâne? Tata o să rămână acolo și tu o să pleci, așa înțeleg.

— Hm, nu tocmai, răspunde ea șovăitor. Am scos-o la vânzare săptămâna trecută.

— Și tata unde o să stea?

Gândul pierderii casei în care am crescut mă scoate din minți. Am pierdut deja multe în anul ăsta și acum sunt pe cale să pierd și casa, și familia.

— O să se mute cu Joan, zice mama pe un ton sec.

— Cine naiba e Joan?

— Joan e... ăăă... *prietena* tatei.

— Prietenă? Mamă, doar n-am cinci ani. Poți să-mi spui adevărul. Se vede tata cu o altă femeie?

Tace și respiră adânc.

— Tatăl tău se vede de ceva vreme cu o altă femeie.

— Și ai știut lucrul ăsta?

— Sigur că am știut, Charlotte. O femeie simte întotdeauna așa ceva.

— Dar eu n-am știut că Jeff mă înșală. Habar n-am avut.

— Da, dar eu sunt cu tatăl tău de peste treizeci de ani, așa că mi-am dat seama. Dar ceea ce m-a făcut să mă decid a fost blogul tău. Tu ești cea care mi-a dat puterea de a-l părăsi, Charlotte. M-a inspirat tot ce ai scris tu acolo.

— Cum? Blogul meu? Cum de știi că am un blog?

— Mi-ai trimis linkul pe mail, când l-ai forwardat tuturor prietenelor tale. Ai uitat, dragă?

Îmi prind capul în mâini. Probabil că am adăugat din greșeală adresa de mail a mamei atunci când am trimis linkul. Nu am intenționat *nicio clipă* ca mama să-mi citească blogul.

— Și te-ai hotărât să urmezi sfaturile *mele*? o întreb.

— Sigur că da, scumpo. De ce nu? Ai perfectă dreptate în tot ce scrii acolo. E timpul să renunțăm la chestia asta stupidă cu iubirea și să intrăm în joc!

Nu-mi vine să cred.

— Dar, mamă, eu am *douăzeci și cinci de ani* și tu cincizeci și cinci. Sfaturile alea n-au fost gândite pentru părinți. Nu te poți folosi de ele ca pretext pentru a ne destrăma familia.

— Charlotte, se aude ferm vocea mamei. Nu *eu* sunt cea care a destrămat familia. Căsnicia noastră nu mai mergea de ani buni. Nu-ți amintești ce s-a întâmplat atunci? Erai adolescentă.

Închid ochii și amintirile pe care le-am înăbușit atâta timp în mine amenință să iasă la suprafață. Oricât de mult aș încerca, nu pot să le opresc.

Mama plecase din oraș ca să își viziteze prietena cea mai bună, iar eu am venit într-o zi pe neașteptate acasă de la școală, unde mi se făcuse rău. Și l-am văzut pe tata urcându-se în mașină alături de o blondă înaltă pe care a sărutat-o pe buze, apoi au plecat împreună.

Cum secretul infidelității tatei mă rodea pe dinăuntru, în săptămâna următoare i-am mărturisit mamei ce văzusem. După o lună întreagă de țipete furioase, certuri interminabile și spaime din partea mea că mica noastră familie avea să se destrame, tata a înțeles în fine ce trebuia să facă. Timp de o lună i-a trimis zilnic flori mamei, i-a pregătit cina, a dus-o la teatru, i-a scris scrisori de dragoste. Mai mult decât atât, a dus-o în Italia ca să sărbătorească aniversarea nunții lor. Dar după un an sau cam așa ceva, gesturile acelea mărețe au început treptat să se rărească și viața a revenit la normal.

Numai că nu era deloc o viață normală. Lucrurile n-au mai fost niciodată ca înainte. Florile, cinele gătite de tata, scrisorile, chiar și călătoria în Italia nu i-au redat mamei încrederea în tata. Nu l-a mai privit niciodată cu aceiași ochi adoratori. Tata nu a mai sărutat-o zilnic înainte de a ieși din casă pentru a se duce la serviciu. Iar după ce eu am plecat la colegiu, n-au mai dormit în aceeași cameră.

Presupun că am fost naivă să-mi închipui că o căsnicie poate dura la nesfârșit în astfel de condiții. Dar cei peste treizeci de ani petrecuți de ei doi împreună m-au făcut să cred că nu se vor despărți niciodată. Că voi avea întotdeauna un cămin în Ohio la care să mă pot întoarce oricând în caz de nevoie. Că, deși dragostea lor nu a trecut testul timpului și pe cel al infidelității conjugale, *aparențele* vor rezista.

În tot acest timp n-am reuşit să-mi alung din minte ideea că vina îmi aparţinea. Că dacă mi-aş fi ţinut gura, mama nu ar fi suferit. Că familia mea ar fi reuşit să se menţină pe linia de plutire.

Ca să aflu acum că blogul *meu* e cel care a încurajat-o pe mama să-l părăsească pe tata. Ce dezastru!

— Charlotte? zice mama, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ.

— Da, mamă. Sigur că-mi amintesc. N-ar fi trebuit să-ţi povestesc ce am văzut atunci. Poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel acum.

— Prostii. Nu e vina ta. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Acum mi-am dat seama că ceea ce vreau e ca tatăl tău să-şi vadă de viaţa lui alături de Joan. Dacă ea îl face fericit, atunci asta e. Adevărul este că de ani de zile noi doi n-am fost fericiţi împreună. Iar tu ştii asta.

— Da, ştiu. Dar ce-o să faci tu? Bun, te duci în Florida, dar după aia?

— Mătuşa Liza are câţiva prieteni cu care îmi va face cunoştinţă şi voi lua totul de la capăt. Îmi voi face o nouă viaţă. Una interesantă! Pentru că nu mai am timp de pierdut!

— Ăăă... atunci mă bucur pentru tine, spun eu, încercând să par încurajatoare, când de fapt nu mă simt deloc aşa.

Şi decid pe loc să nu mă mai întorc acasă de Crăciun. Numai gândul de a o vizita pe mama la nebuna de mătuşa Liza ori pe tata în Ohio, pentru a o cunoaşte

pe noua lui iubită, mă îngreţoşează. Pentru că niciuna din alternative nu presupune să merg acasă la *mine*, să iau masa în ajunul Crăciunului cu părinţii *mei* sau să bem ciocolată caldă şi să ne deschidem cadourile în dimineaţa de Crăciun, aşa cum am făcut de când m-am născut. În schimb, aş petrece Crăciunul cu nişte oameni pe care abia dacă-i cunosc. Mama e dezamăgită, fără îndoială, dar şi eu sunt. Toată povestea asta nu face decât să-mi confirme temerile în legătură cu instituţia căsătoriei. E o adevărată catastrofă.

Nu mai vreau să aud nimic, aşa că mă grăbesc să pun capăt convorbirii. Îmi smulg piatra uriaşă de pe deget şi o îngrop adânc în caseta de bijuterii. Dau cu piciorul în sticlele goale de vin împrăştiate prin cameră şi simt că trebuie neapărat să ies. Pentru că dacă mai rămân aici chiar şi un singur minut, cu siguranţă o să cad din depresie în lipsă totală de speranţă. În plus, deşi n-am consumat decât vin ieftin, am cumpărat mult şi am reuşit astfel să-mi golesc în mare măsură contul. Aşa că formez numărul lui Marc, îl informez că am scăpat de gripă şi el acceptă să ne întâlnim pentru o nouă lecţie peste un sfert de oră, la o cafenea de vizavi. E vremea să exersăm vocabularul de divorţ.

Îl găsesc pe Marc bând un espresso la o măsuţă într-un colţ.

— Bună, Marc, îi spun şi mă aşez în faţa lui.

— Bună, Charlotte, ce mai faci? chicoteşte el uşor.

La prima noastră lecție l-am sfătuit să folosească fraze de genul „Ce mai faci?" sau „Care mai e treaba?" în loc de „Cum te simți astăzi?"

— Sunt bine, mint eu. Dar tu?

— Destul de bine. Am... am însă o întrebare.

— Da?

— Ai fost pe bune bolnavă în astea trei săptămâni? Rahat.

— Da, de ce mă întrebi?

— Știu că ți-am spus că nu vreau să fiu prins la mijloc între tine și mama, dar după ce data trecută am depășit partea cu mama și ne-am făcut lecția, m-am simțit foarte bine. Și deși *m-a jignit* modul în care ai descris-o pe mama, m-am gândit mai bine și mi-am dat seama că într-adevăr poate părea o femeie destul de rea în ochii celor care n-o cunosc așa cum o cunosc eu.

Destul de rea?

Mă strâmb în sinea mea și Marc continuă.

— Cred că ești o profesoară de engleză excelentă, așa că m-am gândit să-i spun mamei că iau lecții de la tine, ca să se poarte mai amabil și să te ajute să capeți postul de profesoară. Adevărul e că o știu foarte exigentă cu cei pe care îi recomandă.

— Și cum a reacționat când i-ai spus că mă cunoști?

Învârte un cub de zahăr în ceașca de espresso și pentru prima oară în cursul acestei conversații își ferește privirea.

— Nu prea bine, răspunde într-un târziu.

Îmi îngrop faţa în mâini. E ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l aud.

— Mi-a spus că n-ai fost la cursuri luna asta, aşa că i-am zis că eşti bolnavă. Dar nu m-a crezut, aşa că de asta te-am întrebat dacă ai fost într-adevăr bolnavă.

Mă gândesc dacă n-ar fi cazul să-i mărturisesc totul lui Marc, pentru că pur şi simplu nu mai am energie să mint, dar dacă îi va povesti maică-sii? Aş încurca-o şi mai tare. Şi, într-un fel, *chiar* am fost bolnavă — emoţional vorbind. Adică exact genul de boală pe care *Madame* Rousseau nu l-ar înţelege niciodată.

— N-am fost la cursuri fiindcă am fost foarte bolnavă, spun eu tăios.

Marc se întunecă la faţă.

— Înţeleg. Atunci îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie proastă. Am încercat s-o facă să-ţi acorde o a doua şansă, dar e încă foarte supărată pe tine.

Imediat regret că l-am repezit. S-a ridicat împotriva monstrului de maică-sa, după ce eu o desfiinţasem la prima noastră lecţie, ca să-mi ia mie apărarea. Cine ar mai face aşa ceva?

Îmi îndulcesc glasul.

— Nu, Marc, *mie* îmi pare rău. Îmi pare rău că am vorbit-o de rău pe mama ta la prima noastră lecţie. Nici nu-mi vine să cred că mai vrei să lucrezi cu mine. Şi îmi pare rău c-am dispărut în ultimele săptămâni. De acum încolo îmi voi face mai mult timp pentru tine şi

voi munci mai mult la şcoală, aşa încât mama ta să-şi poată forma o părere mai bună despre mine. Nu-i treaba ta să repari ceea ce am greşit eu, dar îţi apreciez cu adevărat strădaniile, mai ales după câte mizerii am spus despre mama ta.

Exasperată, scot un oftat lung. Viaţa mea e la pământ. Mă uit pe geam la parizienii înfofoliţi în pardesie lungi şi fulare. Mă întreb cum ar fi să intru în pielea altcuiva şi pentru o zi să fiu altă persoană. Mama m-a sfătuit întotdeauna să nu iau problemele altora ca fiind ale mele, dar acum nu mai sunt deloc sigură că e un sfat bun.

Nu ştiu dacă voi reuşi să trec peste tot ce mă aşteaptă. Divorţul părinţilor. Pierderea lui Jeff. Revederea cu el la nunta lui Hannah, la primăvară. Terminarea studiilor la Paris. Până şi lecţia asta cu Marc. E prea mult pentru mine.

— Te simţi bine? mă întreabă Marc.

Îngrijorarea din ochii lui mă face să-i mărturisesc:

— Părinţii mei divorţează.

— O, îmi pare rău. Acum ai aflat?

— Mda, am vorbit cu mama la telefon acum o oră. Îl părăseşte pe tata şi se mută în Florida pentru o vreme, iar tata se mută cu iubita lui. Scutur din cap dezgustată. E aşa de ciudat, ştii?

— Da, ştiu. Şi părinţii mei sunt divorţaţi.

Mă gândesc la *Madame* Rousseau şi mi se pare foarte rezonabil. Cine ar putea să rămână căsătorit cu *ea*?

— Au divorţat acum doi ani. A fost foarte greu pentru noi toţi. Înţeleg perfect prin ce treci, continuă Marc.

Un val de tristeţe mă cuprinde şi-mi dau seama că ceea ce trăiesc e cât se poate de real. Că n-o să mai am parte de nicio vacanţă şi nici măcar de un weekend cu amândoi părinţii în aceeaşi cameră. Mi se pune un nod în gât şi mă holbez tăcută în jos. Marc întinde braţul şi îşi aşază cu blândeţe mâna pe umărul meu.

— Ştiu că ţi-e greu, dar trebuie să-i laşi pe ei să-şi trăiască viaţa, iar tu să-ţi continui viaţa ta aici, la Paris. Ai să vezi, totul va fi bine pentru ei, iar tu trebuie să ai grijă de tine.

Îmi ridic ochii şi reuşesc să zâmbesc. Marc e atât de drăguţ. Cum de se poartă aşa frumos cu mine după ce l-am atacat la prima noastră întâlnire?

— Hai să mergem în oraş să bem ceva, zice şi mă strânge de umăr. Trebuie să uiţi de toată mizeria asta şi să te distrezi.

Observ că pronunţia i s-a îmbunătăţit, probabil că a exersat în pauza de trei săptămâni.

— Dar n-aveai niciun program pentru diseară? îl întreb eu.

— Nu, voiam să învăţ, dar asta poate să aştepte. Ce zici? De acord?

Un pahar, poate zece par lucrul cel mai potrivit din lume acum.

— E o idee bună, hai să mergem.

Marc își plătește cafeaua, apoi ne îndreptăm prin ploaie pe bulevardul plin de studenți către stația RER.

— Charlotte!

Mă întorc și-l văd pe Luc venind în spatele nostru și zâmbind cu toată fața. Rânjetul îi pălește brusc când dă cu ochii de Marc.

— Bună, Luc. Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

Mă întreb dacă a sesizat sarcasmul din vocea mea.

— Da, știu, îmi pare rău. Am fost plecat din oraș toată luna. A trebuit să mă duc acasă și să rezolv niște probleme. Ți-am bătut ieri la ușă, dar nu mi-ai răspuns.

A, deci de asta nu l-am mai văzut, a fost plecat — dacă nu cumva mă minte. Am crezut că m-a evitat după întâlnirea accidentală cu Frédéric. Nu că, în starea jalnică în care m-am aflat, aș fi vrut să-l văd.

Luc îi aruncă o privire lui Marc, apoi se uită din nou la mine și îmi dau seama că ar trebui probabil să fac prezentările.

— Luc, el e Marc, elevul meu la engleză. Și, Marc, el e amicul meu Luc. Locuiește în cămin cu mine.

Tensiunea dispare de pe fața lui Luc, care îi strânge mâna lui Marc.

— Mergeți la RER? întreabă Luc.

— Da, tu unde te duci?

— Mă întâlnesc cu Benoît, la un pahar. Vrei să vii cu mine? spune și se uită direct în ochii mei, părând să nu-l includă și pe Marc în invitație.

— Păi, Marc şi cu mine suntem în mijlocul lecţiei şi voiam să mergem în oraş, să bem ceva, aşa că... nu prea ştiu, răspund eu şi îl privesc pe Marc ca să văd dacă ideea îi convine sau nu.

— Oh, zice Luc şi umerii i se lasă un pic. Puteţi veni amândoi, nicio problemă. Şi vom vorbi englezeşte toată noaptea, nu?

N-apuc să mă gândesc prea bine, că din gură îmi iese un „da" şi pornim toţi trei. Ne înghesuim în tren, care din fericire a devenit un loc mai plăcut odată cu răcirea vremii. Luc şi Marc încearcă, stânjeniţi, o conversaţie măruntă, fapt care mă face să mă simt şi mai penibil, aşa că le trimit lui Lexi şi Fionei un mesaj disperat:

> În drum spre Rhubarb cu Luc şi Marc, întâlnire cu Benoît. Jenant! Ajutor!

Ieşim din metrou la staţia Luxembourg într-un Cartier Latin luminat de lună în care amici de toate vârstele se plimbă pe trotuarele înguste, în pantofii lor sport europeni, păşind peste frunzele căzute cu mai multă vioiciune din cauza aerului rece.

Îmi strâng jacheta roşie subţire mai bine în jurul taliei şi remarc o hoardă de parizieni încăpăţânaţi aşezaţi la mesele de afară ale cafenelelor, deloc intimidaţi de scăderea bruscă a temperaturii. Şi de fiecare dată când trecem pe lângă un grup de băieţi francezi plini de hormoni care se fâţâie în blugii lor strâmţi şi Reebokurile

high-top albe, nimeni nu-mi mai aruncă remarci imature. Ar trebui să-i iau mai des pe Marc şi Luc cu mine în oraş.

Fetele îşi fac apariţia la Rhubarb, un mic bar din arondismentul 5, la mai puţin de zece minute după sosirea lui Luc, Marc şi a mea, care ne întâlnim acolo cu Benoît. Lexi intră ţanţoşă şi îi plantează un sărut mare lui Benoît, fără să se ferească de noi. Credeam că a lăsat-o mai moale cu el, având în vedere că iese cu o mulţime de alţi tipi, dar se agaţă de gâtul lui de cum îl vede. Fiona îşi face o intrare mai modestă şi, după ce îi salută pe tipi, vine să stea de vorbă cu mine.

— Mă bucur că m-ai invitat în oraş. Ce faci? Eşti bine? N-am mai ştiut nimic de tine de câteva săptămâni şi am văzut că n-ai venit la ore.

— Scuze. Am avut însă nişte momente dificile.

Îi povestesc despre nunta lui Hannah, noul meu obicei de a bea vin ieftin şi despre divorţul părinţilor.

— Îmi pare rău că ai trecut prin atâtea. Data viitoare, te rog să mă suni. N-ai de ce să te ascunzi în cameră.

— Da, ştiu, scuze. M-am purtat ca o proastă.

— E-n regulă. Te înţeleg — după ce Andrew m-a părăsit, n-am ieşit practic din casă vreo şase luni. Măcar sună-mă ca să ştiu de tine, bine?

— Promit.

— Apropo de Andrew, azi m-a sunat ca să agite spiritele, aşa că întâlnirea asta mi-a picat tocmai bine — o să m-ajute să-mi iau gândul de la el.

În lumina difuză din bar observ că are ochii injectați și umflați, de parcă ar fi plâns.

— Vrea să vă împăcați?

— Nu... da... Nu știu. E tot cu tipa cealaltă, dar mi-a spus că îi e dor de mine. Clatină din cap și se uită în jos. Sunt atât de confuză.

După ce am discutat cu mama despre divorț, sunt și mai convinsă că toate relațiile sunt sortite eșecului.

— Nu te lăsa amăgită, Fiona. Viața ta e acum aici, la Paris, iar el e încă împreună cu cealaltă fată. Trebuie să bei câteva pahare și să-l dai naibii uitării pe ticălosul ăla.

Izbucnește în râs. Întotdeauna chicotește ca o fetiță atunci când îi blestem pe bărbați.

— Cine e Marc? mă întreabă după ce-l măsoară iarăși din priviri.

— E elevul meu, îi predau engleza, și — n-ai să mă crezi — e fiul lui *Madame* Rousseau!

Face ochii mari cât două monede de douăzeci și cinci de cenți.

— Hoașca bătrână de la Sorbona?

— Nimeni alta.

Se uită la Marc, apoi la mine.

— Nu se poate. El pare atât de normal, ca să nu mai spun că e arătos, iar ea atât de... *îngrozitoare.*

— Nici mie nu mi-a venit să cred. Dar ai să vezi — nu seamănă deloc cu maică-sa.

O văd pe Fiona cum îl fixează pe Marc în timp ce el și restul grupului se apropie de noi.

Luc a comandat câte o băutură pentru toată lumea, aşa că ciocnim paharele şi-i dăm bătaie cu distracţia. În încercarea de a ne îneca amarul, Fiona şi cu mine golim iute primele două pahare. N-am mâncat nimic la prânz, aşa că băutura mi se urcă imediat la cap. Nu prea e loc pentru dansat la Rhubarb, dar ne facem cumva. Şi ne trezim în scurt timp cu toţii pe ring, cu excepţia lui Lexi şi Benoît, care se strâng în braţe într-un colţ. Luc mă ia de mână şi dansează cu mine, aşa că Fiona şi cu Marc sfârşesc prin a dansa împreună.

— Mă bucur să te revăd, mi-a fost dor de tine, zice Luc în timp ce-mi înfăşoară mijlocul cu braţele.

— Şi eu mă bucur, Luc. Deci înţeleg c-ai fost plecat din oraş toată luna?

— Da, dar acum m-am întors şi mi-e bine, zice el şi-şi freacă barba nerasă de obrazul meu, trăgându-mă spre el.

Îmi îndepărtez uşor faţa şi îl întreb:

— E totul în regulă cu familia ta?

Sunt conştientă că îmi încalc una din propriile reguli, provocând o discuţie serioasă în loc să savurez momentul, dar vreau să aflu ce naiba se întâmplă cu tipul ăsta şi de ce a dispărut o lună.

— Păi..., mda, totul o să fie bine, zice el pe un ton neconvingător. Dar acum nu vreau decât să uit totul şi să mă bucur de momentul ăsta cu tine.

Mă trage şi mai aproape şi mâinile lui îmi alunecă pe şale.

Mirosul coloniei lui şi atingerea corpului său lipit de al meu mă ameţesc. Mă fac să uit cu totul de Jeff şi Brooke care zburdă prin câmpul cu narcise, ca să nu mai vorbesc de situaţia familiei mele disfuncţionale. În plus, n-am mai avut contact fizic cu un tip de la conversaţia cu Hannah şi a început să-mi fie tot mai greu.

Noutăţile privind divorţul alor mei îmi răsună însă în continuare tare de tot în urechi şi mă avertizează să nu fac nimic altceva decât să mă culc cu Luc. Fără sentimentalisme, fără implicare, fără iubire.

Aşa că după ce ne întoarcem la cămin şi Luc mă invită la el în cameră, accept imediat.

Mă conduce spre pat şi mă trage deasupra. Mă relaxez în îmbrăţişarea lui şi-i las mâinile să rătăcească peste tot pe mine. Mă sărută pe gât şi umeri şi-şi croieşte drum încet în sus, spre buze. Barba nerasă i se freacă de obrajii mei moi şi îşi apasă buzele mai tare de ale mele în timp ce se rostogoleşte peste mine. Şoldurile noastre se încleştează când Luc se mişcă înainte şi înapoi deasupra corpului meu care vibrează.

Faţa lui Jeff îmi apare nepoftită în minte chiar în clipa când mâinile lui Luc îmi desfac sutienul. Încerc să nu mă mai gândesc la Jeff, dar mă pomenesc cu gândul la Brooke. Brooke, care mi-a furat logodnicul. Brooke, care şi-a închipuit probabil că a dat marea lovitură cu el, aşa cum am crezut şi eu atunci când l-am cunoscut.

Luc îmi prinde sânii în palme şi respiraţia i se accelerează, iar eu revin cu picioarele pe pământ. Dracu' să-i ia, îmi spun. Acum sunt aici, în pat cu un tip superb şi dulce, care mă doreşte cu fiecare părticică din mine. Nu am nevoie de Jeff. Îl am pe Luc.

Furia şi pasiunea mă învăluie şi întind mâna ca să trag fermoarul de la pantalonii lui Luc. Îmi rânjeşte şi mă lasă să-i scot pantalonii şi cămaşa, apoi smulge toate hainele de pe mine. Ia din sertarul noptierei un prezervativ pe care şi-l pune cu viteză record. Mă sărută din nou şi intră în mine împingând şi mişcându-se cu forţă deasupra mea. Îmi mângâie fundul, mijlocul, sânii şi geme adânc în urechea mea, iar corpurile noastre se unduiesc la unison. Îmi înfig unghiile în spinarea lui şi el mă răsuceşte deasupra sa şi mă face să scot strigăte de plăcere. După câteva secunde termină şi ne prăbuşim unul în braţele celuilalt, cu răsuflarea tăiată.

Rămânem întinşi în pat preţ de câteva minute. Stau cu capul pe pieptul lui şi îi ascult bătăile repezi ale inimii. Îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe spatele meu şi mă sărută pe creştetul capului. Îmi ridic ochii spre el şi îi zâmbesc, iar el se apleacă şi mă sărută uşor pe buze. De cum ne recăpătăm răsuflarea, Luc coboară din pat şi, gol-goluţ, se duce spre masa de bucătărie, de unde revine cu încă un pahar de vin pentru fiecare. Îi admir corpul suplu, frumos sculptat. Ia o punguţă cu bomboane de ciocolată Ferrero Rocher şi se cuibăreşte înapoi în pat, lângă mine.

Desface ambalajul unei trufe aurii, pe care mi-o întinde ca să muşc. O explozie delicioasă de alune şi ciocolată cremoasă cu lapte îmi delectează limba în timp ce Luc îşi vâră cealaltă jumătate de trufă în gură.

— Mmm. Închid ochii şi mai iau o înghiţitură de vin roşu cu gust de lemn afumat. E delicios.

— Vezi, ce ţi-am spus. Nimic nu e mai bun după sex ca ciocolata.

Zâmbesc şi Luc mă serveşte cu o altă trufă. Pielea lui goală, caldă, stă lipită de a mea.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus că plec din oraş. N-am ştiut c-o să lipsesc atât de mult, zice după ce desface o bomboană de ciocolată şi pentru el.

— Nu-i nimic. Mă bucur să te revăd.

— Şi eu. Şi cum te-ai mai distrat la Paris?

Deschid gura, gata să-l mint, să-i spun ce bine mă distrez. Dar cu excepţia acestei nopţi minunate cu el, viaţa mea a fost destul de grea în ultima vreme. Ştiu că dacă îmi deschid inima îmi încalc propriile reguli — fără discuţii serioase şi fără ataşament emoţional. Dar stând întinsă în pat lângă Luc, vreau să îl fac să mă cunoască mai bine, să mă cunoască aşa cum sunt..., chiar şi cu părţile mele mai puţin glorioase.

Aşa că îmi ignor regulile, blogul, promisiunile făcute mie însămi de a nu mă ataşa de niciun bărbat şi-mi dau drumul la gură.

— Sinceră să fiu, ultimele săptămâni au fost destul de grele pentru mine.

Luc ne acoperă cu cearşaful şi se trage mai aproape.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Încep să-i povestesc despre divorţul iminent al părinţilor şi ghemul care mi s-a format în stomac de la conversaţia cu Hannah începe să nu mă mai apese. E atât de bine să-ţi poţi deschide inima în faţa cuiva căruia îi pasă, care te ascultă fără să te judece, fără să încerce să repare totul în locul tău. Şi pe măsură ce îi relatez despre episodul cu trădarea tatei din perioada adolescenţei mele, îmi dau seama că nu am povestit incidentul niciuneia dintre amicele mele. Nici măcar lui Katie. Mă simţeam atât de umilită şi de jignită că tata putea să ne înşele în acest fel pe mine şi pe mama, încât m-am abţinut să povestesc cuiva. I-am lăsat pe toţi să creadă că părinţii mei erau fericiţi împreună, că formam o familie perfectă.

Numai că ai mei nu erau deloc perfecţi, iar Luc pare să înţeleagă asta. Înţelege că nici eu nu sunt perfectă. Aşa că îmi nesocotesc regulile şi-mi descarc sufletul în faţa acestui bărbat care a reuşit, cumva, să se apropie de mine mai mult decât oricine şi mă întreb dacă nu cumva am găsit în Luc bărbatul diferit de toţi ceilalţi. Diferit de tata. Diferit de Jeff.

Bărbatul care să nu mă facă să sufăr.

Termin de vorbit şi Luc mă strânge de mână şi mă sărută pe frunte.

— Divoţul e o chestie tare urâtă, zice. Şi chiar dacă eşti o persoană adultă, tot ţi-e greu să-ţi vezi familia destrămându-se. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

Dau să deschid gura ca să îi mulţumesc că m-a ascultat şi să-l întreb ce-a mai făcut *el* şi de ce a lipsit atât de mult, când telefonul lui sună.

Sare dezbrăcat din pat, se uită la numele apelantului şi se încruntă.

— Scuze, Charlotte, trebuie să răspund şi să rămân... singur.

Mă salt în şezut, goală şi înfăşurată în cearşaf. Chiar îmi face vânt? După ce am făcut sex şi i-am povestit despre familia mea, care e pe cale să se destrame? Incredibil.

Mă reped afară din pat, simţindu-mă ca o idioată pentru că am crezut, chiar şi pentru o clipă, că Luc ar putea fi altfel. Când o să mă învăţ minte? Îmi arunc hainele pe mine şi ies trântind uşa în urma mea.

Mă întorc la mine în cămăruţă şi aproape că simt aburi ieşindu-mi din urechi când deschid laptopul. Nu vreau să vărs lacrimi pentru un nesimţit, aşa că îmi canalizez toată furia spre următoarea postare de pe blog:

> Regula nr. 1: Evitaţi cu orice preţ relaţiile serioase, pentru că în final pot duce la căsătorie, iar căsătoriile sunt sortite eşecului. Peste jumătate din căsnicii sfârşesc cu divorţ şi dureri de cap. Chiar vreţi să

ajungeţi la cincizeci de ani şi să fiţi nevoite să vă refaceţi viaţa în timp ce soţul vostru face sex cu o tipă mai tânără şi mai frumoasă? Da, ştiu că par o misandră pesimistă, dar ce vă spun eu este purul adevăr, doamnelor.
De exemplu: Mă simt nevoită să subliniez din nou acest lucru după ce am aflat că părinţii mei divorţează şi că tata are o relaţie cu o altă femeie. E oare posibil să rămâi toată viaţa alături de aceeaşi persoană şi să nu-ţi doreşti niciodată să fii cu altcineva? Nici măcar nu pot da toată vina pe tata. Căsătoria presupune două părţi, dar părţile astea sunt oameni, iar oamenii se plictisesc uşor. Aşa că ce rost are să te implici din capul locului într-o asemenea instituţie defectuoasă?

Regula nr. 2: Bărbaţii sunt nişte fiinţe superficiale. Da, ştiu, v-am spus deja asta, dar acum ascultaţi-mă.
De exemplu: După ce s-a făcut nevăzut timp de o lună, Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat reapare, petrecem împreună o noapte minunată la Paris dansând, ne întoarcem acasă la el şi facem sex orgasmic, urmat de ciocolată şi vin în pat.
După care telefonul lui sună şi el se repede din pat să răspundă şi îmi spune să plec. Total inacceptabil şi nepoliticos. Spuneţi-mi, cine credeţi voi că l-ar fi putut suna la două dimineaţa? Nu maică-sa, vă asigur.
Nu vă spun să nu ieşiţi cu tipi superficiali (pentru că, hai să recunoaştem, toţi bărbaţii fac, la un moment dat, chestii ciudate). Vreau doar să vă atrag atenţia să nu vă ataşaţi emoţional de tipi dintr-ăştia. Sunt periculoşi şi, după cum v-am avertizat deja, prima prioritate e să aveţi grijă de inimile voastre.

Regula nr. 3: E bine ca, din când în când, să vă baricadaţi acasă şi să vă ascundeţi de restul lumii.

Uneori nu mai puteţi suporta încă o lovitură, iar în acest caz e mai bine să închideţi uşa, în speranţa că drama va dispărea atunci când veţi fi gata să ieşiţi din casă.

Stau cu degetul deasupra butonului *publish* şi-mi amintesc că mama îmi citeşte şi ea blogul. Nu vreau să îi alimentez şi mai mult furia, dar ştiu că deja ceea ce am scris nu mai contează. Au scos casa la vânzare. Mama îl părăseşte pe tata. Mica mea familie e oficial ca şi destrămată.

Postez textul, apoi mă loghez ca să-mi verific mailurile. Şi în capul listei din inbox dau peste un mesaj de la *Madame* Rousseau. Simt deja un nod în stomac înainte de a-l deschide.

Mademoiselle Summers,

Am vorbit cu profesorii şi am aflat că aţi lipsit de la cursuri. În plus, nu m-aţi contactat pentru a programa întâlnirea din decembrie. Programul meu e foarte încărcat, aşa că dacă vă doriţi într-adevăr să predaţi la o şcoală privată din Paris, vă sugerez să faceţi ceva mai mult efort. Faptul că fiul meu pare să vă aprecieze calităţile didactice nu înseamnă că v-aţi câştigat privilegiul de a lipsi de la ore şi de a vă purta ca o adolescentă iresponsabilă. Dacă veţi continua cu acest comportament, eu, una, nu vă voi recomanda niciunei şcoli la finele anului universitar şi îl voi sfătui totodată pe fiul meu să întrerupă lecţiile de engleză cu dumneavoastră.

Madame Rousseau

De ce Dumnezeu e tipa asta atât de nerezonabilă? Nu suntem decât la jumătatea lui noiembrie. Chiar trebuie să programez întâlnirea cu o lună întreagă înainte?

Îi trimit un mesaj în care o informez că am avut gripă contagioasă în formă severă. Măcar i-am spus lui Marc c-am fost bolnavă, aşa că dacă o să-l întrebe, el o să-mi confirme minciuna. Pe urmă o întreb dacă ne putem întâlni în a doua săptămână din decembrie, după ce îmi voi preda lucrările de sfârşit de semestru.

Nu mă aştept la nimic bun de la această întâlnire.

În clipa asta, sunt convinsă că *Madame* Rousseau nu are de gând să mă recomande pentru o catedră la o şcoală din Paris. Va trebui să mă dau de ceasul morţii la lucrările finale ca să-i pot dovedi că merit o asemenea favoare. Dar dacă, după terminarea studiilor, nu voi obţine postul de profesoară? La ce aş mai putea să mă întorc acasă? La o logodnă ruptă şi la nişte părinţi divorţaţi?

Trebuie neapărat să rămân la Paris şi să obţin postul. Şi dacă pentru asta va trebui să o impresionez pe hoaşca aia de franţuzoaică bătrână obsedată de punctualitate, atunci aşa o să fac.

CINCISPREZECE
vendredi, le 10 décembre

Un heterosexual care te duce
la un spectacol de balet e ca
o nestemată rară — dacă renunți la ea,
inevitabil vor urma regrete.

La începutul lui decembrie, după două săptămâni în care nu am răspuns telefoanelor, sms-urilor și bătăilor la ușă ale lui Luc și am stat încuiată în cameră ca să îmi scriu lucrarea de sfârșit de semestru, primesc un e-mail de un editor de la *Bella Magazine*, o revistă americană populară pentru femei.

Dragă Charlotte,

Prietena mea Lexi mi-a forwardat blogul tău și noi, cei de la Bella Magazine, credem că are potențial. Dacă ești interesată, am vrea să scrii un articol pentru numărul nostru din aprilie despre cele mai importante zece lecții pe care trebuie să și le însușească o femeie care dorește să se poarte ca un bărbat la Paris. Poți include anecdote personale, așa cum ai făcut în blog.

Eu, una, sunt foarte curioasă în legătură cu Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat, şi cred că cititoarele noastre vor şi ele să afle cum decurg lucrurile cu el.

Te rog să mă informezi dacă propunerea mea te interesează. Aştept cu nerăbdare veşti de la tine.

Beth Harding,
Editor, *Bella Magazine*

Nu-mi vine să cred. Cei de la *Bella Magazine* îmi cer *mie* să scriu un articol pentru ei? În felul acesta, ideile mele ar putea ajunge la mii şi mii de femei. Aş putea să salvez multe inimi frânte. E incredibil.

Apăs pe butonul *reply* fără să stau pe gânduri. O anunţ pe Beth Harding că sunt încântată să scriu un articol pentru ei şi că mă pun imediat pe treabă. Mă gândesc că ar fi bine să termin mai întâi cu lucrarea de sfârşit de semestru, dar nu mă pot abţine şi deschid un document nou şi încep să schiţez articolul. Am atâtea de împărtăşit. Cum aş putea condensa totul într-un singur articol?

După o săptămână şi jumătate de scris non-stop, cu pauze ocazionale pentru a face duş, a dormi şi a lua prânzul cu fetele, printez lucrarea de sfârşit de semestru. Încă n-am terminat articolul pentru revistă. Mă hotărăsc să ies şi să fac o plimbare. Am nevoie de aer proaspăt. Mă uit pe furiş pe hol, ca să mă asigur că Luc nu e acolo, apoi sprintez. În clipa când ascensorul

ajunge la etajul meu, aud o uşă trântindu-se pe coridor. Uşa ascensorului se deschide şi în aceeaşi clipă o voce bărbătească strigă: *„Attends*[1], Charlotte!"

La naiba. Când credeam c-am scăpat. Nu că n-aş vrea să-l văd pe Luc pentru că nu l-aş plăcea. E exact opusul. Mi-e teamă că dacă o să stau mai mult cu el şi o să facem mai mult sex fabulos, o să încep să ţin la el. Iar el o să continue să răspundă la telefoanele alea blestemate exact în mijlocul întâlnirii (când o să fim dezbrăcaţi) şi o să dispară apoi săptămâni în şir, lucru pe care nu sunt dispusă să-l accept.

Luc mă prinde din urmă şi se apleacă pentru a mă săruta pe obraji.

— Am încercat să dau de tine, zice când intrăm în lift. Dar n-am reuşit. Eşti bine?

— Da. Scuze, am muncit pentru lucrarea de sfârşit de semestru. Am fost foarte ocupată.

— Vreau să-mi cer scuze pentru data trecută. Pentru că ţi-am spus să pleci când a sunat telefonul. Am fost nepoliticos. Vreau să-ţi explic...

— Luc, pe bune, e treaba ta ce faci în timpul liber, îi retez eu vorba. N-ai de ce să-mi dai explicaţii. De fapt, nici nu vreau să ştiu nimic. Am propriile probleme.

— Oh. OK, zice el şi-şi coboară ochii. Bine, dar uite, vreau să-ţi dau ceva.

---

[1] Aşteaptă (în lb. fr. în original).

Abia atunci observ plicul pe care îl ține în mână — are numele meu imprimat în partea de sus. Mi-l întinde când ieșim din lift.

— Deschide-l, mă îndeamnă. E cadoul tău de Crăciun.

Cu toate treburile din ultima vreme, lucrarea de la facultate și articolul, am uitat practic că până la Crăciun mai e doar o săptămână și ceva. Îmi strecor degetul prin fanta plicului și scot dinăuntru două bilete la Ballet de l'Opéra la Palais Garnier. Rămân mută. De ce mi-ar face Luc o asemenea surpriză?

— De unde ai știut că-mi place baletul?

— Am văzut la tine în cameră o poză cu tine și o prietenă la balet, când erați mici, și în plus ăsta e unul din lucrurile cele mai frumoase pe care le poți vedea la Paris și am vrut să fac ceva drăguț pentru tine. Deci, ce zici, vrei să mergi?

Nu-mi vine să cred că Luc a observat fotografia. Eram cu Katie în micuțele noastre tutuuri roz, la primul nostru recital de balet din clasa a doua. Dintre toate pozele cu noi două, e de departe preferata mea. O aveam agățată în garsoniera din DC pe vremea când ieșeam cu Jeff și el nu m-a întrebat niciodată nimic despre ea.

Mica voce dinăuntrul meu îmi șoptește să refuz. Să accept ar deschide ușa către o relație, către dramă, către o inimă sfâșiată.

Dar gestul lui e atât de frumos, de emoţionant, încât nu am niciun chef să ascult afurisita aia de voce. Îi zâmbesc lui Luc.

— Sigur că o să merg cu tine. Şi chiar ai de gând să rămâi cu mine şi să urmăreşti tot spectacolul?

— *Bien sûr*[1], îmi place foarte mult baletul. Iar Opéra Garnier e sala cea mai bună din Paris.

Uau, francezii ăştia sunt al naibii de cultivaţi. N-aş fi reuşit să îl conving pe Jeff să vină cu mine la un spectacol de balet nici dacă i-aş fi promis un milion de dolari şi sex oral în fiecare noapte pentru tot restul vieţii.

A doua întâlnire cu *Madame* Rousseau e programată pentru vineri dimineaţă la ora opt. Mi-am pus ceasul deşteptător să sune la cinci a.m. şi am verificat înainte că nu e anunţată nicio *grève* în această zi. Am muncit din greu la lucrare şi n-am de gând să las nişte muncitori nemulţumiţi din transporturi să strice totul.

La şapte jumătate fix stau pe băncuţa din faţa biroului lui *Madame* Rousseau şi încerc să nu adorm. Probabil că la un moment dat am aţipit totuşi, căci tresar la auzul bocănitului tocurilor ei mici şi negre pe culoar. Mă îndrept de spate şi îi arunc cea mai bună imitaţie de zâmbet autentic de care sunt capabilă.

— Văd că vă simţiţi ca acasă aici, *Mademoiselle* Summers, mă ia ea la rost.

[1] Sigur că da (în lb. fr. în original).

Zâmbetul îmi piere de pe buze. Chiar e interzis să închizi ochii pentru o clipă? Iisuse!

Deschide uşa şi de data asta îmi face semn să intru, în loc să mi-o trântească în nas. Se cheamă că am înregistrat un mic progres.

Îi întind vraful de hârtii.

— Ei bine, sper că *asta* nu se va dovedi o pierdere de vreme, zice cu un glas rece în timp ce frunzăreşte lucrarea.

Femeia asta mă calcă pur şi simplu pe nervi. Mă forţez să rămân calmă şi o las să continue.

— Profesorii dumneavoastră m-au informat că aţi revenit la cursuri. Bănuiesc că aţi scăpat de *gripa contagioasă în formă severă*, adaugă ea pe un ton sarcastic.

— Da, mă simt mult mai bine, mulţumesc.

— Acum, în legătură cu fiul meu.

O, Doamne. Chiar nu vreau să discut despre Marc.

— Da, *Madame* Rousseau?

— După cum ştiţi, el m-a informat că sunteţi *profesoara lui de engleză*.

Colţurile gurii i se răsucesc în jos în timp ce se încruntă, de parcă nimic n-ar fi mai rău pe lume decât ca fiul *ei* să se fi pricopsit cu *mine*, o americancă imatură, drept profesoară.

— Dispuneţi cumva de acreditări oficiale în calitate de profesoară de engleză, *Mademoiselle* Summers?

— Ca vorbitoare nativă de engleză şi ca profesoară de franceză de peste trei ani, sunt, evident, familiarizată cu...

— Deci nu posedaţi acreditări oficiale?

— Ăăă..., nu, nu o acredi...

— Vă sfătuiesc să vă abţineţi de la bâiguieli în prezenţa mea, *Mademoiselle* Summers. Atunci spuneţi-mi, *fişa postului* de profesoară include cumva şi ieşirea cu elevul la un bar şi prezentarea lui unor amici beţi?

Dumnezeule, oare Marc chiar îi povesteşte *totul* maică-sii?

— Nu, dar...

— Aveţi grijă, bâiguiţi, *Mademoiselle* Summers! strigă ea dintr-odată.

Tresar în scaun. Îmi vine să o iau la goană. În clipa asta.

— Fiul meu mi-a spus că i-aţi făcut cunoştinţă cu o prietenă de-a dumneavoastră pe nume Fiona.

— Da, i-am prezentat-o la ultima noastră lecţie.

— Lecţie pe care aţi ţinut-o într-un *bar*.

Mă sfredeleşte, provocatoare, din priviri.

Îmi ţin gura închisă.

— Tipa aceasta, Fiona, unde a studiat?

— A făcut colegiul la Londra şi e o fată minunată.

— Nu v-am întrebat ce fel de persoană este, *Mademoiselle* Summers. Ceea ce vreau să aflu este dacă e inteligentă.

— Da, e foarte deş...

Faţa lui *Madame* Rousseau a devenit acum roşie ca focul.

— Pentru că dacă vă închipuiţi cumva că puteţi să îl prezentaţi pe fiul *meu*, care va fi *doctor*, unei fete oarecare, atunci vă înşelaţi amarnic, *Mademoiselle* Summers. Din felul în care mi-a vorbit despre *Fiona* asta, am dedus că e interesat de... hm, o *relaţie* cu ea, ca să spun aşa, şi nu accept ca fiul meu să se căsătorească cu o englezoaică neinteligentă!

Cine a pomenit de căsătorie? În primul rând, habar n-am avut că Marc e interesat de Fiona. Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, în noaptea aceea, la bar, păreau că dansează cam foarte aproape. Şi nu s-au dezlipit deloc unul de celălalt.

— Vă asigur, *Madame* Rousseau, că Fiona e foarte inteligentă.

— Venind din partea dumneavoastră, recomandarea asta nu înseamnă mare lucru.

Mă forţez să rămân ţintuită pe scaun. Îmi vine s-o pocnesc peste faţă şi să ies trântind uşa în urma mea.

— Foarte bine, zice, aruncându-mi lucrarea într-o cutie mare de pe biroul ei, de parcă n-ar fi altceva decât gunoi. Cum fiul meu e major, din nefericire nu-l pot obliga să-şi caute un alt profesor, dar fiţi convinsă că nu mă voi abţine să îi comunic opinia mea în privinţa alegerii viitoarei sale perechi.

Viitoare pereche? Ce Dumnezeu, au dansat şi ei o dată într-un bar. Nu mi-o pot închipui însă pe *Madame*

Rousseau punând piciorul într-un bar. *Distracția* e probabil un cuvânt interzis la ea acasă.

— Vă voi contacta după sărbători ca să vă comunic dacă vă voi da sau nu recomandarea. Între timp, vă rog să vă abțineți să mai adormiți în fața birourilor profesorilor. Nu contează că ați ajuns devreme de data asta, atâta timp cât v-am găsit dormind buștean, *Mademoiselle* Summers.

Se scoală și mă conduce spre ușă, fără să-mi dea răgaz să mai zic ceva.

O urăsc pe individa asta.

După ce îi povestesc Fionei la telefon despre întâlnirea nu tocmai plăcută cu *Madame* Rousseau și mi se confirmă că amica mea e interesată, într-adevăr, de Marc, încep să mă pregătesc pentru seara pe care o voi petrece în oraș cu Luc. Am așteptat-o cu nerăbdare toată ziua.

Apare la ușa mea îmbrăcat într-o cămașă cu guler apretată, de culoarea sangriei, pantaloni negri și un pardesiu clasic asortat. Arată incredibil. Eu port o rochie mini roșie frumoasă, decoltată adânc în spate... și în față. Mi-am permis să mă răsfăț cu ea la o zi după ce Luc m-a invitat la spectacolul de balet. Am văzut-o în vitrina unui magazin de pe Rue de Passy și, în ciuda restricțiilor mele bugetare și a faptului că poate nu e tocmai potrivită pentru o seară rece de iarnă, nu am putut rezista tentației.

De cum mă vede, Luc face ochii mari.

— Charlotte, eşti superbă.

Obrajii mi se aprind şi stomacul îmi tresare de emoţie în timp ce mă întind pentru a-i oferi obligatoriile *bisous*. Luc îmi ignoră obrajii şi mă sărută pe buze. Mă cufund în îmbrăţişarea lui caldă, dulce, conştientă că ceea ce fac e periculos. Dar în timp ce el îşi trece buzele peste ale mele, îmi spun că îmi urmez propriile reguli — îl las pe un tip să plătească pentru o seară plăcută în oraş. Nimic mai mult. O seară plăcută, inocentă la Paris. După ce ne desprindem unul de altul, cu răsuflarea tăiată, Luc mă ajută să-mi pun haina şi pornim spre teatru.

Ieşim din staţia de metrou Opéra şi emoţia care pluteşte în aer este palpabilă. Cupluri îmbrăcate în haine elegante se grăbesc să traverseze strada aglomerată către sala de operă grandioasă, veche, cu coloane şi sculpturi aurite, care domină peisajul ca un castel ce îşi străjuieşte regatul. În stânga sa se află celebra Café de la Paix, cu tende de un verde intens şi firma aurie iluminată de felinarele care mărginesc trotuarele arhipline.

Pulsul mi se accelerează când Luc mă ia de mână şi mă conduce sus pe scări către sală. E pentru prima oară când intru în teatru şi rămân fără grai. O mare nesfârşită de scaune roşu-închis se întinde în faţa noastră, în timp ce rânduri de balcoane aurii urcă până spre tavan. Ne aşezăm şi îmi fixez imediat privirea pe

imensul candelabru de deasupra capetelor şi pe nuanţele de albastru, galben, verde şi roşu care se învolburează în jurul său, formând un tablou modern unic pe fundalul maiestuos.

Luminile se sting şi cortina din catifea roşie se ridică. Luc se întoarce spre mine, mă ia de mână şi îmi face cu ochiul. Copleşită de căldura lui, îi răspund cu un zâmbet.

Pe la jumătatea spectacolului, mă uit pe furiş la Luc şi îi admir faţa plăcută şi dulce. Simt iarăşi fluturi în stomac şi mă întreb dacă se mai vede cu fata cu care l-am auzit vorbind la telefon. Mă mai întreb cine îl sună la orice oră din noapte şi de ce *trebuie* musai să răspundă? Şi mai ales de ce nu acceptă să fie nimeni de faţă atunci când răspunde apelurilor.

În teatrul acesta minunat şi atât de confortabil, cu sunetul poantelor balerinilor alunecând pe scenă şi cu atingerea caldă a degetelor lui Luc, care mă ţine de mână, nu îmi doresc decât să uit de toţi şi de toate, să-mi las capul pe umărul lui şi să rămân aşa pentru o vreme.

Mai târziu, după ce cortina a fost coborâtă şi noi ne întoarcem la cămin, Luc mă ia strâns pe după umeri şi mă întreabă:

— Te duci acasă de sărbători, nu-i aşa?

— Nu, de fapt o să rămân la Paris, îi răspund, tremurând în aerul rece al nopţii.

— Cum? Nu te duci să-ţi vizitezi familia?

— Nu, nu mă simt în stare să mă confrunt cu toată nebunia de acasă. În plus, părinții mei nici măcar nu vor fi în același stat. Așa că m-am hotărât să rămân aici.

— Dacă n-ai alte planuri de vacanță, poți să vii cu mine acasă de Crăciun. E cineva... ăăă... sunt niște oameni pe care aș vrea să îi cunoști.

Deschid gura și cuvântul „da" îmi atârnă atât de greu pe vârful limbii, încât aproape că-i simt gustul. Îmi place de Luc... îmi place mult. Și vreau să pot avea încredere în el. Dar în ciuda serii încântătoare pe care am petrecut-o împreună, știu din proprie experiență că viața nu e un basm, așa cum tocmai am văzut pe scena de la Opéra Garnier. Imaginile cu profilul on-line al lui Jeff care au rămas adânc întipărite în mintea mea sunt o dovadă clară în această privință.

În afară de asta, Luc are ceva... pe cineva de ascuns.

Sunt pe cale să-mi încalc propria regulă de a nu purta discuții serioase, dar trebuie să aflu niște răspunsuri.

— Foarte drăguț din partea ta să mă inviți, dar mai întâi trebuie să te întreb ceva. Ai cumva o iubită... sau ești încă îndrăgostit de fosta soție?

— Nu, sigur că nu. Fosta mea soție e... ei bine, nu e cea mai amabilă persoană de pe lume. Și nu, nu am nicio iubită. Dar tu? Tu ai vreun iubit? Poate tipul cu care te-am văzut acum câteva luni?

— Nu, nu am pe nimeni. Ăla a fost doar cineva cu care m-am întâlnit o singură dată. Dar e vorba de toate telefoanele alea ale tale. Ce se întâmplă, Luc? Eu ţi-am povestit despre ruperea logodnei, despre divorţul părinţilor. Tu ce îmi ascunzi?

Luc trage adânc aer în piept şi-şi fereşte câteva clipe privirea.

— E complicat, Charlotte. Ştiu, e greu de înţeles, dar deocamdată nu pot să-ţi spun. Îmi pare rău.

— Dacă nu-mi poţi explica ce se întâmplă, nu înţeleg de ce m-ai invitat să petrec Crăciunul cu familia ta.

— Te-am invitat să petreci Crăciunul cu ai mei pentru că te plac, Charlotte. Îmi place să fiu cu tine. Mă faci să mă simt fericit. Şi-ţi jur, nu există nicio altă femeie în viaţa mea.

Fac un pas spre el. Simt că sunt pe cale să mă îndrăgostesc şi mai tare de Luc... şi tocmai de aceea n-ar trebui să îi accept invitaţia.

N-aş suporta să sufăr din nou.

— Luc, şi mie îmi place să fiu cu tine. Dar acum nu sunt pregătită pentru o relaţie, mai ales pentru una în care nu putem fi complet sinceri unul cu celălalt. Îmi pare rău, dar va trebui să te refuz.

Luc îşi retrage braţul de pe umărul meu şi colţurile gurii îi cad când se încruntă. Şi deşi ştiu că n-ar trebui să mă simt vinovată pentru că l-am respins, continui să bolborosesc pentru a îndulci puţin pilula.

— În plus, i-am promis deja lui Lexi că o să petrec Crăciunul cu ea şi fratele ei. Părinţii lor sunt plecaţi într-o călătorie, aşa că fratele ei vine încoace de sărbători şi m-au invitat de Crăciun la ei.

Ceea ce-i spun acum lui Luc e numai în parte adevărat. Lexi mi-a zis că vrea să mă prezinte fratelui ei, Brad, care urmează să vină la Paris de sărbători, dar nu m-a invitat de fapt la masa de Crăciun. Presupun însă că o s-o facă şi, oricum, chiar dacă nu mă invită, nu pot accepta propunerea lui Luc.

Luc nu mai spune o vorbă în timp ce urcăm în lift.

Ajungem în faţa uşii mele şi mă întorc spre el.

— Îţi mulţumesc mult pentru seara asta. Baletul a fost splendid. Şi... şi îmi pare rău dacă ţi-am rănit sentimentele.

Luc se holbează la mine şi nu încearcă să-şi ascundă durerea din ochii mari căprui.

— E-n regulă. Înţeleg. Cum aş putea să mă aştept să vrei să vii cu mine atâta timp cât nu-ţi pot spune totul despre mine? Am sperat însă că o să ai încredere în mine. Acum ştiu, a fost o prostie din partea mea. Mă bucur că ţi-a plăcut baletul şi sper să ai un Crăciun fericit.

Nu mă sărută de rămas-bun, ci se răsuceşte pe călcâie şi dispare în camera lui.

Mă las să cad pe pat şi mă întreb dacă am luat decizia corectă. Dacă nu ar fi trebuit să spun „da". Am inima zdrobită, dar în sinea mea ştiu că nu sunt

pregătită să cunosc familia lui Luc. Deocamdată nu suntem propriu-zis împreună şi Luc îmi ascunde în continuare o mulţime de lucruri. Mi-a spus că nu există nicio altă femeie în viaţa lui, dar cum aş putea să fiu sigură? I-am acordat şansa de a-mi explica ce e cu telefoanele alea misterioase, dar el a refuzat-o. Trebuie să-mi urmez propriile sfaturi. Aşa că în loc să deplâng situaţia, mă loghez la blog, citesc ultimele postări şi toate comentariile încurajatoare pe care le-am primit, după care mă apuc să lucrez la schiţa articolului pentru *Bella Magazine*. Mii de femei vor citi articolul meu peste câteva luni, aşa că trebuie să mă menţin fermă pe poziţie. Nu pot ceda presiunii, nu pot să mă arunc cu capul înainte într-o relaţie doar pentru că un tip mă place şi vrea să fie cu mine. Cum pot să ştiu dacă nu se va dovedi într-un final că e exact ca Jeff?

ŞAISPREZECE
vendredi, le 24 décembre

Nici cele mai strălucitoare lumini
din Paris nu-ţi pot umple golul din
inimă dacă petreci Crăciunul singură.

Din fericire, Lexi m-a invitat până la urmă să petrec Crăciunul cu ea şi cu fratele ei. Ceea ce nu mi-a spus însă până în Ajunul Crăciunului este că nu ne vom întâlni în micul ei apartament elegant de pe Champs-Élysées. Părinţii ei au rezervat un apartament cu două camere la un hotel, drept cadou special pentru copiii lor privilegiaţi.

Iau metroul până la staţia Franklin D. Roosevelt de pe Champs-Élysées şi ţopăi în sus pe scări pe lângă hoardele de turişti, cu toţii înfofoliţi cu căciuli şi mănuşi şi cu aparate de fotografiat gigantice atârnându-le de gât.

De cum ajung în vârful scărilor şi dau cu ochii de tărâmul iernatic magic de pe bulevardul împodobit de Crăciun, regret că nu mi-am luat şi eu aparatul de fotografiat. Lumini albe sclipitoare încercuiesc şirul

nesfârşit de copaci aliniaţi de-a lungul trotuarelor ce duc spre maiestuosul Arc de Triomphe. Aroma îmbietoare de *chocolat chaud*[1] se ridică în valuri, plutind peste turiştii şi parizienii ce ies, umăr la umăr, din magazinele Luis Vuitton şi Sephora târând după ei sacoşe încărcate, în încercarea de a tăia de pe liste ultimele cadouri de Crăciun.

Cotesc la stânga pe Avenue Montaigne şi-mi încălzesc mâinile vârându-le în buzunarele hainei în timp ce trec pe lângă vitrinele frumos decorate de la Dolce & Gabbana, Chanel şi Christian Dior. Măresc pasul când o rafală de aer rece mă biciuieşte şi-mi face să fluture părul lung peste nasul roz. Văd tendele roşii de la Plaza Athénée Hotel şi îi zâmbesc portarului care-mi deschide uşa şi mă invită în holul de recepţie.

Mai devreme, înainte de a pleca de acasă, am trăit o stare de panică şi deprimare cu gândul la Luc şi la faptul că o să petrec Crăciunul într-un hotel oarecare, alături de nişte oameni pe care nu-i cunosc foarte bine. O perspectivă foarte îndepărtată de Crăciunurile tihnite în familie din Ohio.

Dar în timp ce mă holbez la candelabrele sclipitoare din cristal, la florile proaspete ce înconjoară coloanele înalte de culoare crem şi la podeaua din marmură mozaicată, îmi dau seama că acesta nu este un hotel oarecare. Un val de emoţie mă străbate când urc cu liftul

[1] Ciocolată caldă (în lb. fr. în original).

spre apartamentul lui Lexi. Poate că ideea de a-l refuza pe Luc n-a fost, până la urmă, chiar atât de rea.

— Era și timpul, scumpo. Începusem să mă plictisesc de una singură în tot palatul ăsta, zice Lexi înainte de a-mi da un *bisou* și a-mi face loc să intru.

— E superb!

Radiez în timp ce îmi așez poșeta pe covorul alb gros și mă îndrept spre ferestrele înalte din podea până în tavan, de unde se deschide o vedere uimitoare către sclipitorul Turn Eiffel.

Mă întorc spre Lexi, care stă acum întinsă pe una din canapelele din catifea gri, cu un pahar de șampanie în mână și arătând la fel de calmă și stăpână pe sine ca întotdeauna. De parcă ar fi absolut normal să petreacă aici Crăciunul, într-un apartament dintr-un hotel de lux care costă probabil mai mult decât chiria pe un an întreg a micului apartament în care locuiește.

— Ăsta e cadoul tipic din partea alor tăi? o întreb în timp ce mă uit în jur la draperiile groase argintii, la lampadarele roz pastel și la trandafirii albi proaspeți împrăștiați prin toată camera.

În încăperea alăturată zăresc cu surprindere un pian mare așezat sub un candelabru de cristal, ale cărui reflexii strălucesc în oglinda cu rame aurite.

— Păi tot anul ăsta au călătorit, așa că n-au avut cum să fie de Crăciun cu noi. Fac înconjurul lumii, ca de obicei, așa că i-au trimis pe Brad și pe amicul lui Dylan să ne țină companie.

— Uau... atunci, mersi de invitaţie.

Rămân mută. Deci Lexi e dintre familiile *acelea*. Familiile care îşi pot permite să călătorească în jurul lumii *şi* să închirieze pentru copiii lor apartamente în hoteluri de lux, cu vedere spre Turnul Eiffel. Nu prea reuşesc să-mi imaginez cum ar fi să trăieşti aşa. Dar măcar pot să pretind pentru o noapte că asta-i viaţa mea.

— Nicio problemă. Mă bucur c-ai venit. Deci, cum a fost spectacolul de balet? Mi se pare mie sau lucrurile au devenit mai serioase cu Luc? mă trage ea de limbă în timp ce-mi toarnă un pahar de şampanie Bollinger.

— Baletul a fost fantastic... dar pe urmă... m-a invitat să petrec Crăciunul cu familia lui.

Mă aşez pe canapea lângă Lexi şi mă cufund în pernele roz comode, sorbind din şampanie.

— Nu se poate! face Lexi ochii mari, oripilată.

— Mda, ştiu. Aşa că l-am întrebat de telefoanele alea misterioase pe care le tot primeşte şi dacă se vede cu o altă femeie. A refuzat să-mi dea explicaţii despre telefoane, pretinzând că e o chestie *complicată*, dar a jurat că nu se vede cu nimeni altcineva. Dar spune-mi, cum aş putea avea încredere în el?

— Vezi, tocmai asta e. N-ai cum. În limbajul bărbaţilor, *complicat* înseamnă „mă regulez cu o altă tipă". Fată, ascultă-mă, nu trebuie să te legi de individul ăsta şi de familia lui atâta timp cât nu ştii ce se petrece în spatele scenei.

— Deci crezi că am făcut alegerea corectă?

Lexi ridică din sprâncene, apoi gesticulează spre ambianța luxoasă din jur.

— Tu... ce părere ai? Nu numai că vei petrece Crăciunul cu *mine*, ceea ce este în mod clar mult mai plăcut decât să stai cu familia nu știu cărui tip, dar ai absolută dreptate în privința lui Luc. N-ai de ce să schimbi nimic. În clipa asta te afli în situația perfectă. Te distrezi de milioane, dar fără a fi implicată într-o relație, cu toate necazurile care decurg din asta. Așa că de ce ai vrea să duci lucrurile la nivelul următor? Doar știm cum s-ar sfârși.

— Ai dreptate. Nu trebuie să mă las jucată pe degete. Dar spune-mi, Benoît înțelege că voi doi nu aveți o relație — că doar vă distrați împreună?

— Nu tocmai, zice Lexi și ia o ultimă înghițitură de șampanie. Vrea mai mult. Numai că eu nu i-am promis niciodată nimic, așa încât din punctul meu de vedere n-am nicio obligație față de el. Ieșim împreună, facem sex, ne distrăm, dar nu e iubitul meu. Nu îl prezint drept iubitul meu și nici nu am de gând s-o fac. Dacă nu-i convine, n-are decât, o să-mi văd de ale mele. Are balta pește și sunt mulți tipi dornici să accepte astfel de aranjamente. E exact cum scrii tu pe blog — să te comporți ca un bărbat și să te distrezi de minune.

Și eu am sperat să pot ține asemenea „aranjamente" fără a răni pe careva..., dar din felul în care Luc m-a privit seara trecută știu că e deja prea târziu. L-am făcut să sufere.

Îmi termin paharul şi chiar atunci se aude un ciocănit în uşă.

— Am remediul perfect pentru tine, zice Lex, traversând camera. De cum o să-l vezi pe fratele meu, n-o să-ţi mai pese de Luc.

Deschide uşa şi în prag apar doi tipi incredibil de arătoşi. Crăciunul ăsta se anunţă, la urma urmei, nu tocmai un eşec.

Brad, care, aflu acum, e fratele vitreg al lui Lexi (părinţii lor s-au căsătorit de foarte tineri, aşa că ea preferă să-l prezinte drept fratele ei, fără alte explicaţii), e un tip zvelt de un metru nouăzeci şi cinci, cu păr negru ca tăciunele tuns scurt, ochi la fel de negri şi muşchi exact acolo unde ar trebui să fie. Unul din acei bărbaţi care, fără urmă de îndoială, lasă în urma lor, oriunde s-ar duce, un şir de femei care se holbează la ei salivând cu gurile căscate. Dylan, amicul lui, are în jur de un metru optzeci şi cinci, un păr blond nisipiu rebel, ochi verzi şi dinţi albi ca perlele. Când o îmbrăţişează pe Lexi, o strânge câteva secunde în plus, fapt care mă face să bănuiesc că ceva a fost între ei în trecut. Şi că dacă nu au făcut încă sex, o vor face cu siguranţă în noaptea asta.

— Charlotte, el e fratele meu Brad şi el e prietenul lui, Dylan, zice Lexi şi se îndreaptă către bar ca să le toarne câte un pahar de vin, în timp ce bărbaţii se apleacă şi-mi plantează pe obraji *bisous*.

Sunt amândoi americani, aşa că mă impresionează faptul că au ales sărutările în locul strângerii de mână

tipic americane, mult mai formală. Cât de drăguț din partea lor că înțeleg specificitatea culturală.

Ne relaxăm toți patru în livingul elegant, admirând superbul Turn Eiffel și aprovizionându-ne încontinuu din cantitatea absolut îndestulătoare de vin și șampanie. Mă simt un pic zăpăcită și amețită după atâta alcool scump care mi se învârtește în stomacul gol, așa că sunt ușurată când aud o altă bătaie la ușă. De data asta e room-service-ul, cu cina noastră de Ajun de Crăciun.

În timp ce doi francezi politicoși, îmbrăcați în uniforme impecabile negru cu roșu, așază tăvile de argint pe masa împodobită cu lumânări, încerc să îmi maschez emoția copilărească în fața lui Lexi, Brad și Dylan, care se comportă de parcă ăsta n-ar fi decât un Crăciun ca oricare altul.

Cina e minunată. La aperitiv servim câte un castron de *soupe à l'oignon* cu un strat de vreo doi centimetri și jumătate de brânză Gruyère topită și cleioasă turnat deasupra supei fierbinți, peste pâine. Mai apoi mă înfrupt dintr-o *salade niçoise* din ton, roșii suculente, castraveți crocanți și niște ouă mici pe care nu le recunosc, dar din care gust doar așa, de amorul artei. La final, ciugulesc dintr-un piept de pui zemos cu garnitură untoasă de *carottes fondantes*[1].

La desert ne desfătăm cu șapte sortimente de brânză, de la *Camembert*-ul ușor și cremos la *Roquefort*-ul

[1] Morcovi înăbușiți la cuptor (în lb. fr. în original).

cu miros pătrunzător. Şi, când cred că nu mai încape nimic în mine, Lexi ridică un capac şi dă la iveală un tort cu praline de ciocolată.

Brad îşi trage scaunul mai aproape şi îmi zâmbeşte şiret în clipa când îşi înfige furculiţa în glazura de ciocolată şi mi-o întinde ca să muşc din ea.

— Îţi place ciocolata? mă întreabă.

Dau din cap în semn de încuviinţare şi deschid gura ca să las ciocolata groasă, dulce să mi se topească pe limbă.

Mă hrăneşte cu încă o bucată de tort pe care o fac să alunece pe gât sorbind din şampanie. Îi zâmbesc la rândul meu.

— Nu vreau să-ţi mănânc toată felia de tort, îi spun.

— Nicio problemă, îmi răspunde el. Nu prea mă dau în vânt după ciocolată. E prea grea pentru mine.

O imagine cu Luc dezbrăcat în pat, oferindu-mi pătrăţele de ciocolată, îmi trece ca un fulger prin minte.

— Poftim, zice Brad, ademenindu-mă să revin cu picioarele pe pământ cu o altă îmbucătură de tort.

Dintr-odată, nu mai am chef de ciocolată.

Flutur din mână, respingând oferta.

— Mersi, dar e de ajuns. Cred că ai dreptate. E prea grea.

Brad mă conduce spre living, unde văd că Lexi s-a cuibărit într-un colţ cu Dylan, cu picioarele în poala lui. Se privesc în ochi, plini de pasiune.

Brad şi cu mine ne aşezăm comod pe canapea, cu braţul lui aruncat neglijent prin spatele umerilor mei.

— De cât timp eşti la Paris? mă întreabă, sfredelindu-mă cu ochii lui negri pătrunzători.

— De vreo patru luni. Am renunţat pentru moment la serviciu ca să urmez nişte cursuri la Sorbona.

— O, deci eşti dintre fetele alea deştepte, nu? îmi face el cu ochiul şi se trage mai aproape.

Râd şi mă înroşesc pe gât şi obraji. Mă întreb dacă ar fi ciudat să fac sex cu Brad, luând în considerare micul amănunt că este fratele vitreg al lui Lexi *şi* că Lexi se întâmplă să stea în acelaşi apartament de hotel.

Dar ştiu că e mai mult de atât. Că oricât de minunată ar fi să se dovedească noaptea asta, şi oricât de încântător şi sexy ar fi bărbatul care stă acum lângă mine, nu-mi pot alunga cu niciun chip gândul care mi se tot furişează în minte.

Că aş vrea ca Luc să fi fost cel care mi-a oferit ciocolata.

Mi-e dor de el.

— Dar tu? îl întreb pe Brad, în încercarea de a mă scutura de amintirea dulce a lui Luc. Lexi nu mi-a spus nimic despre tine. Nu ştiu unde locuieşti şi cu ce te ocupi.

— În momentul ăsta trăiesc la Roma, dar mă gândesc serios să mă mut aici. Călătoresc mult prin Franţa cu serviciul, aşa c-aş prefera să locuiesc la Paris... Dar

hai mai bine să nu mai discutăm despre muncă. Să-ţi aduc un pahar de vin.

Nu-mi spune cu ce se ocupă, dar am impresia că face mulţi bani. Sau poate că „munca" lui constă în a călători şi a cunoaşte femei. Cine ştie?

Se întoarce cu două pahare de Porto, mă ia de mână şi mă conduce spre dormitorul principal.

Îl urmez, uitându-mă la umerii lui laţi, şi îi simt mâna înfăşurată peste a mea. Stomacul mi se revoltă dintr-odată. Ceva nu e în regulă.

Arunc o privire peste umăr către Lexi şi Dylan, sperând ca Lexi să-mi sesizeze ezitarea şi să mă oprească să fac ceea ce ştiu că voi face de cum vom ajunge în dormitor..., însă nici urmă de ei. Probabil că au dispărut în celălalt dormitor.

Brad îmi face semn să mă aşez cu el pe patul matrimonial.

— Noroc, zice el cu un rânjet jucăuş în timp ce ciocnim paharele.

Sorb două înghiţituri mari din vinul desert, sperând să mă relaxeze şi să mă ajute să îmi alung din minte ideea enervantă că am făcut o greşeală refuzând invitaţia lui Luc.

Brad întinde braţul şi-mi ia paharul din mână, îl aşază încet pe noptieră şi mă conduce spre fereastră. Străzile par reci şi pustii acum, când ultimii cumpărători s-au întors la casele lor ca să-şi petreacă seara în

familie. Turnul Eiffel se înalță singur, undeva în depărtare, iluminând cerul înghețat.

În timp ce corpul cald al lui Brad se lipește de spinarea mea și el își înfășoară brațele musculoase în jurul taliei mele, expresia rănită de pe fața lui Luc din seara spectacolului de balet îmi revine în minte. Vina mă cuprinde la gândul c-aș fi putut în clipa asta să fiu cu el și cu familia lui, bând ciocolată caldă.

Brad își dă probabil seama că sunt cu mintea în altă parte, pentru că mă prinde de șolduri și mă răsucește spre el, apoi își apasă buzele peste gura mea, în timp ce mâinile lui puternice îmi explorează corpul. Îmi alung imaginea lui Luc din minte. Niciun regret nu poate schimba trecutul. Urmează să-mi petrec noaptea cu un bărbat atrăgător și sexy, într-una din cele mai frumoase și luxoase camere de hotel din Paris. Pentru Charlotte cea de pe blog, asta este *exact* modalitatea potrivită de a-și reafirma decizia de a evita orice implicare emoțională. Dacă aș fi fost într-o relație cu Luc, n-aș fi avut parte de o asemenea experiență. Iar Charlotte cea de pe blog ar considera că ar fi mai mare păcatul să rateze așa ceva.

Așa că, deși în seara asta instinctele mele se află în contradicție cu blogul, renunț la orice dubii și-l las pe Brad să mă posede.

După ce-mi trage peste cap rochița neagră subțire și-și scoate cămașa, mă sărută din cap până în picioare. Îmi scoate apoi și sutienul negru și chiloțeii de dantelă,

mă ia în braţe şi mă întinde pe pat, îngropându-mă sub corpul lui bronzat şi bine-făcut.

Mâinile lui rătăcesc peste pielea mea, dar mă simt complet deconectată de mine însămi, ca şi cum o altă fată — o fată pe care nu o mai recunosc — ar fi acum întinsă în pat sub el, făcând toate acele mişcări ce trebuie făcute.

Brad se apleacă, ia din buzunarul blugilor un prezervativ şi alte două cad pe podea. E clar că nu şi-a propus să-şi piardă toată noaptea oferindu-mi ciocolată şi alte cadouri.

Îşi trage pe el prezervativul numărul unu şi-şi saltă trupul musculos deasupra mea, apoi se împinge în mine cu forţa unui cal de rasă Clydesdale. După câteva mişcări, încerc să mă adaptez la senzaţia lui în mine şi să intru în ritm. Îmi recapitulez în cap lecţiile pe care le-am scris pe blog. De fiecare dată când zâmbetul încântător al lui Luc mi se strecoară în minte, îl alung. Încerc să mă concentrez asupra lui Brad, asupra parfumului său care ameninţă să mă învăluie cu totul în timp ce continuă să se împingă tot mai adânc în mine. Asupra ochilor lui fierbinţi aţintiţi asupra mea în timp ce-şi satisface plăcerea.

Dar nu, oricât de mult încerc să savurez atingerea mâinilor lui, nu reuşesc. Totul mi se pare aiurea.

— Charlotte, eşti aşa de sexy, îmi şopteşte el la ureche.

Şi nu la mult timp după ce a început, geme şi se prăbuşeşte peste mine.

După câteva clipe, când îşi recapătă răsuflarea, se rostogoleşte de pe mine şi închide ochii. Îmi ţin respiraţia, în speranţa că va adormi. Şi — ce să vezi? — după vreo două minute începe să sforăie.

Ies din cameră în vârfurile picioarelor şi intru în baie. Aprind lumina şi mă aplec peste chiuveta din porţelan ca să mă spăl pe faţă şi mă zăresc în oglindă. Chipul reflectat în ea nu este cel al femeii sexy şi încrezătoare în sine pe care l-a văzut mai devreme Brad. Ci acela al unei femei speriate, triste şi goale pe dinăuntru. Şi nu ştiu cine va umple acest gol sau dacă va fi umplut vreodată.

În dimineaţa de Crăciun, ceea ce mă trezeşte nu e sunetul lemnelor care trosnesc în şemineu ori mirosul de ace de pin şi de fursecuri cu scorţişoară, ci hohotul de plâns al lui Lexi. Tresar şi sar din pat. În lumina difuză a dimineţii ce răzbate prin fereastră, văd că jumătatea cealaltă de pat e goală.

Hohotele de plâns înăbuşite ale lui Lexi devin tot mai puternice pe măsură ce alerg, ciufulită şi dezorientată, prin apartament. În al doilea dormitor îl văd pe Brad cu fruntea lipită de uşa închisă a băii, din spatele căreia se aude Lexi urlând. Dylan nu se vede nicăieri.

— Deschide uşa, Lexi, zice Brad.

Niciun răspuns. Ci un urlet şi mai puternic.

— Lexi, deschide *imediat* uşa.

Brad închide ochii şi scoate un oftat lung, iar pe chip i se citeşte oboseala.

— Ce este, Brad? Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Se întoarce spre mine, cu ochii înroşiţi şi faţa palidă şi suptă. Clatină din cap.

— Charlotte, ar fi mai bine să pleci. Îmi pare rău.

— Cum se simte Lexi? Unde e Dylan? Ce-ar fi să încerc eu să vorbesc cu ea?

Brad vine spre mine şi tresare în clipa când un nou hohot de plâns se aude de dincolo de uşa băii.

— Crede-mă, nu i-ar plăcea s-o vezi în halul ăsta. Mă descurc singur. Eu sunt... sunt *singurul* care mă pot ocupa de ea.

— Dar...

— Te rog, Charlotte, pleacă.

Până să-mi strâng lucrurile, plânsetele lui Lexi se aud tot mai tare şi ea tot n-a deschis uşa. Încerc din nou să mă fac utilă, dar Brad mă concediază cu o fluturare a mâinii.

În liftul imaculat care mă duce la parter, mă întreb ce naiba se petrece. Ce s-ar fi putut întâmpla ca să o supere atât de tare pe Lexi? Şi unde e Dylan? I-a făcut cumva rău lui Lexi? Şi ce a vrut Brad să spună când a afirmat că numai *el* se poate ocupa de treaba asta? Are Lexi un secret despre care eu nu ştiu nimic?

Traversez holul de recepţie impunător şi hohotele de plâns puternice, sfâşietoare îmi răsună încă în

urechi. Sper din toată inima ca, indiferent ce se întâmplă, Lexi să-şi revină cât mai iute. Îmi pare doar rău că n-am putut să-i fiu de folos.

— *Joyeux Noël, Mademoiselle,* îmi urează portarul zâmbitor când ies din hol.

— *Et vous aussi, Monsieur*[1], îi răspund, şi îmi dau seama că acesta ar putea fi *cel mai puţin fericit* Crăciun pe care l-am avut vreodată.

Îmi verific telefonul ca să văd dacă Luc m-a sunat sau mi-a trimis vreun mesaj. Nimic. N-am niciun apel ratat. Şi niciun mesaj.

Străbat de una singură Champs-Élysées şi bulevardul e pustiu, iar aerul rece muşcător îmi înţeapă vârfurile degetelor şi-mi înroşeşte nasul. Pe una dintre cele mai aglomerate străzi din Paris abia dacă se zăreşte câte un suflet. Hoardele de maşini în miniatură care în mod normal străbat în goană bulevardul în sus şi în jos au dispărut. Turiştii s-au făcut nevăzuţi. Până şi copacii, atât de frumoşi şi magici în noaptea trecută, par acum golaşi, cu crengile lor subţiratice întinse în van în sus spre cerul înnorat, cenuşiu.

Se pare că toată lumea are un loc important unde să se afle în dimineaţa de Crăciun.

Toată lumea în afară de mine.

---

[1] Crăciun fericit, domnişoară. La fel şi dumneavoastră, domnule (în lb. fr. în original).

Mă gândesc la părinţi şi mă întreb pe unde or fi şi dacă se simt la fel de goi pe dinăuntru ca şi mine. Şi chiar dacă în Florida, acolo unde locuieşte mama acum cu mătuşa mea, e trecut de miezul nopţii, tot o sun pe mobil.

După cinci tonuri de apel, răspunde, dar în loc să-i aud vocea, aud sunet tunător de başi şi de bărbaţi care strigă.

— Mamă? ţip eu în telefon. Mamă, eşti acolo?

— Alo? Tu eşti, Charlotte? urlă ea ca să acopere bubuitul muzicii.

— Da, mamă, eu sunt. Unde eşti?

— Oh, Charlotte! Mă bucur aşa de mult că m-ai sunat. Nu închide, te rog, stai să ocolesc piscina, ca să te aud mai bine. DJ-ul ăsta e formidabil!

E la o petrecere la piscină în Ajunul Crăciunului? Cu un DJ? N-o recunosc.

— OK, dragă, acum te aud mai bine. Tu mă auzi? ţipă ea în telefon.

— Hm, da, acum te aud. Ce mai faci, mamă?

— Oh, mătuşa Liza a organizat o petrecere mare de Ajun de Crăciun. Ar trebui să vezi ce de bărbaţi frumoşi mişună pe aici. O ştii doar pe mătuşa Liza, a ştiut dintotdeauna să se distreze.

Dar tu o urăşti pe mătuşa Liza.

— Dar nu e patru dimineaţa acolo? Ce faci? Nu te-ai culcat? o întreb.

— Oh, aşa de târziu s-a făcut? Nici nu mi-am dat seama. M-am distrat toată noaptea. O, dragă, stai că-mi cade bikiniul. Nu închide... Gata, l-am tras. Trebuie să-mi ţin acoperite podoabele.

Nu pot să cred. Mama mea de cincizeci şi cinci de ani, care de obicei de Crăciun poartă pulovere roşu cu verde, imprimate cu brazi, s-a îmbrăcat acum într-un bikini? În *viaţa mea* nu am văzut-o în bikini. Niciodată. Rămân mută de uimire.

— O, Charlotte, ne distrăm atât de bine. Îmi pare rău că n-ai venit aici să petrecem Crăciunul împreună. Ţi l-aş fi prezentat pe Frank. E fiul lui Dave şi ţi-ar fi plăcut de el la nebunie. E tare sexos.

— Cine-i Dave?

— O, un bărbat minunat pe care mi l-a prezentat mătuşa Liza. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji, dragă, n-am de gând să mă recăsătoresc sau să fac cine ştie ce prostie. Dar ies în oraş şi mă distrez. Nu-mi vine să cred câte lucruri plăcute am ratat în ultimii treizeci de ani!

Le-ai ratat pentru că ne-ai avut pe mine şi pe tata. Sau poate ai uitat?

— Te-am sunat doar ca să-ţi urez Crăciun fericit.

— Mersi, dragă. La fel şi ţie. Mi-e tare dor de tine. Îmi pare rău că nu eşti aici. Oh... oh! chiţăie ea în telefon. Termină, Dave. Vorbesc la telefon cu fiica mea.

Gata, m-am săturat.

— OK, mamă. Se pare că eşti tare ocupată, aşa că o să-nchid acum.

— Mă bucur că m-ai sunat, scumpo. Vino cât mai curând să mă vizitezi, da? Aş vrea să îi cunoşti pe toţi cei de aici. Sunt convinsă c-o să ai un Crăciun pe cinste la Paris. Te iubesc mult de tot! Pa şi pusi!

Pa şi pusi?

— Pa, mamă..., dau eu să îi urez, dar a închis deja.

Îmi reiau mersul în ritm alert spre staţia de metrou. După câteva clipe o iau de-a dreptul la goană. Ce naiba se petrece? Ce-i cu mama? Cine-i femeia cu care tocmai am vorbit la telefon? Femeia care umblă în bikini la petreceri la piscină în Ajunul Crăciunului? În viaţa mea nu m-am simţit atât de plină de furie. Părinţii mei ne-au distrus familia ca să se zbenguie şi să facă sex cu alţii. Mi-e greaţă.

Încetinesc ca să-mi trag sufletul în apropierea staţiei de metrou. Aştept singură în curent în staţia subterană timp de cincisprezece minute înainte să vină primul tren şi, când urc, îmi dau seama că sunt unicul pasager.

Merg în tăcere, cu capul în mâini, ascultând sunetul trenului care huruie pe şine, cu uşile deschizându-se şi închizându-se în fiecare staţie fără ca nimeni să urce.

Mă simt atât de singură în vagonul ăsta uitat de Dumnezeu care zdrăngăne din toate încheieturile. Aş da orice pentru o îmbrăţişare din partea mamei. Nu mama petrecăreaţă din Florida cu care tocmai am vorbit. Cea de care mi-e dor e mama mea cea dulce şi nevinovată din Ohio. Cu ea aş vrea să discut ce se întâmplă în viaţa mea. Să-i spun că nu sunt deloc sigură că am

luat decizia corectă cu Luc. Că mă simt singură şi confuză după ce am făcut sex cu Brad. Că nu-mi pot scoate din cap urletele lui Lexi. Şi că mi-e frică. Vreau să-i simt mâinile moi mângâindu-mă pe ceafă, aşa cum obişnuia să facă, şi să-i aud vocea liniştitoare asigurându-mă că totul va fi bine. Şi că, indiferent de ceea ce se va întâmpla, ea îmi va sta mereu alături.

Numai că mama nu mai e disponibilă pentru mine. E Crăciunul, iar ei pare să nu-i pese.

Când trenul se opreşte cu un hurducăit, îmi strâng haina scurtă din stofă violet şi mai tare pe mine şi traversez în fugă bulevardul Jourdan bătut de vânt şi abandonat, părăsit de toţi studenţii, care m-au lăsat să înfrunt ziua aceasta de sărbătoare de una singură.

Ce aş putea face singură cuc de Crăciun? Cât de mult mi-ar plăcea să fiu acum cu Luc şi familia lui, numai că el îmi ascunde încă multe lucruri. Cum ar fi dacă m-aş implica într-o relaţie serioasă şi m-aş îndrăgosti de el, pentru ca totul să se termine cu un dezastru, la fel ca în cazul căsniciei alor mei? Sunt convinsă că mama şi cu tata nu şi-au închipuit că vor ajunge la divorţ atunci când au stat în faţa altarului, rostindu-şi jurămintele. Sunt convinsă că nu s-au gândit niciodată că va veni o vreme când nu se vor obosi să discute cu fiica lor de Crăciun, fiind mult prea ocupaţi să se distreze.

Nu vreau ca asta să mi se întâmple şi mie. Niciodată.

Ajung în camera mea de cămin, dau drumul căldurii şi mă înfofolesc în cât de multe haine găsesc. Mă aşez la computer, mă loghez la blog şi încep să tastez.

Crăciun fericit, doamnelor. Stând tremurând aici, în faţa computerului, realizez că astăzi nu am nicio formulă magică pe care să v-o împărtăşesc. Ci doar câteva lucruri pe care le-am cules de ici, de colo, în ultimele săptămâni şi care sper să vă ajute în viaţă.

Regula nr.1: Evitarea relaţiilor cu orice chip, aşa cum v-am sfătuit să faceţi, nu vă garantează o senzaţie de căldură şi confort la finalul zilei. Îmi menţin părerea că ar trebui să ieşiţi în lume, să vă comportaţi ca un bărbat şi să vă distraţi fără a vă implica emoţional. Totuşi, inevitabil, unul dintre bărbaţii cu care ieşiţi va dori, la un moment dat, să ducă relaţia la nivelul următor. Şi e posibil ca să vă placă cu adevărat de el. Dacă puteţi continua relaţia fără a vă lua vreun angajament, nu ezitaţi şi mergeţi mai departe. Dar dacă nu credeţi că aşa ceva este posibil din cauza sentimentelor pe care unul din voi sau ambii le aveţi faţă de celălalt, atunci urmaţi-vă instinctele. Dacă îl plăceţi dar instinctiv simţiţi că nu puteţi avea încredere în el, atunci poate că e mai înţelept să faceţi pasul înapoi. Atenţie însă, retragerea aceasta vă poate face să vă simţiţi îngrozitor. Consolaţi-vă cu gândul că cel mai probabil căsnicia ar eşua şi că gestul pe care l-aţi făcut v-a cruţat de dureri de inimă.
De exemplu: După ce Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat m-a dus la un spectacol de balet, m-a invitat să petrec Crăciunul cu el şi familia lui. Oricât de tentantă ar fi fost perspectiva unui Crăciun tihnit în familie, mai ales după ce primisem vestea despărţirii părinţilor mei, l-am refuzat. Nu am

încredere deplină în tipul ăsta. I-am acordat şansa de a-mi spune dacă are pe altcineva şi el a negat. Lucru care era de aşteptat. Pentru că asta fac bărbaţii de obicei. Odată, când l-am luat la întrebări pe un fost iubit chiar a doua zi după ce mă înşelase, a avut tupeul să-mi răspundă: „Nu, nu te-aş înşela niciodată. Te iubesc atât de mult. Nu-mi vine să cred că ai putut gândi aşa ceva despre mine." Acum înţelegeţi ce vă spun?
Partea proastă cu refuzul invitaţiei Francezului Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat este că sunt nevoită să petrec Crăciunul singură la Paris şi, sincer să fiu, mă simt mizerabil. Partea bună este următoarea:

Regula nr. 2: Dacă aveţi ocazia, nu refuzaţi o noapte într-un hotel de lux cu un bărbat arătos, dar rogu-vă, încercaţi să vă distraţi *mai bine decât mine.*
De exemplu: Pentru c-am refuzat invitaţia sus-menţionată, m-am bucurat de privilegiul de a petrece noaptea trecută la unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Paris, cu un supermodel masculin. OK, nu era de fapt supermodel (sau poate era — nu mi-a spus cum îşi câştigă existenţa), dar în mod cert un bărbat sexy. Cum însă săptămâna asta am rănit sentimentele Francezului Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat, nu m-am simţit prea grozav pe parcursul a ceea ce ar fi trebuit să fie una dintre cele mai incitante, mai incredibile nopţi din viaţa mea. Dacă veţi avea şi voi o astfel de ocazie, destindeţi-vă şi distraţi-vă pe cinste. Şi pe urmă trimiteţi-mi un e-mail. *Vreau să aflu toate amănuntele picante.*
Următorul punct pe care vreau să-l ating nu are nicio legătură cu comportamentul bărbătesc, dar cum e Crăciunul, cred că pot să îmi permit să deviez de la subiect.

Regula nr. 3: Dacă sunteţi mamă, purtaţi-vă ca atare. Punct.
Nu vreau să spun că dacă sunteţi mamă ar trebui să vă tundeţi la chelie şi să purtaţi haine plicticoase de mămică (nu vreau să jignesc prin asta mămicile cu părul scurt — sunt sigură că arătaţi de milioane). Ceea ce vreau să spun este că dacă aveţi copii, nu uitaţi că ei vor rămâne copiii voştri toată viaţa, iar voi le veţi fi întotdeauna mame. Dacă treceţi prin criza vârstei mijlocii sau divorţaţi şi vă aflaţi în plin proces de refacere a vieţii, asta e. Dar nu uitaţi că, indiferent ce se întâmplă, sunteţi mame şi aveţi copii care au încă nevoie să vă audă la telefon vocea liniştitoare atunci când îşi petrec singuri Crăciunul la Paris.

Regula nr. 4: Ignoraţi, dacă voi credeţi că e mai bine, Regulile 1 şi 2 de mai sus şi urmaţi-vă în schimb chemarea inimii, ca să nu sfârşiţi prin a vă simţi triste şi singure de Crăciun.

ŞAPTESPREZECE
mercredi, le 19 janvier

Prietenii adevăraţi sunt cum e ciocolata — mereu la îndemână atunci când ai nevoie de ei şi rareori capabili să te dezamăgească.

Cum toată Franţa iubeşte vacanţele aproape la fel de mult ca vinul, n-am programate cursuri pe tot parcursul lunii ianuarie. Luc a dispărut complet. În fiecare noapte mă pomenesc că fac curse spre baie de mai multe ori pentru a mă furişa pe lângă uşa lui ca să văd dacă nu se zăreşte vreo lumină. Dar singurul lucru care se iţeşte din spatele uşii este întunericul. Probabil că stă cu familia toată luna asta. Sau poate că a cunoscut pe altcineva. Oricum, nu e treaba mea.

Fiona e plecată din oraş, s-a dus în Anglia ca să petreacă sărbătorile cu ai ei, iar Lexi nu mi-a răspuns la telefoane. În schimb, mi-a trimis un mesaj prin care m-a informat că va sta cu Brad în Italia în ianuarie, apoi va fi plecată în călătorie cu părinţii ei. I-am scris

un mesaj întrebând-o dacă e bine şi mi-a răspuns în felul ei tipic:

> Al naibii de bine, fată. Să ai o lună super! Ne vedem în februarie.

Nicio vorbă despre incidentul cu plânsul din dimineaţa de Crăciun. E ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Încerc să mă conving singură că s-a îmbătat şi s-a ambalat prea tare, dar de fiecare dată când îmi amintesc de privirea îngrijorată a lui Brad din dimineaţa aia, de parcă nu avusese de-a face cu starea asta a lui Lexi pentru întâia oară, mă întreb dacă ei doi nu mi-au ascuns ceva. Mă bucur însă că Lexi petrece ceva timp cu părinţii. Poate că tot ce-i trebuie ca să se simtă mai bine e o porţie zdravănă de viaţă de familie.

Lipsa bărbaţilor, a cursurilor de la universitate şi a vieţii sociale, în general, mă face să am la dispoziţie o grămadă de timp pentru a-mi cizela articolul pentru *Bella Magazine*. Vreau să iasă perfect. Vreau să inspir cât mai multe femei.

Într-o noapte, când stau singură la mine în cămăruţă, încercând să mai adaug câteva vorbe înţelepte pe pagină, mă sună Fiona.

— Bună, Charlotte!

— Bună, Fiona!

— Mă bucur să te aud. Mi-e tare dor de tine, zice Fiona.

— Da, știu, și mie mi-e dor de tine. Ai petrecut bine de Crăciun?

— Mda, știi tu, chestiile obișnuite. Familie, cadouri, zăpadă, tot ce e mai bun. E bine acasă, dar pe de altă parte vacanța asta m-a făcut să înțeleg cât de mult îmi place să trăiesc la Paris.

— Și cât de mult îți place de Marc?

Scoate un hohot de râs.

— Păi da, și asta. E un tip drăguț.

— Drăguț? Atâta ai de zis despre el? Credeam că te interesează foarte mult. El, unul, vorbește tot timpul despre tine în timpul lecțiilor noastre de engleză.

— E puțin mai complicat.

— Complicat? Spune-mi, te-ai văzut cumva cu Andrew?

Ezită o clipă.

— Da, a venit de Crăciun la noi.

— Uau! Ce se întâmplă, s-a despărțit cumva de iubita lui?

— Nu, presupun că sunt în continuare împreună, dar au probleme. Sau cel puțin așa susține el. Și insistă că îi e tare dor de mine.

— Fiona, nu te lăsa dusă de nas. Ei doi sunt încă împreună.

— Știu, știu. Nu-ți face griji. N-am de gând să mă culc cu el sau altceva. Numai că mi-a fost foarte greu când l-am revăzut. Am fost împreună mult timp și el făcea practic parte din familie. Părinții mei îi simt lipsa.

Totul a fost atât de normal cât a stat la noi de sărbători. Dar când mă gândesc la vaca aia cu care iese, mi se face greață.

— Te înțeleg perfect. Și mie mi se face greață când mă gândesc la Jeff și Brooke. Dar dacă Andrew n-are de gând s-o rupă cu tipa aia și să revină la tine, nu faci decât să te chinui singură îngăduindu-i să se apropie de tine.

Îmi fac griji pentru Fiona. E foarte slabă din fire și dacă va continua așa, va sfârși prin a suferi.

— Da, știu, ai dreptate. Dar știi și tu cum e..., nu e deloc simplu.

— Măcar promite-mi că n-ai să te culci cu el... măcar până ce nu se desparte de tipa aia.

— Promit, zice Fiona, nu foarte convinsă. Ascultă, am citit ultima ta postare de pe blog. Care-i treaba cu Luc și încercările lui de a fi cu tine, și pe urmă tu te-ai dus la un hotel cu un tip sexy?

Îi povestesc toate detaliile despre Ajunul de Crăciun, apoi și despre mama. Aproape că-i relatez și incidentul cu Lexi, dar mă opresc la timp. Nu-i cazul să împrăștii bârfe jenante despre o prietenă comună.

— Măi să fie, dar știu c-ai fost tare ocupată. Te simți bine? mă întreabă Fiona.

— Da, o să-mi revin eu cumva. Deocamdată îmi fac de lucru cu articolul. Abia aștept să te întorci. Dă-i bice, da?

Chicotește.

— Sigur. Peste două săptămâni o să ieşim amândouă în oraş, ca fetele. Se pare că ai nevoie de aşa ceva.

— Poţi s-o mai spui o dată. OK, distrează-te acasă şi sună-mă dacă simţi nevoia unei motivaţii în plus pentru a sta departe de Andrew. Sunt oricând dispusă să te ajut.

După ce închid telefonul, îmi verific mailul şi văd numele lui *Madame* Rousseau în capul inboxului. Aştept veşti de la ea de când i-am predat lucrările. Am tot sperat şi m-am rugat ca, după ce va citi ceea am scris, să-şi schimbe părerea despre mine şi să mă ajute să-mi găsesc un post de profesoară la Paris.

Cu inima bătându-mi ceva mai iute ca de obicei, dau dublu click pe mesajul ei.

Mademoiselle Summers,

Vă rog să ne întâlnim mâine la mine în birou la ora opt a.m.

Madame Rousseau

Nu sună prea grozav. Ce Dumnezeu ar trebui să fac pentru ca tipa asta să-şi scoată bâtul din fund şi să mă ajute?

A doua zi dimineaţa, fix la şapte patruzeci şi cinci, aştept în faţa biroului lui *Madame* Rousseau. În drum spre facultate, m-am oprit ca să dau pe gât o doză dublă

de espresso, ca nu cumva să moţăi iar pe bancă. Nu vreau să îi ofer un alt motiv de dispreţ.

După câteva minute, îi aud tocurile negre bocănind pe coridor şi mă întorc s-o văd tropăind spre mine în uniforma aia neagră a ei şi cu cocul strâns tare în vârful capului, ca de obicei.

— *Mademoiselle* Summers, dă ea din cap şi mă poftеşte înăuntru.

— *Bonjour, Madame* Rousseau, răspund pe cel mai dulce ton posibil.

N-am idee ce impresie şi-a făcut despre lucrarea mea, dar mă gândesc că nu poate fi una prea bună. Şi-mi zic că un strop de politeţe n-are cum să strice.

— Ei bine, v-am citit lucrarea, zice ea.

Îmi cobor privirea în pământ, în aşteptarea loviturii de graţie.

— Şi e destul de bună.

Poftim? E bună? Am auzit eu bine? Îmi salt privirea ca să mă asigur că nu visez.

— Sunteţi foarte fluentă în scris şi este limpede că aţi depus mult efort la cursuri. Aveţi o înţelegere cuprinzătoare a metodologiei predării limbii franceze. Şi aţi valorificat din plin experienţa de trei ani ca profesoară în Washington, D.C. Bravo, *Mademoiselle* Summers!

Sunt uluită. Şocată. Nu-mi vine să cred. Şi totuşi am auzit bine. Lui *Madame* Rousseau i-a plăcut lucrarea mea. I-a plăcut lucrarea mea!

După care, ca pentru a pune capac la toate, o văd cum îmi zâmbeşte. Nu mi-am închipuit că buzele alea strânse şi uscate sunt capabile de atâta amabilitate.

— Mulţumesc, *Madame* Rousseau. Mulţumesc foarte mult.

— M-am hotărât să vă recomand unei şcoli catolice private la care ţin foarte mult. E şcoala la care merge nepoata mea şi am predat eu însămi acolo. Sper că veţi da dovadă de tot respectul cuvenit şi de cea mai strictă *punctualitate* pe întreg parcursul procesului de evaluare a cererii dumneavoastră.

— Desigur, *Madame* Rousseau, desigur. Mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Posturile libere din şcoli se afişează de obicei în martie, iar interviurile au loc în aprilie. Între timp însă, veţi continua să vă menţineţi la acelaşi nivel înalt la cursuri, iar eu mă voi strădui să vă obţin un interviu.

— Apreciez ajutorul dumneavoastră, *Madame*.

— *Pas de problème*... dar nu uitaţi, *Mademoiselle* Summers, nimic nu e garantat. Va trebui să vă dovediţi în continuare în ochii mei demnă de acest program, o studentă şi o profesoară responsabilă şi inteligentă. Pot revoca recomandarea oricând dacă voi considera că este cazul.

— Înţeleg.

— Bun, asta e tot.

Se ridică şi mă conduce afară.

Mă strecor din clădire cu un rânjet enorm întipărit pe față. O să reușesc. O să obțin slujba de vis la Paris! *Madame* Rousseau pare că mă place! Și nici n-a adus vorba de Marc sau Fiona — ce ușurare. Mă așez la o cafenea de pe colțul bulevardului St. Germain și mă tratez cu un *pain au chocolat* uriaș. Nimic nu poate încununa mai bine o dimineață fantastică decât un croasant pufos și untos, umplut cu ciocolată neagră.

Întâlnirea cu *Madame* Rousseau a înseninat o lună ianuarie altfel îngrozitoare, însă în timp ce mă culcușesc în cămăruța mea rece ca gheața într-o după-amiază cu zăpadă afară, ciugulind dintr-o baghetă caldă și niște brânză Camembert cremoasă, mă gândesc cât de plăcut ar fi să am pe cineva cu care să împart gigantica roată de brânză.

Mă loghez la blog pentru a descrie ce pași trebuie urmați pentru a rămâne cu mintea întreagă pe o secetă iernatică de bărbați (și anume, să mănânci produse de patiserie care îngrașă și cât de multă brânză și pâine dorești) și, când mă uit pe geam, văd un cuplu drăguț, amândoi înfofoliți în haine groase și fulare lungi, cu nasurile lipite când se opresc să se sărute sub fulgii de zăpadă miniaturali care cad din cer. Apoi, când își continuă drumul pe alee, mână în mână, fata își răsucește pentru o clipă capul și șuvițe lungi de păr roșu ca fraga îi scapă de sub căciuliță.

Îmi întorc iute privirea de la geam şi mă concentrez pe ecranul computerului. Dar oricât de tare încerc să-mi scot din minte imaginile care îmi aleargă acum nepoftite prin cap, nu mă pot gândi decât la părul roşu lung al lui Brooke şi la braţele lui Jeff care o înconjoară în timp ce ei doi se sărută sub un felinar în Georgetown, cu zăpada adunându-li-se la picioare.

Mă întreb dacă sunt la fel de fericiţi precum cuplul de sub fereastra mea.

Scutur din cap, mai rup o bucată de pâine crocantă şi o îndes în brânză. Şi ce dacă sunt fericiţi? Muşc din pâine şi o fac să alunece pe gât sorbind din ciocolata caldă. Mie mi-e bine aşa cum sunt. Mă rog, bine dacă e să nu pun la socoteală senzaţia de singurătate şi de plictiseală care nu-mi dă pace.

În clipa când dau să tastez primele cuvinte, aud o bătaie în uşă.

Mă duc să deschid şi îl găsesc de partea cealaltă a uşii pe Marc, cu dinţii clănţănind de frig şi cu nasul de un roşu aprins.

— Bună, Charlotte. Am trecut prin faţa clădirii şi m-am gândit să vin să văd dacă nu ai fi dispusă la o lecţie neanunţată.

— În viaţa mea n-am fost mai liberă, zâmbesc eu şi îl poftesc să intre. Uite, poţi să stai aici.

Iau haina lui Marc, apoi îi torn o ceaşcă de ciocolată caldă.

— Mmm, mersi, zice el, luând o înghiţitură zdravănă. Al naibii de frig afară, nu-i aşa?

— Aşa-i, îl aprob eu şi îi ofer bagheta şi o felie de brânză.

Ce plăcut că am cu cine să le împart.

Marc a fost singurul meu contact uman în toată luna ianuarie. După sărbători, cum fondurile mele au fost într-o scădere constantă, ne-am întâlnit de trei ori pe săptămână. Vorbeşte acum mult mai relaxat în engleză şi asta îl face un companion şi mai plăcut. În plus, faptul că mama lui şi cu mine am reuşit să ne aplanăm conflictul pare să fi atenuat orice tensiune rămasă după ce eu am vorbit-o de rău.

— Bun, atunci hai să reluăm discuţia de unde am lăsat-o ultima oară, îi spun şi mă aşez pe pat cu picioarele încrucişate. Tocmai îmi povesteai cum ai cunoscut-o pe Delphine.

Am ajuns la concluzia că metoda cea mai eficientă de a-l face pe Marc să vorbească engleza ca pe propria limbă maternă este să-l îndemn să trecem dincolo de suprafaţa lucrurilor pentru a discuta chestiuni de ordin personal. Aşa că i-am povestit tot fiascoul meu cu Jeff (Marc a învăţat o mulţime de expresii pitoreşti în ziua aceea), iar la lecţia noastră anterioară Marc a început să-mi povestească despre ultima lui iubită, Delphine, care îi frânsese inima. Şi-a exersat şi abilităţile de a pune întrebări, descosându-mă pe îndelete despre Fiona, fără a face vreun secret din faptul că e interesat

de ea. Inițial, i-am dat de înțeles că și Fiona îl place, însă după ce am aflat că Andrew a revenit în viața ei, m-am ferit să spun prea multe, de teamă să nu-l împing pe Marc într-o direcție greșită.

Marc și cu mine împărțim roata de brânză și, în timp ce el își caută cuvintele cele mai potrivite pentru a-și spune povestea despre Delphine, uit cu totul de Jeff și Brooke, de cuplul drăguț care se săruta sub geamul meu și de singurătatea mea.

Iar mai târziu, când se face noapte și mă încolăcesc în pat, mă gândesc ce minunat este că între Marc și mine s-a creat o legătură adevărată. E pentru prima oară de ceva vreme când am un prieten bărbat pe care să mă pot baza.

Pe de altă parte, sunt perfect conștientă că, deși prietenia mea cu el e de natură să umple anumite aspecte ale nevoii mele puternice de a avea un bărbat în viața mea, Marc nu e, la urma urmei, decât un amic, iar eu am și alte nevoi care nu pot fi împlinite de un prieten — mai precis, nevoia de atingere masculină. Și că, oricât de mult m-ar bântui din când în când imaginea lui Jeff, nu după atingerea *lui* tânjesc eu acum.

Ci după atingerea lui Luc.

Februarie la Paris se derulează într-o ceață de ploi, zăpezi și vreme neplăcut de rece. Continui să consum cantități mari de produse franțuzești de patiserie absolut delicioase, așa că acum, în loc să-mi strâng cureaua

mai bine ca să nu cadă blugii de pe mine, trebuie ca la finalul fiecărei zile să-mi desfac nasturele de sus de la pantaloni, ca să nu fiu nevoită să-mi sug burta.

Dar merită cu vârf și îndesat.

Imediat după ce trimit varianta finală a articolului la *Bella Magazine*, Fiona și cu Lexi se întorc la Paris. În ciuda vremii urâte, ne propunem să ieșim toate trei în oraș pentru a ne pune reciproc la curent cu ultimele noutăți și pentru a sărbători finalizarea articolului. Ne dăm întâlnire în La Suite, un club de lux la ieșirea de pe Champs Élysées, lângă hotelul George V. E genul de club de fițe unde nici nu ți se permite să intri dacă nu ești îmbrăcat elegant. Din fericire, Lexi ne-a prevenit să ne ferchezuim, altfel Fiona și cu mine am fi riscat să fim date afară. De obicei nu frecventez asemenea localuri. Practică prețuri exorbitante și sunt, după părerea mea, prea aglomerate, însă în seara asta nu mă deranjează. Mă bucur că fetele s-au întors și abia aștept să cunosc tipi noi... și să-mi alung gândul de la cel pe care l-am lăsat să-mi scape.

Intrăm în încăperea luminată de neoane, comandăm fiecare câte un pahar de Martini sec și ne înghesuim într-un separeu mai ferit, în partea din spate.

— Deci cum a fost în vacanță? Nu te bucuri că te-ai întors? o întreb eu cu voce tare pe Fiona, pentru a acoperi bubuitul melodiei techno care urlă din difuzoare.

— A fost grozav..., cât despre întoarcerea aici, ei bine, sentimentele mele sunt cam amestecate, răspunde ea cu o privire obosită.

— Nu-mi spune că te-ai culcat cu Andrew, intervine Lexi cu rânjetul ăla şiret al ei întipărit pe buzele pline, roşii.

Cu eyelinerul ei fumuriu, sclipirea din ochi şi rochiţa neagră strânsă pe corp, orice urmă din fata care plângea, distrusă, în baia de hotel în dimineaţa de Crăciun a dispărut. Se pare că Lexi a revenit la normal.

Obrajii Fionei capătă o nuanţă de roşu pe care nu am mai văzut-o de când s-a culcat cu Matt, rugbistul englez.

— Ăăă...

— Hai, zău aşa, ce mare scofală? Eu mă culcam mereu cu fostul meu iubit, o asigură Lexi.

— Andrew şi cu mine suntem din nou împreună, zâmbeşte Fiona şovăitoare, în aşteptarea unui cor de proteste.

Nu-mi vine să cred că s-a împăcat cu tipul care i-a frânt inima şi a fost cu o altă fată un an întreg. Şi cum rămâne cu Marc?

— Uau, înţeleg că s-a despărţit de tipa cealaltă şi ţi-a cerut să te întorci la el? o întreb.

— Ceva de genul ăsta, spune ea şi ochii îi rătăcesc spre ringul de dans.

— Dar s-a despărţit de ea, nu-i aşa? întreabă Lexi, apoi trage o înghiţitură zdravănă din paharul cu Martini.

— Păi da, nu mai sunt împreună. Numai că lucrurile nu s-au întâmplat în ordinea asta. Mai întâi noi doi... ne-am culcat. Şi pe urmă a rupt-o cu ea.

— Bravo, fată! râde Lexi şi îşi ciocneşte paharul cu al Fionei.

Fiona se reazemă mai bine pe banchetă, relaxându-se.

— Da, ştiu, poate că nu aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile, şi ştiu că *am promis* că n-o s-o fac, dar ştiţi şi voi, se mai întâmplă. La câteva zile după ce am vorbit la telefon cu tine, Charlotte, Andrew m-a invitat la el acasă. Mi-a pregătit o cină grozavă şi uite aşa, din una în alta, m-am trezit în patul lui.

— Şi cum a fost? o întreb, un pic geloasă pe ea pentru că a avut parte de sex în luna care a trecut, în timp ce eu am zăcut singură la mine în cameră, cu imagini de stripperi învârtejindu-mi-se prin cap.

O expresie intensă se revarsă pe faţa Fionei în timp ce mai ia o sorbitură din pahar.

— A fost *aşa* de bine... mai bine ca oricând.

— Bravo ţie, scumpo, ai meritat-o din plin. Bun, şi după asta? S-a despărţit de tipa aia după ce s-a culcat cu tine? întreabă Lexi.

— Îhî, a doua zi dimineaţa a sunat-o şi a rupt-o definitiv cu ea.

— Atunci... felicitări! mimez eu entuziasmul.

— Mersi. E nemaipomenit că ne-am împăcat, dar mi-a fost tare greu să plec. După ce am petrecut toată luna împreună, acum o să fim iarăşi despărţiţi patru luni.

— Mda, dar vei fi la Paris împreună cu noi, aşa că nu va fi chiar aşa de rău, o liniştesc eu.

— Ştiu, n-am vrut să spun că nu mă bucur că m-am întors la voi, fetelor, dar o să-mi fie dor de el şi de...

— Partidele de sex, termină Lexi propoziţia în locul ei.

— Mda, cam aşa ceva, chicoteşte Fiona.

M-am săturat de atâta conversaţie despre relaţii. Fiona s-a întors la Andrew şi nenorocitul ăla o să-i frângă probabil inima din nou. Şi eu n-am cum s-o ajut.

— Mai vreţi câte un pahar? le întreb eu pe fete.

— Da, încă un Martini — ăsta a fost foarte bun, răspunde Fiona, deja ameţită un pic.

— Fac eu cinste. Mă întorc imediat.

Mă strecor pe lângă un grup de fete de colegiu, dacă e să mă iau după cum arată, cu picioare lungi şi subţiri ieşind din rochiţe scurte şi cu unghii perfect manichiurate în pantofii cu tocuri înalte şi subţiri, şi aud o voce masculină strigându-mi numele. Mă răsucesc pe călcâie şi dau cu ochii de Marc, care rânjeşte la mine.

— Marc, ce surpriză! Nu ştiam că vii pe aici.

Îşi aşază o mână pe talia mea şi mă sărută pe obraji.

— Te duceai să comanzi o băutură?

— Da, pentru mine, Fiona şi Lexi. Uită-le acolo, îi spun, arătând spre separeul nostru.

Remarc privirea lui Marc zăbovind asupra Fionei şi imediat îmi pare rău pentru el. E un tip minunat. De ce Dumnezeu s-a întors Fiona la nemernicul ăla de fost iubit al ei?

— Ce vreţi să beţi? Fac eu cinste, se oferă Marc.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar nu e cazul.

Dă, Doamne, să o faci, îmi zic în sinea mea. Un rând de Martiniuri e destul de scump. Şi adevărul este că, după ce-am plătit taxa de intrare, nu prea înot în bani.

— Insist. Deci ce anume beţi?

— Martini.

Marc mă ia de mână şi mă conduce spre bar. Pare dubios de afectuos, asta până ce îl văd cum se împiedică în drum şi îmi dau seama că e beat. Chicotesc în sinea mea în timp ce el se împleticeşte încă o dată, apoi plăteşte băuturile. Ce-ar zice *Madame* Rousseau dacă şi-ar vedea fiul în halul ăsta?

— Ia uitaţi-vă peste cine am dat la bar, le spun eu Fionei şi lui Lexi, în timp ce Marc le întinde paharele.

Obrajii Fionei se aprind de cum dă cu ochii de el. Aha! *Ştiam* eu că încă îl place.

— Marc! exclamă Lexi şi se ridică pentru a-l săruta pe obraji. Hai, stai jos, zice şi se trage mai încolo pentru a-i face loc în separeu, apoi se apleacă spre el, expunându-şi decolteul. Nu te-am văzut de ceva vreme, îi ciripeşte ea la ureche.

Ce naiba tot îndrugă? Nu l-a văzut pe Marc decât o dată, în seara aceea când nu avusese ochi decât pentru Benoît, şi ştie foarte bine că Marc este interesat de Fiona.

Marc îi aruncă o privire toantă de beţiv.

— Păi cred că nu ne-am întâlnit decât o dată, nu-i aşa?

Lexi se apropie şi mai mult de Marc, până ce-şi reazemă practic sânul drept de braţul lui.

— Hmm, poate, dar ar trebui să ne vedem mai des.

Fiona îmi azvârle o privire gen „Ce naiba se petrece aici?", la care răspund cu aceeaşi uimire. Cu toate că tocmai ne-a povestit că e din nou împreună cu Andrew, Lexi ştie că nu cu mult timp în urmă Fionei i-a plăcut de Marc. Şi, conform Manualului de Etichetă Între Prietene, până ce ele nu au o discuţie lămuritoare, prin care lui Lexi să i se deschidă calea pentru a se da la Marc, comportamentul ei nu este, tehnic vorbind, deloc în regulă.

Între timp, Marc, care încearcă să îi acorde ceva atenţie Fionei, este complet prins în mrejele lui Lexi şi fermecat de ţâţele ei. Şi cine ar putea să-l învinovăţească? Lexi e o bombă sexy, care practic se agaţă acum de gâtul lui. E una dintre acele amice cu care e greu să ieşi în oraş, pentru că, oricât de drăguţă ai fi, ea e şi mai şi, iar bărbaţii se adună, inevitabil, ciorchine în jurul ei. Problema e că Lexi ştie asta şi nu ezită să-şi folosească atuurile personale în propriul avantaj.

Fiona dă pe gât Martiniul şi se apropie mai mult de Marc, până ce se urcă pe un genunchi de-al lui, în timp ce Lexi îl freacă la rece pe celălalt. Sorb din pahar şi urmăresc competiţia ce se desfăşoară sub ochii mei şi-mi vine să-i pocnesc pe toţi trei. Pentru ce totul trebuie să se învârtească în jurul bărbaţilor? Ştiu că sunt ultima persoană de pe lume care ar avea dreptul să ridice o asemenea problemă, dar de ce nu putem noi patru să petrecem o noapte plăcută în oraş, ca nişte prieteni adevăraţi? De ce trebuie ca Lexi să sară imediat pe orice fiinţă în nădragi? Iar dacă Fiona nu s-ar fi împăcat cu Andrew, acum putea *fi* cu Marc, în loc să ducă lupta asta puerilă cu Lexi.

Înainte să apuc să le zic vreo două ca să îi scot din situaţia ridicolă în care se găsesc, Lexi îl ia pe Marc de mână şi-l trage pe ringul de dans.

Fiona îi urmăreşte în tăcere pe cei doi cum se freacă unul de celălalt.

— Hai să dansăm şi noi, îi spun eu, în speranţa de a-i alunga gelozia.

— N-am chef, zice, dând pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

Mă întorc cu faţa spre ea.

— Încă îţi mai place de Marc, nu-i aşa?

Ezită şi ochii îi fug de la cuplul pe moarte de pe ring spre mine şi înapoi.

— OK, recunosc, sunt un pic geloasă. Lexi e o... of, ştiu că sună groaznic, dar uneori chiar se comportă ca o căţea în călduri!

Accentul ei puternic englezesc e tot mai pregnant pe măsură ce se înfurie mai tare.

— De ce trebuie să se arunce de gâtul oricărui tip pe care îl cunoaşte? Ştiu, e prietena noastră şi aşa mai departe, dar tu o cunoşti mai bine decât mine, Charlotte. Ştii că Marc nu înseamnă nimic pentru ea. O să se culce cu el şi cu asta, basta.

Deşi eram hotărâtă să-mi păstrez părerile pentru mine, văd că Fiona ţine la Marc, aşa că simt nevoia să spun ceva.

— Am fost convinsă că încă îl mai placi pe Marc. Aşa că, spune-mi, de ce te-ai împăcat cu Andrew? Chiar crezi că ai făcut bine, Fiona?

Ochii de smarald ai Fionei sclipesc în lumina stroboscopului.

— Da, Charlotte, am făcut bine. Faptul că situaţia de acum mă irită nu înseamnă că ar trebui să mă despart de Andrew. Noi doi avem un trecut. Un trecut la care nu pot să renunţ din cauza lui Marc, care nici măcar nu poate păstra aparenţele controlului de sine atunci când Lexi, Zeiţa Sexului, îşi revarsă farmecele asupra lui.

— Dar adu-ţi aminte, anul trecut Andrew a fost dispus să renunţe la relaţia voastră fără să stea o clipă pe

gânduri. Şi, sincer vorbind, ce crezi că o să facă singur cât o să stai tu la Paris restul anului?

Obrajii Fionei se înroşesc ca focul.

— Dacă logodnicul şi tatăl tău s-au dovedit a fi nişte trădători, asta nu înseamnă că toţi bărbaţii îşi înşală femeile.

Cuvintele ei mă dor, dar alcoolul îmi alimentează furia. Cum Dumnezeu poate Fiona să fie atât de naivă?

— Dar nu tu ne-ai povestit că Andrew şi-a înşelat iubita cu *tine* cu doar câteva săptămâni în urmă? Spune-mi, cu ce e diferit de tata şi de Jeff?

Fiona îşi fereşte ochii, apoi răsuflă adânc şi începe să cotrobăie prin poşetă.

— Chiar nu vreau să mai discut despre asta. Cred că-i mai bine să mă duc acasă.

O prind de braţ.

— Ascultă, îmi pare rău. Nu vreau să suferi, asta-i tot.

Fiona îşi smuceşte braţul.

— Pot să-mi port singură de grijă. În plus, chiar crezi că eşti...

Lasă fraza neterminată şi-şi muşcă buzele.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. Nimic important.

— Ba nu, vreau să ştiu. Ce aveai de gând să spui?

Oftează şi ochii îi par, dintr-odată, obosiţi.

— Tot ce voiam să spun este că nu poţi să-ţi petreci toată viaţa fugind de relaţiile amoroase, Charlotte. Ascunzându-te de iubire ca de ciumă. Pentru că dacă o să continui aşa, o să ajungi singură şi disperată. Arată cu capul spre ringul de dans, unde Lexi îşi freacă fundul de şliţul lui Marc şi-i mângâie coapsele. O să ajungi ca Lexi.

Se întoarce şi pleacă, lăsându-mă singură în separeu, iar vorbele ei îmi răsună cu putere în urechi.

Beau ultimul strop de Martini şi las alcoolul să spele din conştiinţa mea adevărul spuselor ei. Nu vreau să mai aud nimic.

Mă întorc la mine în cameră, îmi torn un pahar mare de vin roşu şi mă cuibăresc în pat, incapabilă să-mi şterg din minte cuvintele Fionei. Are dreptate. Sunt *într-adevăr* singură. Sunt *într-adevăr* disperată. Şi cu toate că atunci când am cunoscut-o pe Lexi am crezut că îmi doresc viaţa ei plină de fast şi strălucire, de tipi sexy şi partide de amor nebun, acum încep să îmi dau seama de deşertăciunea acestui stil de viaţă. Şi chiar dacă Lexi nu ar recunoaşte asta nici dacă ai pica-o cu ceară, ştiu că şi ea simte la fel. Simte vidul. Vidul care vine din singurătate, din dorinţa de a-i îndepărta pe toţi cei din jurul tău. Ştiu asta din plânsetul, din strigătele ei din dimineaţa de Crăciun. Nu erau hohotele unei fete bete care-şi plânge de milă. Ci hohotele cuiva care, undeva

adânc înlăuntrul său, este distrus şi prea înfricoşat ca să iubească.

Mă cutremur la gândul că Fiona a văzut în mine în seara asta acelaşi tip de fată. Că poate aşa m-a categorisit de cum m-a cunoscut, numai că e un om prea drăguţ ca să mi-o spună verde în faţă.

Totuşi prietenii adevăraţi nu te mint, oricât de mult te-ar durea. Şi Fiona asta a făcut în seara asta. Mi-a ţinut oglinda în faţă şi, deşi nu am vrut să mă uit, n-am putut să nu-mi văd chipul distrus, temător, holbându-se la mine.

Deschid laptopul şi tristeţea mă copleşeşte gândindu-mă la Katie. Katie e o prietenă adevărată şi aşa mi-a fost întotdeauna. Şi totuşi eu am fost geloasă pe relaţia ei cu Joe şi n-am făcut decât să bat câmpii despre legături sortite eşecului şi cum că lucrul cel mai înţelept pe care o fată poate să îl facă este să le evite cu totul.

Şi pe urmă, gândindu-mă la felul în care Lexi i-a făcut avansuri lui Marc şi la obsesia ei faţă de bărbaţi şi sex în general, îmi dau seama că mi-e milă de ea..., dar în acelaşi timp înţeleg că dacă nu îmi pun ordine în viaţă şi în priorităţi, o să ajung şi *eu* ca ea.

În clipa asta, îmi doresc să fiu în DC, ca să o pot suna pe Katie, să mă urc în autobuz şi să mă opresc la ea în apartament, aşa cum obişnuiam să fac.

Numai că nu sunt acasă. Sunt în Franţa, singură cu o persoană care în clipa asta nu-mi mai place atât de mult — eu însămi.

Mă loghez la blog şi încep să tastez.

Regula nr. 1: Relaţiile cu bărbaţii sunt trecătoare, aşa că este important să vă înconjuraţi de prieteni adevăraţi, pe care să puteţi conta oricând.
Dacă am învăţat ceva anul acesta, e că tipii vin şi pleacă. Aşa că ieşiţi în lume şi distraţi-vă, dar nu uitaţi să vă ţineţi prietenii aproape. Asta înseamnă să puneţi întotdeauna prieteniile pe primul plan, iar bărbaţii pe planul doi. Fără excepţie.
Iar la finalul zilei, doamnelor, dacă vă veţi simţi sfârşite, chiar credeţi că tipul pe care tocmai l-aţi cunoscut într-un bar va fi dispus să vă asculte lamentându-vă la telefon despre ultima catastrofă din viaţa voastră?
Nu, în niciun caz.
Nu el, ci prietenii voştri — prietenii adevăraţi — vă vor ajuta să vă reveniţi şi să vă simţiţi din nou iubite. Şi, lucrul cel mai important, ei vă vor spune adevărul despre voi înşivă, chiar dacă nu vă va conveni să-l auziţi.

Postez textul pe blog, pe urmă îi scriu Fionei un mesaj în care îmi cer scuze. Îi spun că mă bucur pentru ea şi Andrew şi că îi apreciez sinceritatea. Apoi, după ce sting lumina în dormitor şi mă cuibăresc sub pătură, cu gândul la prietenii de acasă şi la oceanul care, din păcate, ne desparte, telefonul meu scoate un bip.

E un mesaj de la Lexi.

Sexul cu Marc a fost aşa şi aşa.

Ceea ce, în limbajul lui Lexi, înseamnă că nu vrea să-l mai vadă vreodată. N-a fost decât un alt nume bifat pe lista ei de cuceriri. Și dacă Lexi a fost exact tipul de prietenă de care am avut nevoie pentru a trece peste ruperea logodnei atunci când am ajuns la Paris, acum mă întreb cât de profundă poate fi prietenia noastră atâta timp cât principala ei preocupare este să se culce cu orice tip care îi iese în cale.

OPTSPREZECE
samedi, le 12 mars

Până ce nu ai toate datele,
nu te grăbi să judeci un francez
după aparențe.

Februarie a trecut și, la începutul lui martie, observ că pe sub ușa lui Luc se strecoară în fiecare noapte o rază de lumină. S-a întors.

Ori de câte ori aud o ușă închizându-se, mă reped și mă uit prin vizor, ca să văd dacă nu e el. N-am noroc, asta până într-o zi, când ies de la dușuri. Sunt înfășurată toată în prosopul meu micuț și cu un alt prosop încins în jurul părului umed, în chip de turban, când îl zăresc pe Luc, care-și încuie ușa. Cu toate că am făcut ceva mai mult decât doar să sper să dau peste el (l-am spionat — cine? *moi?*), mă gândesc să mă întorc și s-o iau la fugă înapoi spre dușuri. La urma urmei, ce-aș putea să-i spun? „Hei, știu că te-am refuzat, dar ce zici, n-am putea să facem totuși sex și să mâncăm niște ciocolată în pat?" Pentru mine, ar fi perfect logic, dar nu știu dacă el ar fi de acord. În plus, sunt conștientă că

e vorba de mai mult de atât. La simpla lui vedere, un val de fluturi mi se revarsă sălbatic în stomac.

Înainte să apuc să mă decid ce să fac, Luc se răsuceşte pe călcâie şi mă vede în capătul coridorului, cu apa picurând pe mine.

— Charlotte, bună.

— Salut, Luc.

Mă apropii târşâindu-mi picioarele şi strângându-mi mai bine prosopul în jurul corpului. Nu că nu m-ar fi văzut deja goală, dar oricum...

— Mereu te văd ieşind din duş. Aşa ţi-ai planificat?

Râd.

— Nu, sigur că nu. Dar am impresia că tu mă urmăreşti, ca să mă prinzi înfăşurată în prosopul ăsta fermecător.

Asta îi smulge un hohot de râs.

— Da, îmi place la nebunie prosopul ăla din jurul capului. E al naibii de sexy.

— Şi ce-ai mai făcut în ultima vreme? îl întreb.

— În general, bine. Am fost foarte ocupat. Îmi termin masteratul şi... am multe alte lucruri de făcut, aşa că da, am fost foarte ocupat. Dar tu? Tot îţi mai place viaţa la Paris?

— Mda, e destul de bine, ştii... Am.... Am tot vrut să mă opresc ca să-ţi ciocănesc la uşă, dar m-am gândit că eşti ocupat şi...

Las fraza în aer. Habar nu am unde vreau să ajung cu trăncăneala mea. Tot ce ştiu este că mă bucur să-l văd.

Luc îşi mută de câteva ori greutatea de pe un picior pe celălalt şi într-un târziu mă priveşte în ochi şi îmi zâmbeşte.

— Mi-ar face plăcere să ieşi cu mine în oraş mâine. E ziua mea de naştere, aşa că ce-ar fi să ieşim să bem ceva?

— Sună bine. Împlineşti treizeci de ani, nu?

— Nici vorbă, ce tot spui acolo? Douăzeci şi doi, zice şi-mi face cu ochiul. Vin să te iau la opt.

— Grozav. Ne vedem mâine.

O zbughesc înapoi în cameră şi realizez că de multă vreme n-am mai fost aşa de entuziasmată. De vină e ieşirea în oraş cu Luc.

Punctual ca întotdeauna, Luc îmi bate la uşă fix la ora opt. Zâmbeşte seducător când îşi furişează mâna pe după talia mea şi-mi dă un *bisou*. Parfumul coloniei lui şi răsuflarea sa caldă îmi fac pielea de găină. Doamne, ce dor mi-a fost de el.

În loc să mă conducă la staţia RER, o ia spre maşina lui — un Renault Twingo albastru, doar cu puţin mai mare decât o maşină Smart. Intrăm şi, după ce îmi face cu ochiul, porneşte în viteză prin oraşul care sclipeşte în lumina lunii pline. Prinde un post francez de radio în timp ce se strecoară pe străduţele şerpuitoare şi, când

nu schimbă viteza, lasă mâna dreaptă să i se odihnească uşor pe coapsa mea. Inima îmi bate mai iute în piept când trecem de Opéra Garnier, locul ultimei noastre întâlniri. Dar înainte să apuc să mă gândesc la cât de rău sfârşise întâlnirea aceea, Luc dă colţul şi intră într-o parcare înghesuită de pe o stradă lăturalnică aglomerată.

Îmi deschide uşa, mă ia de mână şi mergem pe Rue Daunou spre un bar numit Footsie. Un val de aer cald ne întâmpină în încăperea luminată difuz în clipa când păşim către tejgheaua lungă din lemn şi ne facem loc între două grupuri de francezi gălăgioşi.

— În seara asta o să bem bere, îmi zice Luc înainte de a comanda două pahare mari, apoi mă conduce spre un separeu din colţ.

— La mulţi ani! îi urez eu când ciocnim.

Luăm amândoi câte o înghiţitură lungă, lacomă şi, spre surprinderea mea, berea alunecă lin pe gât şi are un gust bun. Mai sorb o dată, la fel de lung, doar pentru a mă relaxa. Am fost nervoasă toată ziua la gândul subiectelor de conversaţie pe care le-am putea aborda şi al finalurilor posibile ale întâlnirii noastre. Nu ştiu de ce şi-a dorit să-şi petreacă a treizecea aniversare cu mine, dar pe de altă parte, habar n-am de ce am acceptat invitaţia, din moment ce sunt aşa pornită împotriva relaţiilor. Tot ce ştiu este că mă bucur să mă aflu din nou cu el şi că din ianuarie hormonii mei

tot protestează. După o abstinență de două luni, ceva trebuie să se întâmple.

— Nu pot să cred c-am împlinit treizeci de ani. Timpul trece atât de repede. Ai douăzeci de ani, ești tânăr, ești student, n-ai facturi de plătit, n-ai nicio responsabilitate, iar în clipa următoare te trezești că ai făcut treizeci de ai. Spune-mi, Charlotte, cum e posibil?

Râd.

— Zău așa, treizeci de ani nu înseamnă că ești bătrân. Credeam că bărbaților nu le pasă ce vârstă au.

— Ai dreptate, se presupune că femeile sunt cele care ar trebui să se simtă triste și deprimate atunci când împlinesc treizeci de ani, nu bărbații.

— Păi vezi? Fruntea sus și mai bea niște bere, îl îndemn eu, trăgându-i un cot, în joacă, între coaste. Sunt sigură că eu o să fiu deprimată cât pentru amândoi atunci când o să împlinesc treizeci de ani.

Rânjește și soarbe lung din pahar.

— Nu, când o să ai treizeci de ani o să fii și mai frumoasă ca acum.

Îmi simt obrajii și urechile arzând. Cum face de reușește să mă amețească întotdeauna cu textele astea răsuflate, tipic franțuzești?

Luc dă pe gât restul de bere și se îndreaptă spre bar pentru a comanda alte băuturi. Revine, se așază, mă prinde strâns pe după umăr și își lipește coapsa de coapsa mea.

Îi simt răsuflarea caldă pe gât când se apleacă să-mi şoptească la ureche:

— Spune-mi, de ce ai vrut să ieşi cu mine azi, de ziua mea? N-am fost deloc sigur că o să accepţi.

Îmi ridic privirea spre ochii lui căprui frumoşi şi îmi dau seama că nu mai sunt capabilă să ţin garda sus. Trebuie să-i spun adevărul.

— Mi-a fost dor de tine.

Luc îşi fixează privirea serioasă asupra mea în timp ce îşi apleacă faţa spre mine, dar, chiar în clipa când cred că o să mă sărute, îşi trece degetele peste gâtul meu şi-mi prinde lănţişorul.

— Ţi s-a încurcat lanţul, zice şi îşi aşază mâinile deasupra pieptului meu şi descâlceşte lanţul de argint.

Temperatura corpului meu creşte. Cu mâinile lui Luc atât de aproape de sânii mei şi cu alcoolul care începe să-şi facă efectul, îmi vine să-l sărut. Tânjesc să-i simt braţele în jurul meu. Să fiu goală în pat cu el.

Vreau o nouă şansă de a fi cu el.

Dar oare n-am spus mai mult decât trebuia?

— Aşa, acum e mai bine. Îşi plimbă mâinile pe umerii mei, apoi îmi zâmbeşte — zâmbetul ăla cald, dulce, sexy al lui în care mă topesc toată, zâmbetul ăla care mă face să las garda jos. După care, chiar înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele, îmi şopteşte: Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îşi împleteşte degetele în părul meu şi mă prinde de ceafă în timp ce mă sărută în colţul acela de bar

aglomerat. Nu bag în seamă mulțimea zgomotoasă care strigă și râde în jurul nostru. Nu mă pot gândi decât la cât de nebunește de minunat e să îl pot săruta din nou pe Luc. Și că n-aș vrea să mă opresc niciodată.

— Ce-ar fi să plecăm de aici? îmi susură el la ureche după ce îmi eliberează gura ca să pot respira.

Nu mă obosesc să-i răspund. Îl iau de mână și-l trag afară din separeu. Ne grăbim să ieșim din bar și să ne urcăm în mașina lui, unde Luc mă sărută din nou înainte de a accelera prin noaptea pariziană. Ajungem la sensul giratoriu din Place de la Concorde, cu obeliscul său înalt luminând cercul. Luc se oprește la semafor și își așază mâna pe interiorul coapsei mele. Începe să o maseze urcând tot mai mult, până ce simt c-o să explodez. Am senzația că se scurge o eternitate până ce ajungem la el în cameră, unde mă dezbracă la numai câteva secunde după ce se îndepărtează de ușă. Îi smulg cămașa și pantalonii, iar el mă saltă de la podea. Îmi înfășor picioarele în jurul mijlocului său când mă lipește cu spatele de zid. Se apasă puternic în mine, apoi începe să împingă atât de adânc, încât țip de plăcere. Nu-mi pasă că mâine o să am spinarea plină de vânătăi. Îl vreau în mine, iar plăcerea este aproape de nesuportat.

Mă agăț de umerii lui în timp ce mă duce spre pat, mă întinde și mă întoarce pe burtă. Își duce mâinile între picioarele mele, le depărtează ușor și-și vâră degetele înăuntrul meu. Se saltă peste șalele mele și-și împinge degetele și mai adânc, după care mă sărută pe

spate, de sus până jos. Îl simt când își retrage mâna și își apasă vintrea de mine, apoi mă penetrează pe la spate. Intră așa de adânc, încât abia dacă pot să respir.

Își lasă corpul mai jos, lipindu-l de spinarea mea, în timp ce intră și iese din mine.

— Charlotte, mi-a fost dor de corpul tău, îmi șoptește la ureche și răsuflarea lui fierbinte îmi transmite fiori pe șira spinării. *Je veux te faire l'amour toute la nuit.*

Nimic nu e mai excitant decât un francez sexy care îți spune *în franțuzește* că vrea să facă dragoste cu tine toată noaptea. Mă răsucesc pe spate, îl trag pe pat și mă așez peste el. Rânjește și mă lasă să preiau controlul. Alunec în față și în spate pe deasupra lui până ce nu-mi mai pot reține plăcerea. Gâfâi și mă prăbușesc peste el. Luc continuă să se împingă în mine în vreme ce eu mă agăț de umerii lui. Într-un târziu, îl simt cum pulsează înăuntrul meu, scoate un geamăt și se lasă să cadă pe spate în pat.

Rămânem înlănțuiți între cearșafuri până ce ne recăpătăm suflarea. Mă întreb ce alt bărbat ar putea rivaliza cu Luc. Niciodată nu m-am simțit atât de împlinită, atât de satisfăcută.

Apoi, de parcă sexul n-ar fi de ajuns, Luc întinde mâna și scoate din sertarul noptierei o ciocolată Lindt.

Izbucnesc în râs.

— Ce, crezi că-i caraghios să mănânci ciocolată după sex? mă întreabă.

— Nu, îmi place la nebunie. E atât de tipic pentru tine. Eşti tare drăguţ.

— Drăguţ?

— OK, nu eşti drăguţ, eşti un tip sexy şi arătos care se dă în vânt după ciocolată.

— Aşa-i mai bine.

Desface ambalajul şi îmi oferă pătrăţică după pătrăţică de decadenţă, până ce aparatul meu de control al plăcerii atinge nivelul maxim. Mă cufund în acest deliciu, lăsând gustul ciocolatei topite să-mi alunece pe limbă, şi un gând îmi vine în minte. Nunta lui Hannah are loc peste o lună, în DC, şi încă nu mi-am găsit pe nimeni cu care să merg.

— Luc, vreau să te întreb ceva.

— Da?

— Ai vrea să mergi cu mine la o nuntă în DC luna viitoare?

— Serios? Vrei să-ţi fiu partener?

— Da, mi-ar face mare plăcere să vii cu mine.

Rânjetul i se lăţeşte pe faţă. Se apleacă şi mă sărută pe buze.

— Să înţeleg că accepţi?

— Da, m-aş bucura mult să merg cu tine.

— La mulţi ani, Luc, îi spun şi îl sărut pe gât, după care îmi înfăşor braţele în jurul trupului său sexy gol.

Dar când dăm să ne rostogolim din nou pe sub cearşafuri, telefonul lui mobil sună.

Sare brusc din pat ca să răspundă, în timp ce eu încerc să-mi păstrez cumpătul. Cine naiba îl sună la ore aşa de târzii şi de ce se repede el mereu să răspundă? Ce porcărie. Dau să mă scol şi să mă îmbrac, dar Luc se apropie şi mă prinde pe după umeri.

— Charlotte, trebuie să răspund, dar după aia o să-ţi explic totul. Nu pleca, te rog.

Mă aşez înapoi în pat şi clatin din cap. Mă aştept ca Luc să-şi arunce nişte haine pe el şi să năvălească pe coridor ca să răspundă la telefon, aşa cum a făcut prima oară. Dar nu. Îşi trage pe el chiloţii, se aşază la masa de bucătărie şi începe să vorbească la telefon.

— *Coucou, Adeline.*

După ce o salută pe interlocutoare cu o voce greţos de dulce, devin tot mai impacientată.

— *Oui, tu me manques aussi, ma fille.*

Cum? Am auzit oare bine? *Şi tu îmi lipseşti, fetiţa mea?*

Poftim?

— *Tu es allée au zoo? Tu as vu des lions? Ah, des tigres aussi? C'est super, ma petite chérie.*[1]

O, Doamne. E limpede — Luc *nu* vorbeşte cu o femeie.

Ci cu un copil — cu fiica lui.

Luc are o fetiţă.

---

[1] Ai fost la grădina zoologică? Şi ai văzut leii? A, şi tigrii? Minunat, scumpa mea (în lb. fr. în original).

Nu prea știu cum să reacționez la această informație. Deci, ea e cea care îl tot sună noaptea? Din cauza ei fugise Luc de mine ca să răspundă la telefon? Dar de ce l-ar suna o fetiță la ora unu dimineața? Și de ce trebuia să se ascundă el de mine?

N-apuc să digerez prea bine cele întâmplate, căci Luc încheie conversația.

— *Je t'aime aussi, Adeline. À demain.*[1]

Se uită la mine cu o expresie îngrijorată.

— Deci ai o fiică?

— Da. O cheamă Adeline.

— Și de ce nu mi-ai spus? Ea e cea care te sună tot timpul, nu-i așa? Dar de ce te sună în toiul nopții? Ce se întâmplă, Luc?

— Potolește-te, te rog. În primul rând, adu-ți aminte că am tot încercat să-ți spun, dar nu m-ai lăsat să-ți explic.

Revăd în minte toate acele dăți când Luc m-a anunțat că are ceva important să-mi spună, iar eu i-am retezat vorba, l-am sărutat sau am făcut orice ca să-l *împiedic.*

— Îmi pare rău că nu te-am lăsat să-mi explici. Dar după spectacolul de balet, când m-ai invitat să petrec Crăciunul cu tine și familia ta, te-am rugat să mă lămurești ce e cu telefoanele, iar tu mi-ai spus că deocamdată nu poți. Că e prea complicat. De ce nu mi-ai spus atunci adevărul?

---

[1] Și eu te iubesc, Adeline. Pe mâine (în lb. fr. în original).

— Am vrut să afli totul, dar lucrurile n-au mers niciodată bine între noi, şi pe urmă au intervenit nişte complicaţii cu fosta soţie. N-am vrut să te târăsc în toată povestea asta. În plus, mi-a fost teamă că dacă îţi spun adevărul, n-o să mai vrei să mă mai vezi.

— De ce crezi asta? îl întreb.

— Sincer să fiu, nu păreai genul dispus să iasă cu un bărbat cu copil.

Aici m-a prins, recunosc.

— Fiica mea mă sună noaptea târziu pentru că acum locuieşte în Australia şi între Franţa şi Australia e un decalaj orar mare.

— În Australia? Cum aşa?

— În timpul căsniciei, mama lui Adeline m-a înşelat cu un alt bărbat. Un australian. Iar după divorţ a obţinut custodia lui Adeline şi a luat-o cu ea în Australia.

Observ sfârşeala din ochii lui în timp ce-şi relatează povestea.

— Fiica mea nu are decât trei ani şi e plecată de un an. Mi-e îngrozitor de dor de ea şi încerc să o aduc înapoi. Bărbatul cu care e combinată mama ei nu e un tip drăguţ. Adeline se teme de el şi vrea să vină să stea cu mine. Aşa că tot anul trecut am umblat prin tribunale, ba chiar am fost şi în Australia, încercând să o aduc înapoi acasă.

— O, Doamne!

Rămân fără cuvinte. Luc a fost şi el înşelat. Şi el are inima zdrobită, la fel ca mine. Şi nu face decât să încerce să-şi recupereze fetiţa.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus de la bun început. În afara situaţiei dintre noi doi şi a complicaţiilor luptei de la tribunal, trebuie să am grijă şi pe cine las să intre în viaţa fiicei mele. Lucrurile sunt şi aşa încurcate. Sper că mă înţelegi.

— Ar fi trebuit să te las să-mi explici. Dar îmi pare rău că nu mi-ai spus mai devreme, zic, trecându-mi mâinile prin păr şi clătinând din cap. Dumnezeule, prin câte ai trecut!

— De-asta te-am invitat de Crăciun acasă. Adeline a venit încoace şi am stat câteva săptămâni cu ea şi cu părinţii mei. Am vrut să o cunoşti personal, dar mi-ai spus că nu te interesează să te implici într-o relaţie, aşa c-am renunţat.

Îmi las privirea în podea, vinovată.

— Îmi pare rău, Luc. Îmi pare foarte rău.

Luc se duce la raftul de cărţi şi scoate un album foto.

— Hai să ţi-o arăt. Deschide albumul la o poză în care ţine în braţe o fetiţă adorabilă. Uite, ea e Adeline.

— E frumoasă. Seamănă perfect cu tine.

Ne urcăm înapoi în pat şi capul mi se învârte de la atâtea revelaţii.

Luc are o fiică. Luc e *tată*.

Nu mă culc cu un francez sexy oarecare. Ci cu un bărbat care a cunoscut suferința. Un bărbat care are un copil și care se luptă să-l recapete. Un bărbat care are mult mai multe pe cap decât să se culce cu orice femeie întâlnită în cale și să-și termine masteratul.

Și după aceea îmi aduc aminte de articolul meu. Articolul în care îl criticam pe Luc și toate încercările lui de a fi cu mine. În care băteam câmpii despre apelurile telefonice stupide pe care le primea și despre comportamentul lui superficial, pentru a le demonstra femeilor că toți bărbații sunt niște mincinoși pe care nu te poți baza. Articolul care va apărea într-o revistă populară pentru femei în numărul pe aprilie, exact înaintea nunții lui Hannah.

Doamne, în ce rahat m-am băgat!

NOUĂSPREZECE
vendredi, le premier avril

Oricâte planuri ţi-ai face, nimic
nu te poate pregăti pentru revederea
cu bărbatul care ţi-a frânt inima
şi cu femeia care i-a furat-o pe a lui.

„Bienvenue", îi întâmpină plin de sine pe pasageri însoţitorul de bord. Luc şi cu mine ne legăm centurile de siguranţă pe scaunele înghesuite din avion. Nunta lui Hannah şi Mike m-a luat de fapt prin surprindere şi mă simt complet nepregătită, neştiind la ce să mă aştept.

Numărul din aprilie al revistei *Bella Magazine,* cu articolul meu „Cum să te comporţi ca un bărbat în Oraşul Iubirii", a ajuns pe standurile de ziare din SUA acum o săptămână. Am sunat-o pe Beth, editorul revistei, la o zi după ce Luc mi-a povestit despre fiica lui. Am rugat-o să mă lase să rescriu articolul, dar mi-a spus că e prea târziu şi că e în tipar. Am implorat-o, dar a rămas fermă pe poziţie, susţinând că n-are ce face.

De cum am aflat că nu există cale de întoarcere, am vrut să-i spun lui Luc, dar nu mi-am putut aduna curajul să-i mărturisesc tot. Cum aş putea să justific în ochii lui toate acele lucruri îngrozitoare pe care le-am scris despre el?

Aşa că tot ce îmi mai rămâne de făcut e să-mi rod unghiile, sperând şi rugându-mă ca Luc să nu afle de articol. Niciodată nu mi-am făcut griji pentru blog, pentru că e anonim, şi în plus e un blog dedicat femeilor. Mă gândesc că acelaşi lucru e valabil şi în cazul articolului. Fiind o revistă pentru femei, de ce ar citi-o Luc? Le-am prevenit deja pe toate prietenele mele care vor fi prezente la nuntă să-şi ţină gura, aşa că totul o să fie în regulă. *Trebuie* să fie.

Dau pe gât două sticluţe dintr-acelea mici de vin cu care te servesc în avion, nu numai pentru că am emoţii în privinţa articolului, dar şi pentru că peste mai puţin de douăzeci şi patru de ore îi voi vedea pe Jeff şi pe Brooke, iubita lui, în persoană. Katie mi-a confirmat că Brooke va veni la nuntă şi mi-a promis că se va împiedica şi va vărsa vin roşu pe rochia ei. Doar pentru asta sunt făcute prietenele cele mai bune, nu-i aşa?

În ciuda groazei care m-a copleşit în clipa când ne-am îmbarcat în avionul cu destinaţia DC, m-am hotărât ca, indiferent ce gânduri de răzbunare mi-ar trece prin minte când o să dau cu ochii de Jeff şi Brooke în calitate de cuplu, să îmi păstrez firea şi să mă concentrez asupra lui Hannah. Ca prietenă apropiată

și domnișoară de onoare, sunt datoare să-mi las propriile sentimente deoparte și să o sprijin în cea mai importantă zi din viața ei. După opt luni petrecute la Paris fără Jeff, ar trebui — teoretic vorbind — să fi trecut cu totul peste suferința pe care mi-a provocat-o. Într-un fel, abia aștept să îl văd, ca să-i arăt că nu mă mai interesează câtuși de puțin. Și voi reuși, având la braț tot weekendul un francez atrăgător și sexy. Numai că francezul cel atrăgător care doarme acum în avion lângă mine habar n-are că Jeff va fi prezent la nuntă. Și, cum n-am de gând să stau la taclale prietenește cu Jeff, nu văd niciun motiv ca să îi povestesc despre asta lui Luc. L-aș face să se simtă stânjenit și nelalocul lui și mă gândesc că ceea ce nu știe n-are cum să-i facă rău.

După multe ore, ajungem la Hotelul Marriott din partea de nord-vest a Washingtonului, în imediata apropiere a Grădinii Zoologice Naționale. Recepția de nuntă urmează să se desfășoare la acest hotel, urmată de o ceremonie în campusul din Georgetown. N-avem prea mult timp la dispoziție pentru a ne odihni, căci trebuie să fim gata pentru repetiție, așa că Luc și cu mine trebuie să dăm zor cu dușul și schimbatul hainelor. Dar înainte de a intra sub duș, trebuie să vorbesc cu Katie. E cea mai lungă despărțire a noastră în cei douăzeci de ani de când suntem prietene. În plus, are un exemplar din *Bella Magazine*.

În timp ce Luc face duș, mă reped spre camera lui Katie și-i bat la ușă.

— E cine cred eu? zice Katie, scoţând capul pe uşă. Charlotte! strigă ea şi mă îmbrăţişează.

— O, Doamne, cât mă bucur să te văd! Ce bine arăţi!

Mă retrag un pic ca să mă uit mai bine la prietena mea cea mai bună. Într-adevăr, arată fabulos. Poartă o rochie adorabilă de vară, alb cu albastru, iar părul blond scurt i-a crescut între timp şi-i cade pe spate.

— Mersi! Şi tu arăţi grozav! strigă ea entuziasmată.

— Mă laşi? De-abia am coborât din avion şi nici n-am avut timp să mă schimb.

— Ei bine, dacă nu mi-ai fi spus, nu mi-aş fi dat seama, sexoaso, zice ea, făcându-mi cu ochiul.

— Şi unde ţi-e cavalerul? o întreb eu nerăbdătoare.

Katie iese în continuare cu Joe, ginecologul, iar eu abia aştept să îl cunosc şi să văd cu ochii mei de ce Katie se dă în vânt după el. În plus, vreau ca ea să ştie că îi susţin relaţia, oricât de pornită am fost tot anul împotriva iubirii.

Katie rânjeşte sfioasă şi mă conduce înăuntru în cameră. Joe stă în picioare la fereastră, spilcuit într-o cămaşă albă apretată, asortată cu o cravată roşu-închis. Imediat îmi dau seama de ce prietena mea e înnebunită după el — nu doar din cauza aspectului. Sigur, e foarte chipeş, asta-i clar, cu părul lui bogat castaniu-închis şi fizicul musculos, dar ceea ce-ţi sare instantaneu în ochi este personalitatea lui plină de căldură. În loc să îmi întindă mâna, mă strânge cu putere în braţe. Şi la cei un

metru nouăzeci şi cinci ai săi, arată, fără îndoială, ca un urs mare, tocmai bun de strâns la piept.

— Deci asta e tipa grozavă care locuieşte singură la Paris şi despre care Katie mi-a povestit atât de multe. Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, zice şi îmi zâmbeşte prietenos.

— Şi ce anume ţi-a povestit, mă rog? Sper că nu toate secretele mele întunecate, îi răspund eu în glumă, cu toate că de fapt vorbesc serios.

— Nu, te-a vorbit numai de bine. Unde e partenerul tău? Luc, parcă aşa îl cheamă, nu?

— E bun tipul, îi zic eu lui Katie, arătând cu degetul spre Joe. A reţinut numele. Sunt impresionată. Mă întorc către Joe. Luc e în cameră, se pregăteşte, ceea ce va trebui şi eu să fac dacă nu vreau să întârzii la repetiţie.

Katie mă conduce spre uşă şi îi şoptesc la ureche:

— Ai revista la tine?

— Hm, hai să vedem. Cum ar fi ca prietena mea cea mai bună să publice un articol în revista mea preferată şi eu să n-o am? Ce naiba, femeie, sigur că o am.

Se duce şi scoate din valiză ultimul număr din *Bella Magazine*, răsfoieşte revista până ce dă de articolul meu şi mi-o întinde. Joe intră în baie şi închide uşa în urma lui, lăsându-ne singure.

În interiorul revistei glossy îmi zăresc poza în capul articolului de fond întins pe trei pagini pe care l-am dedicat femeilor din toată lumea. Sunt aşa de încântată la vederea numelui meu, încât aproape uit că dacă Luc

dă cumva cu ochii de articol, o să dorească probabil să nu mai aibă niciodată de-a face cu mine.

— Charlotte, e minunat! Am discutat cu toate fetele şi le-a plăcut enorm articolul. Îţi vine să crezi? Articolul *tău* a apărut în *Bella Magazine*. Ţi-ai fi imaginat aşa ceva?

— Mersi, Katie. Da, e chiar nemaipomenit, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Şi nu e cazul să-ţi faci griji. Luc n-are cum să afle de articol. Ce Dumnezeu, doar e o revistă pentru femei. Cum ar putea să ajungă în mâinile lui?

— Ai dreptate. Dar, după câte mi-a povestit, ar fi groaznic dacă s-ar întâmpla.

O pusesem pe Katie la curent cu povestea cu fosta nevastă a lui Luc şi iubitul ei australian care îi furaseră fetiţa lui Luc.

— Mda, dar nu ştiai toate astea atunci când ai scris articolul, altfel povestea ar fi fost complet diferită. Oricum, articolul a ieşit nemaipomenit şi nu e în întregime despre tine şi Luc, doar o parte din el.

Ridic din sprâncene.

— OK, în *mare* parte faci trimitere la el. Dar n-are cum să-l vadă, Charlotte. Toate fetele au ascuns revista în valize, ai înţeles?

— Mersi, Katie.

— A, să ştii că am cumpărat vreo zece exemplare. M-am gândit că o să vrei să le iei înapoi cu tine.

— Eşti grozavă, îi spun şi o îmbrăţişez.

— Da, ştiu, zice ea, ridicând din umeri. Stai liniştită, că glumesc. Bun, acum, domniţă, e cazul să te pui pe treabă, altfel o să întârzii.

— Ne vedem peste câteva minute, îi spun şi ies din cameră ca o furtună.

Am nevoie de mai mult de o jumătate de oră ca să mă pregătesc, însă se pare că va trebui să mă mulţumesc cu mai puţin.

— Charlotte, stai puţin! sâsâie Katie după mine pe coridor.

— Ce-i?

— Vino puţin înapoi. Am ceva să-ţi spun. Jeff şi Brooke stau şi ei la hotel... I-am văzut acum câteva ore, zice Katie, furişând o privire pe hol să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

Mă clatin.

— Dar de ce stau la hotel, din moment ce locuiesc aici, în oraş?

— Presupun că din acelaşi motiv ca şi noi, ca să nu fie nevoiţi să se întoarcă acasă după recepţie şi ca să petreacă probabil toată noaptea împreună cu ceilalţi invitaţi. La urma urmei, el *este* cavalerul de onoare, spune Katie şi-şi dă ochii peste cap. Tot nu-mi vine să cred că Hannah şi Mike l-au invitat pe Jeff la nuntă.

Mi se face greaţă la gândul că Jeff şi Brooke stau în acelaşi hotel cu mine. Iar faptul că mă aflu acum pe hol şi că arăt ca o epavă după un zbor atât de lung mă face

să nu-mi doresc altceva decât s-o şterg cât mai repede de aici înainte să dau nas în nas cu cei doi.

— Mersi că mi-ai spus... Nu-i nimic, mă descurc eu. Acum trebuie să fug.

Katie nu pare să se încreadă în asigurările mele, şi adevărul e că nici eu nu sunt foarte convinsă. Peste mai puţin de o oră o să dau ochii cu Jeff şi cu roşcata care mi-a distrus viaţa. Şi oricât de mult aş vrea să-i pocnesc şi să ţip la ei că nu e corect, că m-au făcut să sufăr şi că nu merită să împartă acest moment special cu mine şi cu prietenii mei, trebuie să accept situaţia aşa cum e, pentru că n-am ce face. Dacă o să mă comport ca o nebună, Jeff o să creadă că a făcut o alegere bună înşelându-mă, iar eu o să arăt ca o proastă.

Or, ceea ce-mi doresc eu este să-l fac să se simtă oribil.

Am întocmit un plan de atac simplu: o să arăt uimitor de bine şi o să mă comport cu un calm şi o sofisticare incredibile pe tot parcursul evenimentului. Şi *nu* o să-mi ascund sentimentele tot mai puternice faţă de Luc. Vreau ca Jeff să afle că mi-am găsit un bărbat nou, minunat, şi că toată povestea dintre noi este acum istorie pentru mine. Mai mult decât atât, o să fiu numai lapte şi miere cu el şi cu Brooke, ca să le demonstrez c-am depăşit momentul. Evident, în secret sper că toate astea au să-l înnebunească de nervi.

După ce fac un duş rapid şi-mi usuc părul, mă machiez şi arunc pe mine o rochie sexy de culoarea

zmeurei, special cumpărată pentru această ocazie. Sunt gata de acțiune. Când ies din baie, Luc mă ia pe după mijloc și mă sărută. Dorința lui evidentă îmi trimite fiori pe șira spinării. Constat că și el e gata de acțiune și, dacă nu ne-am afla într-o asemenea criză de timp, i-aș cere să mi-o dovedească. De când am petrecut împreună noaptea celei de-a treizecea aniversări a lui, nu ne-am putut ține mâinile *sau* buzele departe unul de celălalt.

Luc se decide însă pentru o scurtă partidă de giugiuleli în camera noastră de hotel, urmată de promisiuni șoptite că voi avea parte de mai mult ceva mai târziu, apoi pornim împreună spre camera lui Katie și Joe.

Mergem toți patru cu mașina spre Georgetown University, apoi ne croim drum prin campusul frumos, atât de familiar mie, către capela Dahlgren, unde va avea loc ceremonia. Trag în piept parfumul dulce al lalelelor roșii și galbene care înconjoară statuia maiestuoasă a lui John Carroll[1] și-l strâng ceva mai tare de mână pe Luc în timp ce îl conduc prin Healy Hall. Ajungem la Dahlgren Quad, locul meu favorit din campus. De fiecare dată, acest scuar liniștit plin de verdeață, cu pomi cu flori roz și o fântână mică ce susură în centru, mă calmează.

---

[1] Primul episcop din istoria SUA (1735–1815) și fondator al Georgetown University, cea mai veche instituție catolică americană de învățământ superior.

Dar în timp ce ne îndreptăm spre fântână, o voce inconfundabilă îmi spulberă toată pacea sufletească.

E Jeff.

Iată-l, după atâta timp, stând alături de Mike în mijlocul scuarului, râzând cu poftă şi arătând la fel de chipeş ca întotdeauna. Uf. Katie ridică discret din sprâncene în direcţia mea. Îi arunc un surâs încordat şi-mi înfig unghiile în palme, scrâşnind tăcut din dinţi. Ochii îmi fug de colo-colo, în căutarea unei roşcate cu sâni mari. Nici urmă de o asemenea creatură. Hmm... sper că Jeff a prins-o în pat cu un alt netrebnic şi a rupt-o imediat cu ea. Sau poate şi mai bine, *ea* i-a dat papucii.

Îmi strecor mâna pe sub braţul lui Luc, în speranţa că vom putea să ne furişăm, nevăzuţi de Jeff şi Mike, direct în biserică.

— Charlotte! strigă Mike.

La naiba.

Jeff îşi smuceşte capul către noi şi expresia care se aşterne peste trăsăturile lui cizelate, bine conturate, e cu adevărat nepreţuită. Nici c-aş fi putut să cer mai mult. Ochii lui albaştri perfecţi se cască mari şi falca îi cade când îşi mută privirea de la mine la Luc şi înapoi, de parcă nu-i vine să creadă că am adus cu mine un partener. Oare şi-a închipuit că o să vin singură la nuntă? Serios, chiar nu ştie cu cine are de-a face.

— Bună, frumoaso! Mike aleargă spre mine şi mă strânge tare în braţe, apoi mă sărută pe obraji. Măi să

fie, ce ţi-au făcut francezii ăia? Arăţi fantastic. Hannah o să se bucure mult că ai venit. E puţin cam stresată... în fine, asta e puţin spus... ştii tu, cu toată tevatura asta.

— Nunţile sunt cam stresante, spun eu şi zâmbesc rece înspre Jeff. Mi se pare mie sau se foieşte stânjenit? El e Luc, partenerul meu, anunţ eu mândră.

Mike îi strânge mâna lui Luc.

— Sper ca mireasa mea, care şi-a ieşit un pic din minţi, să nu te sperie atât de tare încât să nu mai vrei să mai asişti niciodată la o nuntă americană, zice el rânjind. Mă bucur c-ai venit.

— Mulţumesc, spune Luc înainte de a-i întinde mâna, nevinovat, lui Jeff.

Jeff pare să nu vadă mâna întinsă de Luc, pentru că se holbează în continuare la mine cu aceeaşi privire uluită întipărită pe faţă. Aproape aceeaşi expresie pe care a avut-o atunci când i-am descoperit profilul on-line.

Îl iau pe Luc de braţul întins şi îi zâmbesc lui Mike.

— Şi unde e mireasa cea stresată? Sunt sigură că nu i-ar strica o mână de ajutor.

Mike arată spre capelă.

— Ai grijă — nu e în toane prea bune.

Jeff ne aruncă încă o privire tăioasă mie şi lui Luc, după care scăpăm de situaţia intens stânjenitoare şi ne îndreptăm spre capelă.

— Până acum a mers bine, îmi şopteşte Katie la ureche.

— Ai avut cumva dubii? îi şoptesc la rândul meu.

— N-am ştiut ce o să se întâmple când vă revedeţi. Te-ai ţinut tare. Iar el s-a simţit prost, a fost clar ca bună ziua. Bună treabă, Charlotte, zice Katie, făcându-mi cu ochiul.

Mă uit spre Luc şi văd că admiră turnul cu ceas care încununează Healy Hall.

— Nu-mi vine să cred că ai urmat aici colegiul. Campusul ăsta este extraordinar. Noi n-avem aşa ceva în Franţa.

Uau! Se pare că n-are idee *cine* e tipul pe care tocmai l-a cunoscut.

Îl strâng de mână.

— Da, e un loc minunat. Dar nu uita, nimic frumos nu se obţine fără costuri mari. Măcar în Franţa cursurile universitare nu te bagă în faliment.

Chicoteşte şi străbatem culoarul central al capelei, unde dăm peste Hannah, care se învârte de colo-colo ca o nebună.

— Charlotte! Luc! Katie! Joe! Aţi ajuns, aţi ajuns în sfârşit! urlă ea în timp ce ne îmbrăţişează strâns, disperată.

Katie sesizează starea de frenezie a lui Hannah şi preia imediat controlul.

— Potoleşte-te, scumpo. Spune-ne, cu ce te putem ajuta? Doar suntem domnişoarele de onoare, asta e treaba noastră. Dă-ne ceva de făcut.

— Nu vă deranjează dacă vă fur partenerele, nu-i aşa, băieţi? îi întreabă Hannah pe Joe şi Luc în timp ce ne ia de mâini şi ne conduce spre tărâmul nebuniei premaritale.

Ne ţine ocupate exact până ce începe repetiţia. Atât de ocupate, de fapt, încât abia dacă apuc să-l văd pe Jeff stând în faţă, lângă Mike, măsurându-mă din priviri. Deocamdată, Brooke nu şi-a făcut apariţia. Sunt sigură că aş recunoaşte-o imediat. Imaginea părului ei roşu şi a maioului strâmt, ca de curvă, din care ţâţele aproape că îi ieşeau, mă bântuie şi acum ca un coşmar.

În timp ce Jeff şi cu mine ne ocupăm locurile în faţa altarului, îndeplinindu-ne rolurile de cavaler, respectiv domnişoară de onoare, îl surprind de mai multe ori uitându-se spre mine. De fiecare dată când privirea i se opreşte asupra mea, mă forţez să mă uit în altă parte, către Hannah şi Mike, ori către Luc, oricine altcineva în afară de Jeff.

Nu pot însă să ignor emoţia copleşitoare ce fierbe în mine la vederea vechii mele iubiri, a fostului meu logodnic, a bărbatului care mi-a frânt inima.

Zăresc cupele pentru vin în spatele capelei şi tânjesc să umplu una din drăguţele alea şi să o dau pe

gât. Dar nu cred că Hannah *ori* preotul ar aprecia prea mult gestul.

După repetiție, îmboldită de nevoia mea stringentă de a consuma alcool, îl trag practic pe Luc după mine de-a lungul trotuarelor din cărămidă din Georgetown, către malul apei, unde urmează să se țină recepția.

— De ce te grăbești așa de tare? mă întreabă Luc. I-am lăsat în urmă pe prietenii tăi. Nu vrei să stai de vorbă cu ei? Doar nu i-ai văzut de atâta timp.

Îl trag în continuare de mână.

— O să avem tot weekendul la dispoziție să pălăvrăgim. Vreau să beau.

Luc ridică din sprâncene, apoi izbucnește în râs.

— Voi, femeile americane, vă dați în vânt după alcool, nu-i așa?

— Și femeile franceze nu? îl întreb eu, în timp ce mă îndrept către intrarea restaurantului Tony & Joe.

Vocea lui Hannah răsună tare în urma noastră.

— Charlotte, ai greșit restaurantul!

Mă răsucesc pe călcâie, derutată.

— Recepția se ține alături, la Sequoia. Săptămâna trecută a fost o inundație la Tony & Joe, așa că a trebuit să schimbăm locația.

Deschid gura, dar nu reușesc să rostesc nimic. *Sequoia* e nenorocitul de restaurant unde Jeff m-a cerut de nevastă, acum nu mai mult de un an.

Ce poate fi mai rău decât atât?

Intru în restaurant şi-l ţin pe Luc de mână în timp ce îl conduc spre o masă frumos aranjată lângă ferestrele înalte din podea până în tavan, cu deschidere spre râul Potomac, încercând să-mi scot din minte amintirea ultimei dăţi când admirasem această privelişte... cu Jeff aşezat într-un genunchi, cerându-mi să-i devin soţie.

Chelnerii ne servesc cu salate, iar eu dau pe gât ca pe apă primul pahar de Chardonnay. Mă uit de-a lungul mesei şi văd că Brooke încă n-a apărut. Încep să mă gândesc că poate nu ne va onora în seara asta cu prezenţa ei, lucru care nu m-ar deranja absolut deloc.

Luc se apleacă şi-şi trece braţele pe după umerii mei, făcându-mă s-o dau uitării, pentru moment, pe Brooke.

— Arăţi minunat, Charlotte. Nu-mi pot lua ochii de la tine, îmi şopteşte el la ureche.

Cu coada ochiului, îl surprind pe Jeff spionându-ne de la câteva scaune distanţă. Îşi mijeşte ochii la mine, clatină din cap şi-şi mută privirea.

Ha! Aşa îţi trebuie, ticălosule!

Obrajii îmi ard când îl privesc la rândul meu pe Luc şi îi zâmbesc. Se apleacă spre mine şi-şi trece buzele peste buzele mele, apoi mă ia de mână şi se întoarce către Katie şi Joe.

— Mă bucur că am avut şansa de a vă cunoaşte pe toţi aici, în DC, zice el. Voi, americanii, sunteţi aşa prietenoşi. Foarte diferiţi de parizieni.

Katie râneşte.

— Ei bine, am auzit atât de multe despre tine, încât era şi cazul ca Charlotte să te aducă aici, ca să te cunoaştem.

Luc râde şi continuă să sporovăiască despre diferenţele dintre francezi şi americani. Katie îmi aruncă o privire aprobatoare peste masă. Îmi dau seama că îl place foarte mult pe Luc.

Exact când ne terminăm salatele, îl văd pe Jeff cum se ridică şi se întoarce. Dintr-odată, părul mi se ridică pe ceafă, de parcă aş fi văzut o fantomă. Stomacul meu începe să facă tumbe şi de cum mă uit peste umărul lui Jeff, îmi dau seama de ce.

Iat-o. Femeia care mi-a furat logodnicul. În carne şi oase.

Brooke e de fapt mai drăguţă decât îmi aminteam eu din poza postată pe site. În fotografia aia arăta ca o curvă nenorocită, o târfă, sau cum vreţi voi să-i ziceţi, însă ceea ce văd acum e cu totul altceva. Părul mătăsos blond-roşcat îi atârnă pe spate. Ochii de un albastru arctic îi sclipesc pe tenul pal, iar un şirag uluitor de diamante îi înconjoară gâtul micuţ şi subţire. Şi de parcă asta n-ar fi de ajuns, o rochie neagră strânsă pe corp îi scoate în evidenţă trupul perfect.

Ştiu că n-ar trebui să-mi pese. Că ar fi trebuit să depăşesc trecutul. Însă acum, când o văd în persoană, în aceeaşi încăpere unde Jeff m-a cerut de soţie nu cu mult timp în urmă, nu mă pot abţine.

O urăsc.

Jeff o prinde cu braţul pe după mijloc şi o sărută pe obraz, iar eu îmi simt sângele încingându-mi faţa şi fiecare muşchi din corp mi se încordează. Iau o înghiţitură mare de apă ca să mă calmez. Katie îmi azvârle o privire îngrijorată, aşa că îmi aşez un zâmbet pe faţă şi mă prefac că totul e în regulă. Că mă distrez pe cinste.

Mă silesc din toate puterile să nu mă arunc peste masă ca să smulg şiragul ăla cu diamante de la gâtul lui Brooke şi părul din cap. Dintr-odată, Jeff nu îmi mai pare marele ticălos în toată această situaţie — ci ea. Ce Dumnezeu, e de ajuns să o priveşti. Ce bărbat i-ar putea rezista? *Târfo, târfo, târfo,* tot repet în sinea mea, până ce aproape că ameţesc. Trebuie neapărat să plec de aici înainte să fac sau să zic ceva ce aş putea regreta mai târziu.

— Mă duc la toaletă, le spun eu lui Luc şi Katie, apoi o zbughesc de la masă cât de repede pot.

Stau în faţa chiuvetei şi îmi stropesc faţa încinsă cu apă rece, holbându-mă în oglindă. Raţiunea îmi spune că n-ar trebui să fiu supărată. Că ar trebui să fiu sigură pe mine şi suficient de puternică pentru a face faţă întâlnirii cu Jeff şi Brooke. Dar nicio raţiune de pe lume nu mă poate scăpa de furia care a ieşit acum la suprafaţă, de gelozia care, şi după atâta timp, mă roade pe dinăuntru, de sentimentul că poate nu sunt destul de bună pentru niciun bărbat. Nici măcar pentru Luc.

Şi cu toate că Luc e un tip minunat şi că am început să las garda jos şi să am încredere în el, adevărul e că în seara asta mintea nu mi-a stat deloc la el. Cum aş putea să mă concentrez pe sentimentele mele faţă de Luc, când Jeff şi Brooke stau practic vizavi de mine la masă? În acelaşi restaurant în care Jeff m-a cerut de soţie?

Nu mă mir că mama a plecat din Ohio imediat ce s-a despărţit de tata. Cum ar fi putut să rămână acolo, ştiind că tata locuia mai jos pe stradă împreună cu noua lui iubită? Dacă dădea peste ei la magazin? Dintr-odată, gândul la Jeff şi Brooke şi la familia mea destrămată îmi face greaţă. Mă reped şi vomit într-o toaletă.

După această experienţă înfiorătoare, îmi vâr o bucată de gumă de mestecat în gură, îmi refac machiajul şi mă holbez la propria reflexie în oglindă.

Adună-te, Charlotte. Adună-te.

Nu vreau să le ofer lui Jeff şi Brooke satisfacţia de a vedea în ce hal m-au adus.

Hotărâtă să-mi ţin de acum încolo firea, mă răsucesc pe călcâie ca să plec din baie. Însă în clipa când ies pe uşă, mă ciocnesc de Jeff.

— O, scuze, bâigui eu şi încerc să mă strecor pe lângă el.

— Stai, Charlotte, aşteaptă, zice el şi se ia după mine pe hol. Te simţi bine? Eşti cam palidă.

Probabil pentru că vederea ta şi a iubitei tale on-line m-a făcut să vomit.

— Mda, sunt bine. Dar tu? îl întreb, observând cât e de agitat şi cu răsuflarea tăiată.

— Da. Voiam doar... Tace o clipă şi mă priveşte drept în ochi. Nu pot să cred că au ales restaurantul *ăsta* pentru recepţia de după repetiţie. În fine, să ştii că mă bucur să te revăd. Arăţi de milioane, Charlotte. Serios, eşti fabuloasă.

— Dar de prietena ta ce zici? Arată nemaipomenit. Felicitări, Jeff, îi răspund eu pe un ton tăios, dând să-l ocolesc ca să ies din scenă.

Jeff mă prinde de umeri şi mă răsuceşte cu faţa spre el.

— Stai aşa, vreau să vorbim puţin. N-am mai discutat de luni întregi.

— Ce-ar mai fi de zis? îl întreb eu şi-mi vine să-l pocnesc tare peste faţă.

— Arăţi atât de... atât de fericită. Eşti într-adevăr fericită cu tipul ăla? Cu *francezul*?

— Francezul ăla are un nume, îl cheamă Luc. Şi da, sunt fericită. E un tip nemaipomenit. Iar tu... tu pari fericit cu... ah, cum o cheamă?

De parcă aş fi putut să-i uit numele.

— Brooke, răspunde el şi se uită ruşinat în jos.

— A, da, Brooke, aşa e. Am uitat. Vă stă bine împreună, mă bucur pentru voi.

Ridică din sprâncene, în mod evident neconvins de falsa mea sinceritate.

— Jeff, am trecut peste toată povestea dintre noi. Aşa că n-ai de ce să te simţi prost ori să-ţi faci griji pentru mine. Sunt bine. Luc şi cu mine suntem fericiţi împreună. Tot răul a fost spre bine, până la urmă.

Cuvintele îmi zboară din gură exact aşa cum le-am repetat şi sper din toată inima că au sunat convingător.

— A... păi atunci... e foarte bine, se bâlbâie Jeff şi se uită iarăşi în jos. Mă bucur că totul a ieşit bine pentru tine. Şi că arăţi... atât de fericită.

— Mersi, aşa şi sunt, spun şi mă întorc ca să plec.

Mă prinde încă o dată de mână şi mă trage înapoi.

— Încă ceva, Charlotte. Spune-mi, eu te-am făcut vreodată să te simţi la fel de fericită?

Ezit. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de fericită ca atunci când am fost cu Jeff — asta înainte să aflu că mă înşală. Numai că el a rupt vraja. Şi mi-a frânt inima. Iar acum nu mai suport nicio clipă să stau şi să mă uit în ochii lui mari şi albaştri.

— Sunt sigură că Brooke se întreabă unde eşti. Ar fi bine să te întorci la ea.

Acestea fiind zise, îmi smulg mâna din strânsoarea lui şi traversez înapoi restaurantul, lăsându-l să mediteze singur la corectitudinea deciziilor pe care le-a luat.

Luc vine spre mine când mă apropii de masă.

— Tocmai voiam să te caut. Te simţi bine? Ai lipsit ceva vreme.

— Sunt bine. Dar mulţumesc că ţi-ai făcut griji pentru mine, îi spun eu şi-l sărut pe obraz.

Tot corpul mă doare după întâlnirea neprevăzută cu Jeff şi după ce mi-am vărsat mațele în baie. Fac tot posibilul să par fericită. Fericită să fiu cu Luc, fericită să fiu din nou alături de prietenii mei şi fericită pentru nunta lui Hannah şi Mike. Dar cu Jeff şi Brooke stând la doar câteva scaune mai încolo, fericirea nu e inclusă în meniu în astă-seară. Îmi feresc privirea de cuplul cel groaznic tot restul mesei, dar simt ochii lui Jeff pironiți asupra mea, sfredelindu-mi inima, toată seara.

DOUĂZECI
samedi, le 2 avril

Nimic bun nu poate ieși
atunci când amesteci alcoolul
cu o nuntă, un fost logodnic
și o roșcată cu sânii mari.

A doua zi dimineața, ceasul deșteptător al hotelului îmi sună tare în urechi înainte chiar să răsară soarele. Mă dau jos din pat pe jumătate adormită și mă vâr sub duș. Groaza mă cuprinde la gândul că va trebui să petrec o zi întreagă în aceeași încăpere cu Jeff și Brooke. Trebuie să-mi țin însă cumpătul. E ziua cea mare a lui Hannah, nu a mea. În plus, lucrurile merg atât de bine cu Luc. Îi pasă cu adevărat de mine. Și cu toate că încă mă tem să mă implic într-o relație *pe viață* cu cineva, și eu țin mult la el. Nu e corect din partea mea să rămân concentrată tot weekendul pe tâmpenia cu Jeff și Brooke.

La urma urmei, am depășit faza cu Jeff. Absolut.

Oare?

Îmi alung dubiile din minte și mă duc să mă întâlnesc cu fetele în holul de la recepție la ora șase a.m. fix.

Petrec toată dimineața într-un salon de înfrumusețare elegant de pe Connecticut Avenue, alături de Hannah și Katie, iar stiliștii ne piaptănă, ne ondulează și ne dau cu spray pe păr, creând coafuri tipice de nuntă.

— Mă bucur așa de mult că ai venit de la Paris pentru nuntă, Charlotte, zice Hannah. Ți-am simțit cu toții lipsa. Iar iubitul tău francez e delicios!

Katie chicotește.

— În plus, e un tip mult mai bine decât Jeff, adaugă ea. Ca să nu mai vorbesc că e îndrăgostit de tine până peste cap.

— N-aș merge chiar *atât* de departe, Katie.

Oare Luc e într-adevăr îndrăgostit de mine?

— A venit cu tine de la Paris la DC pentru nunta lui Hannah. N-a făcut tot drumul ăsta doar pentru a vedea cum arată o nuntă americană. Și nici ca să facă sex cu tine. A venit ca să *fie* cu tine.

— Da, Katie, știu că Luc are anumite sentimente pentru mine. Și eu îl plac. Chiar foarte mult. Dar are un *copil*. Pe care încă nu l-am cunoscut. În afară de asta, nu pot să nu mă întreb ce se va întâmpla dacă o să mă îndrăgostesc de el și totul o să se termine cu un dezastru, la fel ca toate celelalte relații pe care le-am avut. La fel ca și căsnicia alor mei.

— Charlotte, e adevărat, Jeff ți-a frânt inima. Dar Luc nu e Jeff.

— Apropo de Jeff, o întrerupe Hannah. Totul e în regulă între voi? Ştiu că nu-ţi face plăcere să-l revezi... ori s-o cunoşti pe iubita lui.

— Totul e bine, Hannah. Te rog să nu-ţi faci griji, da? E ziua ta cea mare. N-aş face nimic ca s-o stric.

— A, nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva, spune Hannah. Numai că... aseară, la recepţia de după repetiţie, când m-am dus la baie, te-am văzut discutând cu Jeff şi păreaţi foarte apropiaţi. Ştiu că e o nebunie, dar spune-mi, nu cumva a încercat să se împace cu tine?

— Dumnezeule, Hannah, nici vorbă. Nu fi ridicolă. Presupun că e nostalgic şi că se gândeşte la trecut, acum că m-a văzut cu un alt bărbat. Dar n-am de gând să-i cad în plasă, aşa că n-ai motive să-ţi faci griji.

— Scuze, ştiam eu că e prostie din partea mea. Sunt cam agitată din cauza nunţii, atâta tot, zice Hannah, frângându-şi mâinile în poală. Numai că nu vreau drame în ziua mea cea mare, sper că înţelegi. Vreau să fie cea mai frumoasă nuntă. Vreau să iasă perfect. În plus, am ajuns s-o cunosc un pic pe Brooke şi tipa nu e, hm..., atât de oribilă pe cât aţi putea crede voi. N-a ştiut că Jeff e logodit atunci când l-a cunoscut. A crezut că voi doi eraţi despărţiţi de ceva vreme.

Îmi încleştez mâinile pe braţele scaunului şi mă forţez să-mi păstrez o expresie neutră. Dacă Hannah nu-şi doreşte drame, ar fi trebuit să-mi spună că a fraternizat cu Duşmana ori că Jeff şi-a păstrat obiceiurile de a minţi şi cu noua lui iubită.

— Nu mă miră că Jeff nu i-a spus adevărul, zice Katie, aruncându-mi o privire îngrijorată. Dar cred că acum ar fi mai bine să schimbăm subiectul. Totul o să fie în regulă diseară, nu-i aşa, Charlotte?

— Da. Pe bune. N-o să fac nicio prostie. Jeff e cel care m-a abordat aseară, când ieşeam de la toaletă. De acum încolo o să mă străduiesc să-l evit. În afară de asta, n-am vorbit cu Brooke şi nici n-am de gând s-o fac.

Se pare că prietenele mele au uitat *cine* e cel care a declanşat toată drama, în urmă cu opt luni, cu dezgustătorul lui profil on-line. Dar nu e momentul să le reamintesc.

Hannah şi Katie rămân tăcute, aşa că îmi ridic colţurile gurii şi rânjesc, apoi continui să trâncănesc.

— Aşa cum spuneam, Hannah, ziua asta ţi-e dedicată ţie şi lui Mike. Mă bucur foarte mult pentru voi. Vorbesc serios. Nu va fi nicio dramă în seara asta, iar dacă Jeff încearcă să facă cine ştie ce tâmpenie, puteţi conta pe mine c-o să-i închid gura. OK?

— Mersi, Charlotte. Sunt convinsă că nu mă pot baza pe Jeff să se poarte aşa cum trebuie, dar pe tine ştiu că pot conta. A fost o tâmpenie din partea mea să-ţi pun intenţiile la îndoială. E din cauza emoţiilor, să ştii.

Nu mai discutăm despre Jeff şi Brooke tot restul dimineţii, însă cei doi porumbei şi-au găsit nepoftiţi un colţişor undeva în mintea mea şi refuză să-şi ia zborul de acolo.

***

Nervii lui Hannah se fac din nou simţiţi de mai multe ori pe parcursul zilei şi, cu numai o oră şi jumătate înaintea ceremoniei, Bridezilla îşi face oficial apariţia în oraş.

— Mamă şi Kelly, terminaţi odată cu plânsul! Mă faceţi şi pe mine să plâng şi nu pot să merg spre altar cu machiajul şiroindu-mi pe faţă, ca un clovn! le repede Hannah pe mama şi sora ei după ce e ajutată să-şi îmbrace rochia de mireasă.

Mama lui Hannah îşi tamponează ochii cu o batistă de hârtie.

— Câteva lacrimi în ziua nunţii nu te vor face să arăţi ca un clovn, dragă. N-ar demonstra decât că ai caracter. În plus, eşti aşa de frumoasă, încât nu m-am putut abţine.

— *Mamă,* îşi pune Hannah braţele în şoldurile osoase.

Arată ca o prăjitură cu cremă, înfuriată, în rochia ei pufoasă de mireasă.

Katie ridică din sprâncene în direcţia mea.

— Poate c-ar trebui s-o lăsăm un pic singură pe Hannah. E ziua ei cea mare.

— Da, exact de asta am acum nevoie, zice Hannah. Vreau să nu vă mai agitaţi pe lângă mine şi să mă lăsaţi să respir un pic în voie.

Sora lui Hannah o scoate pe mama ei din sala de clasă din Healy Hall. Amândouă îşi tamponează ochii.

Katie şi cu mine le urmăm. Însă Hannah mă prinde de braţ chiar când sunt pe punctul de a ieşi.

— Tu poţi să rămâi, Charlotte.

Nu îndrăznesc s-o contrazic pe Bridezilla. Închid uşa şi mă întorc cu faţa spre prietena mea, întrebându-mă de ce miresele se transformă brusc în nişte femei nebune.

— Te simţi bine? o întreb pe Hannah, care păşeşte în sus şi-n jos prin cameră în rochia ei de prinţesă de un alb strălucitor, cu trena scurtă măturându-i picioarele.

Cu părul ei de un blond nisipiu strâns sub un văl elegant din dantelă, n-am văzut-o niciodată atât de frumoasă... şi atât de nervoasă.

Se opreşte şi se uită la mine şi lacrimi îi apar în colţurile pleoapelor.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Charlotte.

— Ce e? o întreb şi fac un pas spre ea.

Îşi pleacă ochii şi-şi frânge mâinile.

— Dar mai întâi va trebui să îmi promiţi că n-o să mă judeci prea aspru.

— Sigur că n-o să te judec. Orice ar fi, mie poţi să-mi spui, zic, punându-mi o mână pe umărul ei.

Lasă să-i scape un oftat lung, tremurător.

— O, Doamne. Nu-mi vine să cred că o să spun asta cu voce tare, chiar înainte de a păşi spre altar. Dar trebuie s-o fac. Trebuie să-mi iau greutatea de pe suflet.

— Ce s-a-ntâmplat, Hannah?

— Juri că n-o să spui nimănui? Orice ar fi? Secretul ăsta va trebui să plece cu tine în mormânt.

— Jur.

— OK. Atunci... află că l-am înşelat pe Mike.

Mă holbez la amica mea cea inocentă şi frumoasă, viitoarea mireasă, şi nu-mi vine să-mi cred urechilor. Hannah e perfectă. Atât de naivă. Atât de puritană. Am auzit oare bine?

— Ce... ce-ai făcut?

— M-ai auzit, Charlotte, sâsâie ea. L-am înşelat! L-am înşelat pe logodnicul meu! Cu o săptămână înainte de nuntă. Futu-i, ce-o fi fost în capul meu?

Niciodată n-am auzit-o pe Hannah spunând „futu-i". Katie şi cu mine n-am auzit-o de fapt niciodată rostind „rahat" sau măcar „la naiba" în toţi anii când am fost colege de cameră în timpul colegiului, şi nici după aia. Hannah e tipul clasic de fată bună. Iar fetele bune *nu* se culcă *decât* cu logodnicii şi nici nu înjură îmbrăcate în rochii de mireasă, înainte de a se lega la cap pentru totdeauna cu presupusa iubire a vieţii lor.

— Charlotte! mă trezeşte Hannah din reverie.

— O, scuză-mă. Trebuie să procesez informaţia. Deci vrei să spui că totul s-a petrecut săptămâna trecută?

Hannah se lasă să cadă pe un scaun, strivindu-şi sub fund o fundă mare albă, apoi se holbează în sus la mine cu ochii ei verzi imenşi.

— Da.

Înghit în sec, încercând să-mi maschez şocul.

— Şi cu cine?

— Cu un coleg de serviciu.

— Ai sentimente pentru tipul ăsta?

— Nu.

— Atunci de ce...?

— O, Doamne, habar n-am. Se ridică şi-şi reia mersul frenetic de colo-colo prin încăpere. Să ştii că ţi-am citit constant blogul. Jeff şi cu Mike nu sunt atât de diferiţi pe cât ai putea crede şi eu mi-am tot făcut griji. M-am gândit: ce-ar fi ca şi mie să mi se întâmple ce ţi s-a întâmplat ţie, numai că *după* ce mă căsătoream? Ce-ar fi ca Mike şi cu mine să ne despărţim, la fel ca părinţii tăi? Peste cincizeci la sută din căsnicii sfârşesc prin divorţuri! N-am cum să ignor statisticile. Şi pe urmă, când articolul tău a apărut în revistă, m-am gândit la reversul medaliei. Cum ar fi să trăiesc cu *un singur bărbat* pentru tot restul vieţii? Pentru că n-am fost *decât* cu Mike. A fost primul şi urma să fie şi *ultimul* meu iubit. Şi chestia asta m-a cam speriat. Aşa că în weekendul trecut, când Mike era plecat la petrecerea burlacilor, am ieşit în oraş cu nişte colegi de serviciu. Iar spre sfârşit am rămas singură cu Chris şi amândoi eram beţi de-a binelea. El mă place de ani de zile, iar eu m-am întrebat întotdeauna cum ar fi... şi acum am aflat.

Hannah se uită în jos şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

Nu pot să cred că Hannah, prietena mea aparent perfectă, cu viaţa ei aparent perfectă, mi-a ascultat sfaturile. Şi, mai rău decât atât, le-a urmat.

N-apuc însă să formulez un răspuns coerent, că Hannah o ia de la capăt.

— La început, a fost destul de plăcut. Dar pe urmă am început să mă simt vinovată. Atât de vinovată, că aproape că mi-a venit să vărs. A doua zi abia dacă am îndrăznit să mă uit în ochii lui Mike. De-asta m-am purtat ca o nebună toată săptămâna. Am crezut că dacă nunta o să iasă perfect, atunci totul o să mi se şteargă din minte. Dar nimic nu poate şterge ce-am făcut. Spune-mi, Charlotte, ce trebuie să fac acum? Şi, în primul rând, oare am luat decizia corectă să mă mărit?

O prind de umeri şi mă uit în ochii ei. Eu sunt cea care a creat toată nebunia asta şi, deşi am îndoielile mele cu privire la căsătorie, trebuie să îndrept lucrurile.

— Hannah, ascultă-mă. Îl iubeşti? Îl iubeşti pe Mike?

— Da, sigur că da. Îl iubesc foarte mult.

— Şi te îndoieşti cumva de dragostea lui pentru tine?

Clatină din cap.

— Nu, Mike e un tip minunat. Mă iubeşte. Niciodată nu mi-a dat motive să mă îndoiesc de el. Dar dacă nu sunt decât naivă?

— Nu, nu eşti naivă. Mike *nu* e ca Jeff, Hannah. De ani de zile îţi este credincios. În plus, am văzut cum se uită la tine. Te iubeşte la nebunie.

— Mersi... dar, te rog, nu mă duce cu zăhărelul şi nu-mi spune ce *crezi* că vreau să aud. Ştiu ce gândeşti despre relaţii şi căsătorie. Şi cred că ai dreptate. Uite numai ce ţi s-a întâmplat ţie şi ce s-a întâmplat cu părinţii tăi. Acum, dacă e să nu luăm în seamă ce am făcut, ce părere ai, pe bune, despre relaţia mea cu Mike, despre căsătoria mea? Chiar crezi că are vreo şansă să reziste?

Întind braţul şi-i şterg lacrima de pe obrazul înroşit.

— Dacă e ca vreo relaţie să aibă o şansă, atunci a ta este aia. Voi doi o să rezistaţi împreună. Ştiu asta.

De fapt, nu pot decât să sper în sinea mea că nu mă înşel. Tot ce ştiu *cu siguranţă* este că nu pot permite ca nunta să fie anulată din cauza aiurelilor mele anti-relaţii serioase.

— Dar uite ce-am făcut. Am stricat totul. L-am înşelat pe Mike. Cum o să pot să mă căsătoresc cu el? Ce să fac? Să-i povestesc totul?

— Hannah, dacă îi spui lui Mike că te-ai culcat cu un alt bărbat, ştii bine că poţi să-ţi iei adio de la nuntă.

Hannah face ochii mari.

— O, Doamne, dar nu *m-am culcat* cu Chris! N-aş face niciodată aşa ceva. Cum poţi să crezi că am făcut-o?

— Stai un pic. Nu mi-ai zis că l-ai înşelat pe Mike?

— Ba da, dar n-am făcut sex. Ce Dumnezeu, mă crezi o stricată?

— Bine, dar atunci ce-ai făcut?

— Ne-am sărutat.

— Şi faci toată tevatura asta pentru un sărut?

— Da! Un sărut e un lucru foarte intim. Uneori poate fi chiar mai intim decât sexul.

Of, slavă Domnului! Nu am corupt-o *în totalitate.*

— Bun, chiar şi aşa, înţeleg că nu ai sentimente faţă de individul ăla, Chris sau cum îl cheamă.

— Aşa e.

— Şi îl iubeşti pe Mike?

— Din toată inima.

— OK, atunci uite ce trebuie să faci. O să iei toată vina pe care o simţi şi o să mi-o dai mie. Oricum, vina e a mea, Hannah. Nicio clipă nu m-am gândit că ceea ce am scris eu o să te facă să ai îndoieli în legătura cu relaţia ta cu Mike. Niciodată nu mi-am propus aşa ceva. Întind braţul şi o prind pe Hannah de braţe. Acum închide ochii şi strânge-mi mâinile. Strânge cât de tare poţi şi pasează-mi mie toată vina aia toxică.

— Charlotte, asta-i ridicol.

— *Hannah.* Fă cum ţi-am spus.

— Bine.

Îşi îndreaptă spatele, închide ochii, apoi mă strânge atât de tare de mâini încât am impresia că-mi rupe degetele. Dar nu contează. Sunt gata să accept un deget rupt dacă asta înseamnă ca Hannah să păşească spre altar peste zece minute.

Îmi eliberează mâinile din strânsoare, deschide ochii şi oftează lung.

— Mulţumesc, Charlotte. Mulţumesc mult.

Zâmbesc.

— Acum vei păşi spre altar şi te vei mărita cu iubirea vieţii tale.

Se repede şi mă îmbrăţişează şi e rândul meu să scot un oftat de uşurare.

Îmi fac o notă mintală să revizuiesc conţinutul blogului imediat ce mă întorc la Paris. Nu vreau ca vreo altă prietenă să-mi folosească propaganda anti-iubire ca scuză pentru a rupe o relaţie perfectă.

Doamne, cât de *dramatice* pot fi nunţile!

Câteva minute mai târziu, cu buchetul de cale roz în braţe, aştept lângă Katie şi sora lui Hannah, în spatele capelei, ca mireasa să ia braţul tatălui ei, în timp ce amândoi se străduiesc din răsputeri să nu plângă.

— Despre ce a fost vorba? îmi şopteşte Katie la ureche.

— Nimic important, o mică dramă premaritală.

O dramă născută din nenorocitul ăla de blog al meu.

— Nu-ţi face griji, am rezolvat-o, adaug.

Katie îmi face cu ochiul.

— Bună treabă, fată.

Mă aplec şi-i mai susur ceva la ureche.

— Dacă o să mă mărit *vreodată*, te rog, aminteşte-mi să fug cu iubitul. Nunţile îi fac şi pe cei mai sănătoşi oameni s-o ia razna.

Katie îşi înăbuşă un chicotit şi uşile masive din lemn din fundul capelei se deschid. Apoi, în timp ce un cvartet de coarde ne delectează cu un superb *Canon în Do Major*, porneşte maiestuoasă spre altar.

E rândul meu. Trag aer în piept şi păşesc încet pe intervalul dintre bănci, în biserica aglomerată, scrutând mulţimea în căutarea lui Luc. Simt nevoia să-l văd. Să-mi amintesc de sinceritatea lui, de sprijinul său, de sentimentele lui pentru mine. Dar nici urmă de el.

În schimb, fără să vreau, întâlnesc privirea intensă a lui Jeff, aflat în partea din faţă a bisericii. Încerc să-mi smulg ochii de la el, dar nu reuşesc. Nu-mi pot întoarce privirea. Şi în ciuda reacţiei negative pe care am propagat-o tot anul faţă de căsătorie, relaţii şi dragoste, în această clipă, când mă apropii de bărbatul cu care ar fi trebuit să mă mărit, ştiu că sentimentele mele nu sunt decât de faţadă.

Tot ce mi-am dorit, de fapt, a fost să am parte de ceea ce au Hannah şi Mike (minus, desigur, sărutul şi istericalele premaritale). *Asta* mi-am dorit mai mult decât orice pe lume. Să păşesc exact spre acest altar, să mă uit în ochii albaştri frumoşi ai lui Jeff şi să ştiu că sunt unica femeie pe care o doreşte. Singura femeie pe care o va iubi vreodată.

Numai că nu sunt singura femeie din viaţa lui. Cât despre dragostea lui..., ei bine, nu ştiu nici acum cât de adevărată a fost.

Astăzi, partea cea mai grea pentru mine e să suport regretul care se citeşte în ochii lui Jeff.

Îmi vine să opresc nunta şi să ţip la el: *De ce, Jeff? De ce ai făcut-o? Şi de ce ai venit cu ea aici, ca să-mi arunci încă o dată în faţă tot trecutul? Şi nu te mai holba la mine!*

Căci cu cât se uită la mine mai intens, cu privirea aceea îndurerată, cu atât mi-e mai dor de el. Mai dor de noi.

În viaţa reală, lucrurile nu se petrec însă ca în filme, aşa că-mi ţin gura, cu un zâmbet afişat pe buze, apoi îmi iau iute locul în faţa altarului.

Hannah îşi face apariţia în spatele capelei, strălucitoare şi minunată în alb, plutind printre bănci la braţul tatălui ei înlăcrimat. Îmi spun că şi dacă eu aş fi fost cea care păşea spre altar pentru a mă mărita cu Jeff, părinţii mei n-ar mai fi împreună. Familia mea s-a destrămat.

De ce unii oameni îşi respectă jurămintele de fidelitate, în timp ce alţii nu?

Îmi muşc buza de jos şi-mi impun să nu plâng. Dar când îl văd pe Mike cum o priveşte pe Hannah, nu pot să mă abţin şi o lacrimă îmi alunecă pe obraz. Hannah a luat decizia corectă. Mike n-o s-o înşele niciodată. Mike nu e ca Jeff. Nu e ca tata.

Mă simt oribil pentru că am trezit dubii în mintea lui Hannah, când ea avea parte de una din acele relații perfecte. O relație care are să dăinuie. Sau care are cel puțin șanse mari de reușită.

Însă în timp ce tatăl ei se retrage, mă întreb cum poate cineva să fie sigur. Dacă o fată bună, așa ca Hannah, poate să se abată din drum — chiar și pentru un scurt moment —, atunci oricine poate. Jurămintele de credință nu sunt o garanție infailibilă că partenerul nu-ți va frânge inima. Și nici inelul de logodnă nu e.

Îmi șterg lacrima din ochi, convinsă de acum că-n viață nu există garanții. Iubirea e un risc. Un risc enorm.

Scrutez din nou mulțimea în căutarea lui Luc. A ochilor lui căprui, a zâmbetului său dulce.

Nu-l văd.

În schimb, simt privirea lui Jeff ațintită asupra mea tot restul ceremoniei, radiind regret, de parcă trupul i-ar fi cuprins de foc.

Revenim la hotel, unde sala de recepție a fost decorată ca un tărâm de basm în miniatură. Buchete de cale roz și albe împodobesc mesele invitaților, în jurul cărora au fost aranjate scaune acoperite de huse moi, albe, lucioase, strânse la spate în funde roz groase care atârnă până la podea. Pe sub luminile albe strălucitoare care învăluie tavanul, DJ-ul pune o melodie a lui Frank

Sinatra, în timp ce invitaţii se amestecă şi discută între ei, cu cupe de şampanie în mâini.

Luc şi cu mine ne croim drum prin labirintul roz scânteietor către masa noastră. Iau un pahar de şampanie oferit pe tavă de un chelner, privesc prin mulţime şi dau cu ochii de Jeff şi Brooke, în capătul îndepărtat al sălii. Măcar firma însărcinată cu organizarea nunţii nu a gafat aşezându-ne la aceeaşi masă. După ce am stat o oră întreagă în apropiere de Jeff, în faţa altarului, nu suport să-l mai văd nicio secundă.

După un meniu compus din cinci feluri de mare clasă şi după mult prea multe cântece de-ale lui Frank Sinatra, Luc se scuză şi se duce la toaletă, în timp ce Katie şi cu Joe se îndreaptă către ringul de dans. Iau cu furculiţa o bucăţică de glazură din deliciosul tort de zmeură şi vanilie, dar chiar în clipa când dau să îmi înec uraganul emoţional într-o nouă porţie de zahăr şi alcool, un parfum familiar pluteşte pe sub nasul meu.

Colonia lui Jeff.

Îmi ridic ochii şi-l văd stând în faţa mea.

— Putem vorbi, Charlotte?

Îmi las furculiţa să cadă pe farfurie.

— Când? Acum?

Jeff face un pas în faţă.

— Da, vreau să mă asculţi o clipă, da?

Mă uit de jur împrejur nervoasă, însă când văd că nimeni nu ne dă atenţie, încuviinţez din cap.

— OK. Ai un minut.

Se aşază pe scaunul de lângă mine şi mă priveşte pătrunzător cu ochii lui albaştri.

— Charlotte, îţi simt lipsa. Am făcut o greşeală. O greşeală uriaşă. N-o iubesc. Pe tine te iubesc. Pe tine te-am iubit dintotdeauna.

Simt un nod în stomac şi încerc să nu-l aud. Să-i blochez cumva vorbele. Să mă gândesc în schimb la Luc. Dar e prea mult pentru mine.

— Nu pot să te ascult acum, Jeff.

Mă ridic iute în picioare şi ies în fugă din sala de recepţie.

Când intru în lift, aud nişte paşi năvălind înăuntru în urma mea. Iar când întorc capul, îl văd pe Jeff, care se holbează la mine gâfâind.

Uşa liftului se închide. Suntem singuri.

DOUĂZECI ŞI UNU
samedi, le 2 avril

Instinctele o să-ţi spună întotdeauna cum să deosebeşti un bărbat rău de unul bun; ideea e să le asculţi înainte de a fi prea târziu.

— Ce naiba faci aici? îl întreb panicată.

Renunţ să mă prefac calmă, cool şi stăpână pe mine. Numai aşa nu mă simt.

Se repede şi-şi lasă mâinile pe umerii mei, iar senzaţia pielii lui lipite de a mea îmi alimentează torentul de emoţii.

— Te rog, Charlotte, ascultă-mă. M-am schimbat. Am avut timp şi m-am gândit la ceea ce a mers prost între noi şi la greşelile pe care le-am făcut. Şi dacă îmi mai dai o şansă, promit că lucrurile vor fi diferite.

— Ai înnebunit? Ai venit cu Brooke şi eu sunt cu Luc. Ce naiba crezi că faci? şuier eu, dorindu-mi ca liftul să se oprească mai repede.

Trebuie neapărat să mă îndepărtez de el. Simt deja cum mă prăbuşesc, cum mă cufund în profunzimea privirii lui, a atingerii, a vocii lui.

Jeff vine şi mai aproape şi mă strânge şi mai tare de umeri.

— Te iubesc, Charlotte. N-am încetat niciodată să te iubesc.

Apoi, fără niciun preambul, se apleacă şi-şi striveşte buzele de gura mea.

Mă zbat să scap din strânsoare.

— Termină, Jeff, termină! strig.

Dar eforturile mele nu sunt de ajuns. Mă împinge în peretele liftului şi mă sărută şi mai apăsat.

Şi deşi îl urăsc pentru ceea ce mi-a făcut şi detest faptul că a adus-o pe Brooke cu el la nuntă, undeva adânc în mine mă simt bine. Mă simt bine să ştiu că încă mai are sentimente pentru mine.

Că-n seara asta, când i s-a dat ocazia, m-a ales pe *mine*, nu pe ea.

Aşa că după ce mă zbat un pic, într-un târziu cedez şi îi întorc sărutul.

Liftul se opreşte la etajul meu şi mă scoate cu un zgâlţâit din transa în care m-a adus Jeff cu sărutul său pasional. Mă eliberez din strânsoare şi pornesc pe coridor.

— Nu putem face asta. Nu acum, nu aici. Tu eşti cu Brooke, iar eu cu Luc.

— Dar nu vrei să fii cu *Luc*, zice el pe un ton disprețuitor și se ia după mine. Mi-am dat seama după felul în care îl privești. Nu îl iubești cu adevărat.

— Dar cum rămâne cu Brooke? îl întreb în timp ce deschid ușa camerei. Nu ești îndrăgostit de ea, asta presupun c-o să susții, nu?

— Nu, nu sunt! practic urlă Jeff, intrând după mine în cameră. Charlotte, am făcut o greșeală enormă, enormă... Tace și mă privește drept în ochi. Abia după ce mi-ai trimis mailurile alea mi-am dat seama că te-am pierdut definitiv. Așa că am încercat să mă atașez de ea. Dar n-o iubesc. Nu m-aș însura cu ea niciodată. Pe tine te vreau. Cu *tine* vreau să mă căsătoresc, zice și se apleacă să mă sărute, iar ușa se trântește în urma noastră.

A rostit ceea ce mi-am dorit să aud de atâta vreme — că eu îi sunt Aleasa, că a făcut o greșeală enormă și că pe mine mă iubește, nu pe ea. Că vrea să se însoare cu *mine*. Și, într-un alt moment de slăbiciune morală extremă, mă las să-i cad în brațe, ignorând sentimentul că de data asta eu sunt cea care greșește.

Din felul în care lucrurile decurg mai departe, e limpede că noi doi n-am fost intimi de ceva timp. Jeff aproape că-mi sfâșie rochia, iar eu nu reușesc să-i desfac nasturii de la cămașă și pantaloni atât de iute pe cât vreau. Buzele lui au un gust aproape insuportabil de minunat. Când mă ia pe sus și mă duce în pat, brațele îi sunt mai puternice decât îmi amintesc.

Dar în timp ce las să mi se aşeze în minte toate lucrurile alea perfecte pe care mi le-a spus, în gând îmi vine Luc. Luc, care a zburat cu mine peste ocean pentru a-mi fi alături la nunta unei prietene. Luc, care m-a aşteptat tot anul răbdător, cu toate că eu m-am ferit ca de ciumă să mă implic emoţional. Luc, care e un bărbat adevărat ce luptă pentru a-şi recăpăta copilul. Luc, care m-a tratat mai bine decât oricare alt bărbat.

Luc... de care am început să mă îndrăgostesc.

Mă uit în sus la Jeff şi dintr-odată realizez cu o limpezime absolută că, deşi mi-a stârnit din nou dorinţa, e *ultima* persoană de pe lume pe care aş vrea să o văd sau cu care mi-aş dori să fiu în pat.

Îl împing deoparte, sar din pat şi mă reped îmbrâncit să-mi trag sutienul şi chiloţii pe mine. Ce-o fi fost în mintea mea? Trebuie să ies ca să-l caut pe Luc. Şi să-i spun ce simt pentru el.

— Ce faci, Charlotte? Vino şi stai, te rog, aici cu mine.

— Ce fac? Ce fac? Dar ştiu că ai tupeu! urlu în timp ce-mi trag rochia peste cap. Dacă pe mine m-ai dorit tot timpul, atunci de ce ţi-ai postat profilul pe site-ul ăla de întâlniri? De ce m-ai înşelat cu Brooke? De ce m-ai lăsat să plec singură la Paris şi n-ai venit după mine? De ce nu te-ai luptat să mă păstrezi, din moment ce cu mine ţi-ai dorit mereu să-ţi petreci tot restul vieţii?

Jeff, gol, se saltă în şezut în pat şi se holbează la mine cu aceeaşi expresie uluită pe care a avut-o vara trecută,

la el în birou, când l-am informat că am aflat de jocurile lui on-line.

— Vrei să ştii de ce? răspund eu în locul lui. Hmm, stai să mă gândesc. Pentru că eşti un ticălos, de-asta. Îţi închipui că poţi să vii aici cu ochi de căţeluş şi să te culci cu mine şi să-mi debitezi tot felul de tâmpenii romantice şi gata, o să ştergi tot trecutul cu buretele? Că o să uit că m-ai umilit înşelându-mă cu o fată pe care ai avut acum tupeul s-o aduci la nunta prietenei *mele*, ca să mă faci din nou să mă simt prost?

Se ridică din pat şi vine spre mine.

— Îmbracă-te şi du-te şi-ţi regulează noua iubită. Sunt sigură că abia aşteaptă, îi spun pe un ton sec în timp ce mă răsucesc pe călcâie şi dau să ies.

— Charlotte, stai, ai înţeles totul greşit! urlă el după mine, după care îşi trage pantalonii pe el şi se ia după mine pe hol.

Ies în goană din cameră şi mă ciocnesc cu o roşcată micuţă care spumegă de furie — Brooke.

— Ştiam eu! Ştiam eu că o să mă înşeli cu *ea*! ţipă Brooke, arătând cu degetul spre mine, beată şi frenetică.

Încerc s-o ocolesc şi să-l las pe nenorocitul ăla fără cămaşă pe el să se apere singur, dar Brooke nu mă lasă. Mă prinde ferm de încheietura mâinii şi mă trage spre ea. Braţele ei mici şi osoase sunt mult mai puternice decât par la prima vedere.

Mă sfredeleşte cu ochi furioşi.

— Ce-aţi făcut voi doi împreună?

Şi în clipa aceea recunosc ceva familiar în ochii ei de un albastru arctic. Mă recunosc pe mine, aşa cum eram cu opt luni în urmă, când am aflat că Jeff mă înşela. Are aceeaşi privire isterică şi îndurerată, ca de căprioară prinsă în lumina farurilor şi care va sfârşi călcată de maşină.

Îmi aduc aminte ce mi-a spus Hannah azi-dimineaţă. Că Brooke nu a ştiut că Jeff e logodit cu mine atunci când s-a combinat cu el.

Şi cu toate că nu vreau să prelungesc scena dramatică, mă gândesc că merită să afle adevărul.

— Vrei să ştii ce am făcut? Atunci află că iubitul tău a încercat să facă sex cu mine, zic, arătând cu degetul spre camera mea de hotel. Ştiu ce gândeşti acum — cum se poate ca Jeff, iubitul meu avocat bogat şi perfect, să-mi facă aşa ceva? Ei bine, am ceva să-ţi spun. Era logodit cu *mine* atunci când a început să se culce cu *tine*.

— Ce? Nu se poate. Mi-a spus că v-aţi despărţit cu mult înainte ca noi să fim împreună. Minţi. Minte, nu-i aşa, Jeff?

Jeff stă cu umerii cocârjaţi, o masă informă şi patetică ce se holbează în jos.

— De ce crezi că n-a mai plecat la Paris? o întreb, în timp ce-mi smulg braţul din strânsoare.

— Mi-a spus că afacerea s-a contramandat în ultima clipă.

Îndoiala îi întunecă brusc privirea ca o furtună care trece răvăşind totul în jur.

— S-a contramandat pentru că am aflat că mă înşela cu tine. Noi doi urma să ne mutăm la Paris *împreună*. Şi Jeff a renunţat să mai plece după ce l-am prins.

Un nou val de furie traversează chipul lui Brooke. Dar acum nu eu sunt ţinta. Pe Jeff îl vrea.

— E-adevărat? E-adevărat? ţipă ea disperată, trezind fără îndoială toţi clienţii hotelului care încearcă să se odihnească.

Învins, Jeff mormăie:

— Da, e-adevărat. Eu... îmi pare rău.

Lacrimi se scurg pe faţa ei perfect machiată. Îl loveşte pe Jeff în piept cu pumnii ei osoşi. E micuţă, dar fioroasă.

— Nenorocitule! Nu pot să cred c-ai vrut să te culci cu ea! Nu pot să cred că m-ai minţit!

Continuă să urle la el, iar Jeff continuă să-şi ceară scuze. Mă întorc, cu gândul să părăsesc cât mai iute scena. Şi dau cu ochii de altcineva.

Luc. O, Doamne. *Luc.*

A urmărit din capătul culoarului tot spectacolul ăsta hidos.

Şi pe urmă observ că ţine ceva în mână. O revistă. E *Bella Magazine*. Mă fixează din ochi, apoi, cu o privire dezgustată, clatină din cap şi se răsuceşte pe călcâie. Îmi înfig tocurile în podea şi o iau la fugă după el.

Între timp, Jeff trece de Brooke și pornește după mine pe hol.

— Charlotte, stai! Să știi că tot ce-am spus e adevărat. Întoarce-te la mine!

Mă răsucesc și îl privesc în față.

— Nu crezi că ai făcut deja suficient rău pe ziua de azi? Lasă-mă în pace!

Și cu asta mă reped și sar în lift cu Luc chiar înainte ca ușa să se închidă.

Mă privește încruntat și mânios, în timp ce agită revista în aer.

— Ce-i asta, Charlotte? Chiar ai crezut că n-o să văd articolul? Ce-am fost eu pentru tine? Un obiect de studiu?

Am un nod în stomac și abia reușesc să articulez:

— Nu, Luc, nu, n-ai fost niciodată un obiect de studiu pentru mine. Am... am început un blog despre cum e să fii o femeie singură la Paris, era un blog anonim și n-am menționat niciun nume, dar după aia cei de la revistă m-au contactat și mi-au cerut să scriu un articol. La vremea aia, noi doi nu eram împreună, iar tu tot primeai telefoane ciudate și eu... n-am nicio scuză. Îmi pare rău.

— N-are importanță. Acum știu că n-am însemnat nimic pentru tine. Te-am văzut sus cu tipul ăla, care acum i-a distrus și viața lui Brooke.

— De unde o știi pe Brooke?

— Ea mi-a dat revista, zice Luc şi clatină dezgustat din cap, apoi iese ca o furtună din lift.

Căţea afurisită.

Mă iau după el.

— Între noi nu s-a întâmplat nimic, îţi jur. Nu mai sunt îndrăgostită de el. Pe tine te iubesc. Numai că până de curând n-am ştiut totul despre tine şi nu mi-am dat seama ce om minunat eşti. Dar acum ştiu şi-mi pare foarte rău şi...

— Nu-mi pasă dacă-ţi pare rău sau nu. De mâine nu va mai trebui să mă vezi niciodată.

Îmi vâră revista în mâini şi dispare în noapte.

Rămân singură în holul de recepţie al hotelului şi las revista să cadă pe podea. Dumnezeule, ce-am făcut?

— Charlotte, strigă Katie. Pe unde ai fost? Eşti bine? Unde e Luc?

Îmi întorc faţa obosită spre ea şi Katie înţelege dintr-o privire.

— O, nu, nu se poate. A văzut articolul, nu-i aşa?

Dau din cap şi mă holbez la revista aruncată pe jos. Îmi vine s-o sfâşii în bucăţi.

Katie urcă în lift cu mine şi intră în camera mea de hotel ca să stăm de vorbă. Deschid uşa şi dau cu ochii de cearşafurile mototolite de pe pat şi de cămaşa lui Jeff, care zace în continuare pe podea.

Katie se apleacă şi ridică de jos cămaşa boţită.

— Ce-i asta?

— E o poveste mai lungă, nu-i vorba doar că Luc a citit articolul.

Sunt atât de ruşinată, încât tot ce-mi doresc e să mă fac ghem şi să mă ascund, ca să nu mai dau ochii cu nimeni.

Katie ascultă în tăcere relatarea ultimelor evenimente şi observ cum simpatia îi dispare încet din ochi. Într-un târziu, după ce termin, spune:

— Charlotte, ştiu că ceea ce ţi-a făcut Jeff e un lucru îngrozitor, dar trebuie să treci peste asta. Ce naiba, cum ai putut să-l primeşti la tine în cameră când Luc te aştepta jos? Ce-i cu Jeff, ce are el atât de special de te face să-ţi ieşi din minţi? Şi-n plus, la nunta lui Hannah, pentru numele lui Dumnezeu. I-ai promis că n-o să-i strici nunta! Nu poţi să-ţi laşi deoparte problemele personale şi dramele amoroase şi să fii alături de prieteni atunci când au nevoie de tine? Katie se ridică şi se repede spre uşă, apoi se opreşte şi se întoarce spre mine şi spune: Sunt prietena ta cea mai bună şi ştiu că ar trebui să te susţin, indiferent ce faci, aşa că mi-am propus să nu aduc asta în discuţie, dar acum m-am răzgândit. Tot anul n-ai făcut decât să scrii pe blog despre cât de îngrozitoare sunt relaţiile şi ce prostie e să te implici, asta în timp ce eu mă întâlneam cu Joe şi trăiam cu el o poveste de iubire adevărată. La început te-am înţeles. Aveai inima frântă şi voiai să te descarci. Dar mai apoi, luni de zile după asta, după ce vorbeai la telefon cu mine şi îmi spuneai ce mult te bucuri pentru mine,

postai pe blog texte în care susţineai că relaţiile sunt o nenorocire. Mi-ai rănit sentimentele, Charlotte, atunci când n-ai putut să recunoşti că totuşi *există* cu adevărat relaţii bune. Şi că, în fine, am şi eu parte de aşa ceva.

— Postările alea nu erau pentru tine, Katie. Şi chiar *mă bucur* că eşti fericită. Nu m-am prefăcut.

— Nu poţi juca la două capete, Charlotte. Relaţiile nu sunt numai în alb şi negru şi, când l-ai adus pe Luc cu tine la nuntă, m-am gândit c-ai înţeles asta. C-ai început să te linişteşti şi că ţi-ai revenit. Mi-e dor de prietena mea cea mai bună..., de fata pe care m-am putut baza întotdeauna. Cea de *dinainte* de a-şi ieşi din minţi la Paris şi a face sex cu orice bărbat, de parcă asta era sarcina ta. Dar după cele întâmplate în seara asta, cred că nu mai eşti cea pe care am cunoscut-o. De fapt, cred că nici *tu* nu mai ştii cine eşti. Eu, una, habar n-am.

Îmi aruncă o ultimă privire, apoi mă lasă singură în camera de hotel întoarsă cu fundul în sus, conştientă că doar eu sunt răspunzătoare pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut.

Mă trezesc la zgomotul unui ciocănit la uşă şi sar din pat, cu gândul că e Luc. Nu s-a întors în cameră după plecarea lui Katie şi, după ce l-am aşteptat ore întregi, am adormit în rochia şi pantofii de domnişoară de onoare.

Alerg la uşă şi-o deschid, dar, spre exasperarea mea, îl văd pe Jeff. Dau să deschid gura ca să-i spun

să mă lase în pace, dar ridică braţul şi-mi face semn să mă calmez.

— N-am venit aici ca să ne certăm. Mi-am închipuit că eşti singură şi am vrut să văd dacă te simţi bine.

Pare realmente îngrijorat, cu toate că nu-mi prea vine să cred că asta ar fi posibil.

— N-am nimic. Şi ce te face să crezi că sunt singură? ripostez eu.

— Luc şi cu Brooke sunt jos, la bar, împreună.

Simt cum sângele mi se urcă la cap. Dacă monstrul ăla mic şi roşcat încearcă acum să mi-l fure pe Luc, o să aibă de-a face cu mine.

— Ei bine, presupun că-şi plâng de milă unul altuia, spun, încercând să par nepăsătoare, în timp ce-mi încleştez pumnii şi mă silesc să nu mă gândesc la ceea ce Brooke îi zice... sau *face* lui Luc.

— Mda, am cam dat-o în bară. Cu tine, cu ea, cu toată lumea, zice Jeff şi se reazemă de perete, uitându-se în jos. Îmi pare rău, deşi asta nu mai înseamnă mare lucru acum... Tace, apoi îşi ridică ochii spre mine. Îmi pare rău.

— Pur şi simplu nu te înţeleg, Jeff. Anul trecut păreai atât de fericit cu mine, pe urmă m-ai înşelat cu ea, iar acum mă vrei înapoi. Nu poţi să te joci aşa cu inimile femeilor şi să te aştepţi ca totul să iasă bine.

Îmi ascult propriile vorbe şi-mi dau seama că ar trebui să-mi dau şi mie acelaşi sfat. Pentru că ceea ce i-am

făcut eu lui Luc nu e cu mult diferit de ceea ce mi-a făcut mie Jeff.

— Ştiu că am făcut multe tâmpenii, spune Jeff. Dar astăzi m-am luat după tine pe hol pentru că mi-era dor de tine şi, când te-am văzut din nou, mi-am dat seama cât de mult te iubesc.

— Dar nu ţi-ai dat seama decât când m-ai văzut cu Luc. Eşti gelos, atâta tot. În plus, acum eşti cu Brooke. Şi ceea ce faci nu e corect nici faţă de ea.

— Nu mai suntem împreună. Tocmai ne-am despărţit. Definitiv. N-o iubesc, n-am iubit-o niciodată. Şi nu e vorba doar de gelozia faţă de francezul ăla.

— Îl cheamă *Luc*, îl întrerup eu enervată.

— Mă rog, zice el, de parcă Luc n-ar fi decât un fir de praf aruncat pe jos. Dintotdeauna am fost îndrăgostit de tine şi acum sunt realmente pregătit să fac pasul următor, Charlotte.

Dă să treacă peste prag şi se apleacă spre mine ca să mă sărute.

Întorc capul. Nu vreau să mă sărute.

— Dar eu nu te mai iubesc.

Cuvintele îmi ies din gură fără niciun efort.

Jeff se opreşte şi-mi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu te mai iubesc, repet eu pe un ton mai ferm de această dată.

Jeff face un pas mare în spate, pe hol, şi se holbează la mine cu ochii lui trişti de căţeluş.

— Te-am iubit, te-am iubit cu adevărat, spun eu încet, dar acum e prea târziu. S-au întâmplat prea multe lucruri şi, oricât de tentant ar fi să dăm totul uitării şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi, cred că am început realmente să las trecutul în urmă.

Simt în inimă cuvintele pe care le rostesc. Ştiu, din adâncul fiinţei mele, că am trecut cu adevărat peste povestea cu Jeff. Nu-l mai iubesc. Sunt sigură. Şi oricât de mult mă bucur să-mi dau seama de asta, mă simt îngrozitor la gândul că mi-am stricat relaţia cu Luc *şi* mi-am pierdut prietena cea mai bună, totul pentru un bărbat de care nici măcar nu mai sunt îndrăgostită.

— Îl iubeşti? mă întreabă Jeff.

— Pe cine? Pe Luc?

Dă din cap în semn de încuviinţare.

— Chiar dacă l-aş iubi, ce mai contează? Am stricat totul, nu?

— Mda, cam aşa ceva, zice Jeff şi se uită în jos, trecându-şi degetele prin părul blond ondulat.

— Acum ar fi mai bine să pleci, îi spun şi împing uşa.

Atunci îmi aruncă una din privirile acelea. Una din privirile acelea finale, de rămas-bun, care îţi spun că este pentru ultima oară când vă uitaţi unul în ochii celuilalt. Mai zăboveşte preţ de câteva secunde în faţa uşii, apoi se întoarce încet şi porneşte spre camera lui. Închid uşa şi mă reazem cu spatele de ea. Ce zi! Probabil cea mai urâtă zi din viaţa mea. Poate chiar mai

urâtă decât cea în care am aflat de profilul on-line al lui Jeff.

Am căpătat exact ceea ce am crezut că îmi doresc, numai că la sfârşit s-a dovedit a fi exact ceea ce *nu* îmi doream. Şi acum iată-mă aici, singură, în timp ce Luc e jos, cu Brooke. Ideea mă îngreţoşează. Dar ce-aş putea să fac, să cobor şi să-i interzic lui Luc să discute cu ea, când eu am fost chiar azi în pat cu fostul meu logodnic? Când am refuzat să-mi iau orice angajament faţă de el? Nu are nicio obligaţie faţă de mine, după cum nici Brooke nu are nicio obligaţie faţă de Jeff în acest moment.

Mă aşez câteva minute pe pat şi mă gândesc dacă n-ar fi bine să cobor totuşi ca să încerc să stau de vorbă cu Luc ori să mă duc la Katie şi să-i spun cât de rău îmi pare, dar pe măsură ce pleoapele mi se îngreunează iar logica începe să pună stăpânire pe mine, decid că de data asta trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru propriile acţiuni. Şi că e cazul să găsesc singură calea de a-mi pune viaţa, care acum e vraişte, în ordine.

Nu ştiu la ce oră s-a întors Luc în cameră. Tot ce ştiu e că s-a întors. Mă trezesc şi-l văd dormind pe canapea, în capătul celălalt al încăperii, fără pernă şi fără pătură pe el. Simt un gol în stomac când îmi aduc aminte că m-a auzit cum am urlat ca o nebună la Brooke şi că l-a văzut pe Jeff ieşind din camera noastră fără cămaşă pe el, ca să nu mai spun că mi-a citit articolul. Nu-i de

mirare că a ales canapeaua, în loc să se suie în pat lângă mine. Mi se face şi mai rău când mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla între el şi Brooke în noaptea asta. Totuşi, s-a întors în cameră.

Trebuie să prindem avionul, care decolează peste câteva ore, aşa că-l bat uşor pe umeri ca să îl trezesc.

— Luc, trebuie să plecăm, îi spun încetişor.

Mormăie şi se freacă la ochi. Când îi deschide, se scoală repede şi intră sub duş. Hotărăsc că e mai bine să aştept şi să încerc să discut cu el după ce se trezeşte de-a binelea. Aşa că facem duş şi ne împachetăm lucrurile în tăcere.

În drum spre uşă, mă opresc şi mă întorc spre el.

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat ieri. Vreau să...

— Nu vreau zăaud nimic. Ştiu ce ai făcut şi mai ştiu că nu există niciun viitor pentru noi. Îl iubeşti şi gata. N-ai decât zărămâi cu el.

Accentul îi iese acum mai mult în evidenţă şi îşi găseşte cu greu cuvintele din cauza furiei.

— Dar nu-l iubesc pe Jeff. Tot ce s-a întâmplat ieri a fost o greşeală, o imensă greşeală. Nu vreau să rămân cu el, vreau să fiu cu tine, îi răspund, căutând în ochii lui o licărire de iertare şi dându-mi seama, chiar când rostesc aceste cuvinte, că seamănă teribil de mult cu cele spuse de Jeff.

Îh.

— Nu poţi zăfaci sex cu cineva din greşeală. A fost alegerea ta.

— N-am făcut sex cu Jeff. El a vrut, dar eu l-am oprit.

— Şi de ce te-aş crede? În articolul ăla ai scris că vrei zăte comporţi ca un bărbat, şi asta ar face un bărbat, nu? S-ar culca cu oricine.

Mă împinge deoparte şi iese din cameră.

Îl urmez pe coridor, apoi în lift fără să zic nimic. Are dreptate — de ce m-ar crede? Nici eu n-aş crede.

Călătorim spre aeroport într-o linişte apăsătoare, deprimantă. Luc aproape că nu mă priveşte deloc în timp ce aşteptăm la o coadă lungă pentru controlul de securitate ca să ne îmbarcăm. Următoarele şapte ore trec chinuitor — stau lângă el, dar ştiu că e cu gândurile cât mai departe de mine. E limpede — a terminat-o cu mine. Devorează o ciocolată întreagă, pe care a cumpărat-o din aeroport, fără să-mi ofere nici măcar o bucăţică. În mod normal, am fi împărţit-o pe din două. Era un soi de ritual al nostru. Nu cred că o mai doreascăvreodată să împartă vreo bucată de ciocolată cu mine.

Pentru a-mi îneca amarul, dau pe gât două sticluţe de vin şi urmăresc film după film din cele difuzate în avion. Dar nici vinul şi nici filmele nu mă fac să uit cât de urât m-am purtat şi ce fiinţă umană dezgustătoare am devenit. Şi că de data asta, spre deosebire de situaţia anterioară, când vina i-a aparţinut lui Jeff, mi-am distrus singură viaţa. Şi numai eu sunt de condamnat.

După o zi întreagă de tăcere insuportabilă, ajungem în sfârşit la cămin, unde Luc dispare la el în cameră fără să-mi spună la revedere. Intru, târşâindu-mi picioarele, în cămăruţa mea. Arunc valizele într-un colţ şi mă prăbuşesc pe pătuţul tare. Mă holbez la tavanul crăpat, dorindu-mi să pot şterge totul cu buretele şi să o iau de la capăt. Dorindu-mi ca tot anul să mă fi purtat cu totul altfel, pentru ca acum să nu mă trezesc singură la mine în cameră, în mijlocul haosului pe care eu însămi l-am creat.

După o jumătate de oră de autocompătimire, mobilul meu scoate un bip. Un mesaj vocal. Verific numele apelantului şi descopăr că e *Madame* Rousseau. Probabil că a vrut să-mi comunice data interviului. Măcar cu asta să mă aleg.

Deschid mesajul vocal şi mă înarmez cu hârtie şi creion, gata să notez data şi ora interviului.

„*Mademoiselle* Summers", începe mesajul, „vă rog să mă sunaţi imediat."

Clic.

După ton, nu pare prea încântată. Ce Dumnezeu am mai făcut acum? În semestrul ăsta am asistat la toate (în fine, la aproape toate) cursurile şi alte ocazii de a o da în bară n-am avut. Stomacul mi se strânge ghem în timp ce formez numărul şi mă rog în gând să-mi fi făcut totuşi rost de un interviu. Pentru ca măcar acest ultim lucru să nu-l ratez.

— *Allô*? răspunde ea.

— *Bonjour, Madame, c'est Charlotte.*

— *Mademoiselle* Summers, m-ați făcut de râs, atât pe plan personal, cât și profesional. Ar trebui să vă fie rușine!

Vocea ei ascuțită îmi amintește de călugărițele de la școala catolică primară la care am mers. Mi se ridică părul de pe ceafă.

— Prietena nepoatei mele e abonată la revista aceea dezgustătoare, *Bella Magazine*, și întâmplător v-am văzut poza în dreptul unui articol absolut revoltător. Nu-i deloc de mirare că ați întârziat mereu. Umblați toată noaptea prin baruri agățând bărbați cu care să faceți sex. M-am înșelat în privința dumneavoastră, *Mademoiselle* Summers. Am crezut că sunteți o tânără integră și de o moralitate ireproșabilă. Dar acum îmi este clar că sunteți exact opusul. Am retras recomandarea și v-am anulat interviul. Dacă cei de la școala nepoatei mele ar afla de mostra asta de *gunoi* pe care ați publicat-o, reputația mea ar fi pătată pentru că v-am recomandat să predați acolo. Într-o instituție catolică de renume nu e loc pentru asemenea depravare. Mi-ați spus că aveți intenții serioase cu privire la această școală. Așa e?

— Da... sigur că da. Îmi pare rău. Nu știu...

— Nu vreau să vă ascult scuzele. Am încetat orice colaborare cu dumneavoastră, *Mademoiselle* Summers. Vă veți preda lucrarea finală, după care vă veți descurca pe cont propriu. Nu voi permite ca o tânără cu

un comportament atât de condamnabil să-mi irosească vremea mie sau colegilor mei! Şi mă îndoiesc că fiul meu va dori să mai ia lecţii de la dumneavoastră după ce îl voi pune la curent cu apucăturile pe care le aveţi.

— Dar, *Madame* Rousseau..., dau eu să spun în timp ce tonul telefonului îmi sună tare în ureche.

A închis.

Azvârl mobilul în capătul celălalt al camerei, unde aterizează drept peste unul din exemplarele din *Bella Magazine*. Mă ridic, înşfac revista, rup articolul din ea şi-l fac bucăţi. Apoi mă las să cad pe podea, îmi îngrop faţa în mâini şi încep să bocesc.

DOUĂZECI ŞI DOI
dimanche, le 3 avril

Dacă fugi de iubire,
n-ai să ajungi nicăieri.

A doua zi dimineaţa, după o noapte nedormită, plină de lacrimi, probleme cu stomacul şi mai multe drumuri la baie, mă holbez la telefonul meu mobil, întrebându-mă ce prietenă să sun ca să nu mă îngrop în cameră şi să-mi reiau obiceiul de a bea.

Fiona mi-a acceptat scuzele după cearta noastră aprinsă de la club, din februarie, dar nu am mai ieşit împreună la fel de des după ce am reluat legătura cu Luc. În plus, ea face naveta la Londra cam la două săptămâni, ca să se vadă cu Andrew. Lexi a dispărut complet din peisaj după ce mi-a trimis pe telefon mesajul că sexul cu Marc a fost aşa şi aşa. Bănuiesc că s-a reinstalat în rutina ieşirilor în oraş şi agăţării câte unui tip nou în fiecare noapte, aşa că după ce nu mi-a răspuns la mai multe mesaje, am renunţat să mai încerc să iau legătura cu ea. Marc mi-a fost unicul prieten (şi elev) constant în ultimele două luni, dar ştiu că dacă

Madame Rousseau ar avea un cuvânt de spus în această privinţă, şi el ar termina-o cu mine. Şi în clipa asta, ultimul lucru pe care l-aş putea suporta ar fi pierderea unuia dintre cei mai drăguţi prieteni pe care mi i-am făcut în ultima vreme.

Înainte de a mă răzgândi, îi trimit un sms prin care îi dau întâlnire în parc pentru un schimb lingvistic. Îmi răspunde peste câteva secunde, acceptând să ne vedem într-o jumătate de oră.

Intru sub duş, în încercarea de a mă face cât de cât prezentabilă, şi sentimentul acela îngrozitor, bolnăvicios pune iar stăpânire pe mine. Sunt disperată să repar tot ce-am stricat. Ce Dumnezeu m-a apucat de m-am băgat în pat cu Jeff, în vreme ce Luc mă aştepta jos, în sală? Dacă intra şi dădea peste noi? Cum de am fost aşa de proastă încât să-mi plec urechea la balivernele lui Jeff, după tot ce mi-a făcut? Şi să-l rănesc atât de tare pe Luc, ca în final să realizez că de fapt nu-l mai iubesc pe Jeff?

Katie a avut dreptate în toate privinţele. Am fost atât de obsedată de regulile mele, de blogul meu, de misiunea de a mă comporta ca un bărbat, încât nu m-am obosit să-mi iau răgazul de a mă gândi în ce măsură vorbele mele îi afectează pe cei din jur. Am inspirat-o pe mama să-l părăsească pe tata şi pe Hannah să-şi înşele logodnicul. Am făcut-o pe Katie să se îndoiască de iubirea ei, când ar fi trebuit să fiu cea mai serioasă susţinătoare a ei. Am pierdut recomandarea

pentru un post de profesoară şi, cel mai rău din toate, l-am pierdut pe Luc.

Sunt cu adevărat la pământ. Mai rău de atât nici că se poate. Sunt una dintre cele mai josnice fiinţe de pe această planetă. Şi sunt convinsă că Luc aşa mă vede acum. După ce mi-a citit articolul, probabil că se întreabă cu câţi alţi bărbaţi m-am mai culcat în anul ăsta. E mai mult ca sigur pregătit să scape de târfa de mine. Dar, pe de altă parte, eu sunt pregătită să-i spun cât de rău îmi pare, cât de mult regret tâmpeniile pe care le-am făcut şi că ştiu cu certitudine că el e Alesul. Tot anul iubirea mi s-a holbat drept în faţă, iar eu am refuzat s-o văd. Dar acum totul îmi este limpede ca lumina zilei.

Luc *m-a iubit*. Şi eu îl iubesc. Chiar îl iubesc. Îl iubesc... cu adevărat.

Disperată, mă las să alunec pe zidul micului duş. Am distrus orice şansă de a fi cu bărbatul pe care îl iubesc. Bărbatul despre care sunt convinsă că e diferit de toţi ceilalţi. Katie a avut dreptate — Luc nu e Jeff. Nu e capabil de trădare. Spre deosebire de mine.

După disperare, mă cuprinde furia. Îmi doresc să-i pot smulge ochii din cap lui Jeff, să-i tai boaşele sau să-i fac orice, numai să-l rănesc atât de tare, încât să simtă din plin cât de rău mi-a distrus viaţa. La fel de furioasă sunt şi pe mine, pentru că m-am îndrăgostit de el şi pentru că i-am căzut mai apoi din nou în plasă, chiar dacă pentru numai cincisprezece minute, în hotelul ăla

nenorocit. Numai la gândul că l-am sărutat îmi vine să vomit. Mă frec zdravăn pe tot corpul până ce aproape că-mi jupoi pielea, în speranţa de a îndepărta cu apă şi săpun mizeria şi vina care mă copleşesc.

Am părul încă umed şi ochii injectaţi de oboseală când plec din cameră pentru a mă întâlni cu Marc la intrarea în parc. Se apleacă pentru obişnuitele *bisous*, dar o umbră de nelinişte îi trece iute peste faţă.

— Mersi c-ai acceptat să ne vedem, îi spun. Sunt sigură că mama ta ţi-a povestit totul.

Îşi coboară privirea în pământ şi intrăm în parc pe aleea bătătorită. O briză răcoroasă uşoară face să foşnească lalelele înflorite şi crengile înmugurite ale copacilor, făcându-mă să-mi doresc să mă întind în iarbă şi să ascult sunetul acesta toată ziua, numai să-mi iau gândul, măcar pentru câteva clipe, de la viaţa mea distrusă.

— Da, mi-a spus despre articol. Şi că şi-a retras recomandarea. Îmi pare rău că...

— Te rog, n-ai de ce să-ţi ceri scuze, Marc. Nu vreau să te simţi prost pentru tâmpeniile mele. N-ar fi trebuit să scriu articolul dacă voiam să primesc recomandarea de la mama ta. Şi vreau să-mi cer scuze pentru orice divergenţe am creat între tine şi mama ta. Nu mă aştept să mai vrei să iei lecţii de la mine..., dar nu vreau să te pierd ca prieten.

Marc nu zice nimic. Se apleacă în faţă şi mă îmbrăţişează.

E atât de bine să mă simt îmbrăţişată după toate câte s-au petrecut în ultimele zile... mai bine zis, în ultimul an.

— Charlotte, trebuie să înţelegi că nu sunt întotdeauna de acord cu modul în care mama judecă lucrurile. Ea vede totul în alb sau negru. Fără nicio nuanţă. Dar eu nu aşa văd lucrurile. Ştiu că ai avut un an dificil, că ai încercat să treci peste povestea cu fostul logodnic ca să-ţi vezi mai departe de viaţă. Şi eu am făcut o grămadă de prostii după ce m-a părăsit Delphine.

— Tu? Studentul medicinist strălucit? Ce fel de prostii ai făcut?

Marc şi cu mine n-am discutat niciodată despre ceea ce s-a întâmplat între el şi Lexi în noaptea aceea din februarie, dar trebuie să recunosc că sunt un pic curioasă să aflu versiunea lui. În afară de asta, m-am cam săturat să mă tot gândesc la cât de dramatic mi-am distrus viaţa. E vremea să mă concentrez asupra altor lucruri.

— Da, e adevărat, am făcut multe prostii, răspunde Marc. De pildă, atunci când am ieşit în oraş ultima oară. Ştii că pe mine mă interesa Fiona, dar am sfârşit petrecându-mi noaptea cu Lexi. Şi, nu te supăra, ştiu că ţi-e prietenă, dar femeia aia pe bune e *folle*.

Râd.

— Măcar sper că te-ai distrat cu femeia aia nebună.

Marc clatină din cap.

— Nu, n-a fost deloc amuzant. S-a îmbătat criţă şi mi-a fost teamă s-o las să se întoarcă singură acasă,

așa că am dus-o în camera mea și am lăsat-o să doarmă la mine în pat, iar eu m-am culcat pe jos. Și pe urmă m-am trezit în toiul nopții fiindcă plângea de mama focului în baie. Am încercat s-o conving să-mi spună ce s-a întâmplat, dar n-a vrut să-mi vorbească. A fost foarte ciudat.

— Deci voi doi nu...?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic între noi. Mă rog, cu excepția a ceea ce ai văzut că am făcut pe ringul de dans.

— Serios? *Nimic?*

Îmi amintesc perfect că Lexi mi-a spus că s-a culcat cu Marc. Deci unul din ei minte.

Marc clatină iarăși din cap în timp ce ne continuăm plimbarea.

— *Je te jure.* Cum se zice...?

— Îți jur.

— Îți jur, nu s-a întâmplat nimic. Nu m-aș culca niciodată cu o tipă beată. Am moștenit câte ceva din moralitatea mamei. Dar de ce mă întrebi? Ai crezut că noi doi...?

— Am făcut o presupunere eronată, atâta tot. Îmi pare rău.

Marc pare sincer, așa că e cuvântul lui împotriva cuvântului lui Lexi. Dar ce rost ar fi avut minciuna asta?

Pe sub fațada ei de dură, mi-e clar că Lexi suferă, suferă profund. Din ce cauză, nu știu. Dar fetele nu se mint între ele în privința bărbaților cu care se culcă

şi nu se încuie în baie să bocească fără niciun motiv. Nu-mi pasă că Lexi m-a minţit, sper doar că acum e bine.

Îmi dau părul lung pe după urechi şi-l iscodesc în continuare pe Marc.

— Spune-mi, ai mai vorbit cu Fiona?

— Da, am sunat-o, dar am avut impresia că e supărată şi pe urmă mi-a spus că s-a împăcat cu iubitul ei londonez, zice Marc, încruntându-se. Aşa e?

— Da, s-a împăcat cu Andrew. Dar, dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii c-a fost geloasă când te-a văzut cum dansai atunci cu Lexi.

Sunt conştientă că încalc regulile conduitei între fete dezvăluindu-i lui Marc sentimentele Fionei, mai ales că ea s-a întors la Andrew, dar nu mă pot abţine. Îmi place de Marc şi ştiu c-ar face un cuplu de milioane cu Fiona. Cu condiţia să o determin să renunţe la Andrew.

— Acum nu mai are nicio importanţă, din moment ce are un iubit.

— Adevărat, dar niciodată nu ştii ce se poate întâmpla.

— Oricum, sunt foarte ocupat în clipa asta. N-am timp de iubite. Am mult de învăţat pentru facultate, plus engleza. Crezi că am făcut ceva progrese?

— Ai făcut progrese mari. Vorbeşti mult mai fluent acum. Aproape ca un vorbitor nativ.

— Serios? Chiar nu ţi-ai da seama că sunt francez?

— Cu greu. Încă mai ai un pic de accent, dar ai evoluat mult în bine.

— Mulţumesc, Charlotte. Totul ţi se datorează.

Îşi trece braţul pe după umerii mei şi mă strânge şi aşa ne terminăm plimbarea prin parc.

Şi, pentru prima oară în ziua asta, zâmbesc. Nu mi-am pierdut chiar toţi prietenii.

Pe drumul înapoi spre camera mea de cămin, formez numărul lui Lexi. Ştiu că am lucruri mult mai serioase, mai importante de rezolvat, ca de exemplu să-i cer scuze lui Katie şi să încerc să-l fac pe Luc să înţeleagă cât de mult regret ce am făcut, dar după cele povestite de Marc, am un presentiment urât. Vreau să mă asigur că Lexi e bine.

— Charlotte? îmi răspunde o voce masculină profundă care mă face să mă întreb dacă nu cumva am greşit numărul.

— Da, cine e acolo? întreb.

— Sunt Brad, fratele lui Lexi. Mă bucur c-ai sunat.

— Ce se întâmplă? Ce face Lexi? E bine?

O tăcere grea se aşterne.

— Brad?

— Alexis e în spital, Charlotte. Azi-noapte a luat o supradoză de antidepresive.

Mă opresc din mers, cu răsuflarea tăiată.

— A luat o supradoză? Cum aşa? Accidental, nu?

Cu toate că ştiu deja răspunsul.

— Nu. A făcut-o deliberat.

Mă prind de balustrada din apropiere ca să mă sprijin să nu cad. Nu se poate!

— Ce zic doctorii? O să-şi revină?

— Au stabilizat-o azi-noapte, dar încă nu s-a trezit. N-ai putea să vii aici?

— Sigur. La ce spital?

— Spitalul Hôtel Dieu, vizavi de Notre Dame.

— Ajung în zece minute.

Opresc un taxi pe Boulevard Jourdan şi mă urc cu inima bătându-mi tare în piept.

— *Hôpital Hôtel Dieu. Vite, s'il vous plaît.*

Repede, îi cer taximetristului.

Oraşul pe care am ajuns să îl iubesc trece în fugă prin faţa ochilor mei, dar nu observ decât nişte crâmpeie, în timp ce capul mi se învârteşte în încercarea de a înţelege gravitatea situaţiei. Copacii care mărginesc Parcul Montsouris. În stânga, gardul verde înalt ce înconjoară Jardin du Luxembourg. În dreapta, clădirea maiestuoasă a Panteonului. Cafenelele aglomerate de pe Boulevard Saint Michel. Sena şi apele ei întunecate ce scaldă malul pe care se înalţă catedrala gotică Notre Dame.

Lexi a încercat să se sinucidă.

Lui Lexi nu-i pasă dacă va mai vedea vreodată Parisul.

Cum? Cum e posibil?

Dintr-odată, greşelile mele, regulile mele, blogul meu, ranchiunele mele par atât de mărunte. Atât de lipsite de importanţă.

Taxiul opreşte în faţa spitalului, arunc un pumn de euro pe scaunul din faţă şi mă reped spre intrarea principală. Străbat coridoarele, iar mirosul de boală şi de pahare de apă din plastic şi de mâncare râncedă îmi întoarce stomacul pe dos.

Dă, Doamne, ca Lexi să fie bine. Dă, Doamne.

Ajung la salonul ei şi îl găsesc pe Brad stând la căpătâiul lui Lexi, ţinând-o de mână.

— Bună, zice el şi se ridică în picioare.

Părul lui negru e ciufulit, ochii îi sunt roşii de oboseală. Nu seamănă deloc cu acel Brad pe care l-am cunoscut la hotel în Ajunul Crăciunului.

Nu spun nimic. Mă mulţumesc să-l strâng în braţe.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

Dau din cap şi arunc o privire peste umerii lui laţi. Lexi stă întinsă sub un cearşaf bleu pal, pe un pat metalic de spital, cu obrajii albi ca varul şi cu cearcăne cenuşii în jurul ochilor adânciţi în orbite.

— O să-şi revină?

— Da, acum e stabilă. A luat multe pastile. Doctorul mi-a spus că a avut o noapte foarte grea. Eu abia am venit azi-dimineaţă de la Roma.

Mă apropii de pat şi-mi aşez mâna peste mâna ei. Are pielea atât de rece, încât mă trec fiori. S-a zis cu ochii ei frumoşi fumurii, cu tenul măsliniu, cu părul negru mătăsos minunat. Pare bolnavă şi fragilă, ca un trandafir ofilit, golit de viaţă.

Lexi e complet distrusă. O strâng de mână. Mă bucur enorm că e totuşi în viaţă.

— Îmi pare atât de rău, Brad. Nu-mi vine să cred.

Brad vine şi el la căpătâiul lui Lexi. Ne aşezăm amândoi.

— Să ştii că nu e prima dată. A încercat de mai multe ori.

Deschid gura, dar nu reuşesc să scot niciun sunet.

— Deşi numai eu am ştiut, continuă Brad. Nu a spus nimănui. S-ar supăra îngrozitor pe mine dacă ar afla că te-am chemat aici, dar nu mă mai simt în stare să înfrunt totul de unul singur.

Îmi pun mâna pe braţul lui.

— Mă bucur că m-ai chemat. N-ar trebui să fii singur în astfel de momente. Şi părinţii voştri? I-ai contactat?

Clatină din cap şi o expresie de frustrare îi traversează ochii negri ca tăciunele.

— Lexi nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Părinţii noştri au murit într-un accident de maşină când eu aveam cincisprezece ani şi Lexi treisprezece.

— Dumnezeule! Dar Lexi mi-a spus că...

— Nu-i place ca oamenii să afle adevărul. Nu-i place să-şi deschidă inima în faţa lor. Îi e prea frică să

nu-i piardă. Brad clipeşte ca să-şi şteargă lacrimile din ochi şi se uită în jos la sora lui. Asta nu e viaţă, adaugă.

Mă uit şi eu în jos spre prietena mea, la firele ce-i ies din braţe, la maşinăriile care îi bipăie la căpătâi, şi dintr-odată tot ce s-a întâmplat în acest an îmi trece pe dinaintea ochilor. Acum înţeleg cât de haotică e viaţa. Am încercat să fug de iubire, crezând că astfel o să pot să evit acel haos. Însă evenimentele din weekendul nunţii, ca şi starea actuală a lui Lexi sunt dovada că fuga de iubire face ca haosul care este însăşi viaţa să devină şi mai greu de suportat. Singurul mod de a parcurge cu bine această călătorie nebunească este să rămânem uniţi. Şi singurul mod prin care putem face ca drumul nostru prin viaţă să conteze *cu adevărat* este să ne deschidem iubirii.

Chiar dacă riscăm ca uneori să ne alegem cu inimile frânte.

Pentru că altfel nu e viaţă, aşa cum bine a zis Brad. Şi Lexi, care zace aici întinsă în pat după ce a încercat să se sinucidă, e încă o dovadă.

Brad iese din salon ca să se ducă să mănânce ceva, aşa că rămân singură cu Lexi. O mângâi pe păr şi-i spun că totul va fi bine. Nu ştiu dacă mă poate auzi, dar vreau să se simtă iubită. Vreau să ştie că e importantă pentru mine.

După câteva minute, observ cum clipeşte.

— Apă, şopteşte ea şi-şi drege glasul.

Iau paharul şi i-l întind. Soarbe de trei ori lacom, apoi trage aer în piept şi mă priveşte.

— Charlotte, cum de ai...?

O strâng de mână şi-i zâmbesc.

— Am vorbit cu Brad. Sper că nu te superi că sunt aici.

Clatină din cap şi lacrimi i se scurg pe obraji.

— Îmi pare rău. E atât de jenant.

Mă aplec şi o strâng tare în braţe.

— N-ai de ce să te simţi jenată. Sunt prietena ta şi sunt aici pentru tine. Doar pentru asta sunt prietenii.

Ştiu că-n ultimul an nu m-am purtat întotdeauna ca o prietenă adevărată cu Katie, Hannah *ori* Fiona, dar mă gândesc că e momentul să aduc o schimbare.

— Mulţumesc. Îşi trage nasul şi-şi lasă capul să cadă înapoi pe pernă. Dumnezeule, nu pot să cred că sunt din nou aici. Sunt vraişte.

— O să treci şi peste asta, Lexi. Ştiu că poţi.

Îşi şterge ochii şi-şi ridică privirea spre mine, iar zidul pe care l-a înălţat în jurul ei se prăbuşeşte acum complet.

— Te-am minţit, Charlotte, te-am minţit în multe privinţe. Nu sunt un om bun.

— E-n regulă, îi spun. Brad mi-a povestit despre părinţii voştri. Îmi pare foarte rău.

— N-a fost numai asta. Nu m-am culcat cu Marc în noaptea aia. Nu ştiu de ce te-am minţit. Atâta doar

că... Tace şi se uită pe geam, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Îi alung pe toţi de lângă mine. Ştiu că e o prostie din partea mea, dar nu ştiu cum altfel să mă port. În seara aia, de Ajun de Crăciun, la hotel... Ştii că m-am dus în cealaltă cameră cu Dylan. Iar a doua zi dimineaţă m-ai auzit plângând.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia, Lexi? Mi-am făcut griji pentru tine.

— Dylan şi cu mine avem un trecut. Suntem împreună de ani de zile, cu întreruperi, numai că de fiecare dată eu am dat-o în bară. Pentru că asta ştiu eu să fac. S-o dau în bară. Şi în noaptea aia, la hotel, mi-a spus că mă iubeşte. Că m-a iubit dintotdeauna. Şi eu ce-am făcut? I-am spus că nu-l iubesc. Şi i-am cerut să plece. Continuă cu buzele tremurând: Mi-a fost atât de teamă. Dacă mă părăseşte într-o bună zi pentru o altă femeie? Dacă nu sunt destul de bună pentru el? Sau dacă i se întâmplă ceva? Nu cred c-aş suporta aşa ceva, Charlotte. Sunt sigură că n-aş putea.

Îi întind o batistă. În ochii ei mă văd pe mine. Avem mult mai multe în comun decât am crezut iniţial.

— Te înţeleg, Lexi. Te înţeleg chiar foarte bine. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că mi-am dat seama că îl iubesc pe Luc, numai că în weekendul trecut am stricat totul.

— Ştiam eu că te-ai îndrăgostit de el, zice Lexi şi-şi şterge lacrimile. De-asta nu te-am mai căutat în ultimele două luni. Cum tu şi cu Fiona eraţi implicate în

relaţii, nu m-am simţit în stare să dau ochii cu voi. Şi uite unde am ajuns. Aici. În nenorocitul ăsta de spital. Of. Scuze, ştiu că a sunat jalnic. E aşa de drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi.

— Dacă tu eşti jalnică, atunci la fel sunt şi eu, îi spun zâmbind.

— Bun, acum povesteşte-mi ce s-a întâmplat la nuntă. Cum de-ai dat-o în bară cu Luc? Şi până la urmă i-ai pus piedică ticăloasei ăleia care ţi-a furat logodnicul?

La o zi după supradoză, Lexi cea năbădăioasă s-a întors. Râd şi îi povestesc totul. Pare încântată să afle că nu e singura care îi îndepărtează pe cei care încearcă să se apropie de ea.

După ce termin relatarea, pleoapele lui Lexi încep să se îngreuneze, iar Brad se întoarce în salon. O mai îmbrăţişez pe Lexi încă o dată.

— O să vezi, o să treci cu bine peste asta. Sunt aici pentru tine. Sună-mă oricând simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, OK?

Schiţează un zâmbet chinuit.

— Mersi că mi-ai spus povestea ta. Am aflat că eşti *aproape* la fel de distrugătoare ca mine. Deşi cred că tot eu primesc premiul cel mare. Dar eşti o prietenă bună.

Brad iese pe coridor după mine şi facem schimb de numere de telefon.

— De cum se înzdrăveneşte puţin, o s-o duc la New York pentru o vreme. Avem nişte rude şi doctorul ei e

şi el acolo. O să fie un drum lung şi greu, dar să sperăm că în final se va simţi mai bine.

— O să mă ţii la curent? îl întreb.

— Sigur. Mulţumesc încă o dată c-ai venit.

Îl îmbrăţişez.

— Nicio problemă.

Ies din spital şi trag în piept aerul călduţ de primăvară. Mă hotărăsc să mă întorc pe jos. Văzând ce s-a întâmplat cu Lexi şi, mai mult chiar, văzându-mă prin ochii ei, simt nevoia să reevaluez lucrurile. Înţeleg acum că nimeni nu poate avea o viaţă perfectă. Că oricât de groase ar fi zidurile pe care le înălţăm în jurul nostru, dacă nu îi lăsăm din când în când pe ceilalţi înăuntru, zidurile se vor prăbuşi şi vom rămâne singuri.

Traversez Sena şi cuprind din priviri viaţa trepidantă a Parisului, gândindu-mă la vorbele pe care Katie şi Fiona mi le-au spus cu ceva vreme în urmă. Nu mă mai pot ascunde. Nu mai pot vedea relaţiile doar în alb şi negru.

Trebuie să-i preţuiesc pe cei care au fost mereu alături de mine. Trebuie să îndrept greşelile pe care le-am făcut faţă de ei. Trebuie să-mi pun priorităţile în ordine.

Şi, mai presus de orice, situaţia în care se află Lexi mi-a demonstrat că nu am vreme de pierdut.

Mă întorc la mine în cameră şi, cu mouse-ul pregătit să rezerv un zbor dus-întors de la DC la Paris, o sun pe Katie.

— Alo?

— Katie, sunt eu, Charlotte.

— Bună, zice, iar tonul ei de obicei voios este acum plin de dispreţ.

— Ştiu că sunt probabil ultima persoană de pe lume cu care ai vrea să discuţi acum, dar, te rog, ascultă-mă.

Nu răspunde, aşa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să continui.

— Vreau să-mi cer scuze că anul ăsta nu ţi-am stat alături, aşa cum ar fi trebuit. Tu ai fost mereu lângă mine, chiar şi atunci când n-am meritat, şi-mi pare rău că nu ţi-am fost o prietenă la fel de bună. Ar fi trebuit să-mi dau seama în ce fel te vor afecta acţiunile şi vorbele mele. Niciodată nu am intenţionat să te fac să crezi că relaţia ta cu Joe e neimportantă, sau că nu mă bucur pentru tine. Dar în loc să-ţi tot repet cât de rău îmi pare şi să-ţi promit că de acum încolo îţi voi fi o prietenă mai bună, vreau să ţi-o dovedesc.

— Ce tot spui acolo, Charlotte?

— Vreau să petrecem câteva zile împreună între noi, fetele, ca pe vremuri. Ştiu că peste puţin timp o să ai vacanţa de primăvară, aşa că dacă nu ţi-ai făcut alte planuri, aş vrea să vii aici, în Franţa, şi pe urmă tu, eu şi amica mea Fiona o să luăm trenul şi o să mergem la Lyon. Am rezervat deja camerele de hotel şi biletele de tren. Tot ce trebuie să faci este să spui da, şi o să-ţi rezerv şi biletul de avion.

— Vorbeşti serios, Charlotte? Dar cum poţi să-ţi permiţi cheltuielile astea? E o adevărată nebunie.

— Nu-ţi face griji în legătură cu banii. Totul e rezolvat.

M-am gândit să folosesc banii primiţi pe articolul din *Bella Magazine* pentru a plăti biletul de avion al lui Katie. Măcar atât îi datorez.

— Nu e cazul să faci atâtea eforturi pentru mine.

— Da, Katie, ştiu, dar aşa vreau. Vreau să stau ceva vreme cu tine şi să-ţi arăt că nu m-am schimbat atât de tare. Şi că îmi pare rău că nu ţi-am fost o prietenă bună. Aşa că te rog frumos, acceptă.

Tace şi respiraţia grea i se aude în telefon.

— Când ar trebui să plec?

***

Dragă Luc,

Ştiu că încă nu eşti pregătit să stai de vorbă cu mine şi, după cum m-am purtat cu tine, poate că nici nu vei fi vreodată. Vreau doar să ştii că-mi pare foarte, foarte rău pentru ce am făcut în weekend şi pentru articolul acela din revistă. N-am nicio scuză şi tot ce pot să sper este ca într-o zi să vrei să rămânem măcar prieteni.

Chiar dacă nu am ştiut întotdeauna să-mi arăt sau exprim sentimentele faţă de tine, să ştii că momentele petrecute împreună cu tine anul ăsta au fost cu adevărat minunate. M-am îndrăgostit de tine.

Eşti cel mai iubitor bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi regret că nu ţi-am oferit şansa de a-mi povesti mai devreme despre fiica ta. Sunt absolut convinsă că o vei recăpăta.

În următoarele două săptămâni o să fiu la Lyon împreună cu Katie şi Fiona. O să am telefonul cu mine, aşa că sună-mă dacă vrei să vorbim. Dacă nu, o să înţeleg, dar te rog ţine cont că o să fiu mereu aici pentru tine, când şi dacă o să doreşti să mai fim împreună.

Cu dragoste,
Charlotte

Strecor scrisoarea pe sub uşa lui Luc şi mă întind în pat, cu gândul la sosirea lui Katie, mâine. Încerc să-mi păstrez optimismul. Oamenii fac greşeli şi-şi cer iertare mai tot timpul. Poate că aşa o să îndrept lucrurile. Poate că plecarea la Lyon, departe de Luc, e lucrul cel mai înţelept pe care îl pot face. Încep să mă cufund în somn şi sper cu disperare că Luc are să mă aştepte cu braţele deschise la întoarcerea la Paris. Deşi n-am cum să ştiu. Tot ce pot să fac este să sper.

DOUĂZECI ŞI TREI
mardi, le 5 avril

Nu aştepta ca dragostea să
te găsească. Cumpără-ţi biletul de tren,
urcă în vagon şi du-te după ea!
Ce-ai de pierdut?

În după-amiaza următoare, eu, Katie şi Fiona ne îmbarcăm în trenul de Lyon. După ce Katie şi cu mine transpirăm săltându-ne valizele uriaşe în compartimentul pentru bagaje iar Fiona îşi aşază fără efort minitrolerul, ne ocupăm locurile şi scoatem toate trei un oftat de uşurare.

Katie mă înghiontește şi dă din cap în direcţia unui tip slăbănog ca o nevăstuică ce îşi croieşte drum pe culoar.

— Văd că bărbaţii francezi n-au renunţat la moda blugilor chinuitor de strâmţi. De ce naiba?

Katie m-a vizitat la Lyon în perioada primelor mele studii în Franţa, aşa că a putut observa la prima mână fenomenul franţuzesc al strângerii boaşelor în pantaloni.

Fiona râde.

— Şi eu m-am gândit la asta din prima clipă când am venit în Franţa. Pare *atât* de incomod.

— Dar n-am observat ca Luc să poarte pantaloni aşa de strâmţi în weekendul trecut. L-ai convins tu să-şi arunce nădragii? mă întreabă Katie.

Îmi ascund fiorul de tristeţe care m-a cuprins la auzul numelui lui Luc şi scot un hohot de râs.

— Nu, Luc e excepţia de la regulă... în mai multe privinţe.

Katie mă bate uşurel pe braţ.

— Scuze, n-am vrut s-aduc vorba despre el. Dar apropo, a intervenit ceva în ultima vreme? L-ai văzut sau ai vorbit cu el?

Clatin din cap.

— Nu. I-am lăsat o scrisoare. Sper să se răzgândească. Deşi nu mă aştept. Nu după toate câte s-au petrecut... Acum, ajunge. Weekendul ăsta e dedicat prietenelor. Nu bocitului după iubiri pierdute.

După ce am văzut-o pe Lexi la spital săptămâna trecută, sunt hotărâtă să le ofer lui Katie şi Fionei câteva zile de distracţie în Lyon.

În timp ce superbul peisaj rural francez se perindă pe sub ochii noştri, ne aşezăm confortabil şi împărţim o cutie de biscuiţi Petit Écolier delicioşi.

— Povestiţi-mi cum mai merg treburile cu iubiţii voştri, le îndemn eu pe cele două înainte de a mușca din biscuitul meu acoperit cu un strat de ciocolată cu

lapte. Prinsă cu drama mea autoprovocată, nu mi-am făcut timp să mă pun la curent cu viețile voastre amoroase. Și-mi pare rău. Așa că dați-i drumul, vă ascult.

Katie zâmbește.

— Păi, ultima mea noutate este că Joe m-a invitat să petrec vacanța de vară la Lacul Tahoe, la reuniunea anuală a familiei lui.

— Uau. O să-i cunoști familia. Înseamnă că-i treabă serioasă. Ai emoții?

Katie ezită.

— Da și nu. În primul rând, nu-i vorba numai de mama, tatăl și cele trei surori ale lui. Ci de *întreaga* familie. Vreo treizeci de persoane, inclusiv copiii. Și asta e suficient de copleșitor în sine. Dar ceea ce mă îngrijorează cu adevărat e faptul că i-am cunoscut sora mai mare, Sophia, și e... cum aș putea s-o descriu cât de cât drăguț? Of, n-am cum. Tipa e o scorpie. Foarte protectoare cu Joe, de parcă ar fi rămas un băiețel. M-a chestionat toată seara. Ce Dumnezeu, doar Joe e un bărbat în toată firea, și doctor pe deasupra. Se presupune că se poate descurca și singur.

— Și Joe nu i-a cerut soră-sii s-o lase mai moale? întreabă Fiona.

— Nu, și asta e cealaltă problemă. Joe nu părea să creadă că Sophia face ceva rău. Mi-a spus că așa sunt lucrurile între ei și că trebuie să mă deprind cu situația.

— Nu e în regulă, spun eu, întinzându-i cutia cu biscuiți. Dar poate că tipa o să se mai îmblânzească

după ce te cunoaşte mai bine. Iar dacă lucrurile devin serioase între voi doi, Joe va trebui să-şi plece urechea la ceea ce ai tu de spus. Pentru că nu-i corect să te trateze aşa atâta timp cât n-ai greşit cu nimic.

Îmi amintesc momentul când Luc m-a invitat să petrec Crăciunul cu familia lui şi cât de supărat a fost că l-am refuzat. Poate că dacă mi-aş fi ignorat îndoielile şi aş fi acceptat, alta ar fi fost acum situaţia. Alung iute gândul din minte. Nu are niciun rost să mă întreb „ce-ar fi fost dacă?". La urma urmei, n-am cum să schimb trecutul... ori să repar milioanele de greşeli pe care le-am comis. Nu pot decât să merg înainte.

— Şi tu, Fiona? întreabă Katie. Charlotte mi-a povestit că ai o relaţie serioasă cu prietenul tău. Andrew, parcă aşa îl cheamă, nu?

Fiona încuviinţează din cap.

— Totul e... *bine*, zice şi ochii îi fug pe fereastră.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— Nimic deosebit. Doar că în ultima vreme se poartă cam ciudat.

— Cum aşa? zice Katie.

Fiona se foieşte, cu mâinile în poală.

— OK. E jenant, dar trebuie să discut cu cineva.

Se apleacă în faţă şi se uită în jur ca să se asigure că niciun pasager nu trage cu urechea.

— Hai, spune, care-i treaba? o îndemn eu.

Fiona se îmbujorează.

— De când am reluat legătura, Andrew insistă să facem lucruri... *interesante* în dormitor.

Îmi înăbuş un chicotit.

— Ca de exemplu?

Fiona îşi îngroapă faţa în mâini.

— Nu-mi vine să cred c-o să spun asta cu voce tare. Vă rog să nu mă judecaţi. Iar dacă o să-l cunoaşteţi pe Andrew, să nu cumva să aduceţi *vreodată* vorba despre asta. Promiteţi?

— Promit, rostim Katie şi cu mine într-un glas, în timp ce ne aplecăm ca să auzim mai bine.

— OK. Andrew e obsedată de *funduri.*

Katie se încruntă, iar eu îmi înăbuş un alt chicotit.

— *Funduri*? Cum adică? De *gaura din fund,* asta vrei să zici? întreabă Katie.

— Şşt.

Fiona se înroşeşte ca focul, până la urechi.

— Deci vrea să facă sex anal? şoptesc eu.

— Da, dar mai mult decât atât, sâsâie Fiona. Vrea ca *eu* să fac anumite lucrurile la fundul *lui.*

— Dumnezeule! Ce? Să-ţi bagi degetul înăuntru? întreabă Katie, făcând ochii mari de groază.

Fiona îşi muşcă buzele.

— Din păcate pentru mine, lui Andrew îi place chestia asta la nebunie. Nu am făcut-o decât o dată. Şi, desigur, cu mănuşi. Of, Doamne. E aşa de dezgustător, nu? Absolut înfiorător.

Nu mă mai pot abține. E prea mult pentru mine s-o ascult pe Fiona vorbind cu accentul ei britanic impecabil despre băgatul degetului în fundul iubitului ei. Izbucnesc în râs.

Fiona mă lovește peste braț.

— Nu e deloc amuzant! E o problemă cât se poate de serioasă.

Dar nici Katie nu se mai poate abține. Începe să chicotească, apoi Fiona ni se alătură curând și râdem toate trei cu lacrimi.

Iar când bărbatul în blugi negri strâmți ne aruncă o ocheadă din capătul celălalt al culoarului, hohotim și mai tare.

— Acum, serios vorbind, nu pot și nu vreau să mai fac așa ceva niciodată. Trebuie neapărat să fac o schimbare, zice Fiona după ce-și revine.

— Dar ai fost cu Andrew ani de zile. Ce-i cu obsesia asta subită? o întreb eu, imitându-i accentul britanic.

Fiona se încruntă.

— Singura explicație pe care am găsit-o e nenorocita aia cu care a ieșit anul trecut. Probabil că *ea* e de vină. L-am întrebat dacă ea i-a băgat în cap fanteziile astea murdare și a negat. Dar știu că mă minte. Niciodată până acum nu a fost așa vulgar.

Katie clatină din cap.

— Nu prea știu ce să-ți spun, domniță. Totuși e inacceptabil. Va trebui să pui piciorul în prag. Sau să nu-ți mai pui degetul înăuntru.

Izbucnim toate trei din nou în râs şi continuăm să pălăvrăgim tot drumul până la Lyon. După toate câte s-au petrecut în ultima săptămână, e minunat să fiu cu prietenele mele, să ne împărtăşim din nou experienţele de viaţă şi mai ales să ştiu că cea mai bună amică a mea nu mai e supărată pe mine.

Dar cu toate râsetele şi povestioarele noastre, nu mi-l pot scoate din cap pe Luc. În cele două ore de călătorie mă uit de cel puţin zece ori la telefon, în speranţa că o să mă contacteze după ce îmi citeşte scrisoarea.

Niciun apel ratat. Niciun mesaj. Niciun semn de la bărbatul pe care îl iubesc.

Păşim pe peronul gării Perrache din Lyon şi senzaţia familiară reconfortantă mă face să uit pentru moment de durerea mea. Au trecut ani de zile de când nu am mai fost pe aici, dar nimic nu s-a schimbat. Trag aer adânc în piept şi realizez că ceea ce văd în jur îmi aparţine. Că e un loc care n-are nimic de-a face cu Jeff ori cu Luc. Un loc pe care l-am îndrăgit cu mult înainte de a-i cunoaşte pe ei doi. Şi chiar dacă tânjesc în continuare să mă bălăcesc în suferinţă şi autocompătimire (cel puţin în sinea mea), un sentiment nou se furişează în mine — emoţia.

— Metroul de aici e mult mai curat decât cel de la Paris. Deja îmi place oraşul, zice Fiona.

— Şi ăsta nu-i decât începutul, o asigur eu. O să vezi. Lyonul e un oraş absolut minunat.

Dintr-odată, mă simt extrem de fericită că m-am hotărât să facă această călătorie cu prietenele mele. Dacă aş fi rămas singură la Paris, aş fi riscat să devin dependentă de alcool şi să mă cufund în disperare.

Ochii lui Katie se luminează.

— Mai ţii minte ce mult ne-am distrat când am venit aici în vizită la tine? Când am fost la barul ăla, Ayer's Rock? Trebuie *neapărat* s-o ducem pe Fiona acolo.

— Dumnezeule! Ce loc aiurit. Nu ştiu dacă o să mă mai lase să intru, după câte nebunii am făcut acolo.

— Ce e Ayer's Rock? întreabă Fiona.

— E un bar australian la care Charlotte mergea *tot* timpul cu amicii ei — aproape în fiecare seară, spune Katie, aruncându-mi o privire şireată. O speluncă unde se dansează pe mese şi te freci de bărbaţi.

— O, Doamne, dansatul ăla pe mese. Atât de *mult* dansat pe mese, zic eu şi clatin din cap. Nu cred că aş mai fi în stare de aşa ceva.

— Dar trebuie să mergem, măcar o dată, de dragul vremurilor vechi, ripostează Katie, împungându-mă în coaste. De când cu relaţia mea cu Joe, abia dacă mai ies cu fetele şi tu m-ai adus aici ca să ne distrăm, aşa că n-ai încotro.

— Bine, cum zici tu. Dar vreau să se consemneze că *nu* o să mă duc acolo ca să agăţ vreun tip. Am terminat cu jocurile astea. Am douăzeci şi cinci de ani şi, oricum, tâmpeniile astea nu m-au dus nicăieri.

— Aproape douăzeci şi şase, mă corectează cu o voce cântată Katie.

Îmi îndrept umerii în scaunul de metrou şi chibzuiesc preţ de câteva clipe. Din pricina dramelor prin care am trecut, am uitat că săptămâna viitoare o să fie ziua mea şi o să împlinesc douăzeci şi şase de ani.

— Mda, ai dreptate, am uitat.

— Ei bine, află că n-o să scapi fără să faci cinste, spune Katie şi-mi face cu ochiul.

Când ajungem la staţia noastră de metrou, Bellecour, Katie şi cu mine ne târâm cu greu valizele burduşite sus pe scări, în timp ce Fiona îşi cară fără efort minitrolerul. Katie şi cu mine luăm întotdeauna prea multe lucruri cu noi.

Katie gâfâie şi pufăie şi strigă la Fiona, care ne aşteaptă deja în capul scărilor:

— Cum de ai aşa puţine bagaje? Doar o să stăm aici două săptămâni!

— N-am adus decât lucrurile strict necesare, răspunde Fiona, ridicând din umeri şi zâmbind.

Ne apropiem, în fine, de capătul şirului nesfârşit de trepte şi îi arunc o privire lui Katie.

— Fiona este mult mai organizată decât o să fim noi vreodată. Probabil că-i ceva specific englezesc.

Ieşim din staţia de metrou şi soarele ne întâmpină strălucind în piaţa cu pavaj roşiatic, plină de oameni în miezul zilei. Mă uit în sus la cerul de un albastru intens şi văd bazilica Fourvière, de un alb luminos,

înălţându-ne maiestuoasă pe deal, exact aşa cum mi-o aminteam. Tensiunea care mi-a strâns umerii se atenuează şi nodurile care mi s-au format în stomac dispar când trag în piept briza călduţă, simţindu-mă ca acasă.

Am rezervat o cameră adorabilă la un hotel situat în apropierea pieţei Bellecour, pe Rue Victor Hugo. Arată foarte franţuzesc, cu un balcon încântător ce dă spre magazinele elegante şi pieţele în aer liber ce mărginesc strada pietruită de dedesubt. După ce despachetăm şi aranjăm pe umeraşe o parte din haine în şifonierul minuscul, pornim în cea dintâi explorare de după-amiază a oraşului.

În prima săptămână petrecută în Lyon, reuşesc să alcătuiesc un program încărcat care să ne ţină ocupate tot timpul, astfel încât să nu mă pot gândi la Luc, la Jeff, la lipsa de perspectivă în găsirea unui job sau la orice altceva. Mă concentrez pe cele două prietene ale mele. Mâncăm în oraş, facem cumpărături, ne plimbăm pe malul râului, facem tururi cu bicicleta, iar serile vizităm cafenele şi puburi.

Singurele dăţi când mă cufund din nou în autocompătimire este noaptea târziu, după ce Fiona şi Katie adorm, şi dimineţile, înainte să se trezească ele. Atunci zac întinsă în pat şi mă răsucesc de pe o parte pe alta, rememorând iar şi iar evenimentele de la nuntă. Punându-mi la nesfârşit aceleaşi întrebări epuizante, de parcă întrebările ar putea cumva să schimbe trecutul.

De ce nu i-am putut rezista lui Jeff? De ce i-am permis să mă sărute în lift? Oare chiar am crezut că încă îl iubesc? Sau doar am vrut să mă răzbun pe Brooke? Ce vreau să spun este că oricât de bună m-aş considera eu ca persoană, adevărul e că nu m-a deranjat s-o fac să sufere niţel, ca să-şi dea seama ce rău mi-au făcut ea şi Jeff. Însă, deşi furia faţă de Jeff şi Brooke mă macină, gândul mi se întoarce mereu la Luc.

Luc este cel pe care n-am dorit nicio clipă să-l rănesc. Ce-aş putea să-i reproşez? Numai lucruri bune, ca mersul la spectacolul de balet sau împărţirea ciocolatei în pat după orgasme multiple. Jeff nu-i ajunge nici la degetul mic. Ce-o fi fost în capul meu? Pe bune, *ce naiba o fi fost în capul meu*?

Toate aceste gânduri autodistructive mi se învălmăşesc în minte în fiecare noapte şi tânjesc cu disperare după atingerea lui Luc. Sunt disperată să-mi trec din nou mâinile prin părul lui. Sunt disperată să mă întorc în timp şi să schimb lucrurile. Şi insuportabil de disperată să mă sune şi să-mi accepte scuzele (n-ar strica să-mi spună şi că mă iubeşte nebuneşte şi că vrea să-şi petreacă restul vieţii cu mine — dar bănuiesc că deocamdată nu mă pot aştepta la aşa ceva).

Aşa că în fiecare noapte mă culc cu telefonul la căpătâi. E singura mea legătură posibilă cu Luc. Pentru că în eventualitatea miraculoasă că s-ar decide să mă contacteze după ce mi-a citit scrisoarea, Doamne fereşte să nu-i pot răspunde imediat. Îmi ascund obsesia cu

telefonul de Katie şi Fiona, pentru că, deşi amândouă mă asigură că înţeleg prin ce trec eu, adevărul e că nu înţeleg. Sigur, ambele s-au ars, dar nu ştiu ce înseamnă să fii tu cea care a greşit. Şi care regretă acum atât de tare, încât ar fi în stare să facă orice — absolut orice — pentru a repara lucrurile.

Mă gândesc mult şi la Lexi. Brad mă ţine la curent trimiţându-mi regulat sms-uri. A dus-o pe Lexi la New York, unde vor locui pentru o vreme la mătuşa şi unchiul lor. Lexi se duce la un doctor bun şi, potrivit lui Brad, a început să-şi revină. Însă ceea ce am văzut la spital în noaptea aceea m-a speriat de moarte. Aş vrea să pot discuta cu Fiona şi Katie despre asta, dar Lexi mi-a trimis un mail în care mi-a cerut să nu spun nimănui nimic. Aşa încât mă străduiesc din răsputeri să-mi ţin pentru mine temerile referitoare la Lexi şi la pierderea lui Luc şi afişez în schimb un zâmbet vesel şi încerc să par fericită de dragul prietenelor mele..., cu toate că, pe dinăuntru, nu întotdeauna mă simt aşa.

Într-o dimineaţă devreme, la începutul celei de-a doua săptămâni în Lyon, Katie şi Fiona stau într-un capăt şi în celălalt al micuţei noastre camere de hotel, cu telefoanele lipite de urechi, flecărind cu iubiţii lor.

— Mi-e aşa de dor de tine, Joe, zice Katie.

— Da, iubitule, ştiu. Dar peste două săptămâni o să fiu în Londra, spune Fiona.

Mă bucur pentru ele. Mă bucur cu adevărat. Dar în timp ce mă holbez la propriul telefon, care se

încăpățânează să rămână mut, realizez că, la urma urmei, sunt și eu om. Și simt că-mi vine să vomit la gândul că aș putea fi nevoită să ascult cele două cupluri de îndrăgostiți jurându-și iubire veșnică înainte chiar să apuc să beau o ceașcă de espresso. Așa că, în loc să stau să aud gângureli la toate telefoanele din cameră în afară de al meu, mă hotărăsc să merg în parcul meu preferat, Le Parc de la Tête d'Or, pentru o alergare de dimineață.

Le Parc de la Tête d'Or se află în arondismentul 6, un cartier select, cu clădiri de apartamente elegante, străzi curate și *boulangeries* plasate la intersecții. Am avut privilegiul de a locui în această zonă liniștită și retrasă a Lyonului la o familie-gazdă atunci când am studiat pentru prima oară în străinătate și mi-am creat obiceiul de a face jogging în parc.

Mă întorc acum pentru întâia oară după mai bine de cinci ani în acest loc și, în timp ce pătrund prin poarta masivă verde placată cu auriu, mă simt cuprinsă de un sentiment de ușurare. Am îndrăgit mult parcul și revederea lui mă alină.

Două fetițe franțuzoaice cu părul cârlionțat se zbenguie cu un cățeluș maro cu urechi blege, iar mama lor stă întinsă pe iarba din fața lacului, zâmbind la râsetele copilelor care răsună în spațiul deschis. Trei bărbați zvelți trec în goană pe lângă mine și picioarele lor albe și subțiri se întind în pași mari, iar șorturile scurte abia dacă le acoperă fundurile.

Rânjesc şi încep să alerg în spatele lor şi curând alergarea se transformă într-un sprint avântat. Picioarele mele lovesc cu putere în pavaj şi emoţiile toxice pe care le-am ţinut ascunse în mine în ultima vreme răzbat acum afară prin toţi porii corpului.

Cotesc după primul colţ şi dintr-odată îmi amintesc ceva ce Katie mi-a spus în noaptea nunţii lui Hannah.

Ce-i cu Jeff, ce are el atât de special de te face să-ţi ieşi din minţi?

O observaţie pertinentă. Într-adevăr, ce e atât de special la Jeff, de ce m-am ataşat aşa de tare de el, încât să ajung să mă gândesc, chiar şi pentru o clipă, să reiau relaţia? După dezastrul cu întâlnirile on-line, n-ar fi trebuit să am decât dispreţ faţă de el.

Şi în timp ce vântul fluieră uşor printre copacii care mărginesc aleea, am în sfârşit timp să chibzuiesc. Şi să recunosc, pentru prima oară de un an încoace, ce se află în miezul întregii mele nebunii.

E un clişeu, ştiu, dar adevărul e că problemele mele sunt legate de tata.

Şi sunt probleme *mari.*

De la treisprezece ani, când am descoperit că tata o înşela pe mama, am devenit obsedată de băieţi. Şi pe tot parcursul liceului şi colegiului n-am petrecut nici măcar o zi fără să am un iubit. Iar dacă între relaţiile pe termen lung intervenea şi cea mai mică pauză, o umpleam cu întâlniri amoroase, agăţatul băieţilor, aventuri de o noapte, orice.

Nu puteam sta singură. Şi acum, când mă gândesc la anii scurşi de la acea infidelitate a tatei, moment în care dragostea a dispărut din casa noastră, îmi dau seama că tot ce mi-am dorit în acest răstimp a fost să am o familie.

Iar căutarea neobosită a bărbatului ideal asta a fost pentru mine — o strădanie nesfârşită de a-mi găsi o familie. De a regăsi acea iubire necondiţionată ce domnise în familia noastră *înainte* ca tata s-o înşele pe mama. Acum ştiu că gestul lui a însemnat pentru mine nu numai trădarea mamei, ci şi a mea.

Dacă tata m-ar fi iubit îndeajuns, n-ar fi trebuit să prevadă ce-mi făcea? N-ar fi trebuit să ştie că prin acţiunile lui mă destabiliza pe mine, fiica lui cea tânără, îmi fura tihna în care crescusem şi mă lăsa să caut cu disperare pe cineva care să aducă înapoi iubirea în viaţa mea?

Tata mi-a destrămat familia, iar în Jeff eu am văzut şansa de a o recăpăta.

Odată cu această conştientizare monumentală, slăbesc ritmul alergării, cu inima bubuindu-mi încă în piept. Jeff e cu şapte ani mai mare decât mine, un bărbat matur, cu o carieră solidă. E charismatic, incredibil de chipeş şi un amant fantastic. Cât ai clipi din ochi, m-am îndrăgostit de el nebuneşte, dar acum, privind înapoi, îmi dau seama că m-am îndrăgostit în egală măsură de *ideea* de a fi cu el. Pasiunea lui fizică extremă pentru mine din primele zile ale relaţiei noastre m-a făcut să

cred că nu se va plictisi *niciodată* de mine. Că nu o va lua pe căi greşite, ca tata. Iar când revăd noaptea aceea când m-a cerut de soţie pe ţărmul din Georgetown, îmi amintesc cu claritate sentimentul care m-a cuprins la vederea lui stând într-un genunchi în faţa mea.

Da, iubirea mea faţă de el a fost cât se poate de reală. Dar nu numai dragoste am simţit atunci.

Ci şi *uşurare.*

Uşurare că găsisem pe cineva care să mă iubească suficient de mult încât să vrea să rămână alături de mine. Pentru tot restul vieţii.

Şi asta fiindcă, deşi părinţii mei au continuat să locuiască împreună după acel act de infidelitate al tatei, am ştiut că el era cu sufletul în cu totul altă parte şi că, alegând o altă femeie în defavoarea mamei, ne exclusese pe amândouă din viaţa lui. Iar mai apoi, când fiecare dintre iubiţii mei a luat-o pe acelaşi drum al trădării, mesajul pe care mi-l transmisese tata s-a repetat la nesfârşit în mintea mea.

Nu eşti suficient de bună pentru ei. Toţi bărbaţii pe care îi vei iubi te vor părăsi pentru o altă femeie.

Odată cu cererea în căsătorie a lui Jeff, am crezut din toată inima că drumul acela al trădării a ajuns la capăt. Că am găsit, în fine, omul care avea să mă iubească pentru totdeauna. Care mă va face să mă simt din nou întreagă. Alături de care îmi voi putea construi o viaţă, un cămin, o familie.

Iar atunci când Jeff m-a trădat, am reacţionat cu furie. Şi de aici s-a născut ideea blogului împotriva bărbaţilor. De aici reţinerea mea de a mă implica într-o relaţie cu Luc ori de a-l lăsa să se apropie de mine. De aici neputinţa de a-mi sprijini prietenele în relaţiile lor de succes. Şi tot de aici decizia de a-l lăsa pe Jeff să intre în camera mea de hotel în noaptea aceea.

Pentru că în noaptea aceea Jeff m-a ales pe *mine*, nu pe Brooke. Şi undeva, într-un colţ al minţii mele distruse, am interpretat dorinţa lui fizică drept validarea de care aveam nevoie pentru a crede că sunt demnă de iubirea unui bărbat.

După ce parcurg circa două treimi din aleea largă ce înconjoară parcul, mă opresc. Mă trântesc în iarbă şi mă întind pe spate, uitându-mă în sus la norii albi pufoşi care plutesc pe cer.

Şi îmi ascult răsuflarea grea, inspirând şi expirând. Pieptul mi se ridică şi coboară. Ştiu ce am de făcut.

Trebuie să las totul în urmă.

Trădarea tatei. Suferinţele mele.

Profilul on-line al lui Jeff şi nenumăratele decizii greşite pe care le-am luat după aceea.

Nu pot schimba trecutul. Dar pot să îl las în urmă.

Cu fiecare răsuflare, mă destind mai mult, tot mai mult, până ce, într-un sfârşit, nodul care mi s-a cuibărit în piept la frageda vârstă de treisprezece ani se desface. Inima mi se relaxează. Şi pot, în fine, să respir din nou.

Sunt demnă de a fi iubită de un bărbat bun. Am câştigat dragostea lui Luc.

Dar, fapt încă şi mai important, ştiu acum că nu am nevoie de dragostea lui pentru a mă valida ca persoană.

Sunt conştientă că e posibil ca Luc să nu se mai întoarcă la mine. Să nu mai vrea să-mi vorbească niciodată. Dar o să mă descurc şi singură. În orice caz, el mi-a dovedit că *există* bărbaţi buni. Că nu toţi sunt nişte netrebnici. Nişte trădători.

Sar în picioare şi mă gândesc la blog şi la articolul din *Bella Magazine*. În ciuda atitudinii mele anti-bărbaţi şi a faptului că am încurajat-o pe Hannah să rătăcească drumul, am inspirat-o pe mama să-l părăsească pe tata şi am înstrăinat-o pe Katie de mine, tot mai cred că am ajuns la sufletul multor femei aflate în suferinţă, că le-am oferit ceva amuzant sau poate chiar le-am dăruit mai multă putere.

Dar în acelaşi timp am învăţat o groază de alte lucruri în anul care a trecut. Şi este cazul să îmi modific mesajul. Îmi amintesc de Lexi şi de modul în care ea a lăsat trecutul să-i dicteze viitorul, lucru pe care l-am făcut şi eu, chiar dacă într-o mai mică măsură.

Iar asta va trebui să înceteze.

Cu atâtea idei noi şi incitante învălmăşindu-mi-se în cap, ies din parc şi parcurg în pas vioi mica şi pitoreasca stradă unde am stat în gazdă, întrebându-mă dacă familia

încă mai locuieşte acolo. M-am ataşasemt imediat de mamă, o profesoară drăguţă, dar foarte voluntară, care se descurca de minune cu creşterea, de una singură, a patru copii, cu îngrijirea unui apartament plăcut în stil tipic franţuzesc, cu cinci dormitoare, reuşind totodată să pregătească în fiecare seară o cină delicioasă. Personificarea super-mamei, dacă aşa ceva există. Cei mai mici dintre copii, Aurélie şi Mathieu, locuiau cu ea în perioada când am studiat eu la Lyon. Aurélie e cu câţiva ani mai mare decât mine, iar Mathieu cu un an mai mic. Au devenit cu toţii un soi de a doua familie pentru mine, şi acesta a fost unul dintre motivele principale pentru care m-am simţit atât de fericită în acea perioadă şi pentru care întotdeauna m-am gândit cu multă nostalgie la vremea petrecută la Lyon. Însă, din nefericire, timpul a trecut şi fiecare şi-a văzut de drumul său, aşa că am pierdut legătura cu ei.

Ajung la vechea clădire din piatră unde, la etajul trei, se află apartamentul lor superb şi, cu hotărârea fermă, nou formată, de a-mi lua în stăpânire propria viaţă, apăs pe sonerie.

Niciun răspuns timp de un minut sau două. Însă în clipa când mă răsucesc pe călcâie să plec, mă aud strigată de o voce de bărbat.

— *Charlotte? C'est toi?*

Clipesc din ochi ca să mă asigur că nu visez. E Mathieu. O versiune mai înaltă, mai musculoasă a acelui Mathieu pe care l-am cunoscut. Îi zâmbesc.

Se grăbeşte spre mine, îşi pune mâinile pe umerii mei şi se apleacă pentru a mă săruta pe obraji.

— Nu pot să cred că eşti tu. Ce cauţi aici, în Lyon?

— Anul ăsta studiez la Paris şi am venit aici cu nişte prietene, într-o excursie. Îmi pare rău că n-am păstrat legătura. N-am ştiut dacă mai locuiţi aici ori v-aţi mutat.

— Da, eu locuiesc tot aici, în acelaşi apartament, iar Aurélie în josul străzii. *Maman* s-a mutat la Nisa, ca să-şi îngrijească părinţii, dar vine deseori în vizită.

— Ia stai aşa, cum de vorbeşti perfect englezeşte? Ce s-a întâmplat?

Cât timp am locuit la ei, Mathieu nu ştia să spună mai mult decât *yes*, *no* şi *hello*.

— După plecarea ta, am studiat o vreme în Anglia, aşa că acum vorbesc bine englezeşte. Îmi aruncă zâmbetul lui cald familiar, care mă face să mă simt mai bine ca oricând în ultimele săptămâni. Trebuie să vii la cină mâine-seară. O s-o sun pe *Maman* ca să văd dacă poate veni şi ea cu trenul. Sunt sigur că s-ar bucura mult să te revadă.

— E o idee minunată.

— Şi poţi să-ţi aduci şi amicele cu tine, dacă vrei.

— Mersi, Mathieu. Nu pot să cred că ne-am revăzut. Au trecut totuşi cinci ani.

Îşi aşază din nou palmele pe umerii mei.

— Ai fost întotdeauna preferata noastră dintre toţi studenţii pe care i-am avut în gazdă. Mă bucur mult c-ai revenit în viaţa noastră.

Uau, e clar, Mathieu a crescut. Şi e un scump.

— Şi eu mă bucur, îi răspund eu cu căldură.

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc. Am venit acasă doar ca să iau prânzul, dar trebuie să mă întorc la serviciu. Deci, ce zici, rămâne pentru mâine-seară la ora şapte?

— E perfect.

Se apleacă şi mă sărută din nou pe obraji.

— *À demain,* strig după el în timp ce intră în clădire.

— Da, ne vedem mâine, răspunde, făcându-mi cu ochiul.

După întâlnirea întâmplătoare cu Mathieu, mă simt în al nouălea cer. Cât de mult s-a maturizat. Abia aştept cina de mâine.

Merg în pas săltat pe malul Ronului sclipitor, admirând clădirile pitoreşti. Sunt zugrăvite în nuanţe calde de galben, portocaliu şi roz-deschis, iar acoperişurile roşii se înalţă spre norii pufoşi de deasupra capului. Până şi podurile se mândresc cu tonuri diferite de albastru, verde şi alb strălucitor, făcând ca, prin comparaţie, construcţiile şi podurile cenuşii răspândite prin Paris să pară banale. Traversez râul pe podul meu pietonal preferat, inspirând aroma apei în timp ce mă opresc pe sub arcele lui masive din piatră, apoi îmi continui drumul spre hotel. Îmi înalţ capul spre soare, simt briza

caldă mângâindu-mi obrajii şi zâmbesc. Uitasem cât de mult îndrăgesc Lyonul. Are ceva magic, ceva ce nu vei găsi în niciunul dintre locurile turistice din Paris şi care mă face să mă simt în largul meu, să mă simt ca acasă.

Ajung la hotel, unde fetele sunt îmbrăcate şi gata de o nouă escapadă. Le pun la curent cu atitudinea nouă, matură a lui Mathieu şi cu planurile pentru cină. Chiar când dau să-mi vâr mobilul în poşetă, aud un bip.

Am un apel ratat.

Verific identitatea apelantului şi fluturi mi se zbat în stomac. *Dă, Doamne, să fie Luc. Dă, Doamne!*

Dar nu e Luc, ci Lexi.

Tocmai l-am cunoscut pe noul meu consilier. Super-sexy. Nu sunt sigură că pot fi un pacient bun. Mă zgâiesc încontinuu la pectoralii lui. Fac totuşi progrese. Încerc să n-o mai rasolesc. Mersi că-mi stai alături Char. Eşti cea mai bună prietenă!

Îi răspund:

Mă bucur c-ai rămas aceeaşi. Măcar n-o să te plictiseşti la consiliere. Abţine-te totuşi să faci sex cu el, OK?

Lexi:

Iubito, şedinţele de consiliere nu sunt niciodată plictisitoare când subiectul sunt eu. Sigur că n-o să mă culc cu el... dacă nu face el primul pas. N-ar fi însă grozav?

Chicotesc. Are dreptate Brad. Lexi își revine.

Mai târziu, Katie, Fiona și cu mine mergem în Vieux Lyon, partea cea mai veche și mai fermecătoare a orașului, pentru a ne regala la prânz cu niște *crêpes* delicioase. În prima săptămână petrecută la Lyon nu prea am avut poftă de mâncare, dar după alergarea de azi-dimineață și după ce am scăpat de povara pe care am cărat-o după mine ani la rândul, sunt moartă de foame. Plus ușoară ca o pană. Străbatem împreună Rue Saint-Jean, principala arteră pietruită din Vieux Lyon, trecând pe lângă șiruri nesfârșite de restaurante franțuzești, puburi și *patisseries* cu arome dulci îmbietoare, cu vitrine etalând nenumărate produse decadente de patiserie franțuzească. Tarabele din piețele cu fructe proaspete, carne și brânzeturi se revarsă pe strada șerpuitoare, iar mirosul de mâncare îmi face stomacul să chiorăie. În fine, ajungem la unul din locurile mele preferate, o *crêperie* numită Le Banana. După câteva minute de așteptare, timp în care nici urmă de chelner, ne așezăm la o măsuță de lemn de lângă geam.

Într-un târziu, când chelnerul sosește, comand o *crêpe salée* — o clătită fierbinte, mare cât să-ți ajungă pentru o masă de prânz, umplută cu brânză Emmental, șuncă și roșii.

— Uau, sunt impresionată, zice Katie, făcând ochii mari de uimire. Vrei poate și o *crêpe* la desert?

Adevărul e că de când am sosit la Lyon, nu m-am hrănit decât cu salate chioare și cu apă.

— Mda, mă gândesc că nu pot rata o clătită cu Nutella în localul meu favorit.

— Ţi-e poftă de Nutellla — hm, înseamnă că ai revenit la viaţă, rânjeşte Katie.

— Cum a fost la jogging? mă întreabă Fiona.

— Foarte bine. Am avut timp să mă gândesc la multe lucruri şi am ceva să vă spun, fetelor.

Katie şi Fiona se uită una la cealaltă, curioase, apoi îşi aţintesc privirile asupra mea.

— Despre ce e vorba, Charlotte? zice Fiona.

— În primul rând, vreau să vă cer scuze. Să vă cer scuze din toată inima şi aşa cum se cuvine pentru că nu am fost o prietenă bună pentru voi. Fiona, atunci când te-ai împăcat cu Andrew, şi Katie, atunci când ai început să ieşi cu Joe, ştiu că nu v-am sprijinit aşa cum trebuia, dar asta numai din cauză că treceam printr-o perioadă oribilă. Un lucru care nu avea nimic de-a face cu voi. Amândouă mi-aţi fost nişte prietene extraordinare şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să vă pierd.

— Mersi, Char, zice Katie cu dulceaţă în glas. N-o să ne pierzi. Şi eu vreau să-ţi spun ceva. Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am spus în noaptea aceea, la nuntă. Ştiu că blogul nu-mi era destinat mie şi n-avea legătură cu relaţia mea cu Joe, deşi uneori aşa am simţit. N-ar fi trebuit să iau lucrurile atât de personal. Ai trecut prin multe în ultimul an, cu despărţirea de Jeff şi cu divorţul părinţilor, şi e de înţeles că ţi-ai pierdut încrederea în iubire. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi simţit la fel.

Mai vreau să știi că mi-a plăcut foarte mult articolul din *Bella Magazine*. E un articol grozav și, după câte ți-am spus atunci la nuntă, n-aș vrea să rămâi cu impresia că ți-am făcut complimente de complezență.

— Mersi, Katie.

— De acord, intervine Fiona. Articolul mi-a plăcut la nebunie. Și știu că ai avut un an foarte greu. Am trecut și eu prin asta atunci când Andrew m-a părăsit. Blogul tău m-a inspirat de fapt foarte mult. M-a ajutat să-mi adun puterile atunci când eram la pământ. N-ar trebui să te judeci atât de aspru, Charlotte. Nimeni nu-i perfect.

— Mersi frumos, fetelor. De mult timp car după mine o povară și acum, pentru întâia oară, simt că povara asta începe să se ușureze. Așa că vreau să știți că de acum încolo puteți conta pe sprijinul meu, indiferent ce vi se va întâmpla în viață. Cât despre blog, m-am hotărât să îl continui, dar cu unele modificări.

Katie soarbe o gură de espresso din ceșcuța ei galbenă.

— O, ce incitant. Ce fel de modificări?

— Păi, pentru început, o să-i schimb probabil titlul din *Amor la Paris* în ceva mai puțin... frivol.

Chelnerul apare cu mâncarea noastră. Se pare că înțelege englezește, căci începe să râdă.

— *Bon appétit, Mesdemoiselles*, zice rânjind.

După ce devorez o bucată zdravănă de brânză fierbinte topită între straturi de şuncă suculentă şi roşii coapte, îmi continui explicaţiile.

— În afara titlului, vreau să schimb şi mesajul. Vreau să scriu despre iubire, relaţii, prietenii, familie. Lucruri cu care se confruntă orice femeie.

— Pare o idee interesantă, spune Fiona. Numai ai grijă să nu devii un soi de Suzy Homemaker[1] plicticoasă. Sper c-o să scrii tot despre lucruri reale, ca de pildă sexul.

Ridic din sprâncene.

— Dacă prin asta înţelegi c-ar trebui să scriu despre obsesia unor bărbaţi faţă de *funduri*, atunci poţi să-ţi iei adio.

Katie se îneacă aproape cu dumicatul de mâncare şi toate trei izbucnim în râs.

— Doamne fereşte! Chiar te rog să nu abordezi *niciodată* subiectul, zice Fiona, înroşindu-se. Ştii foarte bine ce vreau să spun. Blogul şi articolul au avut succes pentru că au atacat probleme *reale*. Să nu renunţi la asta, OK?

---

[1] Denumire dată unei serii de produse electrocasnice de jucărie (aragazuri, aspiratoare etc.) lansată de compania Topper Toys în 1966, cu scopul de a le învăţa pe fetiţe să se familiarizeze cu îndatoririle de gospodină. De-a lungul timpului, „Suzy Homemaker" a devenit în cultura americană o expresie ironică ce defineşte femeia limitată în gândire şi preocupată exclusiv de responsabilităţile ei casnice.

— N-o să renunţ. Vreau doar să nu mă mai concentrez pe ura faţă de bărbaţi. Atât.

— Şi nici pe viaţa la Paris, presupun, având în vedere că după ce termini studiile o să te întorci în DC, nu-i aşa? spune Katie.

— Nu sunt sigură. Adevărul e că de când am ratat şansa de a obţine o slujbă la Paris, nu m-am decis unde vreau să trăiesc. Mi-am dat însă seama că n-a fost o idee bună colaborarea pe termen lung cu *Madame* Rousseau. N-aş fi putut în veci să fiu atât de cuminte încât s-o fac să mă placă. Deşi aş fi putut să mă străduiesc *un pic* mai mult.

— Nu contează ce crede vaca aia bătrână despre tine, spune Fiona. N-ai nevoie de ea ca să-ţi găseşti de lucru. Sigur, poate că ai ratat şansa unui job într-una din şcolile alea private de fiţe din Paris, dar ce-ar fi să te muţi la Lyon? Parcă ai renăscut de când te-ai întors aici. Te simţi foarte bine în oraşul ăsta.

Mă uit pe fereastră şi stomacul mi se strânge la gândul c-aş putea părăsi Parisul. Sau mai bine zis pe *Luc.*

— Mda, e o posibilitate...

Dar înainte să apuc să enumăr motivele pentru care nu vreau să părăsesc Parisul, chelnerul revine şi începe să strângă farfuriile.

— *Voulez-vous un dessert*? ne întreabă, aruncându-ne ocheade.

— *Trois crêpes avec Nutella, s'il vous plaît,* comandă Katie cu accentul ei puternic americănesc.

— *Tout de suite, Mademoiselle*[1], răspunde chelnerul, făcându-i cu ochiul.

— E drăguţ, zice Katie, uitându-se la fundul chelnerului, care acum se îndepărtează. Ar trebui să-l inviţi să vină cu noi diseară.

— Cum să nu! Tot ce-mi trebuie e încă un bărbat, de parcă n-aş avea şi aşa destule probleme, spun eu, dându-mi ochii peste cap.

— Dar suntem în vacanţă şi, chiar dacă te-ai hotărât să nu te mai comporţi ca un bărbat, asta nu înseamnă că ai interzis la distracţie.

— Poate, însă în clipa asta nu mă simt în stare de aşa ceva. Mai întâi trebuie să-mi fac ordine în viaţă.

După câteva minute, clătitele noastre cu ciocolată sosesc în toată splendoarea lor. Fapt care ne închide gura.

— Mmm... clătitele astea sunt mai bune şi decât sexul, zice Katie, savurând o înghiţitură mare de Nutella cu o îmbucătură mică de *crêpe*.

— Absolut, o secondează Fiona.

Eu însă îmi amintesc de ultima dată când Luc m-a sărutat şi m-a ţinut în braţe şi nu sunt foarte sigură că au dreptate.

***

[1] Doriţi desert? Trei clătite cu Nutella, vă rog. Imediat, domnişoară (în lb. fr. în original).

În dimineaţa celei de-a douăzeci şi şasea aniversări a zilei mele de naştere, revin în parc pentru o nouă rundă de jogging. Sprintul de azi mă face să mă simt şi mai bine decât ieri. Alerg pe lângă un grup de băieţi pe role, foarte hotărâţi, care fac slalom printre nişte jaloane portocalii îmbrăcaţi în şorturi strâmte şi scurte şi nu mă pot abţine să nu râd. Mă gândesc la ideea Fionei de a mă muta la Lyon. N-am nicio îndoială că mi-ar face mare plăcere să locuiesc aici din nou. Singurul lucru care mă împiedică e gândul că astfel aş părăsi Parisul şi nu l-aş mai vedea pe Luc. Cum însă nu am primit niciun semn de la el iar relaţia noastră pare să fi fost grav afectată, sunt nevoită să accept posibilitatea ca totul să se fi terminat între noi.

Chiar şi după descoperirea eliberatoare de ieri, ştiu că nu sunt încă pregătită să renunţ la speranţe. Mi-e dor de Luc. Şi îmi doresc să fiu cu el mai mult ca orice. Sentimentele mele faţă de el sunt diferite de cele pe care le-am avut pentru Jeff sau pentru oricare alt bărbat. Nu s-au născut numai din dorinţa de a fi iubită şi acceptată de un bărbat.

Ţin cu adevărat la Luc. Îl iubesc.

Aşa că ne petrecem toate trei ziua mea aniversară în rutina cumpărăturilor în pieţele în aer liber şi explorărilor oraşului, timp în care îmi verific din cinci în cinci secunde mobilul, în speranţa unui apel din partea lui Luc. Cum telefonul continuă să nu sune, realizez că, indiferent cât de puternice sunt sentimentele mele

pentru el, nu-l pot forța pe Luc să mă ierte. Din fericire, fetele mă țin ocupată până la ora șapte, când luăm metroul ca să ajungem la cina la care am fost invitate de fostele mele gazde.

Inima îmi debordează de bucurie când, ajunse în fața ușii enorme de lemn pe care am pătruns de atâtea ori, sun la apartamentul lor.

— *Oui*? se aude la interfon o voce feminină.

O recunosc instantaneu — e mama, Caroline. A venit de la Nisa ca să mă revadă!

— *C'est Charlotte*, spun eu.

— *Ah, Charlotte! Viens, viens*![1] răspunde ea pe un ton nerăbdător.

Urcăm pe scări până la etajul trei, unde Caroline, Mathieu și Aurélie ne așteaptă toți trei cu zâmbete uriașe de bun venit.

Schimbăm *bisous* și suntem invitate în hol și după aceea în camera de zi, pentru un *apéritif* înainte de masă. Ăsta e unul din lucrurile care mi-au plăcut cel mai mult la familia lor — și la francezi, în general. Un *liqueur* delicios înainte de masă, vin în timpul mesei și la final băuturi, desert, ciocolată și cafea. Mai bine nici că se poate!

Intrăm în living și remarc că mobila mai veche, clasică pe care o avea Caroline în perioada cât am stat la ei a fost înlocuită cu o canapea modernă de culoare

[1] Vino, vino! (în lb. fr. în original)

albastră, asortată cu fotolii gri ușoare și un covor negru cu alb. Iar pe canapea stă așezată o brunetă minionă care ține în brațe o fetiță.

Mathieu își pune mâna pe umărul femeii.

— Charlotte, ea e soția mea, Florence, iar ea e fiica noastră, Nathalie.

Mathieu s-a însurat? Și are o fetiță? Habar n-aveam. Ce naiba au francezii ăștia de-și țin familiile ascunse?

Florence îmi zâmbește și o ridică pe micuța Nathalie ca să mi-o arate.

— Mathieu e foarte încântat de venirea ta, zice ea într-o engleză cu accent puternic. Și ne bucurăm să o cunoști pe fetița noastră.

— E foarte frumoasă. Și are ochii tăi, Mathieu, zic eu.

Zâmbește.

— Toată lumea spune așa. Se apleacă și își sărută fiica pe frunte. Am vrut să-ți fac o surpriză. Pun pariu că nu te-ai fi așteptat să fiu căsătorit și să am un copil.

Râd.

— Așa e. Nu m-aș fi așteptat. Mă bucur foarte mult pentru tine. Deci voi trei locuiți acum aici?

— Da, mama s-a mutat la Nisa și ne-a lăsat nouă apartamentul, ca să o creștem pe Nathalie...

Mathieu continuă să vorbească, dar când îl văd cum o prinde pe Florence pe după umeri și le strânge pe ea și pe fetiță la piept, nu mă mai pot concentra pe spusele lui.

Par atât de fericiți împreună. Atât de îndrăgostiți.

Asta e ceea ce-mi doresc și eu. Nu mai vreau să mă comport ca un bărbat. Vreau stabilitate. Un cămin. O familie. Și toate astea cu Luc.

— *À la table*![1] strigă Caroline din bucătărie, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ.

Cina e la fel ca în vremurile bune de altădată. Râsete, încurcături la traduceri și mâncare ridicol de gustoasă. Katie nu știe decât câteva fraze de bază în franceză, așa încât familia franceză face un efort ca să vorbească englezește, lucru care ne oferă nenumărate motive de distracție.

Spre sfârșitul cinei discutăm despre planurile mele de viitor și, imediat ce Fiona menționează posibilitatea mutării mele la Lyon, familia se entuziasmează.

— Ai putea să stai aici, cu Mathieu și Florence, într-unul din dormitoarele libere, spune Aurélie în timp ce soarbe ultima picătură de vin roșu și-și toarnă încă un pahar.

— Oh, nu vreau să deranjez, răspund, rugându-mă în gând ca oferta să fie pe bune.

Pentru că mi-ar plăcea *atât* de mult să locuiesc din nou aici pentru o vreme.

— Niciun deranj, intervine Mathieu, căutând din ochi aprobarea lui Florence.

— Sigur, n-ar fi nicio problemă, zice ea.

---

[1] La masă! (în lb. fr. în original).

— Bun, atunci e stabilit, spune Mathieu. Poţi locui aici în timp ce-ţi cauţi un apartament.

Mă uit la Katie, ca să văd ce crede.

— Pare o idee foarte bună, spune ea. Oricât de mult aş vrea să te întorci în DC, văd că te simţi grozav la Lyon.

— Toate bune şi frumoase, dar va trebui să-mi găsesc de lucru, răspund eu şi sorb din paharul de vin.

— Am un prieten care predă engleza la o şcoală din apropiere, spune Mathieu. Dacă vrei, pot să te pun în legătură cu el.

— Serios? Da, aş vrea să vorbesc cu el. La Paris i-am dat lecţii de engleză unui student la medicină şi mi-a plăcut foarte mult.

Încep să am speranţe, asta până să-l văd pe Mathieu cum îşi hrăneşte fetiţa, scenă care mă duce cu gândul la Luc şi la fiica lui.

Chiar aş fi capabilă să părăsesc Parisul şi să renunţ cu totul la şansa împăcării cu Luc?

— O să-l sun în seara asta şi, dacă e de acord, o să-ţi dau pe urmă numărul lui de telefon. OK? zice Mathieu şi vâră o altă linguriţă de piure de banane în gura lui Nathalie.

— Sigur, e grozav, spun eu, conştientă că, în ciuda ezitărilor mele, trebuie să iau lucrurile în serios.

Foarte probabil că Luc n-o să se răzgândească, iar mutarea la Lyon ar putea fi pentru mine un prim pas în procesul prin care să îmi pun ordine în viaţă.

După ce terminăm cu felul principal, Caroline strânge masa şi ne serveşte una din minunatele ei tarte cu pere, făcută special pentru ziua mea de naştere. După aceea aşază pe masă trei ciocolate Lindt cu lapte, pe care să le savurăm la ceşcuţele de cafea espresso. În afara faptului că desertul ăsta cremos cu lapte îmi aminteşte de ultima dată când Luc mi-a oferit ciocolată în pat... *fir-ar să fie...*, restul cinei decurge în tihnă. Fiona şi Katie se distrează de milioane conversând cu gazdele, iar eu mă simt mai acasă ca oricând în ultima vreme.

Mai târziu, în ciuda lipsei lui Luc şi a dorului pe care i-l duc, sunt în toanele cele mai bune după cina cu amicii mei francezi, aşa că decid că a sosit momentul să ne destindem şi să petrec alături de prietenele mele.

Le zâmbesc lui Katie şi Fionei în timp ce ne îndreptăm spre malul râului în noaptea răcoroasă.

— Fetelor, cred c-a sosit momentul pentru o vizită la Ayer's Rock.

Katie rânjeşte.

— Era şi cazul, domniţă. E chiar imediat după pod, dacă-mi amintesc eu bine, nu?

Dau din cap şi traversăm râul sclipitor, depăşind trei fete de colegiu care trec şi ele peste pod în fustele lor scurte negre şi pantofii cu tocuri de opt centimetri. Mă uit în jos la ţinuta mea mult mai conservatoare, formată din jeanşi negri, un top zmeuriu cu

mâneci lungi şi pantofi negri cu toc, şi zâmbesc în sinea mea. Mă simt atât de uşurată că nu mai trebuie să mă îmbrac în haine strâmte şi incomode. Bănuiesc că fetele au ca destinaţie acelaşi bar ca noi, însă cu Fiona şi Katie implicate în relaţii serioase şi cu mine ferm hotărâtă să *nu* mă mai folosesc de bărbaţi, am sentimentul că seara noastră va fi considerabil diferită de a lor.

După ce traversăm podul, dăm colţul şi intrăm în Place des Terreaux, unde facem slalom printre fântânile miniaturale ce împroaşcă apa în faţă la Hôtel de Ville, un palat care radiază lumină, proiectând-o pe cerul de un albastru intens.

Străbatem o alee îngustă, trecem de un mic magazin amplasat în colţul străzii şi ajungem la intrarea în Ayer's Rock — barul unde mi-am petrecut multe nopţi dansând şi petrecând de minune în timpul studiilor mele în străinătate. Un fior de plăcere mă cuprinde atunci când ne croim drum prin pubul aglomerat, pe ritmul unei melodii a lui Prince urlând din difuzoare şi cu barmanii lovind în clopoţeii metalici agăţaţi deasupra lor, exact ca pe vremuri.

Comandăm un rând de cocteiluri Sex on the Beach unui barman elveţian musculos, apoi sorbim din pahare şi atacăm toate trei ringul de dans.

În câteva minute, un tip înalt şi blond, cu ochi verzi seducători, se apropie de Fiona.

— *Vous voulez danser*?[1] o întreabă rânjind şi întinzând braţul.

Obrajii Fionei se aprind în timp ce îşi aşază mâna în mâna lui şi îl lasă să o ducă în mijlocul ringului. Mă mir că Fiona e dispusă să danseze cu oricine, de vreme ce pare atât de prinsă în relaţia ei cu Andrew, însă o urmăresc cum îşi leagănă şoldurile înguste şi văd că se ţine la o distanţă de vreo cincisprezece centimetri de partenerul ei.

Pe urmă, pe melodia *I Will Survive* a Gloriei Gaynor, care răsună tare din difuzoare, doi tipi cu păr şaten şi ochi căprui-închis se bagă între mine şi Katie şi ne iau de mâini ca să dansăm. Katie îmi face cu ochiul şi dă pe gât încă o înghiţitură din cocteil, apoi îl urmează pe tipul ei mai încolo pe ringul aglomerat, plin de dansatori asudaţi, unde observ că şi ea e atentă să păstreze distanţa şi să-l împiedice pe partener s-o pipăie.

Partenerul meu îşi strecoară, fără vreo vorbă, braţele pe după mijlocul meu şi mă strânge atât de aproape încât îi simt căldura corpului. După vreo cinci minute de dans cu acest francez chipeş anonim, despre care habar nu am cu ce se ocupă, el îşi apleacă spre mine capul şi dă să mă sărute. Cu toate că statutul meu de femeie neimplicată într-o relaţie îmi permite să duc povestea asta oricât de departe aş dori, ştiu că nu vreau să mă sărut cu încă un tip necunoscut. Sigur, poate că

[1] Dansezi? (în lb. fr. în original)

astfel aş putea pentru moment să uit de Luc, dar suferinţa din inima mea nu ar avea cum să dispară.

Tot anul am făcut greşeala de a mă amăgi cu gândul că dacă mă combinam mereu cu alţi tipi şi îi foloseam, tratându-i la fel cum mă tratase Jeff pe mine, aveam să mă răzbun cumva pe el şi să triumfez. Dar sfârşitul s-a dovedit a fi orice, numai triumf nu. Ce am obţinut? Răzbunare? Poate. Triumf? Nici vorbă.

Şi acum iată-mă din nou cu un tip arătos la îndemână, care mă imploră să iau jocul de la capăt. Însă oricât de bine ar arăta, gândul şi sufletul meu nu sunt la el.

Ci la Paris şi la Luc.

Trebuie să-l văd. *Acum.*

În clipa când buzele francezului dau să mă atingă, mă smulg din strânsoare şi le trag pe fete după mine.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întreabă Katie, ştergându-şi o picătură de transpiraţie de pe frunte. Am văzut că tipul ăla *chiar* te place.

— Vreau să mă întorc la Paris. În noaptea asta.

— Ce? Dar avem bilete pentru mâine-dimineaţă.

— Trebuie să-l văd pe Luc. Şi să îi spun încă o dată că-l iubesc. Că vreau să fiu cu el. Îmi pare rău, dar nu pot să mai aştept. Sper că mă înţelegeţi.

Fiona şi cu Katie schimbă priviri îngrijorate, însă apoi Fiona îmi zâmbeşte.

— Înţeleg. Vrei să venim cu tine?

— Nu, voi două rămâneţi aici şi distraţi-vă. Cred c-ar fi mai bine să fiu singură. Ne vedem mâine la Paris.

Katie mă prinde de mână.

— Eşti sigură?

— Da, simt că nu mai pot aştepta.

Şi cu asta mă reped la hotel, îmi fac bagajul, iau un taxi până la gară şi prind ultimul tren spre Paris.

DOUĂZECI ŞI PATRU
samedi, le 16 avril

A doua şansă e ca o zi însorită la Paris după două săptămâni de ploaie — neaşteptată şi oh, atât de bine-venită.

Un val de adrenalină mă cuprinde când trenul de mare viteză porneşte să gonească înspre nord, către Paris. O să-i spun că îl iubesc, că e unica mea iubire. O să-i descriu viaţa pe care am putea să ne-o construim împreună. O să-i spun că vreau să-i cunosc fiica. Că nu mai am nevoie să ies cu alţi bărbaţi pentru a mă simţi împlinită. Că singurul lucru care mă poate face fericită e să fiu cu el.

Ajung la cămin, iau liftul şubred şi urc la etajul meu, unde alerg pe hol spre camera mea ca să îmi las bagajele. Deschid uşa şi aproape că mă împiedic de un plic alb, aflat pe podea.

Îmi văd numele — „Charlotte" — pe plic... e scrisul lui Luc.

Inima mi se zbate cu putere în piept şi mă holbez preţ de câteva clipe la plic, în speranţa că ceea ce

voi găsi înăuntru e o dovadă de iertare din partea lui Luc. Mă aşez pe pat şi desfac plicul cu degete tremurătoare.

Dragă Charlotte,

Îţi scriu ca să îţi spun că săptămâna asta voi pleca din Paris. Am obţinut custodia fiicei mele, aşa că mă mut ca să locuiesc cu ea. Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce s-a petrecut între noi, dar n-am vrut să plec fără să te anunţ.

Îmi va fi dor de tine, dar poate că aşa e mai bine.

Te rog, nu mă uita.

Luc

Las scrisoarea să cadă pe jos şi alerg pe hol spre camera lui Luc. *O, Doamne, dă să nu fi plecat încă.* Bat la uşă şi, când nu mi se răspunde, apăs pe clanţă. Năvălesc înăuntru şi... nimic.

Luc a plecat.

A plecat fără să-şi ia rămas-bun. Fără să-mi spună unde.

Un milion de întrebări fără răspuns mi se învălmăşesc prin cap, însă singurul lucru pe care îl ştiu cu certitudine este că nu mai pot rămâne nici măcar o secundă în camera asta goală. Mă grăbesc să mă întorc în cămăruţa mea, unde mă arunc pe pat. Totul s-a sfârşit.

L-am pierdut definitiv pe Luc.

***

În weekendul ăsta, după ce o conduc pe Katie la aeroport şi îi promit că n-o să mă mai ascund la mine în cameră şi n-o să mă mai dau dispărută, ca ultima oară când m-am supărat tare din cauza unui bărbat, mă pregătesc pentru reluarea cursurilor. Orele urmează să înceapă luni, lucru care mă face să-mi dau seama că trebuie să pun serios osul la treabă. Nu mai am timp de jelit, de bocete sau ca să-mi plâng de milă. Am o tonă de lucrări de scris şi numai două săptămâni ca să le termin. Da, am ratat şansa unui job de profesoară la o şcoală particulară din Paris, dar am de gând să-mi obţin acreditările. Cu toate aiurelile mele din ultimul semestru, n-am fost o studentă prea conştiincioasă, aşa că acum trebuie să recuperez, ca nu cumva să pic la vreuna din materii.

La fel ca în primul semestru, profesorii nu ne-au dat cine ştie ce teme pe parcursul cursurilor, ceea ce face ca posibilitatea de a pica la finele anului universitar să crească. Cum ratarea nu a intrat niciodată în discuţie în cazul meu (cel puţin în privinţa laturii academice, viaţa mea personală fiind o cu totul altă poveste), îmi alung toate necazurile privitoare la Luc undeva într-un colţişor al minţii şi în următoarele două săptămâni mă încui la mine în cameră şi lucrez. Nu ies decât ca să fac jogging în parc în fiecare dimineaţă şi ca să iau prânzul cu Fiona sau cu Marc, care, din fericire, a ales să nu ia în

considerare cererea mamei lui de a nu mai avea nimic de-a face cu mine.

Într-o noapte, după ce şterg introducerea la o lucrare pe care am rescris-o deja de cinci ori, iau telefonul şi parcurg lista de contacte, până ce ajung la numele lui Luc. Mă holbez la el câteva minute, de parcă asta m-ar face să intru cumva în legătură cu Luc. Ştiu că e o prostie, însă având în vedere că sunt hotărâtă să nu cedez impulsului şi să îl sun, mai aproape de el ca în clipa asta n-am cum să mă simt.

Închid telefonul şi îl arunc în capătul celălalt al patului, gândindu-mă între timp la ceea ce i-aş spune dacă l-aş suna. Ştiu că după câte i-am făcut, n-am dreptul să fiu supărată pe el pentru că nu mi-a spus unde se mută şi a plecat fără să-şi ia rămas-bun. Fără îndoială, a decis că nu mă mai vrea în viaţa lui şi nu pot să-l condamn pentru asta.

În clipa când am descoperit că Jeff mă înşală, n-am stat o clipă pe gânduri şi i-am dat peste nas, mutându-mă singură la Paris. Cum aş putea deci să îl învinovăţesc pe Luc pentru că vrea să scape de cineva care l-a tratat atât de urât, când eu i-am făcut practic acelaşi lucru lui Jeff? Sigur, eu măcar mă simt groaznic pentru ceea ce am făcut, în timp ce, sunt convinsă, Jeff e incapabil de remuşcări sau oricare altă emoţie autentică, în afara celor simţite cu penisul, desigur.

Aşa că în loc să-l sun pe Luc, traversez camera, iau telefonul şi îl ascund sub salteaua din plastic, apoi

rescriu nenorocita aia de introducere pentru a șasea și ultima oară.

În noaptea următoare însă, cu capul zvâcnind după atâtea ore petrecute în fața computerului, ridic salteaua de pe rama ieftină din lemn a patului și scot telefonul de dedesubt. Mă las să alunec pe podeaua tare din gresie, deschid telefonul și caut numărul lui Luc. Stau cu degetul deasupra butonului de apel și realizez că trebuie să iau măsuri. Nu mai pot continua așa. Vreau să termin cu slăbiciunile și disperarea.

Și în loc să apăs pe butonul de apel, apăs pe cel de ștergere a contactului.

Mă holbez la spațiul unde s-a aflat până acum numărul lui Luc. Gata. Am eliminat orice posibilitate de a lua legătura cu el. Am locuit la același etaj al căminului studențesc, așa că n-am făcut niciodată schimb de adrese de mail și acum nu mai am nicio modalitate de a intra în contact cu el.

Mă gândesc să arunc telefonul la gunoi pentru a parafa afacerea — și ca să nu mă mai culc în fiecare noapte cu gândul că Luc tot nu m-a sunat și că probabil nici nu intenționează să o facă vreodată.

Dar în clipa când dau să-mi pun planul în aplicare, îmi amintesc de soldul meu bancar firav și decid că mi-am salvat totuși măcar un pic din demnitate ștergând numărul lui Luc. N-am de ce să intru la datorii pentru asta.

Trebuie să merg înainte. N-am de ales.

Arunc telefonul înapoi pe pat şi mă schimb într-un tricou comod şi un şort, hotărâtă să continui cu alte câteva ore de scris lucrări şi de *negândit* la Luc.

Termin şi ultimele cinci lucrări şi, odată cu asta, anul universitar la Paris. După predarea ultimei lucrări mă simt nemaipomenit de bine la gândul (optimist) că voi lua calificative de trecere la toate cursurile. Mai am la dispoziţie două săptămâni de chirie plătită în avans înainte de a mă decide ce urmează să fac pentru tot restul vieţii, sau măcar pentru restul verii. Ideea mutării la Lyon nu mi-a mai dat pace de când am găsit scrisoarea lui Luc sub uşă. Dacă planul ăsta nu se va materializa, presupun că n-o să am încotro şi va trebui să mă întorc în DC. Însă instinctul — pe care am neglijat să îl ascult de ceva vreme încoace — îmi spune că încă nu e cazul să mă gândesc la revenirea în State. Aşa că îi trimit un mail lui Mathieu în care mă interesez de slujba de profesoară de engleză despre care mi-a vorbit atunci la cină.

Mathieu îmi răspunde după câteva ore. Îmi scrie că l-a contactat pe amicul său, Jean-Sébastien, care lucrează la o şcoală de limbi străine din Lyon şi care i-a spus că au libere două posturi de profesor de engleză cu normă întreagă.

Îmi actualizez CV-ul şi i-l trimit lui Jean-Sébastien. Spre încântarea mea, el îmi transmite seara, chiar înainte de culcare, un mail de răspuns în care mă

informează că au nevoie de cineva dispus să înceapă imediat munca. Mă întreabă dacă pot veni pentru interviu şi mă anunţă că dacă şcoala va decide să mă angajeze, mă va ajuta să obţin viza de lucru, deoarece nu mai pot locui în Franţa pe baza vizei mele de student.

Îi sun pe Mathieu şi Florence şi îi întreb dacă pot să stau la ei pentru o zi sau două, pentru interviu. Sunt mai mult decât bucuroşi să îmi ofere un dormitor, aşa că peste douăsprezece ore mă îmbarc deja în trenul de Lyon.

Norul întunecat care a plutit pe deasupra mea de când Luc a părăsit Parisul se ridică în clipa când cobor din tren şi pornesc de-a lungul frumoaselor străzi ale Lyonului. Iubesc acest oraş. Simt că aici o pot lua de la capăt. Că pot lăsa în urmă trecutul şi greşelile. Acum tot ce îmi rămâne de făcut este să pun mâna pe slujba asta.

Ajung la apartamentul gazdelor mele, unde Florence mă întâmpină călduros şi mă ajută să mă instalez în fostul meu dormitor. Interviul e programat peste o jumătate de oră, aşa că mă grăbesc să mă schimb în costumul negru cu pantaloni destinat unor asemenea ocazii, să-mi refac machiajul şi să încalţ nişte pantofi cu toc, după care plec spre şcoala de limbi străine. Se află la numai şase cvartale distanţă. Cât de convenabil!

E o clădire mică şi plină de agitaţie. Elevi de toate naţionalităţile ies şi intră zgomotoşi în sălile de clasă. Mă apropii de secretara aşezată la biroul de la intrare

şi îi spun în franceză că am venit pentru un interviu de angajare ca profesoară de engleză.

— Sunteţi Charlotte Summers? mă întreabă ea într-o engleză cu accent puternic.

— Da, sunt Char..., dau eu să răspund, dar tipa mă întrerupe.

— Mă bucur foarte mult că aţi venit, exclamă şi se saltă de pe scaun, în toată splendoarea ei de un metru cincizeci şi un pic şi patruzeci de kilograme. Jean-Sébastien vă aşteaptă. Veniţi cu mine, vă conduc.

Mă iau după minuscula franţuzoaică şi, în timp ce străbatem în viteză culoarul, îmi simt nervii întinşi la maximum. Îmi doresc atât de mult ca interviul să decurgă bine.

— Jean-Sébastien, strigă micuţa franţuzoaică după ce dăm colţul şi intrăm într-un birou ticsit de lucruri.

— *Oui*, răspunde un bărbat tânăr şi ciufulit, ţinându-şi capul de după un morman mare de hârtii care îi acoperă biroul. Aaa, tu trebuie să fii Charlotte! Se ridică şi-mi întinde mâna şi un rânjet uriaş i se lăţeşte pe faţă. *Merci, Colette*, i se adresează el femeii minione, care iese în goană din încăpere.

În viaţa mea nu am văzut pe cineva care să se mişte atât de iute.

— Dar te rog, ia loc, mă invită Jean-Sébastien într-o engleză cu accent american. Scuze pentru nebunia de aici. Directorul e plecat din oraş, aşa că eu îi ţin locul trei săptămâni şi lucrurile au luat-o un pic... hm...,

înțelegi ce vreau să spun. Bun, acum hai să vorbim despre situația ta. Mathieu mi-a spus o mulțime de lucruri despre tine. Înțeleg că ai mai predat franceza și engleza. E adevărat?

— Da, am predat franceza timp de trei ani la un liceu din Washington, DC, iar engleza anul ăsta, la Paris, unui student la medicină.

— Grozav, înseamnă că ai mai avut de-a face cu clase cu mulți elevi... Tace și își aruncă privirea în jos spre CV-ul meu, așezat deasupra mormanului de hârtii de pe biroul său. Și cât timp intenționezi să rămâi la Lyon?

Hmm... asta da întrebare încuietoare. În sinea mea știu că aș vrea să mă mut aici cât de curând posibil, iar instinctul îmi spune că mutarea s-ar putea să nu fie una temporară. Așa că mă decid să îmi ascult instinctul, cu riscul de a mă înșela. Dar chiar îmi doresc cu înfocare slujba asta.

— Probabil cel puțin doi ani, dacă nu pe termen nedefinit, răspund într-un târziu.

Ochii i se luminează.

— Și când poți începe? Săptămâna viitoare e bine?

Da, da, da!

— Da, aș putea începe luni, răspund, abținându-mă să nu sar în sus de bucurie.

— Perfect. Acum hai să-ți arăt școala și să vedem ce impresie îți faci. Dacă-ți convine, slujba e a ta.

Nu-mi vine să cred. A fost de departe cel mai scurt interviu de angajare din viaţa mea, ca să nu mai spun că şi cel mai uşor. Jean-Sébastien mă conduce pe holuri şi îmi oferă explicaţii amănunţite în franceză. Îmi spune că norma este de treizeci şi cinci de ore pe săptămână (cum să nu-i adori pe francezi şi săptămâna lor de lucru de treizeci şi cinci de ore?), că voi avea liber toată luna august (din nou, cum să nu-i iubeşti pe francezi?) şi că voi primi primul cec peste două săptămâni. Salariul e modest, dar toţi cei care vor să lucreze în învăţământ sunt conştienţi că nu au nicio şansă să devină milionari şi, cum mi-am acceptat deja soarta în urmă cu câţiva ani, sunt convinsă că o să mă descurc din leafă. În plus, dacă asta înseamnă să pot rămâne la Lyon, ce altceva mi-aş mai putea dori?

— Deci ce părere ai? mă întreabă Jean-Sébastien după ce încheiem turul.

— De acord, spun, aruncându-i cel mai larg zâmbet al meu din ultima vreme.

Şi cu asta totul e aranjat. Semnez contractul şi am la dispoziţie trei zile ca să mă întorc la Paris, să-mi împachetez lucrurile şi să mă mut la Lyon. Mathieu şi Florence sunt încântaţi şi îmi confirmă că pot să stau la ei cât timp îmi caut un apartament. Nici că se putea mai bine.

Singurul gând supărător care mă frământă este că odată cu mutarea mea, Luc n-o să mai ştie unde să dea de mine.

***

Fiona şi Marc vin la mine în weekend ca să mă ajute să-mi strâng lucrurile şi să mă pregătesc pentru mutarea la Lyon. Mă simt cu mult mai tristă decât mi-aş fi putut închipui. Chiar dacă mi-am petrecut anul de studii la Paris folosindu-mă de bărbaţi pentru a uita de problemele mele, adevărul e că a fost totuşi o perioadă foarte plăcută. Am ajuns să mă simt ca acasă în cămăruţa mea, să îndrăgesc cartierul şi parcul din apropiere, iar Fiona şi Marc mi-au devenit prieteni apropiaţi. Tristeţea care mă cuprinde este însă un semn bun; îmi dovedeşte că, deşi nu m-am descurcat prea grozav în anul ăsta, timpul petrecut la Paris n-a fost o pierdere de vreme.

— Nu pot să cred că te-a hotărât să rămâi în Franţa, spune Fiona, încercând să-şi recapete suflul după ce a urcat o cutie uriaşă sus pe pat. Eu, una, nu m-am gândit niciodată în mod serios să rămân aici, dar dacă nu l-aş fi avut pe Andrew, probabil că aş fi făcut la fel.

— Ştiu, totul s-a întâmplat atât de repede. Ieri nici nu ştiam dacă o să obţin postul, şi acum... Nu-mi vine să cred că mă mut, spun eu, ştergându-mi transpiraţia de pe frunte.

N-avem aer condiţionat în cămin şi, judecând după creşterea de temperatură, e clar, vara se apropie.

— O să avem ocazia să ne vedem des, tata locuieşte la Lyon. Data viitoare când ajung în oraş o să te invităm la noi la masă, zice Marc, întinzându-mi o altă cutie.

— Abia aştept să-ţi cunosc restul familiei. (*Atâta timp cât nu seamănă cu maică-ta,* adaug în sinea mea. *Îh.*) Sunt totuşi tristă că plec din Paris.

— Te cred... N-aş vrea să pleci. Mai am de stat aici încă două săptămâni şi fără tine o să mă simt tare singură, zice Fiona cu lacrimi în ochi.

— Da, şi eu aş vrea să mai rămân două săptămâni, îi răspund în timp ce închid cu bandă adezivă ultimele cutii. Dar poţi să vii oricând la Lyon în vizită.

— Absolut. Deşi probabil că nu foarte curând... Mai întâi trebuie să-mi găsesc o slujbă, ca să am cu ce să plătesc biletul!

— Spune-i lui Andrew să-ţi dea banii... Nu crezi că-ţi datorează o mică recompensă bănească pentru că ai fost atât de drăguţă şi l-ai primit înapoi după toate câte ţi-a făcut?

— Mda, poate în teorie. Dar în practică... e puţin probabil, râde Fiona, sigilând cutia la care lucrează.

— Săptămâna viitoare am putea lua prânzul împreună, dacă n-ai altceva de făcut, îi zice Marc Fionei cu un zâmbet drăgălaş pe buze.

— Mda, bună idee, răspunde ea îmbujorată. Mai ai numărul meu de telefon?

— Sigur că mai am numărul tău.

Fiona îi susţine privirea preţ de câteva secunde, apoi ochii îi alunecă în jos.

Nu mă pot abţine şi scot un mic chicotit.

— Ce-i? mă întreabă ei la unison.

— Nimic..., las eu fraza în aer, zâmbindu-le.

Marc şi Fiona mă ajută să car cutiile grele până la oficiul poştal, de unde vor fi trimise la Lyon, apoi să fac curăţenie în cameră şi să împachetez restul de lucruri, aşa încât mâine-dimineaţă la prima oră să fiu gata de plecare. Nici că mi-aş fi putut dori nişte prieteni mai buni.

— Ei bine, dragilor, vă invit pe amândoi la masă, îi anunţ când terminăm, în fine, toată treaba.

— Nu e nevoie, protestează Fiona.

— Nici nu vreau să aud. V-aţi purtat minunat cu mine tot anul..., mi-aţi stat mereu alături... Atâta lucru pot să fac şi eu. În plus, e ultima mea noapte la Paris, aşa că e musai să ieşim în oraş. Mă uit la Fiona şi văd că i s-au adunat lacrimi în ochi. Nu plânge, te rog, altfel o să mă faci şi pe mine să plâng, îi spun, îmbrăţişând-o.

Urcăm toţi trei în aerul sufocant şi urât mirositor al unui vagon RER şi coborâm la staţia Luxembourg. Parcurgem străzile şerpuitoare, pavate cu piatră, din preajma Panteonului, până ce dăm peste o cafenea franţuzească încântătoare. Ne aşezăm la o masă afară, în lumina lunii, şi savurăm mai multe pahare de vin decât ar fi trebuit. Statul aici, la acest restaurant adorabil, împreună cu prietenii mei mă face să mă simt fericită că am decis să rămân în Franţa. Sunt sigură că am făcut alegerea cea mai bună.

Îl urmăresc pe Marc flirtând cu Fiona pe tot parcursul cinei şi cu fiecare înghiţitură de vin genele

Fionei bat mai des, iar roşeaţa care îi colorează obrajii ajunge la nuanţa ardeiului iute.

Sătui şi uşor ameţiţi, după cină pornim spre Rhubarb, pentru a încheia ultima mea noapte la Paris cu o băutură. Marc îşi strecoară braţul în jurul mijlocului Fionei în timp ce ne îndreptăm împleticit spre bar şi, din felul în care ea îşi lasă capul pe umărul lui şi i se uită în ochi, îmi dau seama că în clipa asta a uitat cu totul de Andrew.

— Ce vreţi să beţi, doamnelor? întreabă Marc după ce intrăm în bar.

— Eu, una, trebuie să fac un drum scurt până la toaletă, îl anunţ.

Când mă întorc, sunt nevoită să mă strecor printre trei cupluri pe moarte, înlănţuite pe ringul de dans, cu nasurile lipite şi buzele atingându-li-se.

Şi îmi amintesc de ultima dată când am fost aici, cu Luc. Arătam exact ca aceste cupluri, incapabili să ne desprindem ochii sau mâinile unul de celălalt.

Şi în clipa următoare, sentimentul de care *am crezut* că am scăpat revine. Acea nelinişte scârboasă care se furişează în mine de undeva, din fundul stomacului.

Iubesc pe cineva care nu mă iubeşte. Sau dacă mă iubeşte, eu am făcut totul ca să-i distrug iubirea.

Încerc să mă liniştesc, spunându-mi că totul o să fie bine. Că urmează să mă mut la Lyon. Şi să încep o viaţă nouă. Cu toate astea, nu mai am niciun chef să rămân aici. Dau să mă întorc la amicii mei, dar mă opresc

brusc: îi văd pe Marc şi Fiona înlănţuiţi într-un sărut lung, pasional. Care, după cum arată, nu se va termina prea curând.

Aştept stând deoparte până cei doi fac o pauză de respiraţie, apoi mă apropii de nou-formatul cuplu pe moarte. Fiona se înroşeşte când îşi dă seama că am fost martora scenei. La urma urmei, oficial este încă împreună cu Andrew şi nu e genul care să-şi înşele iubitul. Deşi ştiu că mâine-dimineaţă se va trezi confuză, în sinea mea mă bucur. Marc e perechea perfectă pentru ea. Şi, având în vedere obsesia bizară a lui Andrew pentru *funduri*, mai devreme sau mai târziu ceva tot s-ar fi întâmplat.

— Cred c-o s-o iau din loc, îi anunţ eu. Sunt obosită şi mâine trebuie să mă scol devreme ca să prind trenul. Vă mulţumesc mult pentru tot — pentru ajutorul de azi şi pentru că mi-aţi fost prieteni buni. O să-mi fie foarte dor de voi, adaug şi mă aplec ca s-o îmbrăţişez pe Fiona.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine. Dar o să ne vizităm. Promiţi? zice Fiona, uitându-se în ochii mei şi luptându-se să se ridice în picioare.

Şi-a depăşit limita obişnuită de două pahare cu vreo cinci.

— Promit, o asigur eu. Iar noi doi ne vom vedea des, nu-i aşa? îl întreb pe Marc în timp ce îl îmbrăţişez.

— Sigur că da. Ai fost o profesoară nemaipomenită.

— Mersi, Marc, spun eu şi le zâmbesc amândurora. Bine, ne auzim cât de curând.

Ies, lăsându-i să-şi continue noaptea de pasiune. Fiona merită un pic de distracţie; se poartă întotdeauna atât de reţinut, atât de cuminte. Poate că seara asta îi va deschide ochii şi îi va arăta ce tip formidabil este Marc, sau măcar îi va demonstra că pe lume există şi alţi bărbaţi în afară de Andrew.

Iau un taxi şi mă întorc la cămin. În drum, admir pentru ultima oară Parisul noaptea înaintea plecării la Lyon, mâine-dimineaţă devreme. Zâmbesc la vederea luminilor albe sclipitoare de pe Turnul Eiffel ce pâlpâie în depărtare şi îmi dau seama că, deşi sunt tristă că părăsesc acest oraş magic, Parisul nu se află, la urma urmei, decât la o distanţă de câteva ore cu trenul. Sunt pregătită să încep o viaţă nouă, să întorc, încă de mâine, o nouă pagină în existenţa mea.

DOUĂZECI ŞI CINCI
dimanche, le 8 mai

Şi chiar când credeai că nu vei
mai savura niciodată ciocolată...

— Eşti sigură că nu te deranjează să stai cu fetiţa cât suntem noi plecaţi? mă întreabă Mathieu, ţinând uşa deschisă pentru Florence.

O salt pe cea mică în braţe şi le zâmbesc.

— Sunt sigură. Voi doi mergeţi şi distraţi-vă.

— Să ne suni dacă intervine ceva, da? spune Florence neliniştită, aruncând o ultimă privire fiicei sale.

— Promit. Acum plecaţi odată. Simţiţi-vă bine şi, vă rog, nu vă faceţi griji.

Închid uşa în urma lor şi o duc pe micuţa Nathalie în living, unde mă aşez pe canapea cu ea în braţe. E a doua săptămână de când locuiesc la Mathieu şi Florence şi le-am propus să am eu grijă de Nathalie cât timp vor lua ei masa în oraş. Am totuşi oarece emoţii, pentru că n-am prea stat cu bebeluşi, dar măcar atâta pot să fac pentru ei, având în vedere că s-au oferit să mă

găzduiască până ce o să am suficienți bani pentru a-mi închiria un apartament.

O salt pe Nathalie pe genunchi și mă uit cum buclișoarele ei castanii flutură în timp ce scoate un chicotit adorabil.

Nu-i chiar așa de greu.

Dar când îi zâmbesc la rândul meu, văd cum buzele ei mici rozalii se rotunjesc și scot cel mai zgomotos și mai pătrunzător țipăt pe care l-am auzit vreodată.

Ce s-a întâmplat?

Continui să o salt pe genunchi, dar țipetele devin și mai puternice. Mă ridic și o legăn într-o parte și alta, bătând-o ușurel pe spate, dar pare că nimic n-o potolește.

Mă fâțâi de colo-colo prin hol, cu mica povară urlătoare în brațe. Țipetele ei înăbușă scârțâitul podelei. Mă întreb ce-aș putea să fac. Florence a hrănit-o și i-a schimbat scutecul chiar înainte de plecare. Poate că i-o fi somn?

După o oră de săltat în brațe, legănat, cântat, încercat să-i dau lapte cu biberonul și chiar să interpretez un dans de marionete, simt că-mi pierd calmul. O așez în pătuț, în speranța că o să adoarmă, dar n-am eu norocul ăsta.

Nu vreau să-i sun pe Mathieu și Florence, ca nu cumva să se îngrijoreze, dar ceva trebuie să fac, așa că o sun pe Fiona. S-a mutat la Londra și locuiește cu Andrew.

— Bună, Charlotte! răspunde ea.

— Am nevoie de ajutor, îi spun.

— Ce-i cu zgomotul ăsta? Eşti într-o staţie de pompieri sau ce?

— Nu, e fetiţa lui Mathieu, Nathalie. Plânge încontinuu de aproape o oră. Am încercat de toate, dar nu s-a oprit din plâns. Ai vreo idee ce-aş putea să fac?

— Poate că îi e foame.

— Nu, tocmai a mâncat, i s-a schimbat scutecul şi de dormit, nu vrea să doarmă. Ce altceva fac bebeluşii în afară de a mânca, a face caca şi a dormi? Care ar putea fi problema?

— Ai încercat să-i pui un film?

— Mathieu şi Florence n-o lasă să se uite la televizor.

— Ei bine, nu ei au de-a face cu un copil care plânge de o oră, nu-i aşa?

— Adevărat.

Deschid televizorul şi butonez până ce dau de un post care transmite filmul de desene animate *În căutarea lui Nemo* în franceză. O aşez pe Nathalie în scăunelul ei în faţa televizorului şi-mi ţin respiraţia, în speranţa că tactica va funcţiona.

Şi, să vezi şi să nu crezi, de cum îşi fixează ochişorii pe peştii colorați care plutesc prin mare, ţipetele i se domolesc şi un zâmbet mic îi trece peste buze.

Oftez adânc, uşurată.

— O, Doamne, prin ce-am trecut.

Fiona râde.

— Cât mai ai de gând să stai la Mathieu şi Florence?

Mă las să cad pe canapea şi îmi permit acum să mă relaxez, văzând că mica Nathalie pare din ce în ce mai captivată de filmul de la televizor.

— Abia săptămâna viitoare primesc primul cec de la şcoala de limbi străine, şi chiar şi atunci nu ştiu dacă o să am suficienţi bani ca să plătesc garanţia pentru un apartament. Sper totuşi ca starea asta de provizorat să nu se prelungească prea mult, pentru că am impresia că îi deranjez. În plus, Nathalie plânge în fiecare noapte. Mi-am cumpărat dopuri de urechi, dar nu prea ajută. Dar şederea e gratis şi le-ai văzut şi tu apartamentul — e grozav, ce mai. Aşa că n-ar trebui să mă plâng. Bun, de ajuns acum cu mine. Spune-mi tu, cum mai e viaţa la Londra? Şi cum merg lucrurile cu tine şi cu Andrew?

Fiona nu mi-a povestit despre noaptea aceea de giugiuleli cu Marc, aşa că nici eu n-am adus vorba. Mă întreb dacă măcar îşi aminteşte ce s-a întâmplat — în fond, şi-a *depăşit* limita de două pahare.

— Păi... ştii şi tu. E *interesant.*

— Interesant? Cum adică? E de bine sau de rău?

— După ce m-am obişnuit să trăiesc singură la Paris, e o schimbare importantă să-l am pe Andrew *tot* timpul prin preajmă.

— Măcar el nu te scoală urlând în toiul nopţii, spun eu râzând.

— Foarte adevărat. În rest, e bine. Totul e... în regulă.

Simt că în spatele cuvintelor ei se ascunde o oarecare nemulțumire, dar nu vreau să insist.

— A, voiam să-ți spun ceva, continuă Fiona. Am vorbit la telefon cu Lexi și mi-a povestit de ce s-a dus la New York. Și despre încercarea de sinucidere. Înțeleg că ai știut totul, nu-i așa?

— Da, însă Lexi mi-a cerut să nu spun nimănui. Sper să nu te superi.

— Nu, sigur că nu. Înțeleg. Probabil că n-a vrut să se afle. Dar, Dumnezeule, prin câte trebuie că a trecut. Nu pot să cred că s-a simțit atât de deprimată luni în șir..., încât să dorească să-și ia viața. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama ce e cu ea. Poate că aș fi putut s-o ajut. Dar după chestia aia de la bar, când s-a dat la Marc, m-am înfuriat rău de tot pe ea. Părea atât de nepăsătoare și s-a purtat ca o târfă. Acum însă totul pare să capete sens.

— Ți-a spus că de fapt nu s-a culcat cu Marc?

— Serios? zice Fiona.

— Nu, am discutat și cu Marc despre asta. A dus-o la el în cameră pentru că i-a fost teamă s-o lase să se întoarcă singură acasă. Atâta tot. Pe Marc nu l-a interesat niciodată Lexi, să știi, Fiona.

Nu spune nimic, dar aș putea să jur că aud cum rotițele din capul ei se învârtesc.

— Mai zilele trecute, când am vorbit cu el la telefon, m-a întrebat de tine, adaug eu.

— Zău?

— Îhî. Cred că îi e dor de tine.

— Oh, nu ştiu ce să zic, spune Fiona şovăitoare. De curând mi-a trimis un mail. Dar suntem doar amici şi atât. Sunt fericită cu Andrew.

— Sigur că eşti. Dar nu-i nimic rău dacă ţii legătura cu amicii.

— Bineînţeles, consimte ea.

Am sperat că dacă Andrew nu e persoana potrivită pentru ea, Fiona o să-şi dea seama înainte de a fi prea târziu. Dar acum, când văd cât detestă să-şi asume riscuri, mă îndoiesc că relaţia ei cu Marc va depăşi vreodată stadiul unui flirt pe net.

A doua zi dimineaţă, pe când Nathalie se află în toiul uneia din crizele ei de plâns de o oră întreagă, mă apuc să caut nişte cercei pe care am senzaţia că i-am pierdut şi dau peste cu totul altceva, ceva la care nu m-am mai gândit de luni de zile.

Inelul meu de logodnă.

Nu l-am mai scos din caseta de bijuterii din seara când mama mi-a spus despre divorţ. Nu pot să cred că nu m-am gândit la el de atâta vreme. *Chiar* că am fost teribil de ocupată la Paris.

Îmi trec degetele peste cercul de platină şi mă holbez la diamantul de două carate. Aştept să mă

cuprindă tristeţea, aştept să-mi apară lacrimi în ochi. Dar, spre surprinderea mea, nu simt nimic. Inelul ăsta nu mai e un simbol al unei iubiri pierdute sau al unei dragoste neîmpărtăşite, ori cum vreţi voi să-i ziceţi. Ci o bijuterie şi atât. O bijuterie frumoasă şi scumpă. Exact, o bijuterie realmente *frumoasă şi scumpă.*

Dintr-odată, ştiu precis ce am de făcut cu inelul.

După ce obţin de la Florence toate informaţiile de care am nevoie cu privire la cele mai bune magazine de bijuterii din oraş, mă îmbrac în cea mai elegantă ţinută a mea şi merg în centru. N-am nici cea mai vagă idee cât l-a costat pe Jeff inelul, însă ştiu că deşi fostul meu logodnic are multe defecte, pe unul nu îl are. Nu e zgârcit. E plin de bani şi nu se dă în lături să arunce cu sume mari. Şi, din fericire pentru mine, mă aflu în posesia uneia dintre cele mai valoroase achiziţii ale lui.

Intru în magazinul de bijuterii scumpe pe care Florence mi l-a recomandat insistent şi mă minunez la vederea colecţiei ample de diamante şi bijuterii care sclipesc în vitrinele de sticlă.

O femeie îmbrăcată într-un taior negru strâns pe corp se apropie de mine.

— *Je peux vous aider, Mademoiselle?*[1]

[1] Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară? (în lb. fr. în original)

Cotrobăi prin geantă și scot inelul de logodnă cu diamant care, sper eu, îmi va da un imbold suplimentar în căutarea unui apartament bun în Lyon.

Îi spun despre intenția mea de a vinde inelul și ochii căprui-închis ai femeii se măresc un pic în clipa când îmi ia cutia albastră din mâini și inspectează diamantul.

Se duce și i-l arată unui bărbat într-un costum gri-închis, despre care bănuiesc că este directorul magazinului, și peste câteva secunde trei alți vânzători sunt chemați la fața locului. Verifică inelul, vorbind între ei în șoapte atât de joase, încât nu înțeleg nimic din ce-și spun, iar în timpul ăsta femeia în taior negru își face apariția și îmi oferă un pahar cu apă minerală.

— *Merci*, îi spun zâmbind și o urmez spre un fotoliu comod așezat într-un colț al magazinului.

Stă cu mine și mă tot lingușește preț de vreun sfert de oră, după care directorul dă în fine din cap în direcția ei, iar ea mă lasă să-mi termin de băut apa.

După câteva minute, mă cheamă la tejghea. Directorul mă informează în franțuzește că mi-au evaluat inelul la peste douăzeci și cinci de mii de dolari.

Un zâmbet mi se lățește pe față și mă abțin cu greu să nu sar în sus ca o fetiță.

Am bănuit că inelul a costat mult, dar am crezut că valorează cam jumătate din cât îmi oferă ei. În plus, având în vedere rata proastă de schimb, nu m-am așteptat decât la cel mult două mii de euro. Dar o putere

superioară a decis probabil că merit mai mult, după toate câte am pătimit din cauza lui Jeff, din moment ce ies din magazinul acesta binecuvântat de Dumnezeu ţinând în mâini un cec în valoare de 18 000 de euro.

Rămân cât pot de calmă, liniştită şi stăpânită în timp ce ies pe uşă cu cecul ăla gras în poşetă, însă de cum mă îndepărtez la câteva blocuri distanţă şi ajung pe o stradă pustie, încep literalmente să ţopăi de bucurie. După care izbucnesc în râs. Mă încovoi şi râd atât de tare, încât mă dor şalele. Este *atât* de bine. Nu numai banii mă fac să fiu aşa surescitată — deşi, sigur, banii sunt în mare parte de vină —, ci şi libertatea pe care mi-au adus-o. Mă aflu în Lyon, un oraş pe care pur şi simplu îl ador! Şi am ajuns aici din proprie voinţă, iar mutarea mea nu a avut nimic de-a face cu vreun bărbat. Nu am venit după un bărbat, nu alerg după un bărbat — sunt aici pentru că aşa vreau eu. Şi cum cecurile pe care urmează să le primesc ca profesoară nu reprezintă decât un început modest, aceşti bani suplimentari or să mă ajute să îmi găsesc un apartament drăguţ şi să trăiesc independent. La naiba, aş putea chiar să-l şi mobilez cu banii ăştia! Iar prima achiziţie semnificativă pe care am s-o fac neapărat după ce îmi voi găsi un apartament drăguţ o să fie un pat — un pat uriaş, confortabil, moale şi scump.

În săptămâna următoare plec la vânătoare de apartamente împreună cu Aurélie şi îmi găsesc o nouă locuinţă. Se află imediat la sud de Bellecour şi la mică distanţă pe jos de gara Perrache. E o garsonieră mare — mă rog,

atât de mare cât poate fi o garsonieră —, iar cu podeaua ei lăcuită din lemn de esenţă tare şi pereţii proaspăt zugrăviţi într-o nuanţă de albastru marin, arată foarte bine. Nu seamănă deloc cu mulţimea de garsoniere prăpădite pe care le-am vizitat înainte de succesul monumental al vânzării inelului de logodnă. Sunt conştientă că garsoniera va dispărea de pe piaţă cât ai clipi din ochi, aşa că mă hotărăsc rapid. Graţie sumei considerabile pe care am încasat-o recent — *mersi frumos, Jeff* —, sunt în măsură să completez pe loc un cec pentru garanţie şi chiria pe prima lună. Şi uite aşa, garsoniera e a mea. În fine, e garsoniera mea închiriată. Cu sau fără banii obţinuţi pe un inel, e sigur că n-am să fiu niciodată capabilă să-mi cumpăr vreo proprietate din salariul meu modest de profesoară.

Mathieu şi câţiva prieteni de-ai săi mă ajută cu mutatul cutiilor şi valizelor şi în mai puţin de o săptămână reuşesc să despachetez şi să aranjez complet garsoniera. Chiar a doua zi după mutare, mă duc şi-mi cumpăr un pat dublu. M-am săturat de pătuţuri din plastic. Vreau să dorm cu stil... şi fără să mă scol a doua zi cu dureri de spate!

Într-o seară, când mă încolăcesc în patul meu confortabil şi mă înfăşor în cearşafurile noi şi apretate, în minte îmi vine, ca într-o străfulgerare, zâmbetul cald al lui Luc. Strâng pleoapele şi îmi îngrop faţa în pernă în încercarea de a-mi alunga din minte imaginea ochilor

săi căprui zâmbitori şi a bărbiei sexy, nerase de câteva zile, dar nu reuşesc.

Stând aici singură, în noua mea locuinţă, realizez că, deşi m-am străduit să merg mai departe în viaţă, sentimentul acela covârşitor că l-am pierdut pe unicul bărbat cu care aş fi dorit să fiu *încă* nu m-a părăsit, rămânând ascuns undeva, într-un cotlon, în mine. Cu timpul, m-am deprins să ignor sentimentul, dar acum a revenit şi mă pândeşte în noaptea liniştită la mine acasă, iar mâine-dimineaţă, de cum mă voi trezi, va începe să mă roadă.

Îmi amintesc de o seară din săptămâna trecută, când am ieşit în oraş cu Mathieu şi Aurélie şi când am refuzat, politicos dar ferm, avansurile unui amic de-al lor. Nu era nimic în neregulă cu el..., atâta doar că nu era Luc.

Mă rostogolesc pe spate şi mă zgâiesc în tavan. Sunt conştientă că nu pot amâna la nesfârşit, însă deocamdată nu sunt pregătită să am o relaţie, fie ea o aventură de o noapte ori o serie de întâlniri prieteneşti. Şi oricât de mult îmi lipseşte sexul — iar uneori chiar simt că-mi ies din minţi —, nu mă pot hotărî să mă culc cu un alt bărbat, un bărbat de care să nu-mi pese. Katie şi Fiona nu cred că e vreo şansă să mai aud ceva de Luc şi mă tot încurajează să ies în oraş şi să-mi dau întâlnire cu alţi bărbaţi. Dar ceva lăuntric mă reţine.

După ce, mai bine de o jumătate de oră, mă răsucesc şi perpelesc, mistuită de gânduri care mă ţin complet

trează, într-un târziu renunț la somn și mă ridic din pat. Mă așez la computer și deschid blogul. N-am mai postat nimic de când am aflat că Luc are o fiică. Îmi trec privirea peste comentarii. Apoi scot articolul de revistă și îl recitesc. Uau, e limpede, cititoarele n-au putut să mă considere altfel decât o misandră îndârjită. Printre toate sfaturile alea tâmpite pe care li le-am dat s-au strecurat totuși și niște observații corecte, însă acum simt că sunt o cu totul altă persoană. Și tot ce-mi doresc e să repar greșelile făcute.

Mă gândesc în continuare să operez modificări majore la blog, așa cum le-am spus lui Katie și Fionei, dar mai întâi iau telefonul și o sun pe Beth, editorul de la *Bella Magazine*.

— Beth Harding, răspunde ea.

— Bună, Beth. Sunt Charlotte Summers.

— Charlotte! Ce mai faci? Am avut reacții formidabile la articolul tău. A plăcut tuturor. Mai ții blogul?

— De fapt, vreau să îi regândesc un pic tematica. Sper să-ți placă. Dar uite de ce te-am sunat. Am o idee pentru un nou articol și vreau să ți-o prezint, dacă ai un minut.

— Sigur că da. Te ascult.

După ce îi explic ideea mea, Beth spune:

— Foarte bine. Cât de repede îmi poți trimite prima ciornă? Aș vrea să încerc să strecor articolul în numărul pe luna august.

— Mâine e bine?

— Perfect.

Acestea fiind zise, îmi petrec întreaga seară în faţa computerului, compunând un nou articol care să reflecte noul meu eu.

Odată cu venirea lui august, începe vacanţa de vară de patru săptămâni. Dumnezeule, cât de mult iubesc Franţa. Mă gândesc dacă să plec în State, ca să îmi vizitez familia, dar ai mei sunt despărţiţi şi nu vreau să-mi dau peste cap calmul interior regăsit la Lyon. Ideea de a o vedea pe mama, care locuieşte şi acum în Florida cu nebuna de mătuşa Liza, ori pe tata şi pe iubita lui în Ohio nu mă atrage deloc. Aşa că aleg să rămân şi să petrec o lună liniştită, de una singură, la Lyon.

Majoritatea prietenilor pe care mi i-am făcut prin intermediul lui Mathieu şi Aurélie sunt plecaţi toată luna în concediu şi deci am mult timp să dorm, să citesc romane franţuzeşti şi să mănânc în oraş — noua mea pasiune. Lyon e cunoscut drept capitala gastronomică a Franţei, şi pe drept cuvânt. Mâncarea e fenomenală. Cum am decis să renunţ la călătorii, mă regalez în schimb cu cine luate la un alt restaurant în fiecare săptămână şi cu după-amiezi petrecute pe terasele cafenelelor, citind o carte şi bând vin. E cel mai plăcut mod de a-mi petrece timpul din câte mi-aş putea imagina.

În prima săptămână din august a apărut ultimul număr din *Bella Magazine*. Am rugat-o pe Katie să-mi trimită un exemplar prin poştă, aşa că într-o dimineaţă

lenevoasă, când îmi verific cutia poştală şi găsesc un plic gigantic îndesat înăuntru, ştiu ce e. Deschid plicul şi frunzăresc revista până ce dau de articolul meu.

CUM SĂ NU TE ÎNDRĂGOSTEŞTI LA PARIS

de Charlotte Summers

În anul care a trecut, am bătut Parisul în lung şi în lat, comportându-mă ca un bărbat — fapt care s-a tradus în esenţă prin folosirea masculilor pentru sex şi propria plăcere, cu scopul de a evita noi suferinţe.

Săptămână după săptămână, după ce postam lecţii şi sfaturi despre întâlniri amoroase pe blogul meu intitulat „Amor la Paris — Ghidul fetelor deştepte care se comportă ca bărbaţii în Oraşul Iubirii", am primit nenumărate comentarii încurajatoare de la femei aflate în aceeaşi situaţie ca mine, care fuseseră înşelate de iubiţii lor. Asta m-a făcut să cred că mă aflam pe drumul cel bun. Că ajutam femei din toată lumea să treacă peste trecutul lor şi să se îndrepte spre un viitor mai fericit, mai luminos. Un viitor fără inimi frânte, fără tristeţe.

Pentru a-mi demonstra punctul de vedere, am exploatat viţiile bărbaţilor cu care ieşeam. Mai precis, pe cea a unui presupus ticălos pe care l-aţi recunoscut deja probabil din descrierea mea de pe blog ca fiind Francezul Sexy Pe Jumătate Dezbrăcat. Pentru ca, de această dată, să îi arăt mai mult respect, îi voi spune pe numele mic — Luc.

În timp ce eu insistam pe blog, subliniind cât de superficiali pot fi bărbaţii, dând drept exemplu felul în care Luc răspundea unor apeluri misterioase,

declarându-şi iubirea la telefon unei alte femei şi dispărând cu săptămânile, Luc făcea de fapt un lucru foarte nobil. Lupta pentru o persoană iubită — fiica lui de trei ani. Obţinerea custodiei ei era motivul din spatele apelurilor nocturne şi, imediat ce i-am oferit ocazia de a-mi mărturisi adevărul, mi-am dat seama că am comis o greşeală enormă.

L-am băgat pe Luc în aceeaşi oală cu ceilalţi bărbaţi — pe care i-am catalogat drept nemernici. Adevărat, bărbaţii pot fi de-a dreptul înfiorători. Bărbaţii ne frâng inima. Bărbaţii ne înşală. Fac tot felul de lucruri urâte. Dar ceea ce am descoperit este că, purtându-mă la fel cum se poartă în general bărbaţii cu femeile şi protejându-mi inima ca pe o comoară naţională, am devenit cel mai rău duşman al meu — un om care calcă nepăsător peste inimile celorlalţi pentru a-şi urmări propriile interese.

Cu toate că niciodată nu m-am implicat verbal într-o relaţie serioasă cu Luc, i-am făcut exact acelaşi lucru pe care alţi bărbaţi mi l-au făcut mie. M-am folosit de el pentru a trece peste povestea cu fostul meu logodnic. Am abuzat de el şi de sentimentele lui faţă de mine pentru a nu apărea singură şi disperată la o nuntă la care au fost prezenţi şi fostul meu logodnic cu noua lui iubită. După care, desconsiderând cu cruzime sentimentele lui Luc, am profitat de prima ocazie pentru a fi din nou cu fostul, pentru ca în final să îmi dau seama că nu pe el îl doream.

Ci pe Luc.

Cândva, în nopţile acelea petrecute împreună — printre râsete, discuţii, sex şi ciocolată —, m-am îndrăgostit de Luc. Adoram să fiu cu el. Îi adoram accentul, simţul umorului şi felul în care mă dorea, oriunde şi oricând. M-am îndrăgostit de el fără să-mi dau seama. Dar, desigur, cum nu eram dispusă să recunosc că

dragostea mi se holba drept în față, am continuat cu prostiile și am distrus totul înainte ca această conștientizare monumentală să aibă loc.

În apărarea mea, s-ar putea invoca faptul că Luc primea telefoane misterioase la ore nepotrivite, că dispărea fără explicații și că îi spunea unei alte femei că o iubește. Cum aș fi putut să știu că în tot acest răstimp el lupta pentru a obține custodia fiicei sale? Ei bine, tocmai asta e. În încercarea mea de a mă comporta ca un bărbat în relațiile amoroase, mi-am impus regula de a evita orice discuție serioasă cu bărbații. La urma urmei, tot ce voiam era să mă distrez, nu-i așa? Luc a încercat să-mi povestească despre fiica lui. În repetate rânduri. Iar eu nu l-am lăsat. Pentru că nu am vrut să știu nimic.

L-am pierdut definitiv pe Luc. Am pierdut un bărbat bun pentru că mi-a fost mult prea teamă să-mi pun inima acolo unde îi este locul și să accept că am găsit, în fine, un bărbat care să mă iubească așa cum sunt și care să nu mă facă niciodată să sufăr așa cum am suferit în trecut. Să te porți ca un bărbat poate fi amuzant, dar e posibil ca la un moment dat să dai peste un bărbat diferit. Un bărbat care nu e ca ceilalți. Iar dacă sunteți fete deștepte, atunci veți înceta cu jocurile, îl veți asculta când își deschide inima și îi veți spune că îl iubiți.

Luc, dacă mai ești pe undeva pe acolo și mă auzi, să știi că te iubesc. Te voi iubi întotdeauna.

O lacrimă mi se scurge pe obraz. Știu că am parcurs un drum lung. Indiferent dacă îl voi revedea sau nu pe Luc vreodată, am recunoscut public că m-am înșelat și mi-am pus inima pe tavă. Nu pot decât să sper că data viitoare când voi întâlni un bărbat la fel de minunat ca

Luc, *dacă* e să mai cunosc vreodată un bărbat la fel de minunat ca Luc, voi avea suficient curaj încât să pot iubi din nou. Şi, uitându-mă la propriile cuvinte tipărite, am încredere că aşa se va întâmpla.

Într-o după-amiază frumoasă de duminică, la o săptămână după apariţia articolului meu în revistă, stau pe terasa unei cafenele din Vieux Lyon, bând Chardonnay dintr-un pahar înalt şi citind un roman franţuzesc pe care tocmai l-am cumpărat de la librărie. Sunt cufundată în lectură, când aud telefonul sunând în poşetă. Mă uit la ecran şi văd un număr cu multe cifre, aşa că presupun că sunt sunată din State.

— Alo? răspund eu.

— Charlotte, Fiona la telefon.

— Bună, Fiona, ce mai faci?

— Am nişte veşti pentru tine, zice ea pe un ton mult mai însufleţit decât la ultimele noastre conversaţii.

— Da? Povesteşte-mi.

În sinea mea sper că nu s-a logodit sau a rămas însărcinată, ori ambele.

— Vin în Franţa! strigă ea în telefon.

O, slavă Domnului!

— Serios? Când?

— Săptămâna viitoare!

— Da? De ce? Uf, ce vreau să spun e că mă bucur mult că vii, dar nu înţeleg ce te-a făcut să te hotărăşti aşa de brusc.

Am vorbit cu Fiona săptămâna trecută şi nu mi-a spus că ar intenţiona să vină în Franţa, aşa că habar n-am ce pune la cale.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar am rupt-o cu Andrew şi Marc mi-a cumpărat bilet de avion.

— Uau, stai puţin. Ai rupt-o cu Andrew? Şi acum eşti cu Marc? Şi o să vii aici să mă vezi? Dar cum aşa, ce s-a întâmplat? De ce te-ai despărţit de Andrew?

Am o groază de întrebări să-i pun, dar în acelaşi timp sunt *atât* de fericită că Fiona a luat, în fine, în mâini frâiele propriei vieţi. Cu toate că nu mă aşteptam la aşa ceva. A fost întotdeauna atât de pasivă, încât nu m-am gândit niciodată că e capabilă să înţeleagă ce e mai bine pentru ea şi să îl lase baltă pe Andrew.

— Mai ţii minte ultima ta noapte la Paris, când Marc şi cu mine...

Lasă fraza în aer.

— Mda, ţin minte. V-aţi giugiulit la bar, asta vrei să spui, nu?

Chicoteşte.

— Îhî. Şi după aia am petrecut noaptea împreună.

— Nu se poate! exclam eu.

— Ba se poate.

— Şi? o îmboldesc eu.

Cum Fiona n-a adus niciodată vorba despre noaptea aceea cu Marc, am presupus că s-a întors singură acasă. Având în vedere că la vremea aia era cuplată cu

Andrew, nu mi-a trecut prin cap că a putut împinge lucrurile atât de departe.

— Charlotte, totul a fost aşa de minunat. E un bărbat atât de drăguţ şi de dulce. După noaptea aia, am petrecut practic toate zilele împreună până ce am plecat din Franţa. Dar cum eram combinată cu Andrew, n-am ştiut ce să fac. Ştii că nu e stilul meu să mă bag în astfel de situaţii.

Sigur că ştiu.

— Da, aşa e. Şi ce s-a întâmplat?

— M-am întors acasă şi am încercat să fac să meargă relaţia cu Andrew. Dar după ce fusesem cu Marc, am început să-l văd pe Andrew aşa cum e cu adevărat şi *în sfârşit* am realizat ce ticălos egoist e. Ai avut dreptate în privinţa lui. Marc şi cu mine ne-am trimis mailuri zilnic şi eu tot ieşeam din casă ca să mă furişez să-l sun. După o vreme, am început să mă simt aiurea, dar ştiam că nu-l mai iubesc pe Andrew. Aşa că în urmă cu două zile m-am despărţit de el şi m-am mutat înapoi cu părinţii, şi acum Marc şi cu mine suntem oficial împreună.

Simt cum radiază.

— Oh, felicitări, Fiona! Nici n-ai idee ce mult mă bucur că eşti cu Marc şi că ai rupt-o, în fine, cu Andrew.

— Mda, mi-am dat eu seama că nu-l prea placi. Dar abia acum am înţeles de ce.

— Şi cât ai de gând să stai în Franţa?

— Am luat bilet numai dus şi am început deja să caut de lucru.

— Pe bune? O, Doamne, ce grozav! Sunt cu atât mai fericită că am rămas în Franţa. Tatăl lui Marc locuieşte în Lyon. Asta înseamnă că o să vii cât mai des în vizită aici, nu?

— Ei bine, asta e a doua veste pe care vreau să ţi-o dau. Marc a terminat examenele şi tocmai a aflat că o să practice medicina în Lyon.

— Cum? Vă mutaţi amândoi aici? spun eu, gata să sar de pe scaun.

— Îhî... Peste mai puţin de o săptămână o să fiu în Lyon şi, dacă totul merge bine, o să mă mut definitiv acolo!

— Fiona... nu-mi vine să cred. Serios, e cea mai bună veste pe care am auzit-o tot anul ăsta, spun eu zâmbind în sinea mea şi luând o gură de vin pentru a sărbători evenimentul. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar Lexi se simte mult mai bine şi luna asta se întoarce la Paris. Împreună cu Dylan, tipul de care e îndrăgostită de ani de zile.

— Minunat. Vom fi iarăşi împreună toate trei. Nici nu ştii cât de fericită sunt. Abia aştept să treacă zilele. Şi să îl văd din nou pe Marc. Charlotte, cred că m-am îndrăgostit de el, adaugă Fiona, coborând vocea.

— Uau... văd că nu te fereşti să rosteşti cuvântul interzis, chicotesc eu. Mă bucur foarte mult pentru tine,

Fiona. Marc e un tip atât de dulce şi voi doi formaţi un cuplu perfect.

Brusc, mă gândesc că dacă ea şi cu Marc se vor căsători, *Madame* Rousseau va deveni *soacra* Fionei. Ideea mă oripilează şi nu-i dau glas. Nu vreau să-i stric bucuria Fionei.

— Mai am şi alte veşti bune, ciripeşte ea la telefon.

— Serios? Ce anume? Doar nu te-a cerut deja de soţie?

Ori poate că *Madame* Rousseau a fost lovită de un autobuz? mă întreb în sinea mea. Doamne, ce tâmpenii îmi trec prin cap.

— Nu, nu e vorba de mine, ci de tine.

— De mine?

— Of, fir-ar să fie, nu mai am baterie. Charlotte, ascultă...

— Alo? Fiona? Fiona?

Convorbirea se întrerupe. Ce voia să-mi spună? Trebuie să o sun. Dar în clipa când dau să formez numărul, telefonul sună din nou. Răspund fără să mă uit la apelant, convinsă că e ea.

— Hei, ce veste bună voiai să-mi dai?

— Charlotte? aud o voce gravă, masculină.

Aproape că scap paharul din mână — este Luc.

— Luc?

— *Bonjour*, Charlotte, ce mai faci? întreabă el, părând mai bucuros să mă audă decât aş fi putut spera vreodată.

Nu știu ce să fac. Cum să reacționez. Mi-am imaginat acest scenariu de sute și sute de ori, dar n-am crezut că o să am șansa să mai vorbesc cu el. Nu-mi vine să cred că după atâta vreme a dorit să mă audă. Inima aproape că îmi sare din piept. *Potolește-te, fetițo,* îmi spun. *Încearcă să te porți normal.*

— Sunt foarte bine, dar tu?

O mie de întrebări îmi trec prin minte, ca de pildă, pentru început, *Unde naiba ești?*, dar mă decid ca pe moment să mă abțin. Nu vreau să-l sperii și să-l alung cu entuziasmul meu — doar i-au trebuit patru luni ca să mă sune.

— Sunt bine, dar..., zice el, făcând o pauză de o secundă.

În fundal aud zgomot de conversație, dar vocea lui răzbate totuși, dulce:

— Mi-e dor de tine.

Mi-e greu să înțeleg ce se întâmplă. Nu-mi vine să cred că Luc e cu adevărat la telefon și că îmi spune că îi e dor de mine. Sentimentul acela oribil care mă macină de atâta vreme dispare acum, în fine, înlocuit de o senzație de fericire pură.

— Și mie mi-e foarte dor de tine, Luc.

— Arăți așa de bine, spune el cu răsuflarea tăiată.

— Cum? sar eu de pe scaun, complet luată prin surprindere. Unde ești? Cum de...?

Mă întrerupe.

— *À droite,* spune el.

În dreapta ta.

Nu se poate! Îmi răsucesc capul atât de iute, încât aproape că mă ia ameţeala. Scrutez frenetic strada pietruită. E aici? Unde e? Atât de mulţi turişti se plimbă în susul şi în josul străzii, că îmi vine să ţip: *Staţi pe loc! Iubirea vieţii mele e aici şi nu îl pot vedea!*

Dintr-odată, o breşă apare în mulţime şi iată-l. E acolo, cu bronzul lui frumos, într-un tricou alb, blugi şi pantofi sport, cu părul castaniu-deschis la fel de ciufulit ca întotdeauna şi cu o umbră de barbă, exact aşa cum mi-l amintesc din prima zi când l-am văzut. Ochii noştri se întâlnesc preţ de o clipă, după care amândoi zâmbim larg.

— Bună, zice el în telefon în timp ce se îndreaptă spre mine, totul numai zâmbet.

— Bună, îi răspund, fără să-mi iau ochii de la el.

Nu pot să cred că e aici. E aici!

Lumea pare să se mişte cu încetinitorul cât timp el se apropie de masă, mă sărută pe obraji, ca de obicei, apoi se aşază. Continui să mă holbez la el, mută.

— Te simţi bine? mă întreabă.

— Mda, scuze..., dar tot nu pot să cred că eşti aici.

— Păi aici locuiesc, răspunde el pe un ton detaşat.

O, Doamne. Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Luc s-a mutat *aici* cu fiica lui? Am locuit toată vara în acelaşi oraş, fără să ştiu? Pe urmă îmi amintesc că mi-a spus odată că are rude în Lyon. Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi aici. Atunci când mi-a lăsat

scrisoarea sub uşă, am simţit că dispăruse de pe suprafaţa pământului, fără să mă gândesc nicio clipă că s-a mutat la doar două ore de mers cu trenul de Paris, în exact acelaşi oraş ca şi mine.

— Şi eu locuiesc aici, îi spun, incapabilă să-mi şterg expresia tâmpă de pe faţă.

— Ştiu, mi-a spus Lexi.

— Lexi a luat legătura cu tine?

Dă din cap.

— Mi-a trimis articolul tău. Al doilea articol.

— Serios?

Nu pot să cred că Lexi a făcut asta pentru mine. Până la urmă, s-a dovedit a fi o romantică.

Luc îmi zâmbeşte cu blândeţe.

— Şi după ce l-am citit, am simţit că trebuie neapărat să te caut. Aşa că am contactat-o pe Fiona şi ea mi-a povestit că te-ai stabilit aici şi că obişnuieşti să te plimbi prin oraşul vechi. De cum am primit mailul ei, am alergat încoace cât de repede am putut. Tace şi se uită în ochii mei. Şi iată-te, la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Întinde braţul peste masă şi îmi acoperă mâna cu mâna lui. Am senzaţia că inima mi se va topi ca untul acum şi aici, pe pietrele de pavaj.

— Charlotte, m-am gândit tot timpul la tine. Am crezut că ţi-ai văzut mai departe de viaţă şi că eşti cu un alt bărbat.

— Nu, nu mi-am dorit să fiu cu nimeni altcineva după ce am fost cu tine. Şi eu m-am gândit tot timpul la tine, Luc. Îmi pare atât de rău că...

Îşi aşază un deget pe buzele mele.

— Şşt. Ştiu. Şi mie îmi pare rău. Îmi pare rău că nu te-am anunţat unde mă mut. Şi că nu ţi-am povestit mai din vreme despre fiica mea. Nu eşti singura vinovată, să ştii. Însă, la fel ca tine, nici eu nu eram pregătit pentru o relaţie atunci când ne-am cunoscut. După divorţ, am avut multe pe cap. Dar lucrurile s-au schimbat acum.

— Şi pentru mine lucrurile s-au schimbat. Şi sunt atât de fericită că ţi-ai recăpătat fiica. Deci locuieşte aici, cu tine, în Lyon, nu?

Luc radiază.

— Da, Adeline este acum cu mine. Şi vreau să o cunoşti. O s-o îndrăgeşti, sunt sigur.

— Abia aştept, îi spun, strângându-l de mână ca să mă asigur că nu visez.

Îmi simt obrajii arzând în timp ce ochii lui flirtează cu ai mei peste masă.

— Nu vrei să bei un pahar de vin cu mine? Sau poate că ai vreo treabă? îi spun.

Dac-aş putea, aş prelungi la nesfârşit momentul ăsta.

— Am timp. Adeline nu se întoarce de la grădiniţă decât peste vreo două ore. Şi da, aş bea un pahar de vin.

Îi face semn chelnerului să aducă încă un pahar de vin, iar eu îi admir fizicul incredibil de sexy şi încerc să procesez în cap toate câte s-au petrecut.

— Aşadar, cum se face că ai ales Lyonul? mă întreabă cât timp chelnerul îi toarnă vinul în pahar.

Îi povestesc totul, începând cu excursia la Lyon împreună cu Katie şi Fiona, continuând cu vizita la fostele mele gazde şi cu întâlnirea cu Jean-Sébastien, cu mutarea în noua locuinţă şi cu obiceiul pe care mi l-am făcut de a citi la cafenea şi a bea vin în fiecare după-amiază. El îmi povesteşte despre noua lui slujbă şi despre ceea ce a făcut toată vara aici, cu Adeline.

Vinul mi se urcă la cap şi cele patru luni de secetă sexuală încep să-şi spună cuvântul. Îl doresc — îl doresc cu patimă. Nu numai fizic — cu toate că aş minţi dacă n-aş recunoaşte că îmi imaginez cum îi smulg hainele de pe el şi ne facem de cap împreună —, ci în toate felurile posibile. Vreau să fiu cu el, numai cu el. Vreau o şansă să îl iubesc din nou.

— Aş vrea să te duc undeva, îmi spune, aplecându-se peste masă şi dându-mi o şuviţă de păr pe după ureche.

— Unde? îl întreb, deşi ştiu bine că nu-mi pasă, c-aş fi dispusă să merg oriunde cu acest bărbat.

— Ai să vezi.

Insistă să plătească el nota, apoi mă ia de mână şi mă conduce pe străzile pietruite ale Vechiului Lyon. Ajungem la râu când soarele începe să apună. Luc stă

în spatele meu şi când soarele portocaliu aprins dispare în spatele apelor de un violet adânc, îmi cuprinde mijlocul cu braţele şi îmi şopteşte la ureche:

— *Je t'aime, Charlotte.*

Mă întorc, îi cuprind faţa între palme şi mă uit în ochii lui căprui şi calzi.

— Şi eu te iubesc.

Îmi aruncă un rânjet seducător, se apleacă şi îşi pune uşor buzele peste ale mele. Iar când mâinile încep să i se plimbe peste corpul meu, îmi şopteşte altceva:

— *J'ai envie de toi.*

Te doresc.

E ca şi cum ar fi lăsat leul să scape din cuşcă. Şi eu îl doresc cu patimă. Ca un adevărat cuplu pe moarte ce suntem, nu ne putem ţine mâinile departe unul de celălalt în timp ce ne întoarcem la apartamentul lui, aflat la câteva cvartale distanţă, apoi ne sărutăm pe canapea, în aşteptarea lui Adeline.

Nu după multă vreme, auzim un ciocănit uşor în uşă.

Luc se duce în grabă spre uşă, o deschide şi văd în prag o fetiţă cu păr castaniu-roşcat strâns la spate într-o coadă de cal şi cu ochi verzi şi mari, care se uită în sus la tatăl ei ca şi cum nimeni altcineva nu ar mai exista pe lume. Luc îi mulţumeşte părintelui care i-a adus fiica, apoi o ia în braţe şi o învârteşte.

— *Papa,* strigă ea, *tu m'as manqué.*

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zice el şi o lasă jos, apoi o conduce către mine. Adeline, ea e Charlotte, femeia despre care ţi-am povestit.

Fetiţa îşi flutură genele lungi şi-şi leagănă ghiozdănelul de colo-colo şi-n clipa următoare ştiu că Luc nu este singura persoană de care m-am îndrăgostit. Îngenunchez în faţa ei ca să o întâmpin şi-mi simt inima dând pe dinafară de atâta iubire în clipa când micuţa se întinde şi îmi dă două mini-*bisous*.

— *Bonjour, Charlotte*, ciripeşte ea cu cel mai fermecător accent franţuzesc pe care l-am auzit vreodată.

— *Bonjour, Adeline*. Spune-mi, vorbeşti englezeşte?

— Da, mă învaţă tati.

Îmi ridic privirea şi-l văd pe Luc zâmbind larg.

— M-am gândit că s-ar putea să te revăd, aşa că i-am dat lecţii de engleză în fiecare zi.

Stau în pragul dormitorului lui Adeline şi îl urmăresc pe Luc cum îi citeşte o poveste, apoi o înveleşte, o sărută de noapte bună şi o mângâie pe păr până ce adoarme. Inima îmi debordează de iubire pentru el. Asta s-a străduit din greu să recâştige şi acum, că o văd cu ochii mei pe Adeline, totul capătă sens.

Închide uşa şi îmi şopteşte:

— Îţi place fiica mea?

— E la fel ca tatăl ei — adorabilă. Imposibil să n-o iubeşti.

Luc mă ia în braţe şi mă duce la el în dormitor, unde facem dragoste pentru întâia oară.

După care mă hrăneşte cu pătrăţică după pătrăţică de ciocolată delicioasă cremoasă, cu lapte, în pat.

Şi astfel, căzuţi într-o comă indusă de sex şi ciocolată, adormim unul în braţele celuilalt. Pe cale să mă cufund în somn, simt ceva ce n-am simţit cu adevărat niciodată în viaţă. Ceva cu mult mai bun decât orice partidă de sex şi orice ciocolată.

Sunt îndrăgostită.

Iubesc cu fiecare celulă a corpului, cu fiecare gram din suflet.

Şi lucrul cel mai bun este că ştiu din toată inima că sunt la rândul meu iubită.

CUPRINS

UNU: *vendredi, le 24 septembre*
Faptul că avocaţii ştiu să mintă nu
înseamnă neapărat că o fac cum trebuie. 9

DOI: *vendredi, le 24 septembrie*
Sticla de vin şi prietenele —
nu pleca niciodată de acasă fără ele. 21

TREI: *samedi, le 25 septembre*
E momentul să renunţ pentru
totdeauna la iubire. 30

PATRU: *lundi, le 27 septembre*
Nu judeca un bărbat francez după blugii lui strâmţi. 40

CINCI: *mardi, le 28 septembre*
Decalajul orar + ruperea logodnei + un francez
drăguţ + cinci pahare de vin = dezastru 60

ŞASE: *vendredi, le premier octobre*
Bărbaţii francezi nu sunt ca americanii —
ne plac şi după ce ne smiorcăim în faţa lor. 70

ŞAPTE: *samedi, le 2 octobre*
Când fostul îţi bate la uşă, încuie-ţi inima
într-un seif şi nu răspunde. 87

OPT: *samedi, le 2 octobre*
Întotdeauna ia cu tine o caserolă când te întâlneşti
cu un tip la cină — niciodată nu ştii când va trebui
s-o iei la picior. 95

NOUĂ: *lundi, le 4 octobre*
Nimic nu se potriveşte mai bine cu sexul decât
un tip super care te hrăneşte cu ciocolată. 102

ZECE: *mardi, le 5 octobre*
Nu mizaţi pe zâmbet când aveţi de-a face
cu o franţuzoaică. 122

UNSPREZECE: *vendredi, le 8 octobre*
Când ieşi cu mai mulţi tipi, viaţa devine
interesantă. 133

DOISPREZECE: *samedi, le 9 octobre*
Urcatul într-un autocar în toiul nopţii
împreună cu o echipă nebună de rugbişti
nu e cea mai bună idee. 156

TREISPREZECE: *dimanche, le 31 octobre*
Foştii ar trebui băgaţi în carantină
pe o insulă pustie. 176

PAISPREZECE: *jeudi, le 18 novembre*
Evitați dramele și cumpărați-vă singure ciocolată. 198

CINCISPREZECE: *vendredi, le 10 décembre*
Un heterosexual care te duce la un spectacol
de balet e ca o nestemată rară — dacă renunți la ea,
inevitabil vor urma regrete. 224

ȘAISPREZECE: *vendredi, le 24 décembre*
Nici cele mai strălucitoare lumini din Paris
nu-ți pot umple golul din inimă dacă petreci
Crăciunul singură. 239

ȘAPTESPREZECE: *mercredi, le 19 janvier*
Prietenii adevărați sunt cum e ciocolata — mereu
la îndemână atunci când ai nevoie de ei și
rareori capabili să te dezamăgească. 261

OPTSPREZECE: *samedi, le 12 mars*
Până ce nu ai toate datele, nu te grăbi
să judeci un francez după aparențe 285

NOUĂSPREZECE: *vendredi, le premier avril*
Oricâte planuri ți-ai face, nimic nu te poate pregăti
pentru revederea cu bărbatul care ți-a frânt inima
și cu femeia care i-a furat-o pe a lui. 299

DOUĂZECI: *samedi, le 2 avril*
Nimic bun nu poate ieși atunci când amesteci
alcoolul cu o nuntă, un fost logodnic și
o roșcată cu sânii mari. 320

DOUĂZECI ŞI UNU: *samedi, le 2 avril*
Instinctele o să-ţi spună întotdeauna
cum să deosebeşti un bărbat rău de unul bun;
ideea e să le asculţi înainte de a fi prea târziu. 337

DOUĂZECI ŞI DOI: *dimanche, le 3 avril*
Dacă fugi de iubire, n-ai să ajungi nicăieri. 357

DOUĂZECI ŞI TREI: *mardi, le 5 avril*
Nu aştepta ca dragostea să te găsească.
Cumpără-ţi biletul de tren, urcă în vagon
şi du-te după ea! Ce-ai de pierdut? 376

DOUĂZECI ŞI PATRU: *samedi, le 16 avril*
A doua şansă e ca o zi însorită la Paris
după două săptămâni de ploaie — neaşteptată
şi oh, atât de bine-venită. 414

DOUĂZECI ŞI CINCI: *dimanche, le 8 mai*
Şi chiar când credeai că n-o să mai savurezi
niciodată ciocolată... 430